

Giới thiệu Hào Hoa Kiếm Khách

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Hào Hoa Kiếm Khách một trong những tác phẩm thuộc thể loại kiếm hiệp hay của tác giả Nam Kim Thạch. Sáu con người quật khởi mạnh trong võ lâm với sáu thân phận và võ công khác biệt nhau. Mấy ai biết được rằng đó chỉ là một người qua sáu lần cải sửa dung mạo. Cả sáu lần chàng đều không thành công khi giao đấu cùng Thiên Ma lệnh chủ, cả sáu lần chàng không thể nào né được mũi Xuyên Tâm Tiêu. Và lần thứ bảy, lần này kết cuộc sẽ ra sao đây, chàng có thể tránh thoát được Xuyên Tâm Tiêu hay không hay là tất cả sẽ phải buông trôi theo dòng nước...

Rồi chuyện gì sẽ xảy ra, kết cục ra sao mời các quý độc giả cùng theo dõi những diễn biến tiếp theo của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiếng khóc bên sông

Cạnh bờ sông, có một ngôi nhà tranh, trong ngôi nhà tranh có một thanh niên đang nằm trên chiếc giường.

Thiếu niên nằm đó chẳng rõ từ lúc nào bây giờ thì bật ngồi lên, từ từ tháo những cuộn băng trắng bao kín mặt đoạn với tay lấy chiếc kính trên bàn kê nơi đầu giường, đối kính soi mặt một lúc lâu, sau cùng thở dài khoan khoái, buột miệng tán:

- Tuyệt diệu! Quả thật là tuyệt diệu!... Long lão ca ơi! Thủ thuật cải biến dung mạo của lão ca quả thật trên trời có một dưới thế không hai! Lão ca cướp quyền tạo hóa mất rồi! Thảo nào thiên hạ chẳng gọi lão ca là tạo hóa thủ!

Bên cạnh y, là một người tác độ trung niên, thần sắc hơi nghiêm. Trung niên nhân khẽ thở dài, một thứ thở dài đượm buồn chán lẫn lộn.

Rồi người trung niên thốt:

- Tài quả có chút tài, tài gần bằng tạo hóa, song tài mà chi! Con người nào khác chi là cái xác nằm giữa hoang mô. Trừ ngôi nhà cỏ này với một khoảng vườn trăm hương bao quanh ta không đi đâu được nửa bước ngoài phạm vi nhỏ hẹp này thì cái tài đó có ích gì cho ta.

Người thanh niên mỉm cười đáp:

- Lão ca, Phải nhẫn nại chứ! Rồi đây, sẽ có lầu cao, cái lớn, vườn rộng dành cho lão ca, kẻ hầu người hạ đông đảo cho lão ca sai khiến, tuyệt sắc giai nhân cho lão ca ôm ấp đêm ngày, có cả điệu đàn, có rượu nồng thịt béo lúc hứng cho lão ca.

Rồi y tiếp:

- Tất cả sẽ đến với lão ca khi chân tướng của lão ma đầu hiện lộ! Lão ca sẽ trở về với cái hiệu Tích Hoa Chủ mà hưởng lạc trọn tuổi trời!

Người trung niên bật tiếng cười, tiếng cười mừng rỡ tựa như tiếng khóc.

- Hưởng lạc! Tích Hoa Chủ! Sau năm năm giam hãm, ta ngày nay không kém một hòa thượng khắc tu khổ hạnh, còn nhắc đến mấy tiếng Tích Hoa Chủ mà làm gì. Tiếc hoa! Hoa đâu mà tiếc! Hoa gì đối với một nhà tu khổ hạnh!

Người thanh niên mỉm cười:

- Liên Liên, Tích Tích là hai trang tuyệt sắc, có hai danh hoa như thể bên cạnh, lão ca còn kêu khổ!

Người trung niên thở dài:

- Ngày lại ngày nhìn hoa mãi rồi cũng phải chán, phải sầu! Lão đệ cũng biết chứ, hoa đành là tùy thuộc ta, song phải có người thưởng thức hoa. Một người chiêm ngưỡng hoa, hoa đâu có nói được tiếng. Ta tuy thích làm chủ hoa, tiếc hoa, song ta vẫn muốn có nhiều người chiêm ngưỡng. Ở đây cô liễu tịch mịch quá còn ai là kẻ thứ ba chiêm ngưỡng cảnh hoa.

Người thanh niên hỏi:

- Đã là Tạo Hóa Thủ, sao lão ca không biến đổi dung mạo hoa cũ thành hoa mới cho khỏi nhàm.

Người trung niên thở ra.

- Dung mạo biến đổi được, cốt lữ không thể thay, dù hai nàng biến dạng mạo, khi họ cử động, nói năng, ta vẫn nhận ra là thứ cũ. Ta càng chán hơn! Thực chất của họ làm sao, họ vẫn cứ giữ y vậy.

Người thanh niên lắc đầu :

- Thực chất con người biến đổi thì dễ, giữ nguyên mới khó chứ! Phải biết bao nhiêu quyền rũ trên vạn nẻo đường đòi chức chờ làm cái việc biến đổi thực chất con người đó cho nên hai nàng Liên Liên và Tích Tích giữ nguyên được bản chất là một việc phi thường, tiểu đệ rất khâm phục họ. Sáu năm nay, đã qua sáu lần thay đổi dung mạo, tiểu đệ hầu như quên mất con người chân chính của mình như thế nào. Luôn luôn sống qua những vai kịch, thực là một sự bi ai không tưởng nổi!

Người trung niên giật mình :

- Ngươi rồi lão đệ! Ta biến cải dung mạo lão đệ nhiều lần lắm rồi, lúc ban đầu ta quên nhận định rõ rệt hình dáng lão đệ ra sao, Bây giờ thì cái ấn tượng về lão đệ rất mơ hồ, một ngày nào đó lão đệ thành công rồi, ta làm sao trả lão đệ lại với dung mạo chân chính! Ta chỉ sợ không giống hoàn toàn!

Người thanh niên trầm ngâm một chút rồi nói đáp :

- Quên là càng tốt, sau này với dung mạo nào, tiểu đệ bằng lòng với dung mạo đó trả lại đúng dung mạo cũ cũng chẳng thay đổi cái gì. Cái tật lớn của tiểu đệ là không thể làm những gì thuộc về cá nhân chân chính của mình. Ngược lại, bất cứ đóng vai một hạng nào trong xã hội là tiểu đệ đều thành công cả. Cho nên mấy phen tiểu đệ thử trở về với cá nhân mình song phen nào cũng đều thất bại. Vì Hoa Vân Đình đồng mẫu người chân thành mà tiểu đệ không thành công khi lập theo phong thái của y.

Người trung niên suy nghĩ một chút :

- Lão đệ! Lần này lão đệ chuẩn bị lấy tên chi đây.

Người thanh niên đáp :

- Lăng Từ Yên Thanh!

Người trung niên trở mặt :

- Lăng Từ Yên Thanh. Cái hơi hóm của một nhân vật Lương Sơn Bạc.

Người thanh niên mỉm cười!

- Tiểu đệ muốn xuất hiện lần này với tư thái một nhân vật Thủy Hử! tiểu đệ muốn thiên hạ chú ý đến mình nhanh chóng, mà cái tên đó vừa tốt vừa dễ nhớ, tiểu đệ sẽ dễ dàng hành động! Nhất là hai tiếng lăng từ, tiểu đệ thích ghê!

Người trung niên thở dài :

- Lão đệ! Đây là lần thứ bảy! Từ một Cô Am Lâm Phong, đến Phiêu Bình Sanh, rồi Tu La Trầm Quân Thụy, Hảo thư sinh Thương Quan Tiểu Dư, Ngự Long Vương Cửu Ngự. Cuối cùng lần sau hết là Phích Lịch kiếm khách Sở Thiên Nhai! Bây giờ lại là Lăng Từ Yên Thanh! Lần thứ bảy!

Người thanh niên lộ vẻ ảm đạm :

- Phải! Đã sáu lượt rồi với sáu con người, mang sáu cái tên khác nhau! Cả sáu người đều quật khởi mạnh trong vũ lâm, quật khởi nhanh cái tên có thể lưu truyền trên giang hồ nhưng con người đều vắng bóng vĩnh viễn. Tất cả sáu người đều chết với mũi Xuyên Tâm tiêu! Hy vọng Lăng Từ Yên Thanh sống được dài lâu hơn sáu cái tên đó!

Người trung niên hỏi :

- Lão đệ chẳng thu hoạch được gì qua sáu lần “từ nạn”.

Người thanh niên lắc đầu :

- Không một chi tiết nhỏ, tiểu đệ dùng đủ mọi phương pháp công kích lão ta.

Mỗi lượt giao đấu với lão ta, tiểu đệ tưởng chừng có thể chế ngự lão hoàn toàn, thậm chí có thể giết lão. Nhưng chính vào phút giây quyết định đó thì một mũi Xuyên Tâm tiêu bay đến, cắm phập vào ngực tiểu đệ. Tiểu đệ biết mình lâm! Và bao nhiêu công trình phải quăng trôi theo dòng nước để bắt đầu làm lại! Tiểu đệ đã bắt đầu làm lại đúng sáu lần rồi. Như vậy làm sao thu thập được một chi tiết nào của lão ta.

Người trung niên cau mày :

- Sao lạ vậy. Lão đệ cầm chân lão, suýt chế ngự lão thì còn ai đâu mà phóng Xuyên Tâm tiêu! Chẳng lẽ lão có phép phân thân! Phần nào giao đấu, phần nào ở bên ngoài.

Người thanh niên cười khỏ :

- Cần gì phải có phép phân thân! Chứ lão không thể dùng người giống lão, thay thế lão mà chiến đấu, còn lão thì nấp đầu đó chờ dịp để hạ thủ! Giao đấu

người có thể thay thế người, miễn người giống người là được. Còn sử dụng Xuyên Tâm tiêu nhất định ngoài lão ta, không ai phóng được! Nhất là phóng tiêu mà trúng được tiểu đệ! Không một ai thay thế lão làm nổi việc đó!

Người trung niên hỏi :

- Hay là thân phận chân chánh của lão đệ đã bại lộ rồi. Nếu không sao lão đệ luôn luôn hứng những mũi tiêu ác ôn.

Người thanh niên lắc đầu :

- Làm gì có việc bại lộ thân phận! Chỉ một mình lão ca biết tiểu đệ là ai thôi! Cả những người trong bọn tiểu đệ cũng không biết nữa là! Không khi nào tiểu đệ dám để lộ sợ lão ma đầu có nội tuyến trong nhóm của tiểu đệ!

Người trung niên hừ một tiếng :

- Thế tại sao cả sáu lần tiểu đệ bị ám khí giống như nhau....

Người thanh niên đáp :

- Bởi sáu người đều có hành động tích cực uy hiếp tận căn Thiên Ma lệnh, dĩ nhiên phải trừ diệt cả sáu người nên lão ma đầu phải hạ độc thủ. Trừ diệt được tiểu đệ lão mới yên tâm!

Người trung niên trầm giọng :

- Lão không nhận ra cả sáu người đó đều là hóa thân của lão đệ.

Người thanh niên lắc đầu :

- Có thể là không. Mỗi lần gặp lão là tiểu đệ thay đổi võ công, và lại trúng Xuyên Tâm tiêu rồi là không ai thoát chết. Mà đã chết rồi là vô phương sống lại! Trừ ra gặp lão ca, một tạo hóa thứ hai trên trần gian.

Người trung niên thờ dãi :

- Nhờ thể chất trời sanh của lão đệ hơn người ở chỗ chịu đựng. Dù ta có tinh thông y thuật cũng chỉ có thể cứu một người và người đó trúng tiêu một lần thôi! Còn lão đệ! Lão đệ trúng đến sáu lần lại cùng một chỗ! Chỉ có lão đệ mới vượt qua nổi!

Người thanh niên cười khò :

- Chẳng rõ tiểu đệ còn chịu nổi mấy mũi Xuyên Tâm tiêu nữa!

Người trung niên nghiêm giọng :

- Lão đệ, lần cuối cùng vừa rồi thương thế nặng lắm đấy nhé! Tuy lão đệ có uống loại linh đơn bảo trì tính mạng, song nên nhớ là quả tim đã bị xuyên thủng sáu lần rồi, dù sao thì nó cũng phải yếu đi phần nào, phần lão đệ thì lại không thận trọng, cứ miệt mài tửu sắc, thứ đó làm hao tổn tinh thần ghê gớm, mang một thương thế đó mà vẫn phung phí tinh thần, thì chính lão đệ tự hủy hoại!

Người thanh niên thờ ra :

- Qua sáu lần trước hóa thân, tiểu đệ điều dưỡng phải đặc điểm đó! Vần rượu, vần gái, rượu suốt ngày gái suốt đêm! rồi bây giờ với thân phận một lăng tử thì phải biết. Có nổi bật nhiều thì mới đáng mặt một lăng tử có hạng chứ!

Người trung niên tặc lưỡi :

- Không thể chọn một mẫu người khác được sao!

Người thanh niên lắc đầu :

- Không thể được! Nhất là một mẫu người trang nghiêm, đạo mạo, một mẫu quân tử, thì lại càng khó cho tiểu đệ! Cũng vì lẽ đó mà tiểu đệ thất bại mãi trước một Hoa Vân Đình!

Người trung niên lắc đầu :

- Thực là không hiểu nổi lão đệ.

Người thanh niên mỉm cười :

- Một con người khó hiểu nhất là chính mình. Không bao giờ mình hiểu rõ chính mình! Đóng vai người khác, tiểu đệ dễ dàng thành công! Mà lăng tử có gì xấu đâu lão ca.

Người trung niên thở dài :

- Không có chi xấu hết, bắt quá chết gấp, chết sớm thôi...

Người thanh niên lại cười :

- Có những người sống hàng trăm năm, song đâu có cái chi chứng minh là họ sống. Ai cũng biết Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình còn sống, song có ai nhớ đến y đâu. Còn như Lâm Phong, Thượng Quan Tiểu Dư đó, thì cả sáu người chỉ sống vài năm thôi thế mà vẫn có kẻ nhắc đến, tưởng nhớ đến. Người đang sống mà như đã chết rồi, Người đã chết rồi mà vẫn như sống trong tâm tư thế nhân. Như vậy chết và sống, cái nào đáng giá!

Người trung niên thở dài :

- Lão đệ! Ta chỉ muốn tốt cho lão đệ...

Người thanh niên chận lời :

- Tiểu đệ biết! Giả như không làm một lã tử cũng chết gấp như thường, sợ còn chết gấp hơn là làm một lã tử nữa đấy! Thiên Ma lệnh xuất hiện trên giang hồ khiêu chiến với giới đạo nghĩa truyền thống, nếu tiểu đệ đóng vai quân tử chánh hiệu, thì sẽ bị chúng khiêu khích, tiểu đệ càng quân tử càng bị chết thảm, càng chết gấp. Cho nên, hiện tại còn sống sót trên giang hồ chỉ sợ nếu không là giả quân tử thì cũng lưu manh thôi! Chứ chắc chắn là không còn một chân chánh quân tử!

Người trung niên trầm lặng một chút rồi lẩm nhẩm :

- Thiên Ma lệnh! Xuyên Tâm tiêu! Sao mà lại có những thứ lợi hại cực độ như thế!

Người thanh niên cười khổ :

- Phải lợi hại cùng cực! Nếu không thì làm sao với một tay chúng lại chôn chái nghĩa dưới lòng đất lạnh. Trừ một lão đệ bất kể sống chết, trừ một lão ca dám dành trọn lực khí, và một vài người nữa không ngại phá sản cung cấp kinh phí, từ lúc nào đến lúc nào, tiểu đệ chẳng hề tao ngộ một ai dám chống lại Thiên Ma lệnh, bất chấp Xuyên Tâm tiêu. Cho nên, trong cuộc chiến trường kỳ này nếu tiểu đệ được trường thọ cũng như Thiên Ma Linh sẽ trường tồn tiểu đệ thấy mình cô độc, lẻ loi vô cùng. Lâm Phong Cô Độc, rồi đến Phiêu Bình Sanh, Trần Quân Thụy, Thượng Quan Tiểu Dư, Vương Cửu Ngư, Sở Thiên Nhai, bây giờ là Lã Tử Yên Thanh, tiểu đệ cũng sẽ cô độc luôn! Dù cả những khi tìm được một manh mối nào, chỉ mỗi chân tìm, rất cổ thuyết phục cũng chẳng có ma nào dám nhúng tay tiếp trợ!

Người trung niên đáp :

- Họ không hưởng ứng cũng chẳng đáng trách. Thứ nhất người ta không có được cái mạng dài như mạng lão đệ, họ chỉ có thể chết một lần chứ không thể chết sáu lần, và còn sắp chết nữa đề rồi lại sống! Thứ hai, chẳng phải mỗi người mỗi có đũng khí đem cuộc đời đi đánh cá với một mũi tiêu.

Người thanh niên tiếp :

- Có thể là như vậy cho nên trước khi cầm chắc một phương tiện giúp chiến thắng đối phương, tiểu đệ không hề dám phát xuất Kim Kiếm Linh. Tiểu đệ sợ phát xuất sai lầm là hỏng cả mọi việc, từ việc nhỏ đến việc lớn. Kim Kiếm Linh là thực lực tối hậu của tiểu đệ làm sao tiểu đệ dám phô trương để dàng. Cho nên, biết rằng nguy nên mình đơn độc chiến đấu, tiểu đệ vẫn phải cam cô độc chiến đấu!

Người trung niên mỉm cười :

- Biết nguy, mà vẫn đơn độc chiến đấu là vì chánh nghĩa ở nhân gian! Được lắm! Lão đệ! Như ta đây, với cái tài cái tạo hóa. Nếu muốn có một sự nghiệp lớn, hưởng thụ nhiều, thì tội gì ta giam mình vào cái trận ác độc Lục Diễm Mê Hồn này. Chẳng qua, vì có cái tâm nơi chánh nghĩa, vì bằng mọi giá, phải khám phá chân tướng của con người đang nắm giữ Thiên Ma lệnh và Xuyên Tâm tiêu!

Người thanh niên đáp :

- Chứ tiểu đệ đây lại sao. Chết đi sống lại sáu lượt rồi và lại sẵn sàng chết nữa, dù chẳng biết có sống lại được chăng, cũng vì nuôi ước nguyện như lão ca!

Người trung niên thốt :

- Lần này lão đệ phải cẩn thận hơn nhé. Đừng để Thiên Ma lệnh chủ biết được sự tình. Nếu lão sinh nghi lão dám tìm cách vào tận Lục Diễm mê trận của ta lắm. Hãy thay đổi cách thức chết đi là hơn!

Người thanh niên lắc đầu :

- Cái đó thì lão ca cứ yên trí! Lục Diễm mê trận biến hóa đa đoan, chính lão ca suốt sáu năm dài tận tâm nghiên cứu mà cũng không tìm được lối ra, thì làm gì mà lão mà đầu vào được. Vì cách thức chết tiểu đệ không thể cải biến, bởi không còn có cách nào khác để vào đây, vẫn nhào xuống sông như củ, trầm mình theo lòng sông đến ngôi nhà này!

Người trung niên thở dài :

- Lặn xuống nước sâu, theo lòng sông mà xuất nhập, chỉ có lối duy nhất đó thôi sao.

Người thanh niên đáp :

- Chưa hẳn là chỉ có một lối xuất nhập thế trần duy nhất, bất quá tiểu đệ chưa biết những cách khác thôi. Giả như có, này, Long lão ca! Tiểu đệ khuyên lão ca đừng phí tâm tìm lối ra vô ích. Tuy lão ca có cái tài đi dưới nước hàng trăm dặm dài đi suốt hành trình, không được trồi mình lên mặt sông! Dù bây giờ tại đây, lão ca có thử đi quanh quần trên bờ sông này đi mãi cuối cùng cũng trở lại đây! Tiểu đệ đã nói là một mê trận mà!

Người trung niên cau mày :

- Phải đi dưới nước xa thế à!

Người thanh niên gật đầu :

- Cứ mỗi lần trúng Xuyên Tâm tiêu như vậy là tiểu đệ trầm mình dưới nước ngoài trăm dặm xa, theo phương pháp quy tức đi mãi dưới lòng sông vào đây. Có một lần tiểu đệ đi như vậy mất bốn ngày bốn đêm mới vào đây được!

Người trung niên thở dài :

- Thế là ta phải rú xương tại Lục Diễm mê trận này rồi!

Người thanh niên lắc đầu :

- Đừng nản chí, lão ca! Có kiên nhẫn chờ khi tiểu đệ lột được mặt nạ Thiên Ma lệnh chủ, lão ca sẽ được tự do. Thiên Ma lệnh chủ hiện tại rất mong muốn bắt được lão ca, vì lão ta cũng là người thích hoa, nhưng khác với lão ca ở chỗ lão ca tiếc hoa còn lão thì bẻ hoa! Tại mỗi phân cuộc của Thiên Ma giáo đều có hàng trăm thiếu nữ mỹ miều dành cho lão. Nàng nào qua tay lão hưởng dụng rồi thì từ mỹ nhân biến thành dạ xoa ngay, lão ta có cái thị hiếu tàn nhẫn là hủy hoại nhan sắc mỹ nhân do đó lão ta cần bắt được lão ca, để ủy thác cho lão ca việc biến giai nhân thành quỷ sứ!

Người trung niên nổi giận mắng!

- Lão không phải là con người.

Người thanh niên gật đầu :

- Một lý do trong trăm ngàn lý do bất buột chúng ta phải tiêu diệt lão! Người trong Thiên Ma giáo sở dĩ đi đi đâu cũng phải mang mặt nạ vì ai ai cũng có một gương mặt ghê tởm cả!

Người trung niên trầm giọng :

- Tại làm sao thế.

Người thanh niên mỉm cười :

- Tiểu đệ hy vọng Lăng Từ Yên Thanh sẽ trả lời được câu hỏi đó.

Chàng bước ra cửa nhìn dòng sông.

Mặt sông rộng giòng sông dài nước cuộn sóng đuổi dòn về Đông, âm ỉ đầy đe dọa.

Chàng thở ra thốt :

- Từ phút giây này đời sẽ có thêm một Lăng Từ Yên Thanh! Lăng Từ Yên Thanh khai sinh và bắt đầu cuộc sống mới! Do trường giang mà đi vào đời song hy vọng sẽ không chết tại trường giang! Nếu bất hạnh tiểu đệ chẳng biết lần thứ tám tới đây sẽ đóng vai mẫu người nào nữa!

Chàng phóng mình xuống sông.

Nhẹ nhàng lão lượn như con rắn chui vào hang, không bắn lên một bọt nước!

Trong ngôi nhà, Long Vũ Điền đối diện với hai thiếu phụ nhan sắc như hoa, tuổi độ hai mươi.

Y thở dài, thốt :

- Lần này chẳng rõ đến bao lâu nữa mới có việc làm Tích Tích ơi! Hát lên cho ta một khúc đi ta muốn nghe âm thanh của người!

Một thiếu phụ cất tiếng :

- Lão gia chúng tôi ở đây, bầu bạn với lão gia như thế này, cũng là có con người bên cạnh lão gia. Cần gì phải có âm thanh của con người nữa.

Long Vũ Điền cúi kinh, đập tay xuống bàn bộp bộp, hết :

- Bao người hát thì người cứ hát! Chỉ khi nào nghe người hát ta mới nghe trần gian còn hơi hướm của loài người! Chứ còn nghe các người nói năng ta có cảm tưởng như mưa đá bắn vào tai!

Thiếu phụ không dám cãi, cắt tiếng dịu dàng lấy giọng.

Thiếu phụ kia ôm đàn so dây.

Khúc hát bắt đầu :

“Chàng đầu sông, thiếp cuối sông

Ngày ngày trông nhau, lại chẳng thấy nhau

Chỉ thấy dòng nước thân nhiên trôi...

Nước bao giờ ngưng trôi. Hận này bao giờ dứt!

Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp

Hai lòng đừng phụ ý tương tư!”....

Khúc ca dứt nàng ca lại, ca đi ca lại mãi một khúc đó, Long Vũ Điền chưa bảo dừng, hát và đàn vẫn phải tiếp tục.

Bỗng mấy tiếng “bựt” vang lên.

Liên Liên bứt đứt dây đàn rồi thuận tay nàng đập cây đàn vào ghế, đàn vỡ nát nàng chạy vụt ra ngoài đồng thời gào lên :

- Tôi điên tôi điên mất rồi! Ngày ngày, ngồi nhìn sông rộng nghe tiếng hát muôn đời, suốt sáu năm trường! Tôi chịu hết nổi rồi! Tôi điên đây!

Tích Tích kinh hãi, nhìn thoáng qua Long Vũ Điền, chờ một phản ứng mà nàng tin chắc phải có.

Nhưng không.

Cái vị lão gia đó hôm nay bỗng nhiên hiền như Phật.

Y cười nhẹ thốt :

- Cứ để nàng đi! Muốn đi đâu tùy nàng. Phát tác lên như vậy là nàng chứng tỏ còn một điểm con người. Bởi vì chính ta đây cũng như nàng, ta cũng điên lên được. Ai sống trong hoàn cảnh này, nếu không điên là không còn con người nữa.

Tích Tích thờ dài :

- Lão gia nói vậy, chứ tôi nhận thấy, sống như vậy là thích hợp lắm rồi. Đời người ta còn có gì hơn được là bình tĩnh, an nhàn, dật lạc. Không ai quấy nhiễu, đến cả tiếng gõ cửa cũng không. Tôi có thể trần truồng phơi mình dưới ánh nắng suốt ngày, đêm đêm nằm xem trăng lên trăng lặn, đếm sao trời, theo dõi sao mọc sao chìm, Tôi không sợ ai cười mình điên, chê mình ngu. Lão gia ơi! Tôi như vậy có còn là con người chăng.

Long Vũ Điền sững sờ nhìn Tích Tích không chớp mắt.

Sáu năm dài trôi qua, y không hề phát hiện người thiếu phụ bầu bạn với y là một con người có cái tâm siêu dật.

Lâu lắm y mới đáp :

- Còn còn, Tích Tích vẫn là một con người! Mà là một siêu nhân! Một đại nhân! Liên Liên phần uất đến đập vỡ cây đàn chứng tỏ nàng cũng còn là một con người, Người là đại nhân, nàng ấy là chí nhân! Chỉ có ta! Ta là một quái nhân, nếu có thể có quái nhân. Nếu ta còn là người thì là một người quái dị, không giống người!

Dừng lại chút lâu tiếp :

- Nàng là đóa hoa biết nói tiếng người, người là đóa hoa biết phân giải tình người, có hai người bên cạnh, từ lâu ta không biết giá trị của hai người nên ta bất mãn với cuộc sống trầm tĩnh này. Bây giờ biết hai người rồi, ta hết bất mãn, ta tình nguyện lưu lại đây sống mãi mãi! Ta hết điên rồi!

Y kêu lên :

- Yên Thanh! Yên Thanh! Ta không chờ lão đệ trở lại! Lão đệ không trở lại thì càng hay! Ta sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đây!

Tích Tích chợt hỏi :

- Lần này chàng lấy tên là Yến Thanh.

Long Vũ Điền gật đầu :

- Phải, Lãng Tử Yến Thanh!

Tích Tích lẩm nhẩm bốn tiếng đó :

- Yến Thanh... Lãng Tử!... Lãng Tử Yến Thanh!...

Bỗng dung nàng tuôn lệ lã chã.

Long Vũ Điền kinh ngạc nhìn nàng.

Khi nàng phát hiện ra y nhìn nàng thì y trao cho nàng một chiếc khăn tay.

Y hỏi :

- Ngươi tưởng niệm hấn!

Tích Tích lau lệ đáp :

- Đâu có việc đó lão gia! Tôi không khi nào dám bước qua ngưỡng cửa, chỉ có những lúc chàng hôn mê lão gia sai bảo tôi hầu hạ chàng. Tôi thề là không hề trao đổi với chàng một lời nói nào.

Long Vũ Điền mỉm cười :

- Không quan hệ gì cả! Ta có trách chi ngươi đâu! Thực ra, hấn rất xứng đáng được thiên hạ tưởng niệm chứ! Ta cũng như ngươi nhận thấy hấn đáng được hoài niệm nên dốc tâm làm mọi cái tốt cho hấn, mọi cái ta có thể làm!

Tích Tích thốt :

- Kỳ quái thật! Tôi đâu có biết chàng là ai! Chỉ nghe lão gia nói về chàng bỗng dung hoài niệm xâm chiếm tâm tư tôi rồi tôi đâm nhớ về chàng mãi.

Long Vũ Điền mỉm cười :

- Ta nói toàn chuyện tốt cho hấn!

Tích Tích hỏi :

- Nhưng toàn là sự thật chứ.

Long Vũ Điền gật đầu :

- Sự thật còn tốt hơn và nhiều hơn nữa kia! Hấn có nói gì về hấn với ta đâu. Ta biết về hấn rất ít, bất quá ta chỉ nghe lão Tần nói lại từng mẩu chuyện vụn vặt của hấn thôi. Lão Tần là người mang lương thực đến cho chúng ta đó!

Cả hai nói vu vơ với nhau một lúc nữa, chợt Tích Tích hỏi :

- Lão gia ngày nay đối hấn thái độ với chị em tôi.

Long Vũ Điền gật đầu :

- Phải! Hiện tại ta bắt đầu mến trọng các ngươi, không khinh thường như trước!

Tích Tích nghiêm giọng :

- Vậy thì lão gia chấp thuận cho tôi thỉnh cầu một việc!

Long Vũ Điền hỏi :

- Việc gì.

Tích Tích buông mạnh :

- Lão gia cho tôi ly khai khỏi nơi đây!

Long Vũ Điền kêu lên :

- Người muốn đi.

Tích Tích gật đầu :

- Phải! Tôi đi tìm Lăng Tử Yến Thanh! Tìm nhưng không cho chàng gặp mặt. Tôi không thể làm bất cứ việc gì có gây trở ngại, khó khăn cho công tác vĩ đại của chàng. Tôi chỉ muốn âm thầm theo dõi chàng phòng chiều cổ chàng. Mấy năm nay sống bên cạnh lão gia tôi học hỏi được phần nào y thuật. Mà tôi biết rằng sau sáu lần trúng tiêu độc chàng phải giảm sức quá nhiều. Nếu trúng tiêu một lần nữa thì chàng không thể chi trì nổi để trở về đây kịp thời cho lão gia cứu trị.

Long Vũ Điền hỏi :

- Người quan tâm đến hấn cỡ đó.

Tích Tích không do dự :

- Phải! Cơ hồ không lường được mức độ, lão gia ạ. Từ cái lúc gặp mặt chàng lần đầu tiên tôi có cảm tưởng là đời tôi gắn liền với đời chàng! Tôi phải cung hiến tất cả những gì tôi có cho chàng!

Long Vũ Điền biến đổi thần thái một cách kỳ quái.

Tích Tích tiếp :

- Tôi bằng lòng ở đây phục thị lão gia là vì chàng cần lão gia. Từ nay trở đi, có lẽ chàng không còn cần đến lão gia như trước nữa. Không cần đến lão gia chẳng phải vì chàng khỏi cần mà là vì không kịp nhờ đến lão gia nữa thôi.

Long Vũ Điền cười khổ :

- Tích Tích! Ta cũng muốn thành toàn ý nguyện của người! Song ta phải làm sao đây! Chính ta cũng không có cách thoát ra khỏi Lục Diễm Mê Hồn trận này nữa mà!

Tích Tích mỉm cười :

- Chỉ cần lão gia đáp ứng thôi, tôi có cách rời khỏi nơi đây!

Long Vũ Điền trở mặt :

- Người nói sao! Người có cách đi được.

Tích Tích gật đầu :

- Phải! Trong mấy năm nhàn hạ ở đây, tôi lấy sách của lão gia nghiên cứu các trận đồ, xem như là một cách tiêu khiển! Qua năm thứ hai, nghĩa là cách đây bốn năm tôi đã tìm được lối ra!

Long Vũ Điền kêu lên :

- Chỉ sang năm thứ hai là người tìm được. Thế sao người không thoát ly.

Tích Tích đáp :

- Tôi đã trình bày với lão gia, tôi ở lại phục thị lão gia là vì chàng cần lão gia! Chàng còn cần lão gia thì tôi còn phải lưu lại.

Long Vũ Điền trầm ngâm một lúc :

- Tích Tích! Ta xem thường người quá! Người thông minh quá! Ta mất sáu năm dài nghiên cứu chẳng tìm được gì. Người chỉ mất hai năm mà thu hoạch một kết quả đáng giá.

Tích Tích hỏi :

- Nhưng lão gia đáp ứng cho tôi đi chứ.

Long Vũ Điền gật đầu :

- Với điều kiện người phải cáo tổ với ta phương pháp xuất nhập trận thế!

Đến lượt Tích Tích kinh ngạc :

- Lão gia cũng muốn đi.

Long Vũ Điền cao giọng :

- Phải! Ta cũng quan tâm đến hần chứ! Vừa rồi ta không nỡ nói sự thật cho hần biết là nếu lần này hần còn trúng Xuyên Tâm tiêu nữa thì hần không còn hy vọng trở lại đây cho ta chữa trị. Thật khó mà hần sống sót được nếu mà bị ám toán như các lần trước. Giả như có ta ở bên cạnh hần thì may ra còn cứu hần kịp!

Tích Tích thốt :

- Tôi tin rằng sẽ cứu được chàng. Lão gia khỏi cần bồn tẩu làm chi.

Long Vũ Điền lắc đầu :

- Người cứu hần được song người không biến hần thành con người chú tâm nổi, mà việc đó thì cần thiết hơn việc cứu mạng hần. Phải biết, muốn tiếp tục chống đối với địch thì cần phải thay đổi thân phận, nếu không thì đừng hòng có dịp hạ thủ!

Tích Tích trầm giọng.

- Lão gia ra đi có tiện lắm không.

Long Vũ Điền bật cười ha hả :

- Long Vũ Điền không thể xuất hiện thì ai cấm Điền Vũ Long xuất hiện trên giang hồ! Ta nghĩ, dù cho tiểu tử đó cũng không nhận ra được Điền Vũ Long là hóa thân của Long Vũ Điền! Đừng nói là những ai khác.

Tích Tích lo ngại :

- Nhưng ngón nghề của lão gia sẽ tố cáo chân tướng của lão gia.

Long Vũ Điền mỉm cười :

- Trừ một Yên Thanh ra ta sẽ không chữa bệnh cho kẻ thứ hai.

Tích Tích đùa :

- Cả lão gia nữa.

Long Vũ Điền cười hi hi :

- Nếu ngã bệnh ta sẽ gọi y sư khác chữa trị cho ta!

Tích Tích tiếp :

- Ra khỏi nơi này tôi không còn phục thị lão gia nữa!

Long Vũ Điền gật đầu :

- Cái đó thì hần rồi! Ta đâu còn xứng đáng cho các người phục thị! Ly khai nơi này, người là người ta là ta xa lạ nhau, đồng đẳng nhau. Huống chi người làm sao nhận ra ta dưới một tên khác, thân phận khác!

Tích Tích thốt :

- Được rồi! Lão gia hãy để tôi đi trước.

Long Vũ Điền lại gật đầu :

- Ta cần là thế đó. Ta không muốn các người thấy dung mạo mới của ta sau khi cải biến. Cho nên ít nhất ta chỉ có thể đi sau các người ba ngày. Người cứ dẫn Liên Liên theo và trước khi đi lưu lại cho ta một mảnh giấy ghi lại phương pháp xuất nhập!

Vậy người chuẩn bị đi!

Tích Tích hỏi :

- Chừng nào lão gia khỏi sự cải sửa dung mạo.

Long Vũ Điền đáp :

- Ngay sau khi các người ly khai.

Tích Tích quỳ xuống cung kính thốt :

- Lão gia trân trọng lấy mình nhé. Đa tạ lão gia có công giáo huấn mấy năm qua!

Long Vũ Điền cười gượng :

- Đừng làm ta hồ thẹn vì thông minh của ta kém người xa! Sự thật, chính người khai thông tâm linh của ta đó!

Tích Tích hỏi :

- Tôi có nên đưa Liên Liên vào đây cáo từ lão gia không.

Long Vũ Điền lắc đầu :

- Bất tất! Ta sợ nhất là sự biệt ly! Cho nên nếu bắt buộc phải biệt ly thì nên biệt ly gấp. Càng gấp càng ít thấm thía đau buồn.

Tích Tích mỉm cười :

- Vậy tôi cũng xin cáo từ!

Long Vũ Điền cũng cười :

- Đường đi khác song cái đích chung, chúng ta sẽ gặp lại và cùng còn thọ lâu dài. Ta cho người biết ta đổi lại tên là Điền Vũ Long, song người đừng nói cho Liên Liên biết. Nàng ấy táo bạo chứ không trầm ổn như người.

Tích Tích gật đầu.

Tích Tích đi rồi Long Vũ Điền ngồi thờ người tại chỗ, chốc chốc lại thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trăng nước Tần Hoài

Tần Hoài là một thị trường trác táng thuộc hạng nhất nhì khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên.

Có trác táng là có mua vui, khách mua vui nốc rượu vào để phát xuất những trận cười như pháo. Khách bán vui uống lệ dần lòng, cố nở hoa cười cho giá bán được cao hơn.

Mặc cho nội tâm như thế nào ca kỹ phải tuân theo một quy lệ: cười!

Trên tất cả mọi con thuyền có bao nhiêu ca kỹ là bao nhiêu nàng cũng nở nụ cười, Không tươi cũng cố gắng cho tươi, không phải lúc cười cũng cố gắng cười. Cười không cần khách nhìn nụ cười. Họ cười để cho nam nhân có dịp cười.

Nhưng có quy lệ phải có ngoại lệ, cần phải có ngoại lệ để làm nổi bật cái lệ cũng như sự phạm pháp nuôi dưỡng luật lệ trường tồn.

Ngoại lệ đó được thấy bên một chiếc thuyền hoa lệ.

Trong thuyền có danh kỹ số một của Tần Hoài là Kim Tử Yến.

Không danh từ để mô tả đúng cái đẹp của nàng. Ngàn vàng để đổi lấy một nụ cười của nàng cũng còn rẻ giá! Nàng đang cười.

Hiện tại nàng đang đối diện với một nam nhân, nam nhân trái lại không cười, đôi mắt long lanh lệ.

Nam nhân thuộc mẫu mỹ nam tử, song y phục tầm thường, bất quá bộ y phục của chàng rất tinh khiết.

Tại sao nàng cười mà nam nhân khóc.

Từ ngày nàng nổi danh tại bến Tân Hoài lần thứ nhất nàng mới gặp một nam nhân đáp đúng nguyện vọng của nàng.

Và cuộc gặp gỡ giữa nhau kể cả hôm nay nữa vừa đúng ba hôm thôi.

Nam nhân si tình nàng, cái đó khỏi phải nói bởi nam nhân nào đến Tân Hoài này gặp Kim Từ Yến rồi lại chẳng ngây ngất si dại với nàng.

Mà chính nàng cũng mãn nguyện luôn thì đương nhiên họ trở thành đôi tình nhân cực kỳ khăng khít.

Nàng cười như đóa hoa nở với tất cả sức nở của các cánh hoa.

Còn chàng. Chàng là ai. Tại sao chàng khóc khi đối diện với giai nhân.

Không! Không phải khóc: Nữ nhân không bao giờ đồng tâm với một nam nhân ưa khóc, khóc dễ dàng. Bất quá chàng uống nhiều rượu quá nên mắt ướt, ướt nhiều thì có nước chảy ra. Bởi chàng không lau, hoặc giả chàng đang sặc rượu nên lệ đọt quanh tròng.

Trên bàn thức ăn còn nguyên vẹn, song có đến sáu bình rượu. Sáu chiếc bình không!

Hiện tại chàng với tay chụp chiếc bình thứ bảy, rồi chàng mở mắt ngửa ngửa đầu rót rượu vào miệng.

Sau đó chàng sặc sụa, sặc một lúc lâu kịch liệt hơn những lần trước, sặc đến khom lưng, mặt trắng biến xanh vì rượu, biến sang đỏ vì sặc.

Nước mắt ràn rụa rồi kết thành dòng chảy xuống.

Tiếng sặc ngưng, Kim Từ Yến không cười nữa, nàng vốn thích những tay thừa hào khí. Cái lối uống rượu đó làm cho nàng rất hài lòng.

Nàng động tâm về lối uống rượu song lại thương tâm về tiếng sặc.

Vuốt nhẹ lưng chàng nàng hỏi :

- Chắc đêm qua ngủ không đắp chăn nên lạnh phổi sanh ho phải không. Sao ngủ không đắp chăn. Đêm qua trời khá lạnh đấy!

Nam nhân lắc đầu :

- Không có ai đắp cho cả!

Kim Từ Yến mỉm cười :

- Làm như trẻ con không bằng! Này, Yến Thanh, tôi đâu còn cách gì hơn! Đêm qua Mã Bách Bình công tử tìm tôi quấy rầy đến sáng. Tôi đâu có quên công tử! Công tử phải biết vì chén cơm manh áo tôi không thể không tiếp Mã công tử! Mã Bách Bình làm chủ hai tiêu cục, bốn cửa hiệu tơ lụa, mười sáu tiệm gạo...

Yến Thanh, phải, nam nhân đó là Lăng Từ Yến Thanh, lộ vẻ giận thốt :

- Tại hạ biết! Hắn có tiền! Có tiền thì mua thần mua thánh còn được nói chi đến việc mua người!

Kim Từ Yến vẫn cười :

- Không hẳn là vậy. Tại đất Kim Lăng này có thiếu chi nhà thừa máu mặt, Chẳng qua y có nhiều thế lực hơn những tay giàu có khác y. Chấp chánh quyền, lại xuất thân từ danh gia tại địa phương, giao du với khách giang hồ. Có ba ưu điểm đó, y phải nổi bật giữa đám đông. Đối với con người như thế nếu tôi khước từ thì còn ở lại đây làm ăn sao được chứ! Chắc công tử không nỡ để tôi phải đối!

Thốt xong, nàng rút khăn tay trong áo lau lệ cho chàng.

Lau đến miệng nàng thấy cái khăn lấm đốm vết đỏ, vội kêu lên :

- Yến Thanh! Cái gì đây!

Yến Thanh nhìn xuống đáp :

- Máu!

Kim Từ Yến hỏi gấp :

- Công tử mửa máu.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không quan hệ! Bệnh cũ mà! Lúc nhỏ đã có như vậy rồi, không phải bị lao đâu mà là xuất huyết. Bởi đánh nhau với người nên mang nội thương, thỉnh

thoảng lại xuất huyết vậy thôi.

Kim Từ Yên lại hỏi :

- Bản chất nho nhỏ như vậy mà cũng thích đánh nhau nữa à.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại cái tính khí nó hại tại hạ đó. Cho nên văn cũng hư võ cũng hỏng! Bây giờ thì cái gì cũng dờ dang đành phải mang kiếm phiêu bạt khắp sông hồ, không sự nghiệp không nhà cửa!

Kim Từ Yên tặc lưỡi :

- Công tử giảm rượu một chút có được không. Rượu hay làm giảm sức khỏe, kích động nội thương!

Yến Thanh đáp :

- Tại cô nương thích cái lối uống rượu của tại hạ mà tại hạ cũng quen cái lối uống như thế mất rồi! Cô nương yên trí! Tại hạ có tử lực khá lắm, không dễ gì rượu làm cho say đâu!

Chàng với tay lấy chiếc bình thứ tám.

Kim Từ Yên lấy mắt ra hiệu cho liễu đầu có phận sự hâm rượu.

Liễu đầu tên Cầm nhi cười thốt.

- Yến thiếu gia. Uống gì mà nhanh thế! Rượu không nóng kịp cho đâu.

Yến Thanh điềm nhiên :

- Không có rượu nóng thì uống rượu nguội!

Kim Từ Yên trầm gương mặt :

- Nói nhảm! Rượu nguội độc lắm, dễ kích động nội thương lại làm cho mau say!

Yến Thanh lắc đầu :

- Say thì say! Hôm nay tại hạ muốn say. Say để quên sầu ly biệt bởi ngày mai tại hạ sẽ chẳng biết mình sẽ ở tại địa phương nào. Từ Yên cô nương, đừng ngăn trở cái hứng của tại hạ!

Kim Từ Yên giật mình :

- Công tử nói sao. Công tử muốn đi. Đi đâu.

Yến Thanh cười khỏ :

- Nơi nào mà chẳng đi được. Đi đâu cũng được bởi không thể ở thì phải đi!

Kim Từ Yên hỏi :

- Tại sao không thể ở!

Yến Thanh thở dài :

- Túi rỗng, tiền cạn, chẳng lẽ ăn quýt, uống quýt!

Kim Từ Yên hỏi gấp :

- Công tử hết tiền.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ đã nói túi rỗng, tiền cạn! Lẽnh việc hộ viện tại Dư Hàn tại hạ được món thù lao bốn trăm lượng. Đến Tàn Hoài mấy hôm tại hạ tiêu xài hết cả rồi. Hiện tại chẳng còn một đồng một chữ nơi mình.

Kim Từ Yên cau mày :

- Tôi biết công tử nghèo nên ba hôm nay tôi chỉ lấy sáu mươi lượng trao cho nghĩa mẫu trang trải mọi phí tổn rượu thịt. Phần tôi chẳng đòi hỏi một đồng nào, tiền thưởng Cầm Như hầu hạ chính tôi xuất tiền riêng cho nó. Công tử còn lại ba trăm bốn mươi lượng tiêu vào việc gì mà hết nhanh.

Yến Thanh đáp :

- Cho người ta hết tron! Vừa đến địa phương này đi ngang qua miếu Phu Tử tại hạ thấy một lão nhân sống với nghề mài võ lâm binh bất ngờ mà chết. Trong mình không có một chữ một đồng, bỏ lại một đứa cháu gái độ mười một tuổi trong cảnh cô độc bơ vơ, đứa bé muốn bán mình lấy tiền chôn cất lão. Tại hạ bèn dốc túi tặng ba trăm lượng!

Kim Tử Yến cau mày :

- Công tử rộng lượng quá!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không phải đại lượng mà là đồng tình. Không phải đồng tình về lẽ sống mà là đồng tình vì cái chết của lão nhân! Một cái chết nơi đất lạ quê người, không thân nhân, không bằng hữu, không một đồng loại thương xót bỏ thí cho chiếc quan tài chôn vùi thi thể. Trong tương lai, có thể kết cuộc của tại hạ cũng giống như vậy nên gieo nhân mong mỗi ngày tàn hái được quả, ngày thê thảm của tại hạ sẽ có một tấm lòng nhân từ nào đó lo liệu cho hậu sự, Tránh được cái nạn đói lạnh xơ xác!

Kim Tử Yến hỏi :

- Cũng được đi! Thế còn bốn mươi lượng nữa.

Yến Thanh tiếp :

- Tiêu xài trong cuộc hành trình từ Dur Hàn đến đây hết hai mươi lượng, còn hai mươi lượng thì mua một thanh kiếm.

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Mua kiếm để làm gì. Chẳng lẽ định làm cường đạo!

Yến Thanh mỉm cười :

- Nếu tại hạ chịu làm cường đạo thì đâu đến đời sống lang thang như thế này. Vị lão sư dạy tại hạ học võ công thường khuyên nhủ tại hạ đừng bao giờ chen mình trong hắc đạo.

Kim Tử Yến hỏi :

- Lão sư của công tử là ai.

Yến Thanh đáp :

- Tam Bạch tiên sinh!

Kim Tử Yến kinh hãi kêu lên :

- Công tử là đệ tử của Cầm Long kiếm khách Tam Bạch tiên sinh. Nếu vậy thì vinh diệu quá!

Yến Thanh chớp mắt :

- Cô nương làm sao biết được danh hiệu của sư phụ tại hạ!

Kim Tử Yến giải thích :

- Đêm qua Mã công tử có thỉnh nhân vật trên giang hồ cùng uống rượu, họ có nhắc nhở đến mấy vị đại kiếm khách trong số đó có tên lão sư của công tử. Họ có vẻ tôn kính lão sư lắm. Họ nói là lão sư từ mười mấy năm nay tuyệt tích giang hồ!

Yến Thanh thốt :

- Lão nhân gia đã quá cố hơn mười năm rồi. Người chết sau ba năm thu nhận tại hạ làm đệ tử. Rất tiếc là tại hạ chỉ học có ba năm thôi! Nếu tiên sư không thất lạc sớm thì tại hạ đã được người chỉ điểm thêm nhiều hơn. Tài nghệ của tại hạ đâu đến nổi quá hèn như hiện tại! Không chừng tại hạ cũng được nổi danh ít nhiều.

Kim Tử Yến tiếp :

- Cầm Long thập bát kiếm của Tam Bạch tiên sinh vốn đơn giản, tuy nhiên biến hóa vô cùng. Nếu có bản chất thông minh thì không cần phải học lâu dài. Chỉ tập luyện trong vòng đôi ba năm là có hy vọng thành công!

Yến Thanh tán :

- Chừng như cô nương biết không ít về võ học vậy!

Kim Từ Yến vội đáp :

- Tôi chỉ nghe các vị đó bàn luận trong đêm rồi thôi!

Đoạn nàng hỏi :

- Đã là đệ tử của một đại kiếm khách sao công tử lại chẳng có một thanh kiếm mà dùng, mãi đến bây giờ mới mua.

Yến Thanh thở dài :

- Tiên sư truyền thanh kiếm của mình cho tại hạ, nhưng tại hạ xét thân phận mình chẳng ra cái quái gì nên không dám dùng một thanh kiếm quý như thanh đó sợ làm nhục lây đến người có công dạy dỗ mình, cho nên, tại hạ chôn thanh kiếm bên cạnh mộ của người rồi ở đó cư tang quái hiểu đúng ba năm. Khi rời phần mộ, tại hạ không có một nghề nào khả dĩ nuôi thân bắt buộc phải lánh việc hộ viên cho thiên hạ. Lúc hành sự thì mượn vũ khí của đồng bọn. Mãi đến sau này nhân có tiền mới mua phứt một thanh kiếm mà dùng. Mua thanh kiếm để khi nào rồi rảnh, ôn lại những gì đã được tiên sư chỉ điểm ngày trước.

Kim Từ Yến mỉm cười :

- Lính tiên sư đã chết hơn mười năm qua, đáng lẽ trong thời gian đó công tử lập được một cái danh lợi gì rồi.

Yến Thanh lắc đầu :

- Danh chi mà lập cô nương! Com ngày hai bữa còn không đủ ăn, tài năng chi đó mà hòng lập danh lập nghiệp! Tiên sư không bằng hữu mà tại hạ mong nhờ ai dìu dắt. Lấy danh nghĩa tôn sư thì sợ làm mất thanh danh của người. Tự mình đi gõ cửa khắp nơi thì chẳng ai dám dùng một kẻ có lai lịch bất minh, cho nên tại hạ mất nhiều chỗ làm trong những tiêu cực. Cuối cùng may mắn xin được một chân hộ viên, tại hạ cho rằng có thể tạm thời yên thân qua một thời gian.

Kim Từ Yến suy nghĩ một chút :

- Mã Bách Bình có hai tiêu cực, để tôi giới thiệu công tử vào làm trong một tiêu cực của y chắc là y chấp nhận!

Yến Thanh mỉm cười :

- Nếu cần nhờ nữ nhân mà có com ăn thì tại hạ đưa chiêu bài tiên sư ra còn tốt hơn! Cái đó xin cô nương bỏ qua đi đừng bận tâm lo nghĩ!

Kim Từ Yến cũng cười :

- Nay Yến Thanh công tử! Thực ra tôi không muốn cho công tử đi đâu hết. Dù sao thì sao công tử cứ lưu lại đây, tiền đóng mỗi ngày cho nghĩa mẫu tôi lãnh phần chu biện cho!

Yến Thanh lắc đầu :

- Sống nhờ nơi nữ nhân thà tại hạ đi làm cường đạo còn hơn!

Kim Yến cãi :

- Đâu phải tôi nuôi dưỡng mà công tử ngại, bắt quá tôi giúp công tử qua giai đoạn này, như công tử vay vậy mà! Khi nào công tử phát tài thì hoàn lại.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Nguyên tắc sống của tại hạ là không làm nợ, không hướng về ai cúi đầu, ngửa tay, tánh khí đó khó cái sửa được. Tại nhà họ Lâm, tại hạ làm một kẻ hộ viên, mỗi năm lãnh được bốn trăm lượng, với số bạc đó tại hạ đủ sống rồi. Tại hạ lại hưởng được nhiều điều kiện thuận lợi, ngặt vì bà vợ của lão ta khó chịu quá, không ngày nào không kiếm chuyện với tại hạ. Tại hạ cho lão Lâm biết, cô nương đoán xem lão đáp với tại hạ thế nào.

Kim Từ Yến mỉm cười :

- Làm sao tôi đoán được!

Yến Thanh tiếp :

- Lão nói là lão đâu cần ai hộ viên! Sở dĩ lão thuê tại hạ là vì mấy mụ hồ ly đó. Tuổi lão trên bảy mươi, lão biết mình bất lực lại sợ mấy mụ ấy ăn quen nhín không quen lén lút ra ngoài làm ầu bậy bạ nên lão thuê tại hạ để ứng phó với sự đòi hỏi của mụ ấy. Chẳng những lão không can thiệp lại sẵn sàng tăng lương gấp đôi cho tại hạ nữa đấy! Mỗi năm lão trả tại hạ tám trăm lượng.

Kim Từ Yến cười hì hì :

- Cái lão ấy thế mà có con mắt đấy. Công tử tài mạo như vậy nếu lão chọn thì mấy mụ ấy làm gì không khoái. Các bà khoái thì lão được yên trí lớn! Lão khôn ghê!

Yến Thanh cười nữa :

- Rất tiếc là tại hạ không có phúc hưởng thọ. Tại hạ chỉ có thể chi tiền cho nữ nhân chứ không biết hái tiền nơi họ. Tại hạ phát cáu lên, kết quả tại hạ rời khỏi đất Dư Hàn lưu lạc đến đất Kim Lăng này. Rồi có bao nhiêu tiền tại hạ quẳng vào sông nước Tần Hoài.

Kim Từ Yến vội phân trần :

- Tôi không có bóc lột công tử đâu đó nhé. Tiền của công tử đã cho con bé ở miếu Phu Tử chớ nào vung phí ở đây đâu!

Yến Thanh thốt :

- Con bé chỉ có mười một tuổi, cô nương đừng nghĩ oan cho nó lần tại hạ!

Kim Từ Yến tiếp :

- Thật tôi lấy làm tiếc không sao cầm công tử ở lại được! Nào phải tôi vì hai mươi lạng bạc mỗi ngày đâu! Bởi vì tôi không đòi hỏi kia mà! Ngược lại tôi bằng lòng chi ra hộ công tử số đó. Công tử phải biết, lưu công tử lại chẳng những tôi mất hai mươi lạng bạc mỗi ngày mà tôi còn từ bỏ luôn hằng ba bốn trăm lạng do thiên hạ sẵn sàng mạng đến dâng hiến cho tôi nữa đấy! Chẳng lẽ công tử không biết tại sao!

Yến Thanh thở dài :

- Tại hạ biết lắm chứ! Niềm tri ngộ của cô nương đối với tại hạ, tại hạ ghi nhớ mãi! Nếu tại hạ thừa năng lực thì tại hạ không ngần ngại chuộc cô nương ra khỏi cảnh lao lung này ngay! Vì cũng là cái số cô nương ạ, chúng ta gặp nhau để cùng chuốc sầu ly biệt, có thể thôi!

Kim Từ Yến chớp mắt :

- Tôi có thể đi theo công tử!

Yến Thanh cười khô :

- Đừng tính đại cô nương ơi! Đi theo tại hạ cô nương sẽ hưởng cái gì. Nước sông Tần Hoài có thể giải khát nhưng nó không xoa dịu cái đói được đâu!

Kim Từ Yến gần giọng :

- Chẳng lẽ chúng ta không thể tự lực mưu sinh. Ví dụ công tử bắt tay vào việc canh tác hoặc vào rừng đốn củi, còn tôi dệt vải may thuê. Chúng ta cầu tạo thì đói thế nào được. Yến Thanh công tử! Con người sanh ra mấy ai tìm được tri kỷ, thú thật tôi đã chán cái nghề này từ lâu lắm rồi!

Cầm nhi chen vào một câu :

- Cô nương! Đừng quên mình mất hết tự chủ rồi! Liệu mà Kim cô đáp ứng cho cô nương không chứ!

Kim Từ Yến lộ vẻ âm trầm thờ dài không đáp.

Vài hạt lệ long lanh nơi đôi mắt.

Yến Thanh thốt :

- Tình tứ của cô nương như thể đó suốt đời tại hạ khó quên. Đi theo một lã tử như tại hạ là tự giết tương lai của chính mình đó cô nương ạ. Hãy sáng suốt hơn tìm một nơi nào vững chắc nương nhờ. Ba hôm chung sống với nhau, cô nương nên xem như là một giấc mơ xuân, đừng quan trọng hóa nó mà thêm khổ! Tại hạ không mong gì hơn là được say vui bên cạnh cô nương đêm nay, để rồi ngày mai đường ai nấy đi. Cô nương hưởng hoan lạc chốn lầu hồng gác tía còn tại hạ tiếp tục bước phiêu bạt khắp sông hồ!

Kim Từ Yến gật đầu :

- Phải! Đêm nay chúng ta uống thật nhiều, cho thật say, nếu được say mà không bao giờ tỉnh thì càng hay!

Cầm nhi toan cầm, Kim Từ Yến đã chụp chiếc bình rượu, nghiêng miệng bình uống một hơi, rồi trao qua Yến Thanh.

Chỗ còn lại trong bình, Yến Thanh tu một hơi cạn.

Kim Từ Yến không đợi rượu nóng lấy chiếc bình trên lò rót ra hai chén lớn, giữ lại một chén, trao cho Yến Thanh một chén.

Cả hai đối ẩm với nhau thế đó một lúc.

Họ không lưu ý đến Cầm nhi. Nàng liếc đầu lên lên rồi thuyền lên bờ.

Một lúc sau có người từ trên bờ gọi vọng xuống thuyền.

- Kim cô nương! Mã công tử đến! Mã công tử muốn gặp cô nương!

Lúc đó Kim Tử Yên đã quá say dựa mình vào bàn, Yên Thanh còn tỉnh phần nào.

Chàng bước ra đầu thuyền, nhìn lên bờ, chú ý đến một trang hán tử vận áo the đang đứng chờ :

Chàng hỏi :

- Mã công tử nào.

Hán tử đáp :

- Tại Kim Lăng có mấy Mã công tử. Dĩ nhiên Mã Bách Bình công tử chứ còn ai nữa!

Yên Thanh buông giọng sệt :

- Mặc! Mã hay Ngưu gì thì cũng bất chấp cả! Hôm nay Kim cô nương bận uống rượu với tại hạ!

Hán tử cười lạnh :

- Câu đó Kim cô nương nói hay ngươi khoác lại.

Yên Thanh điềm nhiên :

- Ta nói!

Hán tử hỏi :

- Ngươi là cái quái gì.

Yên Thanh cao giọng :

- Lăng Tử Yên Thanh!

Hán tử hừ một tiếng :

- Một hạt cát trong biển cát chẳng ai biết đến cái tên đó trên đời này. Còn ta tổ tông ngươi đây là Phi Ưng Ngô Thát, tiêu sư trong Long Vô tiêu cục tại Kim Lăng. Tiểu tử ngươi say lắm rồi ta không tranh luận với ngươi làm chi. Hãy gọi Kim cô nương ra đây đối thoại với ta! Xem nàng nói thế nào để ta hỏi đáp với Mã công tử.

Yên Thanh hừ một tiếng lớn hơn :

- Kim cô nương say rồi! Ngươi cứ mang những lời của ta vừa nói đó về mà thuật lại cho Mã Bách Bình nghe.

Ngưu Thát dậm chân.

Một bóng người chớp, hán tử đã đáp xuống mảnh ván lót làm cầu.

Đúng là một con phi ưng!

Nhún chân luôn, hán tử đến đầu thuyền. Hán tử đáp xuống thuyền, thuyền không nghiêng lắc.

Hán tử mở to mắt nhìn vào khoang trong.

Kim Tử Yên ngò đầu nơi mép bàn thêm thiếp.

Hán tử giật mình kêu lên :

- Say thật mà!

Yên Thanh cười mỉa :

- Gan lắm người mới không tin lời ta! Cút đi đừng để ta nổi giận!

Chàng vươn tay ra.

Ngưu Thất cử tay hất, cười lạnh thốt :

- Người tới số mới dám động thủ với ta đó!

Yến Thanh co chân, đầu gối nhích tới, nhắm vào hạ bộ Ngưu Thất húc mạnh.

Ngưu Thất không phản ứng kịp bị trúng, đau khom mình. Yến Thanh chụp lưng áo hắn, nhấc bổng lên quăng hắn lên đất liền. Nhưng hắn lại rơi xuống nước.

Một tiếng ầm vang lên hoa nước bắn tung tóe.

Yến Thanh bật cười ha hả :

- Người đâu xứng đáng là Phi Ưng! Nên đổi lại là con gà ướt mới đúng!

Tại bến Tần Hoài, hơn mười năm qua, người trong hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái chưa bao giờ bị làm nhục. Bởi hai tiêu cục này là cơ sở doanh nghiệp của họ Mã, mà tại đất Kim Lăng, nói đến họ Mã là nói đến một cái gì bất khả xâm phạm, một cái gì thiêng liêng nhất!

Người ta còn kháo nhau, Hoàng đế có thể đưa bất cứ ai đến cai trị dân chúng tại bất cứ địa phương nào. Nhưng nhất định tại phủ Kim Lăng phải là người của họ Mã.

Như vậy có thể bảo ảnh hưởng của hoàng đế không len lỏi đến đất Kim Lăng tranh dành với họ Mã được.

Hay nói một cách khác, bất cứ được bổ nhậm về phủ Kim Lăng này phải hiểu chỉ có họ Mã chứ không có triều đình. Phục vụ cho họ Mã trước còn dư công thì lo cho triều đình sau.

Bằng ngược lại, là phải sẵn sàng chờ sa thải hay chuyển nếu may mắn không chết bất ngờ và mờ ám tại phủ đường.

Thế lực của họ Mã bắt đầu vững mạnh từ đời Kim Tiên Mã Cảnh Long. Với một ngọn roi vàng, Mã Cảnh Long ngang dọc khắp sông hồ suốt ba mươi năm không gặp địch thủ.

Lão ta là con nhà võ trong số rất ít bình sanh không hề bại trận dù chỉ một lần.

Ngày nay, Mã Bách Bình thừa hưởng sự nghiệp to tát lẫn thanh thế vang lừng của cha.

Y sử dụng Kim Tiên, Kim Kiếm tự mình đảm chức vụ Tổng tiêu đầu của hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái chứ không ủy thác cho ai điều khiển.

Không ai biết võ công Mã Bách Bình cao thâm như thế nào.

Nhưng thật sự là trong hai tiêu cục có sáu vị tiền bối đồng nổi danh ngang Mã Cảnh Long. Dưới nữa có hàng chục tiêu sư thuộc hàng cao thủ thượng thặng.

Tần Hoài là một thị trường trác táng mua vui bán vui, tung tiền như lá đổ. Dĩ nhiên là phải có lật đổ, có tương tanh. Chính nơi đây là một trong nhiều địa phương đa sự. Động một chút là người ta mỗi đánh nhau, lắm khi đến chí mạng. Và thông lệ dĩ nhiên có đánh nhau là có người vây quanh xem gây nên náo nhiệt.

Có người xem cũng có người tránh náo nhiệt bởi những người này không muốn bị lôi cuốn vào vòng thị phi.

Cho nên khi Phi Ưng Ngưu Thất bị quăng xuống sông, một số du khách bu lại, một số bắt đầu ly khai.

Ngưu Thất tự xưng là tiêu sư cái đó là do hắn khoác lác, bởi vì bất cứ tiêu sư nào trong hai tiêu cục đều là cao thủ thượng thặng trong võ lâm chứ đâu đến nỗi quá tầm thường như hắn! Hắn chỉ là một tên sai vật, không hơn không kém.

Chẳng qua trong hai tiêu cục ai ai cũng biết võ công, cho đến bọn đánh xe bọn sai vật cũng là những tay khá.

Ở trong hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái thì bọn chúng là người tầm thường.

Song nếu về với bất cứ tiêu cục nào chúng nó là những tên tiêu sư đặc lực.

Thực ra, Ngưu thất cũng là một tay khá, không may cho hắn lại gặp phải một Lãng Tử Yến Thanh hắn trở thành tầm thường là chuyện hiển nhiên.

Chẳng rõ có thọ thương hay bị uống nước quá nhiều, rơi xuống nước rồi hắn bơi vào bờ leo lên, cảm thấy không còn một điểm năng lực nhỏ.

Hắn leo lên bờ một cách khó khăn hai tay quơ quào bám vấu hết trật rồi vuốt trông thăm quá.

Đồng thời hấn gào thét cứu mạng vang dội.

Mặc cho hấn loi ngoi cạnh bờ, không một ai đến với hấn. Họ chỉ đứng xa lấy mắt nhìn.

Bởi người ta sợ dính dấp vào thị phi, mà dính dấp vào việc của họ Mã là gặp phiền phức không nhỏ.

Hơn nữa người ta biết mực nước gần bờ không sâu lắm, dù trẻ con rơi xuống đó cũng không chìm mất mà chết đuối hồ Ngưu Thất.

Cho nên không ai can thiệp.

Yến Thanh hình như bất thần lấy một chiếc sào thọc xuống nước định dùng mũi sào bật hấn văng lên bờ.

Bỗng một trung niên hấn từ dạt đám người đứng trên bờ bước tới bảo :

- Buông tay!

Lúc đó Ngưu Thất đã bấu tay vào mũi sào giữ mình khỏi chìm xuống.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ buông tay hấn sẽ chìm!

Người trung niên trầm giọng :

- Chìm thì chết, chết đáng đời hấn! Trong Long Võ tiêu cục không thể có thứ phế vật như vậy!

Yến Thanh giật mình :

- Thì ra hấn không phải là người của Long Võ tiêu cục.

Người trung niên lắc đầu :

- Trước kia thì phải bây giờ thì không! Hấn đã làm mất mặt Long Võ tiêu cục rồi. Dù bất tài bị quăng xuống sông thì chịu chết luôn chớ sao lại gào thét cứu mạng!

Yến Thanh cau mày :

- Hấn bị tại hạ quăng, nếu để hấn chết thành ra tại hạ gây án mạng sao. Quan phủ đâu có để yên cho tại hạ.

Người trung niên cười lạnh :

- Bằng hữu yên trí! Người trong Long Võ tiêu cục dù có chết oan cũng chẳng hề kêu gọi đến quan phủ xử đoán. Chẳng ai làm khó dễ cho bằng hữu cả nếu tên vô dụng đó chết đuối. Chính tiêu cục giải quyết sự việc của tiêu cục, quan quyền không hề nhúng tay vào.

Yến Thanh trở mặt :

- Các hạ nói thật.

Người trung niên đáp :

- Bát Quái Kim Dao Kỷ Tử Bình này thân phận là một tiêu sư trong Long Võ tiêu cục chẳng lẽ lại đi nói ngoa sai lệch sự thật của tiêu cục.

Kỷ Tử Bình trầm giọng tiếp :

- Quan phủ không nhúng tay vào là vì có tiêu cục giải quyết, bằng hữu không do quan phủ xử đoán bởi có tiêu cục xử đoán, số phận của hấn ở trong tay tại hạ do tại hạ quyết định.

Yến Thanh lấy làm lạ :

- Hấn cũng là một tiêu sư như các hạ, sao các hạ lại quyết định được số phận của hấn.

Kỷ Tử Bình bật cười ha ha :

- Người trong hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái đều được gọi tâng là tiêu sư hết. Nhưng tiêu sư chân chánh chỉ có mười người và tại hạ là người cuối cùng đứng hàng thứ mười.

Yến Thanh gật gù :

- Thì ra là thế!

Kỷ Tử Bình tiếp :

- Bây giờ xin bằng hữu hãy buông sào đi.

Yến Thanh lắc đầu :

- Xin lỗi vậy! Tại hạ không phải là người trong quý cục thì có quyền không tuân lời vị tiêu sư họ Kỷ. Tại hạ chỉ biết nhân mạng là trọng, ai giết người ta thì phải đền mạng. Tại hạ không muốn đền mạng nên không thể để cho người chết.

Kỷ Tử Bình mỉm cười :

- Nói phải đấy! Người trong Long Võ tiêu cục bị giết, quan phủ không can thiệp, nhưng hung thủ phải đền mạng và chính do bọn tiêu sư tại hạ đòi hỏi sự đền bồi đó.

Yến Thanh mỉm cười theo :

- Tại hạ sợ đòi đền bồi mạng nên không muốn gây án mạng. Do đó tại hạ phải cứu hấn lên bờ. Hấn không chết các vị sẽ không đòi đền bồi nhân mạng.

Kỷ Tử Bình lắc đầu :

- Bằng hữu không gây án mạng cũng vô ích, dù sao hấn cũng phải bị xử tử! Mà hấn bị xử tử là do chính bằng hữu làm nhục hấn. Bằng hữu cũng phải đền mạng như thường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trần ai tri kỷ

Yến Thanh thốt :

- Các hạ muốn nói sao tùy thích tại hạ không tin đâu! Tại hạ cứ cứu hấn đưa lên bờ. Nếu các hạ có giết hấn thì đó là việc của các hạ, ít nhất cũng không liên quan gì đến tại hạ.

Kỷ Tử Bình cười nhẹ :

- Cũng được đó bằng hữu, cứ đưa hấn lại đây tại hạ bảo đảm là hấn sẽ được quy hoàn về bằng hữu!

Yến Thanh vặc thân sào, đầu sào búng mạnh lên bán Ngưu Thất vút lên không uốn cầu vòng trút xuống bờ đất.

Trên bờ Kỷ Tử Bình cười lạnh hai tay vươn ra chuẩn bị chụp Ngưu Thất khi hấn rơi xuống để quăng trả lại Yến Thanh.

Chưa chụp được Ngưu Thất thì chuẩn bị đón trúng thoi, Kỷ Tử Bình ước lượng độ tốc của đà rơi, hét lớn :

- Trở lại cho ta!

Bên trên thuyền Yến Thanh nhúng chân bay theo Ngưu Thất, chống mũi sào xuống điểm nhanh vào sườn nách của Kim Tử Bình.

Hai tay của Kỷ Tử Bình bỗng cứng nguyên giữ cái thế cung ra hòm hòm.

Thành thử Ngưu Thất rơi đúng vào vòng tay của y, đà rơi mạnh đẩy luôn y ngã xuống, y nằm dưới Ngưu Thất đè lên trên.

Trông Kỷ Tử Bình hết sức lúng túng.

Yến Thanh đã chôi đầu sào xuống lấy đà vút mình lên không đảo lộn thân hình một vòng đáp xuống mũi thuyền.

Loay hoay một lúc Kỷ Tử Bình đứng lên được, đưa tay chỉ Yến Thanh hét :

- Công phu khá lắm! Nhưng có can đảm cứ lưu tên họ lại!

Yến Thanh mỉm cười :

- Có chi mà giầu! Tại hạ là Lãng Tử Yến Thanh.

Rồi chàng mĩa :

- Bằng hữu miệng thì nói độc chứ cái tâm rất hiền, sợ Ngưu Thất roi đau nên đưa tay đón tiếp, tại hạ xin đa tạ! Bằng hữu đã tiếp nhận người rồi thế là tại hạ không còn dính dấp đến việc của các vị nữa!

Kỷ Tử Bình nổi giận :

- Bằng hữu dám hẹn một nơi gặp lại nhau chẳng.

Yến Thanh lắc đầu :

- Cái đó thì quả thật là khó. Bởi chính tại hạ cũng chẳng biết ngày mai mình sẽ ở tại địa phương nào, như vậy làm sao hẹn được. Tuy nhiên các hạ yên trí, nếu chúng ta còn có cơ duyên thì ngày sau sẽ còn gặp lại nhau!

Kỷ Tử Bình gằn giọng :

- Tại hạ không tin bằng hữu có cách bay thẳng lên trời. Bằng hữu hãy chờ xem.

Yến Thanh không hề lưu ý đến y cứ chuẩn bị quay chèo.

Chàng nghe có tiếng động rất khẽ ở phía lái nhưng giả vờ không hay biết chi hết.

Một lúc sau Cầm nhi từ phía sau cất tiếng hỏi vọng tới :

- Yến thiếu gia! Tại sao lại sanh sự với lão! Bây giờ làm sao đây.

Yến Thanh mỉm cười :

- Quan hệ gì cái đó! Nếu trời có sập xuống thì có tại hạ đây! Tại hạ nâng lên có đè chết ai đâu mà sợ! Cô nương đã say rồi! Cầm nhi nghĩ cách nào gọi tỉnh nàng dậy đi, tại hạ sẽ đưa cả hai về nhà!

Cầm nhi lại hỏi :

- Còn thiếu gia! Đêm nay thiếu gia không đến ngủ với cô nương sao.

Yến Thanh nhìn trăng thờ dài không đáp.

Cầm nhi lại hỏi dồn :

- Còn thiếu gia ngủ ở đâu hở thiếu gia!

Yến Thanh buông giọng trầm buồn :

- Tại hạ cũng muốn đi theo cô nương và Cầm nhi lắm bởi tại hạ không còn nơi nào khác. Nhưng đến đó lại ngán cái mặt lạnh như tiền của mụ Kim!

Cầm nhi mỉm cười :

- Thiếu gia đâu phải chưa đến đó lần nào! Má Kim vẫn đối xử đẹp với thiếu gia kia mà!

Yến Thanh thốt :

- Hai đêm trước tại hạ không sợ mụ vì trong mình tại hạ có tiền, nếu mụ hỏi tại hạ chia ra ngay. Đêm nay thì tại hạ chẳng còn một đồng!

Cầm nhi hỏi :

- Hai đêm trước má Kim có hỏi thiếu gia không.

Yến Thanh đáp :

- Hỏi hay không là việc của mụ, có tiền hay không là việc của tại hạ. Giả sử như mụ hỏi mà tại hạ không có tiền thì bị ê mặt mà còn bị lời thôi nữa đấy!

Cầm nhi cười nhẹ :

- Thiếu gia yên trí, đã có cô nương tôi kia mà! Má Kim nể nang cô nương tôi lắm. Cứ bao lâu nay cô nương tôi đem lợi rất nhiều cho má Kim, má có hứa là cô nương tôi muốn hoàn lương lúc nào cũng được miễn là lúc đó đền đáp một số tiền gọi là đền đáp công lao giáo dưỡng vậy thôi.

Yến Thanh thở dài :

- Trong đời sao lại có người không mê tiền như Kim cô nương! Bằng lòng cho tại hạ ăn uống rồi còn lưu lại ngủ không lấy tiền có khác nào người buôn bán không cần lấy vốn.

Cầm nhi tiếp :

- Huống chi đêm nay thiếu gia không thể đi nơi khác. Đánh Ngưu Thất thì chẳng sao chứ đánh Kỷ Tử Sinh là một tiêu đầu chân chánh trong Long Võ tiêu cục là phiền phức lắm. Họ sẽ tìm đến cô nương tôi làm khó dễ. Tôi chỉ sợ cô nương tôi bị liên lụy.

Yến Thanh cau mày :

- Thế ra tại hạ thật sự không thể đi.

Cầm nhi đáp :

- Thật vậy! Ít nhất thiếu gia cũng phải chờ cô nương tôi tỉnh lại tường thuật cho cô nương tôi biết sự tình rồi thiếu gia sẽ đi. Nếu cần thì hai người thương lượng với nhau...

Yến Thanh trầm giọng :

- Thương lượng cái gì! Cô nương có thể giúp tại hạ đâm đá với chúng được sao.

Cầm nhi lắc đầu :

- Đâu có việc tiếp trợ đánh nhau với họ! Một con kiến cô nương tôi giết còn không chết nữa nói chi đến việc đánh nhau. Tuy nhiên cô nương tôi giao tình rất hậu với Mã công tử có thể nói giúp vài tiếng cầu tình cho thiếu gia.

Yến Thanh cười lạnh :

- Cái đó thì khỏi! Tại hạ bình sanh rất ghét cú đầu và lại là làm việc gì rồi là sẵn sàng đón nhận hậu quả! Tự mình chịu trách nhiệm không để cho ai phải bận tâm lo liệu hộ.

Cầm nhi kêu lên :

- Thiếu gia đừng nói thế chứ! Tại bến Tân Hoài Mã công tử là người có danh vọng bậc nhất, mất mặt rồi phải tìm mọi cách để lấy lại thể diện, đành là thiếu gia có võ công cao, có thể họ không làm chi nổi thiếu gia song còn Kim cô nương của rồi thì sao! Ai dám bảo là họ không chém thót vì giận cá.

Yến Thanh cười lạnh :

- Nếu Mã Bách Bình có tư cách thì không khi nào làm khó dễ Kim cô nương cả. Bởi kẻ thù chân chánh của y là tại hạ đây mà.

Vừa lúc đó Kim Tử Yến tỉnh lại.

- Nàng khoát tay :

- Cầm nhi! Không việc gì đến ngươi, đừng nói nhảm!

Cầm nhi hấp tấp thốt :

- Cô nương chưa biết, Yến thiếu gia...

Kim Tử Yến trầm gương mặt :

- Người của ta say chứ lòng ta không say! Việc gì xảy ra ta biết hết. Bọn Mã Bình khinh người thái quá, ta không chối là ta bán cười tại bến Tân Hoài chứ chưa bán thân. Ta có quyền chọn người mua để tự bán, dựa vào đâu mà muốn gọi ta đi lúc nào thì gọi! Ta có bán mình ta cho hán đâu.

Cầm nhi cúi đầu không đáp.

Kim Tử Yến quay qua Yến Thanh tiếp :

- Công tử đưa tôi trở về nhà rồi ngủ lại với tôi qua đêm nay, sáng sớm ngày mai hãy lên đường. Đừng lưu ý đến bọn đó!

Cầm nhi kêu lên :

- Còn Mã công tử.

Kim Từ Yến đáp :

- Khi thuyền cập bến người hãy đi ngay đến cho hẳn biết Yến công tử là khách của ta. Ta Muốn tiếp Yến công tử trong đêm nay. Việc đánh người vừa xảy ra đó là ta yêu cầu Yến công tử xuất thủ. Hẳn muốn gì cứ tìm ta, Yến công tử vô can! Người cứ bảo ta ra lệnh cho người nói như vậy.

Cầm nhi kinh hãi :

- Cô nương muốn tôi nói thế.

Kim Từ Yến chồm mình tới vung tay tát vào mặt nàng nạt :

- Ta muốn như vậy đó. Người cho hẳn biết luôn ta không phải là người của họ Mã, ta còn có tự do giao tiếp bằng hữu của ta.

Cầm nhi xoa má không dám nói gì nữa.

Yến Thanh mỉm cười trách :

- Giận Cầm nhi làm chi Từ Yến cô nương!

Kim Từ Yến hứ một tiếng :

- Cái con nhỏ này ngày càng đáng ghét lạ! Chẳng rõ nó thọ nhận tiền bạc, đồ vật gì của Mã Bách Bình mà nó đeo theo giám thị tôi kỹ như vậy.

Cầm nhi phản trần :

- Cô nương nghi oan cho tôi quá. Tôi luôn luôn vì cô nương!

Kim Từ Yến cười lạnh :

- Người vì ta. Nếu vì ta thì người phải để cho ta ít nhất cũng được bình an một đêm chứ! Người phải biết ngày mai thì Yến công tử phải đi rồi! Người cũng hiểu bình sanh ta có bao nhiêu bằng hữu chân chánh đâu. Cái thân ta có thể bán chứ tim này không bán đâu, dù với bất cứ giá nào! Con tim của ta nếu gặp đúng người là ta cho không.

Cầm nhi cúi đầu thấp giọng :

- Phải tôi đáng chết. Tôi làm!

* * * * *

Thuyền từ từ xuôi dòng, sau đó một lúc cập bến.

Nhà của Kim Từ Yến cách bến không xa lắm, cửa còn mở, đèn chưa tắt, nơi cửa một lão phụ đang đứng nhìn ra.

Kim Từ Yến tựa hồ như mất hết khí lực, đưa hai tay ra bảo :

- Bế tôi vào đi Yến công tử! Tôi muốn gần Yến công tử suốt đêm nay. Ngày mai chúng ta chia tay rồi có thể vĩnh viễn tôi không còn gặp lại công tử.

Yến Thanh mỉm cười :

- Chắc gì là vậy đâu Kim cô nương! Tại hạ xuôi ngược một thời gian làm ra tiền sẽ trở lại với cô nương.

Kim Từ Yến lắc đầu :

- Không! Công tử không nên trở lại. Tốt hơn hết nên vĩnh viễn xa rời đất Kim Lăng này. Công tử có trở lại tôi cũng không nhìn, duyên phận chúng ta chỉ có ba đêm thôi!

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ có tiền, tại hạ có quyền yêu cầu cô nương tiếp đãi cái lệ là thế!

Kim Từ Yến đáp :

- Tôi có quyền đòi một giá cao, chắc gì công tử theo nổi! Mà hà tất phải gặp nhau lại làm chi chứ! Quí là ở chỗ tôn kính nhau, khi xa rồi chúng ta hoài niệm nhau qua sự tôn kính chứ gặp lại thì hoài niệm chết tôn kính cũng mất luôn. Chúng ta sẽ chán chường nhau. Chúng ta là hai kẻ không tương lai không căn cội, không cửa nhà chỉ hoài niệm là một an ủi lớn lao giúp chúng ta một phần nào sonh khí để đi trọn quãng đường đời đừng giết chết hoài niệm, Yến công tử!

Yến Thanh cắn mạnh môi :

- Tại hạ không thể quên cô nương được! Nếu hôm nao cô nương nói những lời đó tại hạ xem thường, không hề bận tâm nghĩ ngợi. Nhưng hôm nay thì lại khác, sau cơn say vừa rồi tại hạ thấy cái tâm của cô nương...

Kim Từ Yến vội chặn :

- Đừng đặt niềm tin vào lời nói của bọn ca kỹ, Yến công tử! Bọn người như tôi nói thì nghe êm dịu lắm song ai tin thì khổ!...

Yến Thanh gằn giọng :

- Chờ tại hạ phát tài là trở lại đây chuộc cô nương ngay!

Kim Từ Yến mỉm cười :

- Nổi sao. Công tử biết tôi trị giá bao nhiêu chẳng! Năm ngàn lượng đấy, mà là vàng chứ chẳng phải bạc đâu nhé! Trừ ra công tử hành nghề không vốn chứ nếu làm ăn lương thiện thì đừng hòng. Vĩnh viễn công tử không gặp một số tiền to cỡ đó đâu!

Yến Thanh trầm lặng giây lâu.

Vừa suy nghĩ chàng vừa bế nàng vào nhà.

* * * * *

Lão phụ đứng tại cửa là mẹ Kim, nhìn theo họ rồi đi theo vào.

Đến phòng khách, mẹ hỏi :

- Yến nhi! Người say phải không.

Kim Từ Yến đáp :

- Phải má Kim ơi. Yến công tử vì tôi mà phải động thủ với người trong Long Võ tiêu cục đấy.

Mẹ Kim điềm nhiên.

- Ta có biết! Mã công tử có sai người đến đây hỏi thăm!

Kim từ Yến hỏi :

- Hắn có nhắn gởi lời gì chẳng.

Mẹ Kim đáp :

- Hắn hỏi người có ý tứ gì.

Kim Từ Yến tiếp :

- Tôi có bảo Cẩm nhi đến gặp hắn cho hắn biết, Yến công tử là bằng hữu của tôi, tôi muốn đàm đạo với Yến công tử một đêm ngày mai thì Yến công tử ra đi rồi!

Kim má má hỏi :

- Ngày mai Yến công tử cáo từ.

Kim Từ Yến gật đầu :

- Phải! Và vĩnh viễn không trở lại đây nữa.

Kim má má nói :

- Càng hay! Nay Yến công tử! Không phải là già có ý gì không đẹp với công tử đâu nhé, già xem Yến nhi như con ruột nên già mong nó có nơi chốn đáng hoàng cho nó nương nhờ tấm thân. Công tử và nó không có duyên phận với nhau thì xa nhau càng sớm càng tốt. Nếu công tử thương nó thì hãy để cho nó được yên thân để tìm một chỗ vững chắc mà lập gia thất.

Yến Thanh gật đầu :

- Bà nói phải! Sáng sớm ngày mai tôi sẽ lên đường.

Kim má má thoáng lộ một nụ cười, lấy trong mình ra một gói nhỏ trao cho Yến Thanh, tiếp :

- Công tử cầm lấy đi.

Yến Thanh lấy làm lạ hỏi :

- Gói gì thế.

Kim má má đáp :

- Sáu mươi lượng bạc! Già biết công tử có bao nhiêu tiền điều lấy ra hết mà làm việc thiện. Hiện tại thì chẳng còn một đồng dính túi, đành rằng trẻ tuổi có tính bốc đồng làm việc chi cũng không chịu ngó trước nhìn sau, song già cũng rất khâm phục nghĩa cử đó cho nên già cũng có chút lễ mọn này tặng công tử, giúp công tử đỡ vất vả phần nào trong mấy hôm đầu của cuộc hành trình.

Yến Thanh thốt :

- Hết tiền thì chịu, tại hạ không thể không làm một việc đáng làm.

Kim má má mỉm cười :

- Thì già đã nói là già khâm phục kia mà! Chứ ai có bảo là công tử làm sai đâu! Vì công tử là bằng hữu của Yến nhi nên già mới dám nói những lời không nên nói với khách. Dù mẹ con già thuộc hạng hạ tiện, song không đến nỗi lấy cả tiền rượu, tiền trọ của bằng hữu! Có những trường hợp con người phải biết quý trọng bằng hữu hơn bạc tiền!

Yến Thanh toan mở miệng Kim má má chặn lại tiếp luôn.

- Nói ra không sợ công tử bắt bình chứ thân giá của Yến nhi như thế nào hẳn là công tử thừa hiểu, hiện tại đồng tiền của công tử sợ chưa đủ thưởng tiền công hầu hạ cho Cẩm nhi đừng nói là ứng phó với những cuộc rượu với Yến nhi. Cho nên đã là bằng hữu của nhau thì công tử hãy để cho già làm được một cái gì với công tử, có như vậy già mới khoan khoái!

Yến Thanh không tưởng là một mụ tào kê lại nói được những câu thông tình đạt lý như thế.

Chàng vòng tay cung kính thốt :

- Đa tạ đại nương chiếu cố đến tại hạ!

Kim má má lại tiếp :

- Già là con người có đức, ham tiền mà tích trữ cũng chẳng có ích chi bởi khi chết đi rồi cũng chẳng mang theo được. Già cũng muốn tặng công tử một số khá hơn, song biết công tử không bao giờ thọ nhận nên thôi vậy, và chỉ đưa công tử sáu mươi lượng của công tử đã chi ra ba đêm nay. Đêm sắp tàn, thời gian qua mau công tử và Yến nhi hãy lên gác tâm tình với nhau đi. Còn Cẩm nhi đi gặp Mã công tử già chỉ sợ nó giải thích không rành người ta hiểu lầm rồi sau sanh sự lỗi thời, vậy để già chịu khó đến đó một chuyến!

Kim Tử Yến sa vào lòng mụ nũng nịu :

- Nghĩa mẫu tốt với tôi quá.

Kim má má vuốt tóc nàng, dịu giọng :

- Không tốt với người thì tốt với ai. Già chỉ có mỗi một mình người tự nhiên phải cung người chứ. Thôi lên gác đi đừng để bằng hữu nôn nao! Xuân tiêu một phút ngàn vàng.

Bà cười cười mở.

Yến Thanh hỏi lo :

- Liệu đại nương đi có êm việc hay không!

Kim má má đáp :

- Thế lực của họ Mã tại Kim Lăng dù mạnh lớn cũng không làm già khiếp sợ nổi. Nói lý không nghe già cứ ý ra đó thử xem hẳn làm chi được già! Già sống tại Kim Lăng từ lúc còn thơ ấu đến nay mái đầu đã bạc, già là một con người thâm căn cố đế tại địa phương còn hẳn bất quá là một tiểu tử hậu sinh, già đâu có ngán! Xưa kia lúc hẳn chưa ra đời thì phụ thân hẳn từng ngủ chung một giường với già mà. Hẳn biết điều thì tốt, hẳn không biết điều thì già sẽ làm cho hẳn hết còn dám ngang cao mặt nhìn thiên hạ tại cái bến Tàn Hoài này cho mà xem! Già thách hẳn dám làm thịt già đó!

Yến Thanh cảm động hết sức.

Chàng thốt :

- Họa do tại hạ gây ra, làm liên lụy đến đại nương!

Kim má má mỉm cười :

- Không quan hệ gì cả! Công tử đêm nay dẫn mặt bọn họ Mã như vậy là có danh rồi đó nhé!

Bà chụp cây gậy đi ra cửa.

Kim Tử Yên mỉm cười thốt :

- Mình lên gác đi công tử, có má Kim ra mặt rồi việc lớn bằng trời cũng biến thành hạt tiêu!

Yến Thanh gạt đầu :

- Kim đại nương xem vậy mà hào hiệp ghê! Thật là không ngờ!

Kim Tử Yên hỏi :

- Không ngờ cái chi.

Yến Thanh đáp :

- Bà ấy nhiệt tâm thật!

Kim Tử Yên thờ phào :

- Tôi cứ tưởng công tử không tin má Kim dám đương đầu với Mã Bách Bình.

Yến Thanh thốt :

- Tin chứ! Bà nói được là làm được!

Kim Tử Yên cau mày :

- Công tử tin như vậy!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Thì cô nương vừa nói việc bằng trời có bà can thiệp cũng biến thành hạt tiêu!

Kim Tử Yên lắc đầu :

- Tôi nói mặc tôi nói, còn việc đó má Kim thành hay không là do bà, bà đâu có cam kết. Công tử đừng cho rằng cái gì tôi nói là có ý như vậy.

Yến Thanh giải thích :

- Sở dĩ tại hạ tin như vậy là vì thói thường người ta dù phẩm cách cao hay thấp, khi chen mình vào hàng danh giá được rồi ai ai cũng sợ mất mặt, mà Kim đại nương lại định dùng lối tiểu nhân tự nhiên Mã Bách Bình phải sợ! Nếu bà ấy gây náo loạn tại hai tiêu cục thì liệu Mã Bách Bình còn làm ăn được với ai nữa. Doanh nghiệp của hắn phải chịu ảnh hưởng nặng.

Kim tử Yên hừ một tiếng :

- Công tử cho rằng má Kim là một tiểu nhân!

Yến Thanh lắc đầu!

- Tại hạ đâu dám vô lễ như vậy! Bất quá tại hạ nghĩ rằng khi người ta muốn đạt một mục tiêu nào đó người ta dám dùng mọi thủ đoạn như thường. Huống khi việc làm lại có nhiều nghĩa khí. Bởi Kim đại nương nếu sanh sự là sanh sự cho tại hạ, đem một cái lợi cho tại hạ.

Rồi chàng tiếp :

- Đáng ra vụ đó phải do tại hạ làm Kim đại nương không cần ra mặt. Song nếu tại hạ đảm đương thì ngại liên lụy cô nương!

Kim Tử Yên lắc đầu :

- Không có việc liên lụy đến tôi đâu! Mã Bách Bình không bao giờ đụng chạm đến tôi vì hắn không muốn làm cho tôi đau lòng. Huống chi công tử có động thủ cũng là vì tôi. Nếu công tử bị trả thù thì tôi thương tâm lắm!

Yến Thanh cười khổ :

- Tại hạ nói liên lụy là vì nghĩ sinh hoạt của cô nương từ nay về sau! Dù muốn dù không cô nương cũng mang tai tiếng là vì tại hạ với một vài người khách, trong số đó có Mã Bách Bình là khách đáng giá. Bất cứ kỹ viện nào cũng hoan nghênh loại khách đó! Nếu như hắn hận không đến nữa thì chẳng hóa ra thiệt thòi cho cả Kim đại nương lẫn cô nương sao.

Kim Tử Yến trầm giọng :

- Công tử nói thế là không có lương tâm rồi! Tôi không vì lợi, tôi từng nói với công tử là tôi sẵn sàng từ bỏ mọi hưởng thụ để cam chịu vất vả với tri kỷ sao. Huống chi trên đời này nào chỉ có một Mã Bách Bình là tay biết tìm hoa biết vung tiền. Bỏ việc đó đi Yến công tử.

Rồi nàng tiếp :

- Ba đêm chung sống với nhau lưu lại cho tôi một hoài niệm có giá trị ngang với tất cả số châu báu trên đời! Tôi không mong muốn chi hơn nữa! còn lại bao nhiêu giây phút trước lúc chia tay chúng ta hãy tận hưởng công tử ạ! Không nên đầu độc buổi sung hợp bằng những cái chua cay!

Cả hai đưa nhau lên gác.

Khi Yến Thanh thức dậy thì chẳng nhận ra mình nằm trên một chiếc giường, giường chao chao mới biết mình đang ở trong một con thuyền.

Thuyền không sang trọng, bởi không nệm êm chăn ấm trên giường trước mặt chỉ có một chiếc bàn thô sơ.

Chàng mở cửa khoang thuyền.

Mênh mang nước rộng, sông dài hoàng hôn sắp tàn trăng sớm đã treo lơ lửng.

Thì ra là ngày sáu, đêm cuối cùng với Kim Tử Yến đã qua một ngày, ngày kế tiếp cũng sắp qua luôn!

Chàng quay nhìn lên mặt bàn.

Trên bàn là chiếc bao nhỏ đựng y phục. Hành lý đơn giản của một kẻ luân lạc khắp sông hồ, không còn một thứ hành lý nào đơn giản hơn nữa, thứ hành lý mà một trẻ nít lên ba cũng quảy nổi.

Cạnh bao hành lý là một bốn thơ ngâm của Tam Bạch tiên sinh cùng pho Cẩm Long kiếm phổ.

Bốn thơ có dấu mực mới chứng tỏ có người mô phỏng bút tích của Tam Bạch tiên sinh.

Mô phỏng chứ không đoạt luôn! Và nếu không đoạt quyền thơ tất không thể đoạt vật quý hơn là pho Cẩm Long kiếm phổ.

Soát lại các vật chàng thấy đủ số không mất một món gì.

Thử người suy nghĩ một chút chàng bắt đầu minh bạch.

Lúc chàng khoác lột Phích Lịch kiếm khách Sở Thiên Nhai có khám phá ra đất Kim Lăng là một cứ điểm trọng yếu. Kim Lăng là đất thần bí nơi phát xuất oai quyền thống trị toàn thể võ lâm.

Giờ đây trở lại Kim Lăng dưới tên Lăng Tử Yến Thanh, dưới một khuôn mặt mới, chàng biết Kim Lăng là giang san của họ Mã, mà Mã Bách Bình thường tiếp xúc với Kim Tử Yến, cả hai có vẻ khả nghi, cộng vào đó là một mục giả họ Kim cũng là con người khả nghi nốt.

Bằng cứ xác nhận sự hoài nghi của chàng là di vật của Tam Bạch tiên sinh không mất, dù những vật đó đã qua tay Kim Tử Yến.

Xem ra Mã Bách Bình còn nhân nhượng Kim Tử Yến mấy phần.

Theo sự suy đoán của chàng thì Mã Bách Bình, Kim Tử Yến và Kim đại nương hẳn phải là thuộc hạ của một ma vương thần bí nào đó. Và Kim Tử Yến dường tượng có hảo cảm với chàng.

Nàng mô phỏng quyền thơ ngâm của Tam Bạch tiên sinh là để phúc trình lên thượng cấp rằng chàng là môn hạ của tiên sanh.

Thì ra Kim Tử Yến và Kim đại nương vốn là những nhân vật võ lâm như chàng.

Bởi không ngờ việc đó chàng xem thường họ, bây giờ thì chàng thấy thẹn dù chàng chẳng may may hợm mình.

Chàng thở dài lẩm nhẩm :

- Sao nàng lại kém thành thật với ta! Hy vọng chúng ta không phải là thù địch với nhau! nếu một ngày nào đó ta bắt buộc phải đối đầu với nàng thì thật là

đáng tiếc!

Trong bao hành lý, ngoài sáu mươi lạng bạc còn một hộp dùng đựng phấn.

Trong hộp có một đoạn lụa kết giải Đồng Tâm và một đôi minh châu to bằng quả trứng chim chiều sáng ngời. Đôi ngọc đó trị giá ít nhất cũng vài ngàn lượng vàng.

Ngoài ra có một mảnh giấy nhỏ, ghi mấy chữ :

“Tặng chàng đôi ngọc sáng

Tượng trưng lệ hồng nhan

Ngày nào vui cang lệ

Đừng quên nỗi đoạn tràng!

Non sông dù dời đổi

Khởi tình chẳng vỡ tan”

Yến Thanh nghe đôi mắt nóng, roi tâng hạt lệ vượt mí, lan tròn xuống má.

Mảnh giấy nói lên sự vĩnh quyết, vì hoàn cảnh mà có sự rẽ phân, vì hoàn cảnh mà nàng chấp nhận trước một phân ly đau lòng hơn tử biệt!

Một lúc sau chàng thu gọn các vật vào bọc rồi từ từ bước ra khỏi khoang thuyền.

Nơi đây là một bến cá có vài con thuyền cũ kỹ đang buông neo.

Một lão nhân đang đứng ở mũi thuyền thu xếp một tay lưới.

Yến Thanh hỏi :

- Đây là đầu lão trượng.

Lão nhân đáp :

- Vịnh Đại Vương thuộc huyện Đơn Hồ.

Yến Thanh hỏi :

- Huyện Đơn Hồ thuộc địa trấn phủ Trấn Giang.

Lão nhân gạt đầu :

- Phải, lão phu mất một ngày trời chèo thuyền đưa đại gia từ Kim Lăng đến đây

Yến Thanh cau mày :

- Làm sao tiểu sanh lại ở trên thuyền này.

Lão nhân giải thích :

- Kim cô nương đưa đến, đại gia say khướt nên chẳng hay biết gì. Lão phu đến Tần Hoài thăm con gái. Kim cô nương tặng lão phu mười lạng bạc nhờ lão phu đưa đại gia đến đây!

Yến Thanh gạt đầu tỏ lời cảm tạ lão nhân.

Chàng vào khoang lấy hành lý rồi rời thuyền lên bờ đi vào xóm ngư phủ.

Chàng không hiểu tại sao mình bất tỉnh suốt một ngày, dù có say rượu cũng không mê man lâu quá như vậy.

Đã đoán ra Kim Tử Yến là thuộc hạ của Thiên Ma lệnh chủ, chủ nhân của Xuyên Tâm lệnh, chàng không thể ở lại thuyền lâu hơn sợ liên lụy đến lão nhân.

Chàng nghe con đoi cào cào dạ dày chàng liền vào một quán ăn cơm. Trước khi ăn phải có uống, từ sáu năm nay cứ mỗi lần thay tên đổi lớp là chàng thích rượu hơn một phần.

Hiện tại thì bệnh rượu kẻ như nặng lắm rồi.

Trong quán cơm có hai người trung niên chiếm một chiếc bàn. Trên bàn bày la liệt các thức ăn còn nguyên vẹn.

Thấy chàng vào cả hai cùng đứng lên.

Một người thốt :

- Yển hiệp sĩ đến rồi! Bọn tại hạ chờ cũng khá lâu.

Yển Thanh giật mình hỏi :

- Nhị vị là ai.

Người đó đáp :

- Tại hạ là Mạt Tang, còn đây là xá đệ tên Mạt Tử. Anh em tại hạ khai thác một tiêu cục tại Kinh Sư.

Yển Thanh à lên một tiếng :

- Thì ra hai vị là Thần Tiên song kiệt!

Mạt Tang mỉm cười :

- Yển hiệp sĩ nói đùa đấy! Sau ngày Kim Tiên Mã Cảnh Long tạ thế tại Kim Lăng, con trai lão là Kim Kiếm Ngân Tiên Mã Bách Bình nối nghiệp thì cái hiệu Thần Tiên song kiệt phai mờ luôn. Hẳn thủ tiêu những chiếc roi của bọn tại hạ đã đành lại còn uy hiếp anh em của tại hạ cấm sử dụng roi. Thành thử doanh nghiệp của tiêu cục ngày càng sa sút. Hiện tại anh em của tại hạ chỉ ngồi không mà ăn vồn!

Yển Thanh cau mày :

- Đâu có việc vô đạo lý như thế!

Mạt Tử thở dài :

- Tài chẳng bằng người thì người muốn nào lại chẳng được, mình làm chi nổi người ta! Tại Kim Lăng có đến mười sáu tiêu cục thì mười ba chỗ đã cúi đầu khuất phục trước Mã Bách Bình rồi. Những tiêu cục ở các nơi khác cũng kiêng kỵ luôn để còn có đường sinh hoạt kiếm cơm kiếm cháo. Chỉ có bọn tại hạ chưa chịu kết thân với hắn thôi cho nên tiêu cục vắng vẻ như chùa hoang, suốt ba năm chưa có một khách hàng!

Mạt Tạng tiếp nói :

- Đêm qua tại bến Tần Hoài hiệp sĩ hiển lộ thần oai hạ Bát Quái Kim Dao Kỷ Tử Bình quả là một việc làm cho con người thống khoái không tưởng nổi. Anh em tại hạ hết sức khâm phục, do đó không ngại đường dài theo luôn hiệp sĩ từ Kim Lăng đến đây!

Yển Thanh hỏi :

- Nhị vị có điều chi chỉ giáo.

Mạt Tạng đáp :

- Thỉnh cầu Yển hiệp sĩ giúp một tay cho anh em tại hạ có chén cơm!

Yển Thanh cười khỏ :

- Các vị gõ cửa làm nhà rồi! Tại hạ chỉ có trong mình không hơn sáu mươi lượng bạc.

Mạt Tạng vội thốt!

- Hiệp sĩ hiểu sai câu nói của tại hạ rồi đó! Đâu phải tại hạ vay tiền! Tại hạ dù nghèo, sinh hoạt dù ngưng trệ song còn chút ít tài sản đủ sống qua ngày. Sở dĩ ba năm qua tại hạ còn duy trì tiêu cục là vì hơn ba mươi thủ hạ là những người rất trung thành từng đồng lao công tác với anh em tại hạ tạo dựng cơ đồ. Tại hạ không nỡ để cho họ lâm vào cảnh thất nghiệp nên chưa giải tán cơ sở. Đã không cam tâm cúi đầu khuất phục lại không chịu rút lui vào bóng tối thì phải nhìn thẳng vào cuộc đời, đương đầu với cục diện!

Yển Thanh thốt :

- Tại hạ xin nghiêng mình bái phục ý chí bất khuất của quý vị. Nhưng chẳng biết tại hạ giúp các vị như thế nào!

Mạt Tạng đáp :

- Anh em tại hạ chân thành khẩn thiết thỉnh cầu xin Yến hiệp sĩ hợp tác.

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Mạt Huynh muốn mời tại hạ vào tiêu cục lãnh một chân tiêu sư! Tại hạ là một kẻ vô danh, vào quý cục tưởng cũng chẳng làm nên được trò trống gì. Hơn nữa tiêu cục của hai vị lại dời về Kim Lăng rồi mà nơi đó tại hạ không còn đất dung thân sau khi đánh ngã Ngưu Thất và Kỳ Tử Bình. Có tại hạ trong quý cục chỉ làm cho hai vị thêm phiền phức mà thôi!

Mạt Tạng rắn giọng :

- Nếu Yến hiệp sĩ sẵn sàng hợp tác dù cho anh em tại hạ có tiêu tan sự nghiệp, hủy diệt sanh mạng bọn tại hạ cũng vui. Hiện tại nếu muốn lại mở tiêu cục mà không có sự đồng ý của họ Mã thì vẫn không hoạt động được bởi họ Mã chiếm độc quyền về ngành sinh hoạt đó, dù chúng không phá quấy cũng chẳng có khách hàng nào tín nhiệm chúng ta. Cho nên việc mời hiệp sĩ hợp tác, không phải với mục đích tiếp tục nghề bảo tiêu mà là để tiết chế thế lực họ Mã, dẫn dắt cho chúng bớt hoành hành hống hách, cho bao nhiêu đồng nghiệp được tự do sanh sống. Không chịu áp lực của chúng nữa thôi!

Yến Thanh hỏi :

- Công khai tìm chúng khiêu chiến.

Mạt Tạng mỉm cười :

- Đâu có ngang ngược như vậy được! Chúng đông người mạnh thế, lấy sức chọi chúng thì chọi làm sao xuê! Chúng ta phải dùng trí, chúng ta âm thầm tiêu trừ vây cánh dần dần...

Hắn viết lên mặt bàn hai chữ “cướp tiêu”.

Yến Thanh vội lắc đầu :

- Không được! Dù tại hạ là kẻ vô danh, quyết không hành động cách ám muội! Chẳng những xấu cho chính mình mà tổ tông cũng thẹn luôn!

Mạt Tạng tiếp :

- Tại hạ cũng hiểu như vậy cho nên tại hạ đã sắp sẵn một chương trình hoạt động, chúng ta cứ làm như thế này...

Hắn thì thầm bên tai Yến Thanh một lúc.

Cuối cùng Yến Thanh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hiệp sĩ trở về

Từ Kim Lăng đến Cô Tô trên quan lộ dài thăm thẳm, một đoàn người ngựa đang ruổi dong.

Họ từ Cô Tô trở về.

Người theo ngựa, ngựa kéo xe, xe chở tơ lụa sản xuất tại Cô Tô.

Dọc theo đường chẳng có núi cao rừng rậm khả dĩ làm nơi cường đạo ẩn nấp, con đường này được xem là an ninh nhất so với các trục giao thông khác trên toàn quốc.

Lẽ ra không cần có đoàn bảo tiêu hộ tống, nhưng Mã Bách Bình muốn thế để số người quá đông trong hai tiêu cục của y có công ăn việc làm.

Và lại nào có phải y trả tiền đâu mà sợ tốn! chính các nhà sản xuất chỉ ra, trong số đó y dành một phần, còn một phần phân chia cho các người trong đoàn bảo tiêu hộ tống.

Lụa tơ được chở về hai hiệu buôn của y, một là hiệu Bách Phong một là hiệu Bình Phong.

Xem đó cũng đủ biết họ Mã chiếm độc quyền trong hai ngành buôn tơ lụa và bảo tiêu.

Tại Kim Lăng dù là một thứ hàng song các cửa hiệu khác không bán bằng hai cửa hiệu của y nhờ ở chỗ là hàng của y được bảo đảm là hàng chánh gốc sản xuất, cho nên y muốn bán giá nào tùy ý vậy mà vẫn bán chạy như thường.

Người ta còn tranh nhau mua sợ không mua kịp nữa là khác, vì sự cung cấp không thường xuyên nên hàng lắm phen khan hiếm.

Đoàn bảo tiêu nay chỉ có một tiêu sư chánh hiệu là Tiết Y ngoại hiệu Phụng Thiên Kích và hai phó tiêu sư một là Hồng Hồ Cổ Như Hoa, một là Độc Lang Vũ Tuấn.

Phụng Thiên Kích Tiết Y là bằng hữu của Mã Cảnh Long nên Mã Bách Bình trọng đãi vô cùng, xem như một thức phụ. Lão ta có nhà tại hai nơi, thời thường thì ở tại Kim Lăng thỉnh thoảng mới về Cô Tô cùng bà vợ nhỏ. Hầu hết những chuyến bảo tiêu trên con đường Cô Tô đều do lão đảm nhận. Mã Bách Bình giúp cho lão có dịp thay đổi không khí.

Còn Cổ Như Hoa và Vũ Tuấn bắt quả thuộc hạng Ngưu Thất thôi.

Đang mùa cấy lúa, hai bên đường thôn nữ làm ruộng vui vẻ, quần xắn tận háng, tay tận nách, tay chân no tròn trắng ngần.

Các nàng ca những bài dân ca nghe phấn khởi vô cùng.

Đoàn hộ tổng đi qua thôn nữ ngẩng đầu nhìn, Cổ Như Hoa và Vũ Tuấn cho rằng các nàng lác mắt vì chúng nên dương dương đắc ý không chịu nổi!

Chúng không ngại buông những câu suông sả :

- Đôi đùi trắng quá!

- Vòng eo hấp dẫn làm sao!

Đám thôn nữ e thẹn cúi đầu chăm chú vào công việc.

Tiết Y thỉnh thoảng nạt cho có chừng chứ lão ta cũng là một con quỷ háo sắc, cũng thích nhìn như chúng.

Lão đã hơn năm mươi tuổi rồi, song niềm xuân còn bốc mạnh trong tâm.

Hiện tại lão đang lo nghĩ đến một điều quan trọng.

Lão nghĩ đến tương lai. Một ngày nào đó lão sẽ quy ẩn an hưởng tuổi trời chứ mãi xuôi ngược thế này thì chán quá!

Hơn ba mươi năm sống kiếp giang hồ rồi ít chi!

Nhưng làm sao thoát xuất giang hồ.

Bởi vì Long Vũ tiêu cục không có lệ cho nhân viên hưu trí.

Ai vào làm là phải làm mãi, suốt đời, làm cho đến chết, chết vì nhiệm vụ hay chết già, chết bệnh.

Nghĩ đến sự quy ẩn, lão thờ dãi.

Đoàn hộ tổng cứ tiến mãi.

Trước là một gò như nắm mộ to, gò không có nước không ai cấy lúa trên đó.

Thôn nữ vắng bóng, Cổ Như Hoa và Vũ Tuấn cũng im ba hoa.

Vũ Tuấn gò sát ngựa bên Tiết Y cười thốt :

- Tiết đại thúc than thở cái chi. Có phải là nhớ đến thiếu nhỏ chẳng. Có sao đâu tháng tới đây đại thúc lại có dịp về đó mà.

Tiết Y có nhiều thiện cảm với gã thanh niên này. Chính lão đưa Vũ Tuấn vào làm trong Long Vũ tiêu cục, hẳn lại là người đồng hương của lão, giới thiệu chuộng thành ra lão phải thích.

Đối với hắn lão rất thân mật nói năng không cần dè dặt lắm.

Lão cười đáp :

- Nói bậy đi! Phải có phiên chứ! Nào ai muốn đi là đi được đâu!

Vũ Tuấn tiếp :

- Lần sau tới phiên Long Thần Đình Hoàng lão gia. Tại Tàn Hoài hiện Đình lão gia đang quán quít bên một con bé đáng yêu lắm, chắc Đình lão gia không

chịu rồi con bé đó đâu. Để tiểu diệt nói khéo với lão xin lão nhường phiên cho đại thúc. Minh chia tiền cho lão thì lão chịu là cái chắc!

Tiết Y hỏi :

- Ngươi làm được.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Dù lão không chịu cũng phải chịu. Tiểu diệt sẽ bảo con bé đó giữ rịt lão lại Kim Lăng!

Tiết Y trách yêu :

- Ngươi thì vậy luôn luôn!

Vưu Tuấn cười hi hi :

- Tiểu Diệt vì đại thúc đó nhé! Con bé ấy vốn tiểu diệt tìm ra, thấy Đinh lão thích tiểu diệt bèn nhường lại. Nhường cho lão để lão nhường phiên cho đại thúc có dịp đi thăm thiềm nhủ đấy mà!

Tiết Y mỉm cười :

- Ngươi cẩn thận một chút, lão ấy nóng tính lại hẹp hòi, ngươi còn lui tới với con bé đó lão bắt gặp nổi ghen lên là chết với lão!

Vưu Tuấn tiếp :

- Nếu lão còn mê hoa là lão không dám làm gì méch lòng tiểu diệt đâu! Bởi vì chính tiểu diệt tìm hoa cho lão mà! Phải biết bà Kim già với bà Kim trẻ kiểm soát gắt gao tại bến Tàn Hoài lão ta đâu dám đi loạn mà tìm hoa!

Tiết Y hỏi :

- Ngươi gặp con bé đó từ lúc nào.

Vưu Tuấn đáp :

- Nửa tháng trước. Trước khi mình đi Cô Tô tên cô ả là Hoa Liên Liên! Nàng còn một cô em tên là Hoa Tích Tích. Cả hai chị em đẹp lắm, không kém gì Kim cô nương!

Tiết Y hừ một tiếng :

- Ngươi muốn chết phải không. Sao đem Kim cô nương so sánh với bọn đó.

Vưu Tuấn thè lưỡi :

- Tiểu diệt thì nói với đại thúc thôi khi nào dám to nhỏ với ai! Hoa Tích Tích thùy mị hơn Hoa Liên Liên nhiều. Nếu đại thúc dễ dãi một chút thì tiểu diệt đã làm mối cho đại thúc rồi.

Tiết Y mỉm cười :

- Ta có Anh Nương cũng đủ lắm, không mong ước ai nữa cả.

Rồi lão thở dài nói tiếp :

- Bọn ta vất vả dọc đường hết sức! Trong khi đó họ ở nhà tập luyện mà kỳ khảo hạch tháng bảy sắp đến nơi!...

Vưu Tuấn đáp :

- Đặng cái này thì mất cái kia đại thúc ạ! Minh cứ đi một chuyến nữa đi, lúc trở về là kịp kỳ khảo hạch! Lần này đại thúc cố gắng đừng để bại nơi tay lão Đinh như kỳ rồi!

Tiết Y lắc đầu :

- Ta không hy vọng thắng lão ấy!

Lão hỏi :

- Còn ngươi.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu diệt hy vọng chiếm một trong năm hạng đầu. Chắc là hạng tư hay hạng năm chứ không mong gì chiếm nhất nhì ba được!

Tiết Y gật đầu :

- Cố gắng chứ trong ba mươi tên mà ngươi ở hạng ba mươi thì chán chết! Ta mắt mặt không ít!

Lão thờ dài tiếp :

- Trong bọn mười người của ta, các người kia đều có lối đánh giống Bách Bình, chỉ có ta là khác!

Vưu Tuấn vụt hỏi :

- Thiếu chủ học võ công với ai thế! Còn Lệnh chủ thuộc môn phái nào.

Tiết Y vội khoác tay :

- Đừng hỏi những việc đó! Phạm cấm lớn đấy nhé!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Tiểu diệt có dám hỏi ai ngoài đại thúc đâu. Đại thúc là bằng hữu của đại cục chủ ngày trước hẳn đại thúc có nghe đại cục chủ nói gì chứ!

Tiết Y lắc đầu :

- Ta chẳng biết gì hết. Cả Mã đại ca của ta cũng chẳng biết là Kim Lăng thuộc phần quản trị của Mã Bách Bình. Kim cô nương là giám sát. Có thể hai người biết ít nhiều. Ngươi nên hiểu đây là một điều bí mật, đại bí mật. Trên giang hồ có lắm nhân vật võ lâm quyết tâm khám phá song chưa có ai thành công!

Cả hai trầm ngâm một lúc.

Bỗng đoàn bảo tiêu dừng lại.

Phía trước Cổ Như Hoa to tiếng hỏi :

- Bằng hữu sao không mở to mắt mà nhìn xem những chữ gì đó!

Tiết Y giật mình hỏi :

- Việc gì đã xảy ra vậy.

Vưu Tuấn đáp :

- Chẳng như có người chặn đường định làm khó dễ sao đó, kẻ nào mà to gan đến thế! Để tiểu diệt bước tới xem!

Thốt xong hấn thúc ngựa tiến lên.

Phía trước có một thanh niên có thân vóc hơi gầy, một tay nắm cương ngựa ốm, tay kia vịn cán cờ hiệu Long Võ tiêu cục.

Bên vệ đường một gia nhân tên Triệu Bát Tý đang nằm bất động.

Còn Hồng Hồ Cổ Như Hoa thì án tay nơi chuôi đao bên hông như sắp sửa rút đao khỏi vỏ nhưng không rút bởi thanh niên gầy đã chụp chắc mạch môn của hắn.

Hắn đang gào thét ầm ỉ.

Thanh niên gầy vận y phục bình thường, nhưng gương mặt cực kỳ sáng láng, xem ra còn đẹp hơn mặt của nữ nhân.

Tuy nhiên vẻ đẹp đó là do chất nam nhân tạo thành, không phải là một nữ nhân hóa trang.

Đôi mắt thanh niên rất to và rất sáng!

Vưu Tuấn không lỡ mồm, trước hết hỏi với lễ độ :

- Việc gì đã xảy ra như thế.

Thanh niên chưa đáp, Cổ Như Hoa đáp :

- Vụ tứ ca! Tiểu tử đó giật cờ của chúng ta.

Vưu Tuấn à lên một tiếng vòng tay thốt :

- Xin bằng hữu buông tay cho, chúng ta có việc gì cứ nói với nhau, Tại hạ không tin rằng bằng hữu cố tâm sanh sự với bọn tại hạ. Có thể là do một sự hiểu lầm sao đó!

Thanh niên quả nhiên buông tay.

Vưu Tuấn tiếp :

- Tại hạ là Vưu Tuấn ngoại hiệu Độc Long, nhân viên trong Long Võ tiêu cục, hay qua lại trên đường này. Chẳng hay quý tánh cao danh của bằng hữu là chi.

Thanh niên điềm nhiên đáp :

- Tại hạ là Lăng Từ Yến Thanh, này Vưu bằng hữu thính danh của Long Võ tiêu cục tại Kim Lăng tại hạ đã biết như thế nào rồi. Nhưng người trong tiêu cục mà nói năng được như bằng hữu quả là hiếm có. Cho nên tại hạ nể mặt bằng hữu buông tha cho vị bằng hữu này.

Phàm trong võ lâm người ta có kỵ nhất ba hạng người. Hòa thượng, đạo sĩ nữ nhân và thư sinh. Đối tượng có đáng vẻ một thư sinh, tuy chưa có tên tuổi gì song thư sinh thì đáng sợ.

Và lại nếu không có một sở năng gì thì đối phương làm sao dám dùng giọng đó.

Có lẽ hẳn chưa biết tên người gây náo loạn tại bến Tàn Hoài vì Ký Từ Bình không tuyên báo việc đó cho toàn tiêu cục biết.

Với khuôn sáo giang hồ hẳn thốt :

- Thì ra là Yến huynh! Tại hạ hằng ngưỡng mộ từ lâu! Chẳng rõ đồng bạn của tại hạ đã làm gì đắc tội với Yến huynh. Tại hạ xin chịu tội thế cho y.

Yến Thanh lạnh lùng :

- Nói nghe hay quá! Tại hạ đang ung dung đi đường chẳng rõ vì nguyên cớ nào người trong quý cục lại quát một roi vào lưng!

Vưu Tuấn trầm mặt :

- Thật vậy à. Ai to gan hoành hành người đi đường chứ.

Triệu Bát Tỷ lồm cồm ngồi dậy đầu mang một vết thương còn rỉ máu.

Gã đáp :

- Sự tình như thế này đây, Vụ phó tiêu sư! Tiểu tử đó cố ý sanh sự...

Vưu Tuấn không đợi nghe hết câu, chồm tới tát vào miệng gã, gã ngã nhào xuống.

Hắn mắng luôn :

- Có mồm có miệng sao ăn nói sỗ sàng thế! Phải biết giữ lễ độ một chút chứ. Ta biết họa do ngươi gây ra lại toan đổ cho ai khác phải không! Nói! Tại sao ngươi đắc tội với người ta! Nói cho đúng sự thật đây nhé!

Triệu Bát Tỷ không tưởng là Vưu Tuấn đánh gã bất ngờ như vậy, nhìn thấy Vưu Tuấn lộ vẻ giận dữ gã vừa xoa miệng vừa tường thuật sự việc.

Chẳng có gì quan trọng.

Triệu Bát Tỷ cầm cờ mở đường, Cổ Như Hoa đi kế đó, đáng lẽ Vưu Tuấn cùng hiệp đoàn với cả hai song hẳn lui lại để đàm đạo với Tiết Y.

Qua khỏi gò cao không lâu lắm họ thấy Yến Thanh đi phía trước, chàng cười con ngựa ốm, ngựa bước rề rề.

Ngựa đi như vậy rõ ràng là chặn đường của bọn Bát Tỷ rồi.

Triệu Bát Tỷ hét mấy lượt bảo chàng tránh qua một bên. Chàng bất chấp gã liền quát chàng một roi, roi chưa chạm người Yến Thanh hoành tay chụp thuận thế trả lại một roi.

Chàng đánh Triệu Bát Tỷ tét da đầu còn lòi gã xuống ngựa.

Cổ Như Hoa chưa kịp phản ứng Yến Thanh đã xuống ngựa giật chiếc cờ hiệu.

Hắn xuống ngựa theo, chụp đuôi đao định rút ra.

Nhưng Yến Thanh đã chụp ngay mạch môn hắn.

Nhìn cánh tay ứ máu xanh xanh nơi mạch môn của Cổ Như Hoa có bốn dấu ngón tay đen sì, Vu Tuấn biết đối phương có nội lực kinh hồn nên vòng tay dịu giọng thốt :

- Tại bọn gia nhân thất lễ thành ra đắc tội với bằng hữu, xin bằng hữu đại xá cho chúng, cần đi gấp chúng phải hò hét mượn đường..

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Tại hạ đâu có phải mới ra đường lần đầu tiên! Tại hạ cũng từng gặp nhiều đoàn bảo tiêu, từng nghe họ hò hét mượn đường vậy chứ! Nhưng cùng lắm họ chỉ hò hét tránh ra thôi chứ còn bảo kẻ đi đường cút cút đi bình sanh tại hạ mới nghe lần này là lần thứ nhất đấy thôi.

Vu Tuấn biết lời nói đó không phải là bịa bởi hắn hiểu Triệu Bát Tỷ quen thói hống hách, thường tác oai tác phúc với người ngoài.

Hướng chỉ con đường này được vẽ như là đường riêng của hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái, mà Yến Thanh là một kẻ cô lữ độc hành gầy ốm như một thư sinh.

Đối tượng như vậy Triệu Bát Tỷ còn ngần cái nổi gì mà không phóng tánh hung hăng.

Hắn vòng tay đầu dịu :

- Lỗi quá! Lỗi quá! Thủ hạ của bốn cục đáng tội chết! Chúng cần có sự giáo huấn như bằng hữu vừa ban bố mới được! May cho chúng có dịp được sửa trị thành người!

Yến Thanh lạnh lùng :

- Cũng may cho tại hạ có đôi tay khá nhanh, nhờ thế mà tránh được ngọn roi và khỏi hứng một nhát đao! Thử hỏi hứng những thứ đó vào mình thì sao chứ!

Vu Tuấn đáp :

- Thì tại hạ cũng xin lỗi như vậy chứ biết sao.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Nói dễ nghe chưa! Muốn chém người ta cho chết không chém được lại xin lỗi sưng! Nếu người ta chết luôn thì sao. Có theo xuống âm phủ mà xin lỗi không.

Vu Tuấn trầm gương mặt :

- Bằng hữu! Tiêu Kỳ Long Vũ trên con đường này ít nhất cũng vài lần một tháng, bộ hành xuôi ngược còn ai không nhận ra! Nếu bằng hữu là một thư sinh thì làm sao dám ngăn chặn sự lưu thông trên con đường này! Chúng ta đồng là đồng đạo võ lâm tại hạ đã nhận lỗi rồi thì bằng hữu cũng nên châm chước một chút, còn toan đi xa hơn nữa mà làm gì. Nghe lời tại hạ thôi đi bằng hữu ạ!

Yến Thanh bật cười giòn :

- Các hạ nói quá lời! Từ Kim Lăng đến Thượng hải trên hành trình dài ngàn dặm đó thử hỏi ai dám ngăn chặn hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái chẳng. Có họa chẳng tại hạ đui cả hai mắt rồi mới dám làm vậy! Tại hạ dù sao cũng là một thư sinh, mà thư sinh thì có gì bản tiện đâu. Thế mà người ta quát bảo cút, cút chẳng khác nào xua đuổi một con vậy gớm ghiếc!

Vu Tuấn cao giọng :

- Xem ra các hạ không muốn giải quyết êm đẹp với bốn cục rồi! Dám hỏi các hạ có điều chi không vừa lòng với bốn cục.

Yến Thanh lạnh lùng :

- Chẳng có điều chi cả! Bất quá hai hôm trước đây tại bến Tần Hoài tại hạ vì tranh giành một cô gái mà có sự xung đột với hai người trong quý cục tên Kỷ Từ Bình và Ngưu Thất! Tại hạ đắc tội với họ!

Vu Tuấn giật mình lướt nữa.

Nếu Ngưu Thất bị hạ thì chẳng nói làm chi.

Chứ còn Kỷ Từ Bình là một chánh tiêu sư có tên trong sổ mười tuyệt đại cao thủ của hai tiêu cục, dù rằng đứng hàng cuối vẫn không kém lợi hại. Con người đó mà thất bại là một sự lạ lùng.

Tuy nhiên tại sao lại có xung đột.

Đối phương chỉ nói là tranh giành Kim cô nương, mà Kim cô nương nào: Hay là Kim cô nương mà hấn và Tiết Y vừa đề cập đến.

Bởi không tin là Kỳ Tử Bình bại nên hấn hỏi :

- Bằng hữu không làm gì được Kỳ lão nên tìm bọn tại hạ trút oán đồ hèn.

Yến Thanh bật cười ha hả :

- Sao lại không làm gì được. Chính hấn bị hạ thì có! Hấn lủi chạy như con mèo ướt! Tại hạ muốn đuổi theo hấn đến tận tiêu cục Long Võ nhưng vị cô nương đó lại tha thiết yêu cầu tại hạ bỏ qua nên tại hạ tạm quên chứ nào phải sợ gì Long Võ tiêu cục mà rồi Kim Lăng đi nơi khác. Không ngờ hôm nay lại gặp các vị! Đứng là hang cùng ngõ hẹp, loanh quanh rồi oan gia cũng lại gặp nhau! Quả thật hữu duyên! Càng may mắn hơn nữa là hôm nay không có mặt vị cô nương đó!

Triệu Bát Tỷ giận quá quên luôn dè dặt :

- Nói bậy! Ngươi là cái quái gì mà dám bịa là đánh bại Kỳ lão gia.

Vưu Tuấn phóng một ngọn cước tung gã bay đi một trượng nhào xuống lăn mấy vòng.

Hấn quát :

- Tên khốn kiếp, ta đang nói chuyện sao ngươi vọt miệng chen vào.

Quay qua Yến Thanh, Vưu Tuấn tiếp :

- Như vậy là bằng hữu có tâm xung chạm với bọn tại hạ!

Yến Thanh cười nữa :

- Tại hạ không có ý tứ đó, bất quá trong con tấu xảo song phương cùng đi chung một đường thành thử gặp nhau chứ nếu tại hạ cố tình xung chạm với các vị thì tại hạ đã đến quý cục từ lâu rồi! Truy ra từ đầu thì chính các vị cố tình mới đúng!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Cũng được! Theo ý bằng hữu thì đầu sự việc là tại Kim Lăng, cuối sự việc là tại đây, thế chúng ta có nói nhiều cũng vô ích vậy ý tứ bằng hữu như thế nào xin cho biết!

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ không phải là đạo tặc, tuy nhiên lại muốn các vị đi về không những cỗ xe kia xin lưu lại đây!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Bằng hữu có biết xe chở những thứ chi chẳng.

Yến Thanh trả lời :

- Biết chứ! Ngoài kỳ hiệu Long Võ còn phù hiệu Bách Bình một hiệu buôn của Bách Bình họ Mã! Có lẽ là lựa từ Cô Tô tải về. Bách Phong và Bình Phong chuyên bán tơ lụa Cô Tô mà.

Vưu Tuấn cười lạnh :

- Bằng hữu dọ thám kỹ quá!

Yến Thanh tươi cười :

- Cần gì phải dọ thám! Một đứa trẻ nít cũng biết như vậy!

Vưu Tuấn tiếp :

- Xem ra bốn cỗ xe này không cách nào thoát khỏi tay bằng hữu rồi! Tuy nhiên số hàng hóa này phải được đưa về cho hiệu Bách Phong và trị giá độ mười vạn lượng. Vậy chúng ta thương lượng với nhau!

Yến Thanh không tưởng có sự dàn xếp đó nên hỏi :

- Các hạ định nhường cho tại hạ số hàng hóa đó.

Vưu Tuấn đáp :

- Cả Kỳ Tử Bình lão gia mà cũng chưa là đối thủ của bằng hữu thì liệu bọn tại hạ dám chống lại sao! Bất quá số bạc mười vạn lượng quá nhiều bọn tại hạ không mang theo đủ trong mình cho nên...

Hắn lấy lá cờ trong tay Triệu Bát Tỷ cuộn lại cung kính trao qua Yên Thanh rồi tiếp :

- Lá cờ này đủ đảm bảo số bạc mười vạn lượng, nhất định bọn tại hạ sẽ mang bạc đến chuộc lại. Bằng hữu không chuyên đánh cướp bảo tiêu thì xin lưu lại một địa danh nào đó để bọn tại hạ mang bạc đến tận nơi chuộc cờ!

Yên Thanh suy nghĩ một chút :

- Được! Ba hôm sau các hạ cứ đến phủ Trấn Giang nơi cửa thành tây, tại hạ chờ các vị tại đó.

Vưu Tuấn nghiêm giọng :

- Huynh đài! Chúng ta lấy thái độ quân tử giao dịch với nhau, một lời hứa là cái giá danh dự của con người. Nếu huynh đài thất tín thì cái vị cô nương đang yên ổn tại Tần Hoài sẽ không còn yên ổn nữa! Huynh đài đừng để cho nàng gánh lấy hậu quả một hành vi của một bạn nhưng dù sao thì cũng qua đường. Làm như vậy là kém tư cách anh hùng!

Yên Thanh đáp :

- Các hạ yên trí! Tại hạ chuẩn bị y hện!

Vưu Tuấn tiếp :

- Bọn tại hạ thất lễ trước nên xin nhận lỗi cho giang hồ hiểu rằng Long Võ tiêu cục không vì mạnh mà lấn hiếp đồng đạo. Nhưng sau lần này bằng hữu nên thận trọng một chút bởi hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái không phải dễ khinh thường. Bọn tại hạ cố tránh sanh sự trừ trường hợp bất khả kháng.

Yên Thanh cười lạnh, nhảy lên lưng con ngựa ốm ra roi đi luôn.

Tiết Y đứng bên cạnh Vưu Tuấn chứng kiến sự tình từ đầu đến cuối lẳng lặng nghe cuộc đối thoại không chĩa vào một lời nào.

Yên Thanh đi lảo nhao nhìn theo bóng chàng, khi người và ngựa khuất dạng bên đường dài lão mới hỏi :

- Tiểu Vưu! Sao lại để cho hắn đi.

Vưu Tuấn đáp :

- Không nên dùng vũ lực hắn. Đành rằng đại thúc có thể đánh bại hắn song cái đó mất hẳn tính cách thượng võ. Ngược lại nếu bại thì chúng ta không còn dám cao mặt nhìn ai. Tiểu diệt nghĩ thà để cho hắn đi, chúng ta về Kim Lăng rồi thăm dò ý kiến của Mã tổng tiêu đầu như thế nào rồi sẽ tính. Kỳ lão thúc vì tảo bạo không kềm được tự ái mà phải mất mặt, cái đó không quan hệ bởi là việc cá nhân. Còn như đại thúc có trách nhiệm hộ tống đoàn bảo tiêu nếu bị bại người ta đoạt tiêu kỳ thì chắc là đại thúc không sống nổi với cái nhục đó. Cho nên tiểu diệt mượn cái cơ mình có lỗi tạm thời nhượng đối phương một chút, vừa tránh được xung đột mà vừa được tiếng là lễ độ với giang hồ. Minh tự động trao tiêu kỳ làm tin vật không mất mặt như tiêu kỳ bị hắn đoạt. Chúng ta khỏi bị nhục vậy!

Tiết Y mỉm cười :

- Cơ trí của ngươi lanh xảo quá! Nhưng ngươi có tin được lời nói của hắn không. Ta thì ta không tin Kỳ Tử Bình có thể bị bại nơi tay hắn!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Sự thật như thế nào khi chúng ta về Kim Lăng rồi thì biết ngay. Đại thúc cũng như tiểu diệt cùng bọn ba trên dặm dài làm sao biết được việc xảy ra tại Kim Lăng!

Tiết Y hỏi :

- Nếu hắn bịa chuyện tại Kim Lăng để dọa bọn ta!

Vưu Tuấn đáp :

- Có sao! Một tiêu kỳ trị giá vài mươi lượng bạc mất đi cũng chẳng tổn thiệt gì, chỉ sợ tiêu kỳ bị đoạt thôi. Như tiểu diệt đã nói, chúng ta có thể làm mọi cách cốt tránh cho đại thúc mất mặt là đủ!

Tiết Y vỗ tay lên vai hắn tán :

- Khá lắm! Khá lắm! Ta cung đường ngươi cũng chẳng uống công. Cứ cái đà đó mà đi nhé! Trong tương lai rồi ngươi cũng có dịp xuất đầu cao mặt nhìn

đòi với người ta!

Vưu Tuấn gọi Triệu Bát Tý :

- Đứng dậy mà tiếp tục hành trình! Lần này bị giáo huấn như thế đó thì lần sau cố mà cẩn thận, đừng quá ỷ lại vào cái gốc bự mà muốn làm gì thì làm. Giang san chúng ta là hai tiêu cực thôi so với sông hồ toàn quốc, với toàn thể võ lâm chúng ta chưa thấm vào đâu! Nếu ngươi chưa muốn chết gấp thì hãy bỏ tánh hồng hách, ngang tàng!

Triệu Bát Tý khó chịu hết sức, phần thẹn phần đau vì vết thương nơi đầu còn rướm máu lại bị sưng môi, trông gã thật là thiếu náo.

Không nói gì gã lồm cồm ngồi dậy, leo lên lưng ngựa ra roi dẫn đầu như trước.

Chẳng rõ nghĩ sao Vưu Tuấn cho ngựa vọt lên, tự lãnh phần khai lộ.

Gặp người đi đường hần lễ phép mời người tránh qua một bên, nhường cho đoàn người ngựa đi qua.

Người ta ai ai cũng khiếp oai của Long Võ tiêu cực, Vưu Tuấn lại nhã nhặn như vậy thì còn xảy ra trở ngại gì được nữa!

Đoàn bảo tiêu kiêm trình mà tiến tới, chỉ nghỉ một chút không ăn không uống, trưa hôm sau về tới Kim Lăng.

Kim Kiếm Ngân Tiên Mã Bách Bình vắng mặt tại tiêu cực, Vưu Tuấn hỏi ra mới hay Tổng tiêu đầu đang ở tại nhà riêng.

Hắn biết luôn vụ Lăng Tử Yên Thanh có chinh huấn Nguru Thất và Kỳ Tử Bình tại bến Tần Hoài đêm trước.

Trong trà đình tửu quán tại Kim Lăng người ta còn đem câu chuyện đó ra làm đầu đề bàn tán.

Và ai ai cũng khen Lăng Tử Yên Thanh tuy thiếu tuổi song can đảm có thừa mà tài nghệ cũng dư.

Vưu Tuấn tìm Tiết Y, cười thốt :

- Đại thúc thấy chưa. Nếu chúng ta hấp tấp hành động chưa chắc có một kết thúc êm đẹp!

Tại nhà riêng Mã Bách Bình đang ngủ giấc trưa bị gọi giật thức dậy, mắt cả hửng.

Bất buột y phải bước ra nghinh tiếp Tiết Y.

Y vòng tay thốt :

- Nhị thúc vất vả quá. Cần gì phải báo công cuộc hộ tống hoàn thành với tiểu đệ! Bảo tiêu là việc nhỏ, nhị thúc thăm nhà tại Cô Tô mới quan trọng hơn! Miễn nhị thúc hài lòng là đủ!

Vưu Tuấn ứng tiếng thay Tiết Y :

- Nếu mà được bình an thì ai lại dám làm kinh động đến thiếu chủ!

Mã Bách Bình giật mình :

- Ngươi nói sao. Việc gì đã xảy ra.

Vưu Tuấn tiếp :

- Hàng hóa còn nguyên vẹn, đã được giao cho Bách Phong xong, chỉ có tiêu kỳ bị người ta lấy chờ bốn cực đem mười vạn lạng đến chuộc lại.

Mã Bách Bình biến sắc hét lên :

- Kẻ nào to gan thế :

Vưu Tuấn trả lời :

- Hắn tự xưng là Lăng Tử Yên Thanh!

Mã Bách Bình đập bàn kêu một tiếng bốp quát :

- Lại là hắn! Tiểu tử đó chán sống thật mà!

Rồi y tiếp :

- Kỳ lão bị hấn hạ là vì sợ y, tại Tần Hoài giữ chốn đông người chúng ta không thể sanh náo nhiệt. Còn nhị thúc thì khác, cái danh Phương Thiên Kịch

từng làm chần động khắp sông hồ suốt mười mấy năm qua không ai dám khinh thường chẳng lẽ lại không thu thập nổi hấn.

Vưu Tuấn đáp :

- Nào Tiết lão có động thủ đâu thiếu chủ! Hơn thế Tiết lão cũng không ra mặt, chính thuộc hạ liệu lý sự tình!

Hấn tường trình lại sự việc xảy ra với đầy đủ chi tiết và phương thức dàn xếp.

Mã Bách Bình tán đồng :

- Giải quyết như vậy là phải. Long Võ và Cảnh Thái tại Kim Lăng này một khi đã đứng lên giữa giang hồ rồi thì không thể ngã. Cho nên khi chưa nắm vững phân thắng thì không nên hành động liều lĩnh để chuốc thảm bại. Ta khen ngợi người khéo xử sự đó!

Đoạn y tiếp :

- Nay Vưu Tuấn, đầu việc do người an bày thì cuối việc người cũng nên đảm nhận luôn. Ta cho người toàn quyền hành động, đến ngày hẹn người muốn đem theo bao nhiêu người thì tùy ý.

Vưu Tuấn thốt :

- Thiếu chủ! Đối phương đã hạ được Kỳ thúc, cho dù là trong lúc Kỳ thúc không phòng bị song chúng ta phải công nhận hấn có thực tài!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Hấn có một vài ngón nghề độc đáo mới dám trêu vào Kỳ lão bởi chạm đến Kỳ lão là chạm đến toàn thể tiêu cực rồi đó! Cảm nhi kiểm soát hành lý của hấn phát hiện ra pho kiếm phổ của Tam Bạch tiên sinh. Cái đó thì nhất định không giả rồi! Điều đó chứng tỏ hấn có một tài năng đáng kể!

Vưu Tuấn giật mình :

- Vậy ra hấn là truyền nhân của Tam Bạch tiên sinh sao! Nếu thế thì rắc rối thật! Chạm đến hấn là chạm đến Tam Bạch tiên sinh mà tiên sinh là một vị tiền bối khét tiếng trong võ lâm..

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Người yếm trí! Theo lời hấn nói thì Trần Tam Bạch tiên sinh đã quy tiên rồi. Người chỉ phải đối đầu với một mình hấn thôi!

Vưu Tuấn lo lắng :

- Sợ thuộc hạ không đủ sức đảm đương công tác!

Mã Bách Bình thốt :

- Trong mười vị tiêu sư người hãy chọn ra ba vị cùng đi với người. Sách lược đối phó do người quyết định tùy theo tình hình. Còn động thủ là do ba vị ấy. Cần yếu là phải hạ cho bằng được tiểu tử bằng mọi thủ đoạn bất sống hay chết không thành vấn đề.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Mấy vị chánh tiêu sư đều là nhất lưu cao thủ, dù cho chính Tam Bạch tiên sinh đương trận cũng khó thủ thắng trước ba vị liên thủ! Chỉ sợ thuộc hạ thân hèn sức mọn, ba vị chánh tiêu sư bất phục đó thôi!

Mã Bách Bình nheo mắt cười thốt :

- Người khôn quá! Lợi dụng cơ hội đòi vượt bậc!

Vưu Tuấn vội phản trần :

- Thiếu chủ hiểu lầm rồi! Làm gì thuộc hạ có gan yêu sách một sự thắng thường! Và lại nếu thiếu chủ có ưu ái cất nhắc thuộc hạ cao hơn thì chắc gì tài năng tại hạ xứng chức mới! Thuộc hạ nói thật đấy! Trong mười vị chánh tiêu sư may ra chỉ có mình Tiết thúc là có thể đồng tình với thuộc hạ, nhiều hơn nữa họa chẳng Hóa Long Thần Đình lão thúc là có thể hội được ý tứ của thuộc cấp thôi. Nếu có hai vị đại thúc đó đi thì thuộc hạ còn nói gì! Nhưng trong chuyến đi này thuộc hạ không tưởng là làm kinh động đến hai vị ấy!

Mã Bách Bình à một tiếng :

- Người sẽ không chọn hai vị ấy.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Không! Trong kỳ khảo sát vừa qua hai vị đại thúc Đình và Tiết chiếm hạng nhất và nhì. Họ là những phần tử ưu tú nhất trong bốn cục, đem hai phần tử

ưu tú nhất để đối phó với Yến tiểu tử hóa ra mình mất thể diện đồng thời tỏ rõ mình xem trọng Yến tiểu tử lắm sao. Thiếu chủ thấy thuộc hạ nói phải chăng.

Hắn tiếp luôn :

- Nếu có thể xin thiếu chủ chia một phần nữa việc cho Cảnh Thái tiêu cục đảm đương!

Mã Bách Bình hỏi :

- Việc của Long Võ tiêu cục tại sao lại lôi cuốn Cảnh Thái tiêu cục vào đó để rồi chia một phần việc.

Vưu Tuấn đáp :

- Tuy thiếu chủ là Tổng tiêu đầu song cái chức đó chỉ là một chức hàm trên thực tế ai ai cũng biết người chân chánh phụ trách Cảnh Thái tiêu cục là ai. Mã Lăng Từ Yến Thanh hai lượt xâm phạm vào chúng ta như vậy chứng tỏ hẳn chỉ nhắm riêng vào bọn chúng ta thôi. Do đó thuộc hạ mới nghĩ xa hơn lo lắng riêng cho chúng ta nhiều.

Mã Bách Bình hơi động tâm hỏi :

- Thế người cho rằng Yến tiểu tử là người của Kim Từ Yến.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Thuộc hạ không dám xác định song ai ai cũng có quyền đặt nghi vấn khi có việc gì khả nghi. Huống chi những nghi vấn đó đem lại cho thiếu chủ những đều bất lợi. Ít nhất trong hiện tại chúng ta nhận việc mà phòng việc, phòng việc thì không lo hậu họa! Xin thiếu chủ suy nghĩ lại!

Mã Bách Bình cười lớn :

- Người đứng là một Trí Đa Tinh của ta đó, Vưu Tuấn. Ngày trước Đinh lão thúc rất ghét người, hiện tại thì lão ấy khen người không tiếc lời. Ta chấp nhận đề nghị của người! Vậy cứ theo đó mà hành sự.

Vưu Tuấn tiếp :

- Vậy thiếu chủ ra lệnh đi, đặt Cảnh Thái dưới quyền điều khiển của thuộc hạ!

Mã Bách Bình thốt :

- Ký Từ Bình bị nhục tại bến Tần Hoài, Kim cô nương bảo là bỏ qua ta đành nuốt hận để tiểu tử họ Yến bình an. Ký Từ Bình bất mãn trở về Tổng đàn thành thử tiêu cục khuyết một vị chánh tiêu sư và Phân đàn Kim Lăng khuyết một vị hộ pháp trong số mười vị. Vậy ta bổ nhiệm người vào chức vụ đó điền khuyết cho đủ số, với chức vụ mới người hành động được dễ dàng hơn!

Vưu Tuấn giật mình :

- Thuộc hạ đâu dám đảm đương một trọng nhiệm.

Mã Bách Bình thốt :

- Ta nói sao là phải y như vậy! Việc trong tiêu cục Long Võ ta toàn quyền định đoạt. Nay Vưu huynh đệ! Đêm nay bốn cục sẽ thông tri với Kim cô nương. Ba người nào huynh đệ định chọn huynh đệ hãy cho bốn tòa biết tên, bốn tòa sẽ nói lại với nàng. Huynh đệ đã thăng làm hộ pháp thì là bình đẳng với họ rồi. Huynh đệ không thể không vâng lời bốn tòa mà hành sự!

Vưu Tuấn nghiêng mình :

- Đa tạ thiếu chủ!

Mã Bách Bình đưa tay đỡ hắn thốt :

- Đừng khách sáo! Từ nay huynh đệ trở thành một hộ pháp thì không nên kêu bốn tòa là thiếu chủ nữa, chỉ gọi là Bình huynh thôi. Phân đàn Kim Lăng từ lâu an tĩnh. Nhưng từ nay sẽ có sóng gió nổi lên, bốn tòa cao húng là có Vưu huynh đệ bên cạnh đồng lao cộng tác!

Y đứng lên rồi tiếp luôn :

- Nhị thúc hãy về nghỉ, đại thẩm đang trông chờ đó. Tiểu diệt vào hậu đường xin gia phụ ban lệnh bổ sung Vưu Tuấn vào hàng chánh tiêu sư. Về tiêu cục chính lão nhân gia quyết định các việc, tiểu diệt chỉ điều hành thôi. Và Phân đàn trái lại tiểu diệt có toàn quyền xử lý sự vụ, một khi tiểu diệt phong chức là chức vụ đó chánh thức hóa rồi.

Thì ra Thần Tiên Mã Cảnh Long chưa chết, một lý do nào đó lão ẩn mặt đó thôi.

Có lẽ do Thiên Ma lệnh chủ muốn thể để lão âm thầm hoạt động cho Thiên Ma giáo.

Một Mã Bách Bình lộ diện hành sự còn lão thì ở bên trong hoạt động kế sách.

Mã Bách Bình dẫn Vu Tuân đi theo.

Tiết Y thốt :

- Ngươi thúc muốn đi theo vào thăm Mã đại ca, từ lâu lắm rồi ngươi thúc không có dịp gặp đại ca!

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Bất tất, gần đây lão nhân gia thường gặt gồng, có lẽ sức khỏe suy giảm sao đó nên ảnh hưởng như vậy. Mấy vị lão huynh đệ ai ai cũng muốn vào thăm song lão nhân gia đều từ khước. Tiết nhị thúc có gặp mặt tướng cuộc đàm đạo cũng chẳng có hứng thú gì.

Tiết Y cau mày :

- Mã đại ca có niềm ưu uất gì mà không được khoan khoái.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đến lúc lên voi

Mã Bách Bình đáp :

- Hẳn là lão nhân gia mang nặng niềm ưu tư nên tánh tình biến đổi, người thường cáu kỉnh hơn trước nhiều. Nếu tiểu diệt không phân trần tha thiết với Lệnh chủ thì gia phụ đã đóng cửa Cảnh Thái tiêu cực từ lâu rồi. Trong mười ba tỉnh Trung Nguyên ngoài các tiêu cực do Lệnh chủ chủ trì thử hỏi có tiêu cực nào hiện tại không ở trong cái thể có tiếng mà không có miếng. Gia phụ luôn luôn sầu muộn, không còn muốn lo liệu gì nữa! Thành thử tiểu diệt phải dòm ngó vào gánh bớt nỗi lo lắng của người!

Tiết Y thờ dãi vỗ tay lên vai Vu Tuân thốt :

- Tiểu Vu! Lên chức là thêm trách nhiệm đó nhé, cố gắng mà hành sự, đem thịnh vượng và vinh dự cho bốn cực!

Vu Tuân thốt :

- Tiểu diệt xin hứa sẽ cố gắng hết sức mình thu thập nhiều thành tích cho xứng đáng với sự tiến cử của đại thúc và không phụ ơn cất nhắc của Mã huynh!

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Đừng nói những câu khách sáo Vu tứ đệ! Chúng ta nên lấy lòng mà hiểu nhau, lấy dạ mà đối xử với nhau, việc là việc chung thành thì cộng hưởng mà bại thì đồng chịu, khó khăn đồng lo. Sự chân thật mới đáng quý!

Vu Tuân gật đầu :

- Mã huynh dạy rất phải!

Mã Bách Bình chợt cau mày thốt :

- Lão tứ! Tuy lão tứ giờ đây đứng trong hàng ngũ Thập kiệt Song cái chức mới này do ngu huynh phong thưởng, còn Hắc Hồ Đào Hoảng thì do Lệnh chủ phái đến, hẳn có tánh đồ kỵ cho nên lão tứ phải dè dặt cho lắm. Tuyệt đối đừng gọi ngu huynh bằng hai tiếng đại ca, cứ gọi Mã huynh hay Bình huynh gì cũng được! Hãy dành cái độc quyền đó cho hắn, có vậy hắn mới vui. Đừng có thấy hắn gọi đại ca mà gọi theo để sanh bất hòa!

Vu Tuân gật đầu :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ!

Mã Bách Bình đi vào hậu đường.

Vu Tuân bước theo sau thấp giọng thốt :

- Bình huynh! tiểu đệ có câu gan ruột này xin nói cho Bình huynh nghe hy vọng Bình huynh không quờ trách!

Mã Bách Bình hỏi :

- Câu gì.

Vưu Tuấn tiếp :

- Bình huynh chấp chương Phân đàn Kim Lăng này được sáu năm rồi, công lao chiếu liệu mọi việc không phải nhỏ do đó Bình huynh phải là người thứ nhất thừa ân Lệnh chủ. Bình huynh phải được tín nhiệm trọn vẹn cơ sao Lệnh chủ lại phái hai người đến địa phương này để giám thị Bình huynh.

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Đó là cái lệ cũng như bên cạnh Kim Tử Yên vẫn có Cầm nhi.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Nhưng Cầm nhi chỉ là một liễu đầu, hà huống Kim cô nương còn có Kim đại nương che chở. Nếu cần bà ấy cũng có thể uy hiếp Cầm nhi để tiếp trợ Kim cô nương chứ như Hắc Hồ Đào Hoàng và Bạch Nhạn Lâm Kỳ thì không nể nang chi Bình huynh cả. Cả hai không hề dành cho Bình huynh một điểm nhỏ tôn kính, tiểu đệ thật tình hết sức bất bình.

Mã Bách Bình thở dài :

- Biết sao bây giờ, Kim đại nương nói với Lệnh chủ là bà ta nuôi dưỡng Kim Tử Yên từ nhỏ nên xem nàng như con. Nàng ý trưng vào bà nên hành động tự do hơn ngu huynh, còn ngu huynh thì cảm thấy như cô đơn, lẻ loi, có ai đâu mà hồng nương tựa!

Vưu Tuấn đáp :

- Không nương tựa vào người được thì nương tựa vào mình! Chúng ta thử bắt tay vào việc nhờ hai cái gai trong con mắt xem! Búng được hai chướng ngại vật đó rồi Bình huynh sẽ được trực tiếp liên lạc với Lệnh chủ! Không cần có trung gian nữa!

Mã Bách Bình thờ ra :

- Ngu huynh có nghĩ đến điều đó song nghĩ thì dễ mà làm thì khó khăn lắm! Chỉ sợ muốn khéo rồi thành ra vụng, cuối cùng chết thảm một cách oan uổng! Phải biết họ là những kẻ thân tín của Lệnh chủ đó!

Vưu Tuấn thấp giọng :

- Trước mắt chúng ta có một cơ hội rất tốt. Bình huynh cứ sai phái họ đi theo tiểu đệ đóng vai trò giám thị, tiểu đệ có cách dụ dẫn cho Yên tiểu tử đối phó trực tiếp với họ!

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Yên Thanh làm nổi việc đó chăng.

Vưu Tuấn đáp :

- Luận về tài nghệ một Hồ một Nhạn cao cường hơn bọn tiểu đệ song sánh với mười vị đại hộ pháp thì họ có nhằm vào đâu! Mà Kỳ Tử Bình lại bại nơi tay Yên Thanh với một chiêu thôi! Như vậy đủ thấy tài nghệ của Yên Thanh như thế nào!

Mã Bách Bình cau mày :

- Chắc gì họ chịu nghe theo lời phân phó của tứ đệ! Họ không chịu xuất thủ thì sao.

Vưu Tuấn đáp :

- Gặp đại địch ta phải đồng tâm hiệp lực đối phó, đâu phải là vấn đề lệ thuộc nhau mà họ đoán đo. Việc của Long Võ chúng ta còn nhượng cho Thanh Bình kiểm khách Sứ Kiểm Như xuất mã kia mà! Tiểu đệ biết chắc nếu Sứ lão hộ pháp chỉ định là Hắc Hồ Đào Hoàng không hề dám cãi!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Đến lúc đó mà họ dám kháng lệnh, khi họ trở về ngu huynh sẽ chiếu luật xử trị. Nhưng vấn đề là Sứ Kiểm Như có dám cứng rắn với họ hay không.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Nhất định là dám rồi! Tiểu đệ đặc biệt chọn toàn là những lão nhân bất mãn họ. Nếu có dịp thì tất nhiên các lão nhân đó phải lợi dụng để xả hơi là cái chắc. Năm vừa qua Bạch Nhạn Lâm Kỳ và Hắc Hồ Đào Hoàng ngầm cấu kết với nhau. Hắc hồ thì đánh bại Quá Sơn Thử Lưu Phương, đệ tử của Tần

lão gia, còn Bạch Nhạn thì dùng kiếm chém đứt bốn ngón tay của Bách Hoa Xà Dương Xuân. Sứ Kiếm Như mãi đến ngày nay còn căm hờn về việc đó!

Mã Bách Bình hỏi :

- Bách Hoa Xà Dương Xuân và Thanh Bình kiếm khách có liên quan gì với nhau.

Vưu Tuấn đáp :

- Trước kia thì cả hai chẳng có liên quan gì với nhau cả. Nhưng từ lúc Sứ lão gia tặc huyền đến nay thì họ thân thiện với nhau lắm. Người vợ kế của Sứ lão gia là cô họ của Dương Xuân, do cuộc tặc huyền đó mà Dương Xuân trở thành thân nhân của Sứ lão.

Mã Bách Bình gật đầu :

- Thì ra là thế!

Vưu Tuấn tiếp :

- Sứ lão có cái tật rất kỳ là thích những nữ nhân chân to mắt rỏ. Vợ chết rồi lão quyết sống cô đơn bởi cho rằng khó kiếm được một người vừa ý để chấp nối. Không ngờ Dương Xuân lại có người cô họ rỏ mắt, to chân. Lão thấy là ưng ý ngay. Bà ta vừa quá chồng, tuổi độ ba mươi hơn. Hiện tại thì Dương Xuân đang khổ công luyện tập Thanh Bình kiếm pháp chuẩn bị báo thù bốn ngón tay đứt.

Mã Bách Bình thốt :

- Tứ đệ chuyên môn tìm hiểu đời tư của người ta thảo nào mà chẳng biết gãi đúng chỗ ngứa của họ. Làm cho Đinh lão thay đổi quan niệm đối với tứ đệ. Kề ra tứ đệ cũng giỏi đấy!

Vưu Tuấn cười đáp :

- Ở đời phải vậy mới được Mã huynh! Mấy lão nhân trong tiêu cục bần xin lắm. Họ có nghề hay, họ giấu kỹ như giấu châu ngọc. Mình phải dùng mọi thủ đoạn làm cho họ biết khoái họ mới chịu dạy cho! Với lại ai ai cũng muốn lên chứ có ai muốn xuống thấp đâu. Muốn lên cao phải biết cách lấy lòng họ, họ đề bạt mình. Bằng không thì vẫn ở đâu ở đó, suốt đời không trôi dạt lên nổi!

Mã Bách Bình gật gù :

- Bây giờ thì tứ đệ thỏa mãn rồi đó!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Được vậy cũng nhờ Mã huynh! Tuy nhiên tiểu đệ chưa mãn nguyện đâu! Phải học hỏi hơn nữa để có một thực tài chứ chức cao mà tài hèn thì cũng bị lấn lướt như thường. Tiểu đệ lo ngại chết vì cuộc khảo sát sắp tới đây cho nên cố công học Phương Thiên Kích Pháp của Tiết lão. Nhưng thời gian cấp bách làm sao luyện cho tinh Kích Pháp đó. Cho nên tiểu đệ bằng mọi cách phải loại trừ một Nhạn một Hồ trước ngày mở cuộc khảo sát. Bỏ hai người đó ra tiểu đệ không sợ kém một ai.

Mã Bách Bình suy nghĩ một lúc :

- Cũng được! Nếu tiểu đệ muốn thì cứ làm thử đi xem sao. Có điều phải hết sức cẩn thận. Đập rắn mà rắn không chết thì nó quật lại thì mình chết đấy. Ngu huynh nói trước, nếu tứ đệ thất bại thì cố mà chịu với họ. Ngu huynh dù muốn cứu cũng không làm sao cứu được!

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Mã huynh vững tâm đi! Tiểu đệ có cách, nhất định không để Mã huynh bị liên lụy đâu!

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Ngu huynh không sợ bị liên lụy. Phân đàn Kim Lăng được thiết lập ngay trong cơ sở doanh nghiệp của ngu huynh nên họ không dám làm gì ngu huynh đâu, nhất là trong một thời gian ngắn. Bất quá ngu huynh lo cho cái chức hộ pháp mới mẻ của tứ đệ thôi. Ngu huynh tuy có quyền phong chức song Tổng đàn có quyền giết người!

Vưu Tuấn tiếp :

- Tiểu đệ nghĩ hậu quả không đến nỗi nghiêm trọng như Mã huynh lo xa. Bất quá Hắc Hồ và Bạch Nhạn cố kỵ tiểu đệ vậy thôi.

Dừng lại một chút hần tiếp luôn :

- Hắc Hồ và Bạch Nhạn về đối nội thì địa vị cao nhờ kẻ cận với Lệnh chủ, được sự tin dùng của Lệnh chủ. Chứ còn đối ngoại họ không sánh được với Trần và Sứ lão. Họ dù muốn dù không cũng phải đặt mình trong vòng tiết chế của hai lão nhân. Do đó hai lão nhân không hề ngăn họ và dễ dàng dựa vào công pháp mà thỏa mãn niềm riêng. Mà chính họ cũng biết vậy. Không làm gì được hai lão nhân trực tiếp họ lại dùng cách gián tiếp là tìm những đệ tử của hai lão nhân đim xuống. Cho nên công cuộc khảo sát tài năng của mỗi năm là cơ hội cho họ làm giảm oai vọng của hai lão nhân. Còn về tiểu đệ thì

đột nhiên tiểu đệ vọt cao như vậy hẳn là họ phải bất bình, sẽ tìm cách làm khó dễ!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Cái đó thì chắc rồi. Sau khi Kỷ thúc đi rồi Hắc Hồ Đào Hoàng thường hỏi ngu huynh đã chọn ai sung vào chỗ khuyết. Xem ra hẳn muốn trèo lên cái địa vị đó lắm!

Vưu Tuấn thốt :

- Hẳn là cả hai khi biết được tiểu đệ được thăng cao như thế này sẽ uất hận vô cùng và sẽ trút niềm uất hận lên đầu tiểu đệ vào kỳ so tài sắp tới đây. Họ dám nhân cơ hội này giết chết tiểu đệ lắm đấy!

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Làm gì chúng dám! Quy luật cấm hẳn gây tổn thất nhân mạng. Nếu chúng giết người thì phải đền mạng!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Họ không giết song họ làm cho tiểu đệ trở thành một phế nhân thì tiểu đệ còn khổ hơn là bị giết ngay!

Mã Bách Bình trầm ngâm một lúc :

- Nay lão tứ! Ngu huynh đề bạt tứ đệ như vậy thì chẳng khi nào ngu huynh có ý hãm hại tứ đệ! Dựa vào sự che chở của một vài vị lão nhân chưa đủ, như lão đệ đã nói, mình phải tin vào tự lực trước hết. Đợi tứ đệ làm xong việc đó trở về đây ngu huynh sẽ chỉ điểm cho một vài tuyệt học!

Vưu Tuấn vội thốt :

- Đa tạ Mã huynh! Tiểu đệ biết bản lĩnh của Mã huynh cao cường lắm. Nếu Mã huynh thương tình truyền cho một vài chiêu thì tiểu đệ dám chắc khó có ai đánh bại nổi tiểu đệ. Nhưng vấn đề quan trọng là hai cái tên quái vật Hắc Hồ và Bạch Nhạn không còn ở lại đây lâu nữa.

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Tự nhiên! Nếu tứ đệ trừ được chúng thì còn gì hay bằng! Bằng không trừ được trong dịp này thì đến kỳ so tài sắp tới tứ đệ đánh cho chúng ngã gục, chúng sẽ thẹn không còn mặt mũi nào ở lại đây. Lúc ấy ngu huynh sẽ có cách đuổi khéo chúng về Tổng đàn.

Vưu Tuấn cũng cười :

- Mã huynh yên trí. Rồi chúng sẽ ly khai chỗ này. Không về Âm phủ cũng về Tổng đàn. Tiểu đệ có một ngàn lẻ một phương pháp trong đầu óc đây. Nhất định họ phải đi!

Mã Bách Bình cảnh cáo :

- Ngu huynh thích người dụng tâm hơn dụng lực. Sở dĩ thế ngu huynh mới thường thức cơ trí của tứ đệ. Có điều ngu huynh xin nói trước, ngu huynh không chấp thuận cho kẻ khác nhảy qua đầu! Cho nên đừng hòng ai dùng chiếc đầu của ngu huynh làm bàn tọa!

Vưu Tuấn vội thốt :

- Chém chết tiểu đệ cũng không dám leo lên đầu của Mã huynh! Mã huynh cứ nhìn vào cách đối xử của tiểu đệ với Tiết lão thì sẽ thấy tiểu đệ trung tâm hay không! Tiểu đệ thuộc hạng người uống nước nhớ nguồn mà!

Mã Bách Bình cười :

- Tứ đệ tìm một mỹ nữ cho Đình lão thúc hẳn muốn yêu cầu Đình lão thúc cái gì đó! Chẳng hạn nhường cho Tiết lão thúc chuyển đi Cô Tô sắp tới đây! Những việc như vậy làm sao qua mắt ngu huynh được!

Vưu Tuấn bối rối gượng cười :

- Mã huynh là bậc thánh minh nên thấy rõ ruột gan tiểu đệ. Song Mã huynh nên hiểu chính Tiết đại thúc tiến cử tiểu đệ vào Long Võ tiêu cục mà!

Mã Bách Bình thốt :

- Bởi chính thấy tứ đệ trung thành với Tiết nhị thúc nên ngu huynh mới trọng dụng tứ đệ đó. Ngu huynh mong sao tứ đệ cũng trung thành với ngu huynh, đừng bao giờ man trá nhau dùng tiểu xảo mua lòng nhau. Một ngày nào đó tứ đệ được mở mặt với đời thì đừng đem cái vụn vặt làm phương hại đến tiền trình.

Vưu Tuấn cung kính đáp :

- Tiểu đệ hiểu.

Đoạn hấn tiếp luôn :

- Phân đàn Chiết Giang đã bị Phích Lịch kiếm khách Sở Thiên Nhai phá hủy. Phân đàn An Huy cũng bị Ngự Lang Vương Cửu Ngự phá hủy. Hiện tại hai nơi đó chưa được tái thiết, tiểu đệ nghĩ Mã huynh nên phát triển cơ đồ trùng tu lại hai Phân đàn đó. Minh có thể mở ra hai phân cuộc tại Chiết Giang và An Huy.

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Ngu huynh vốn có ý đồ từ lâu nhưng lại nghĩ nhân số quá ít, gom lại như thế này còn chưa đủ dùng phân tán ra nữa thì lực lượng yếu quá! Bây giờ có tứ đệ thì chúng ta từ từ thảo luận về việc đó. Có thể ngu huynh sẽ đề cho tứ đệ chủ trì m phân cuộc. Nhưng đầu sao thì cũng phải chờ sau ngày tỷ thí mới xúc tiến việc được. Bây giờ tứ đệ theo ngu huynh vào bái kiến lão nhân gia đi!

Phía hậu đường bình tĩnh vô cùng.

Không có một bóng người thấp thoáng.

Mã Bách Bình đằng hắng một tiếng, một tỳ nữ trong cửa bước ra thốt :

- Thiếu gia!

Mã Bách Bình hỏi :

- Lão gia đã thức dậy chưa Quế Hoa.

Quế Hoa đáp :

- Lão gia từ lâu không nghỉ trưa nữa. Hiện tại lão gia đang ở trong thư phòng.

Mã Bách Bình phân phó :

- Ngươi vào bẩm báo với lão gia là ta có việc cần xin được gặp lão gia!

Quế Hoa trở vào trong một lúc rồi bước ra thốt :

- Lão gia bảo thiếu gia cứ vào.

Mã Bách Bình dẫn Vuơ Tuấn vào.

Bên trong Mã Cảnh Long đang ngồi xếp bằng tròn trên chiếc xập gỗ. Vóc người gầy, hai mắt lơ đãng.

Nhìn lão người ta liên tưởng đến một cây trúc khô cằn lung linh qua cơn gió nhẹ như chực gãy bất cứ lúc nào.

Còn đâu là một vẻ người oanh liệt từng gây sóng gió trên giang hồ suốt mấy mươi năm với chiếc roi thần.

Trông thấy Mã Bách Bình, Mã Cảnh Long hừ một tiếng hỏi :

- Việc gì mà ngươi cần gặp ta.

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Gia gia! Kỳ thúc đã đi rồi!

Mã Cảnh Long lạnh lùng :

- Đi là tốt! Hấn gây tội lỗi đã quá nhiều rồi!

Mã Bách Bình cau mày :

- Sao gia gia nói thế! Dù sao thì Kỳ thúc cũng đứng trong hàng ngũ Phong Vân thập kiệt mà sự nghiệp của chúng ta ngay nay phần lớn do Phong Vân thập kiệt góp công xây dựng.

Mã Cảnh Long nổi giận :

- Ta cảm ngươi nhắc nhở đến Phong Vân thập kiệt! Ta không có thứ huynh đệ tốt đó!

Mã Bách Bình vẫn giữ nụ cười :

- Gia gia không màng danh lợi nhưng họ thì tha thiết hưởng thụ hoan lạc. Họ còn ham sống thì cứ để mặc cho họ sống theo ý thích chứ bảo họ học theo cái lối cao khiết của gia gia thì họ học làm sao nổi! Trên đời đâu phải mỗi người đều có thể trở thành đạt nhân như gia gia mà xem tất cả sự việc như phù du!

Mã Cảnh Long bực dọc hằn học :

- Được! Được! Ngươi khôn ngoan lắm! Ta hân hạnh có một đứa con thông minh như ngươi! Bọn đó hân hạnh có một đứa cháu như ngươi! Nhờ ngươi mà chúng tham sanh một cách cầu thả, sống nhơ, sống nhục miễn sướng thì thôi! Cái đám già này nhờ ngươi mà sống! Mang ơn ngươi đó.

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Gia gia! Lúc đầu Lệnh chủ vì mến mộ thanh danh của Phong Vân thập kiệt nên mới để ý đến con. Điều đó chứng tỏ con vinh diệu lây qua vai vế của các vị thúc bá. Cho đến ngày nay gia gia cũng còn chủ trì Phân đàn Kim Lăng kia mà.

Mã Cảnh Long gắt :

- Nhưng ta có tiếp thọ đâu.

Mã Bách Bình đáp :

- Thì đã có con thay gia gia liệu lý. Gia gia mang danh nghĩa thôi cũng đủ lắm rồi!

Mã Cảnh Long hừ mạnh :

- Ta chỉ mang danh nghĩa thôi thì ngươi còn vào đây gặp ta làm gì nữa.

Mã Bách Bình đáp :

- Kỳ thúc đi bỏ chỗ trống. Không thể để lâu như vậy được... Con đã tìm người điền khuyết. Xin gia gia phê chuẩn...

Vưu Tuấn bước tới vòng tay rồi thốt :

- Văn bối là Vưu Tuấn, xin bái kiến Mã lão bá!

Mã Cảnh Long lạnh lùng lắc đầu :

- Lão phu không dám nhận! Tôn giá do ai phái tới đây.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ là người đồng hương với Tiết bá, nhờ Tiết lão bá tiến cử!

Mã Cảnh Long ọ một tiếng :

- Tiết lão nhị lên cao mau quá!

Mã Bách Bình cười nhẹ tiếp :

- Vưu lão đệ đầy đủ tâm cơ, tánh tình rất hợp với con. Có thể đặt vào trọng nhiệm. Chính con cất nhắc lên đó.

Vưu Tuấn thốt :

- Cầu xin Mã lão bá thành toàn.

Mã Cảnh Long thở dài :

- Muốn lên cao phải suy nghĩ người thanh niên ơi! Người ta thường nói trào cao té nặng đó!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Văn bối chỉ muốn được an thân thôi. Đâu dám đứng núi này trông núi nọ!

Mã Cảnh Long trầm giọng hỏi :

- Bách Bình! Ngươi chủ trương được sao.

Mã Bách Bình đáp :

- Bằng vào kinh nghiệm trong mấy năm qua con có thể bảo là mình chủ trương không sai lầm lắm. Người nào con chọn là người đó phải dùng được vào một cái gì. Huống chi người đó mình chọn thì dù sao cũng hơn người do thượng cấp phái đến!

Mã Cảnh Long hỏi :

- Tin được không.

Mã Bách Bình điềm nhiên :

- Dù không dám tin cũng không đáng sợ bằng người từ trên đưa xuống.

Mã Cảnh Long lại thở dài :

- Miễn người đừng quên những gì ta đã nói với người là đủ!

Mã Bách Bình đáp :

- Khi nào con dám quên! Cho nên con phải tìm một vài người của con để ở cạnh mình!

Mã Cảnh Long gật đầu :

- Tốt! Giấy tờ con dấu do Quê Hoa giữ. Người cứ hỏi nó lấy, điền tên, đóng dấu vào là xong. Ta đồng ý với người.

Đoạn lão nghiêm giọng tiếp :

- Bách Bình! Ta không đòi hỏi gì ở người hơn là sau khi ta chết người làm sao giữ được mồ mà ta cho an toàn, đừng để ai khai quật bộc lộ thi hài của ta. ý nguyện của ta chỉ có bao nhiêu đó thôi!

Mã Bách Bình xa xăm gương mặt :

- Gia gia nói thái quá!

Mã Cảnh Long khoát tay ra hiệu cho cả hai lui ra.

Rời khỏi nơi đó rồi, Mã Bách Bình thốt :

- Lão tứ! Gia gia của ngu huynh nói gì đệ đừng lấy làm khó chịu nhé!

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ có hiểu gì đâu!

Mã Bách Bình cau mày :

- Tứ đệ là người thông minh, nói như vậy có nghĩa là gì. Ngu huynh không yên tâm chút nào!

Vưu Tuấn vội thốt :

- Có gì đâu mà Mã huynh lo ngại. Bất quá tiểu đệ hiểu lơ mờ là lão bá bất mãn với bốn giáo. Tuy nhiên tiểu đệ không bao giờ đem việc này nói lại với ai đâu. Còn như...

Mã Bách Bình thở dài chận lời :

- Thiên Ma giáo trong võ lâm có thế lực như thế nào hần tứ đệ cũng biết chứ! Trước kia gia phụ không chịu đáp ứng, lão nhân gia muốn được yên thân nên giả chết một lúc để khỏi phải từ khước, sanh rắc rối phiền phức. Sau lại ngu huynh khổ tâm cầu khẩn mãi lão nhân gia mới miễn cưỡng vâng lời. Tuy nhiên người có đưa ra một điều kiện là buộc ngu huynh phải tìm một cơ hội nào đó để vuron mình lên. Tóm tắt là lão nhân gia tạm thời ần nhẫn chờ khi gặp gió thì thả bung con điều vút bổng lên mây xanh!

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Thiên Ma giáo sáng lập từ lâu mà mãi đến ngày nay Lệnh chủ vẫn chưa công khai xuất hiện! Tại sao người không dám chường mặt. Hay là người có cái gì trong quá khứ buộc phải ần mình ần dạng mãi. Chẳng lẽ người có một ý tứ cao xa. Sao lại âm thầm hoạt động.

Mã Bách Bình đáp :

- Tuy không xuất hiện nhưng Lệnh chủ đã nắm chắc đại thế giang hồ trong tay thành thử ngu huynh không cự quấy gì được nữa. Chỉ có cách là khuất phục, tuân hành mọi mệnh lệnh phát xuất. Cho nên trước mắt chúng ta bước được bước nào hay bước đó. Quả như có cơ hội thì chúng ta không ngại chụp lấy đại quyền công khai hoạt động, tạo dựng nghiệp bá trên đời. Khi nào mà ngu huynh cam chịu cúi đầu mặc cho người ta sai khiến như nô lệ!

Vưu Tuấn lộ vẻ thành khẩn :

- Mã huynh có chí đó tiểu đệ hết sức hoan nghênh. Nguyên sẽ sát cánh với Mã huynh để cùng kiến tạo sự nghiệp vĩ đại.

Mã Bách Bình nghiêm giọng :

- Lão tứ nói có thật chẳng.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Lời hứa sông không bằng việc làm. Rồi Mã huynh sẽ thấy! Tiểu đệ không thích sống trong bóng tối mãi mãi để cho người thiên hạ dành hết dương quang!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Tốt lắm! Tuy nhiên chúng ta không nên hấp tấp vội vàng. Phải biết Lệnh chủ có thân phận hết sức bí mật. Không ai biết Lệnh chủ là ai, có thể ở xa xôi mà cũng có thể ở gần chúng ta. Cho nên chúng ta phải thận trọng từng lời nói, từng cử động một. Lệnh chủ có thứ ám khí tên là Xuyên Tâm tiêu, một loại ám khí đáng sợ! Xuyên Tâm tiêu bay ra là đối phương cảm chắc phải đứt kiếp ma liền. Trong sáu năm qua trên giang hồ có sáu thanh niên xuất hiện chuyên đối đầu với Lệnh chủ. Từ Lâm Phong đến Sở Thiên Nhai, tuy sáu người đó hủy diệt được sáu Phân đàn nhưng cuối cùng cả sáu người đều táng mạng do Xuyên Tâm tiêu của Lệnh chủ!

Vưu Tuấn thốt :

- Lệnh chủ ý vào Xuyên Tâm tiêu thì Mã huynh cứ lấy loại tiêu đó giấu đi thì Lệnh chủ đâu còn làm gì ai được nữa. Tiểu đệ nghĩ Mã huynh có nhiều cơ hội lắm mà! Và hẳn nhiên là Mã huynh cũng biết được Lệnh chủ là ai! Có phải không Mã huynh.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Từ đệ làm. Tìm hiểu chân tướng Lệnh chủ là một mưu kế bằng việc lên trời. Mà biết rồi muốn bảo toàn tính mạng lại còn khó hơn nữa! Bởi hai lẽ khó đó nên người ta không phí công làm một việc vô ích. Còn như Xuyên Tâm tiêu nếu mất đi thì Lệnh chủ chế tạo cái khác, như vậy lấy mà giấu mất để làm gì. Sáu năm qua có sáu Phân đàn bị phá hủy. Người mới được phái đến chủ trì kể có mười chín người rồi. Mười chín người này tự hào là đã khám phá ra chân tướng của chủ nhân Xuyên Tâm tiêu, toan phá động nhưng cuối cùng đều chết vì Xuyên Tâm tiêu. Từ đó đến nay không ai còn dám chơi trò đùa nghịch với tử thần nữa!

Vưu Tuấn thốt :

- Chỉ cần Lệnh chủ là một con người thật sự, bằng xương bằng thịt như chúng ta thì thế nào chúng ta cũng có cơ hội phát hiện chân tướng. Chúng ta nên hết sức thận trọng, tránh mọi vọng động thì thế nào cũng có cơ hội. Mã huynh yên trí!

Thế là Độc Lang Vưu Tuấn chính thức thay chân Bát Quái Kim Dao Kỳ Tử Bình trong chức vị tiêu sư.

Tin đó truyền ra khắp Long Võ tiêu cục, ai ai cũng sửng sờ.

Điều đáng làm cho mọi người kinh ngạc là trong khi ai ai cũng lo ngại cho sinh mạng hãn vì cái vụ hãn tự tiện giải quyết cuộc xung đột của đoàn bảo tiêu từ Cô Tô trở về với Lăng Từ Yên Thanh. Cuộc giải quyết đó không ít thì nhiều cũng làm giảm sút oai phong của Long Võ tiêu cục, thì hãn chẳng có tội gì cả, trái lại còn được thăng chức!

Xưa nay Long Võ tiêu cục có nhân nhượng ai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Mượn đao giết người

Nếu chỉ là một chức chánh tiêu sư thôi thì chẳng nói làm chi. Trong Long Võ tiêu cục, chánh tiêu sư lại kiêm luôn chức hộ pháp của Phân đàn Kim Lăng. Cái đó là điểm làm cho người trong tiêu cục hãi hùng!

Tuy nhiên, người mừng cho Vưu Tuấn nhiều hơn là số oán kỵ.

Bởi ngày thường hãn đối xử ôn hòa từ tốn với mọi người nên ai ai cũng mến hãn.

Chẳng những hắn được lòng đồng nghiệp mà giới con buôn ca kỹ tại bến Tàn Hoài cũng thích hắn. Hắn tiêu pha rất rộng, không so một bót hai.

Vưu Tuấn không phải đứng thứ tư trong gia đình của hắn.

Người ta gọi hắn là lão tứ vì trong kỳ thi tài vừa qua trong số Thập thú Thập cầm hắn chiếm hạng tư, còn hạng nhất hạng nhì thuộc về tay Hắc Hồ Đào Hoàng và Bạch Nhạn Lâm Kỳ.

Võ công của hai người này vừa đặc biệt vừa cao không kém đám chánh tiêu sư.

Lúc Mã Bách Bình tuyên bố phong chức, đồng thời xuất chiếu văn thơ phê chuẩn, hầu hết mọi người đều hoan hô vang dội.

Chỉ có hai người không vui.

Hai người đó là Đào Hoàng và Lâm Kỳ.

Nhưng lệnh ra rồi họ còn làm chi được chỉ còn cười lạnh mà trừ.

Cười lạnh định không tranh luận gì, song càng nghĩ đến vụ đó càng tức.

Cuối cùng Hắc Hồ Đào Hoàng không đành được niềm hận van nài liền.

- Dám hỏi tổng tòa Vưu Tuấn bằng vào đâu mà được bổ sung vào địa vị của Kỳ lão.

Mã Bách Bình mỉm cười đáp :

- Không bằng vào cái gì cả. Chính gia phụ đã chỉ định Vưu Tuấn.

Đào Hoàng hỏi :

- Lão gia bằng vào đâu mà chỉ danh hắn.

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Bằng vào cái quyền chủ nhân. Chính bốn tòa đây đảm nhận chức Tổng tiêu đầu cũng là do lão nhân gia chỉ định. Như Đào huynh đệ bất phục thì cứ tìm lão nhân gia mà tranh luận. Chỉ cần một lời nói thôi cái chức Tổng tiêu đầu này cũng có thể về tay Đào huynh đệ!

Hỏa Long Thần Đình Hoàng vốn tính táo bạo, vỗ bàn ầm ầm quát to :

- Đào Hoàng! Ngươi có đáng chất vấn Tổng tiêu đầu chẳng! Vưu tiểu tử lanh lợi hơn người, lại có cơ duyên hơn người, hắn có được suy cử thay thế Kỳ lão thì cũng là một sự hợp lý. Ngươi muốn gây khó dễ cho hắn phải không. Cho ngươi biết, giả như ngươi được chọn điền khuyết thì lão phu đây là người thứ nhất phản đối mạnh! Ngươi còn léo nhéo nữa là lão phu cho ngươi biết tay!

Đào Hoàng biết Hỏa Long Chương Lực của lão cực kỳ lợi hại, cảm như vô địch trên giang hồ.

Do đó hắn nín lặng không dám nói gì nữa!

Bạch Nhạn Lâm Kỳ sâu sắc hơn cười hòa thốt :

- Mừng cho Vưu huynh đệ đó!

Vưu Tuấn khiêm tốn :

- Chẳng dám! Chẳng dám! Tiểu đệ còn nhờ các vị ca ca chỉ điểm nhiều!

Lâm Kỳ bắn ra một mũi tên :

- Nghe nói Vưu huynh đệ đã để cho người ta giật mất là tiêu kỳ. Có thật vậy chẳng.

Phượng Thiên Kịch Tiết Y đáp thay :

- Có thật như vậy! Chính lão phu làm trưởng đoàn trong chuyến hộ tống đó. Lâm huynh đệ muốn lão phu nhận tội.

Lâm Kỳ vội đáp :

- Tiết lão hiểu lầm rồi. Thuộc hạ đâu dám có ý tưởng đó!

Tiết Y cười lạnh :

- Vậy là tốt! Lão phu để cho đối phương lấy lá tiêu kỳ là tự nhiên có cái đạo lý của lão phu. Bất quá lão phu không thể giải thích cái đạo lý đó cho lão đệ nghe, vậy thôi!

Lâm Kỳ cười lạnh :

- Thuộc hạ đâu dám đòi hỏi Tiết lão gia giải thích. Chỉ vì thuộc hạ nghe nói lúc đó Tiết lão gia không biểu thị một ý kiến nào và mọi việc đều do Vu huỳnh đệ dàn xếp nên lấy làm lạ hỏi cho biết vậy thôi. Cảnh Thái và Long Võ tuy hai cơ sở riêng biệt song có khác chi một nhà, sự liên lạc rất mật thiết, bên này nhục thì bên kia cũng nhục. Bên này nguy thì bên kia cũng không an. Sở dĩ thế nên thuộc hạ muốn biết vì lý do nào lại để cho người ta đoạt tiêu kỳ.

Mã Bách Bình đáp :

- Lý do là trong chuyển hộ tống đó bốn tòa có chỉ thị nếu có người muốn đoạt tiêu kỳ thì đừng có động thủ.

Lâm Kỳ hỏi :

- Tổng tòa có thể giải thích tại sao có chỉ thị đó chẳng.

Mã Bách Bình đáp :

- Vốn ra bất tất phải giải thích, song Lâm huynh đệ muốn biết bốn tòa xin nói luôn. Trong sáu năm qua sáu Phân đàn tại các địa phương Chiết, Hoán, Kỳ, Lô, Tần, Lộ đều bị địch phá hủy. Ngoài cái tên ra không ai biết lai lịch của địch, từ đâu đến, tại sao chống đối bốn giáo, xe trước đồ xe sau phải tránh nên bốn tòa phải thận trọng. Mật hàng hóa là việc nhỏ, dao động căn bản là việc lớn, khi chưa nắm vững địch tình thì chúng ta tuyệt đối tránh vọng động. Vu huỳnh đệ dàn xếp như vậy là khéo không còn khéo hơn được nữa. Gia phụ hay việc hiểu người nên ủy thác trọng trách.

Lâm Kỳ lạnh lùng :

- Lãng tử Yên Thanh chỉ là một tiểu tốt vô danh!

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Bắn vào một chiêu hạ được Kỳ lão, kẻ đó không hẳn là một tiểu tốt vô danh!

Lâm kỳ bẻ lại :

- Nhưng việc xảy ra tại Tần Hoài, Vu Tuấn chưa hay biết!

Vu Tuấn thốt :

- Yên Thanh trước khi lấy cớ có thuật lại sự tình. Tuy không có bằng chứng chứng minh. Tiểu đệ thà tin rằng có chứ chẳng dám khinh thường cho rằng không. Cô kiểm Lâm Phong, Ngự Lang Vương Cửu Ngự trước khi phá hủy Phân đàn vẫn còn là một kẻ vô danh! Nhìn gương trước để liệu việc sau, tiểu đệ vốn có chủ trương như vậy!

Lâm kỳ hỏi :

- Đối phương ước hội gặp lại nhau, Vu huỳnh đệ nghĩ sao.

Mã Bách Bình đáp :

- Tự nhiên là phải đến nơi hẹn đúng kỳ. Bốn tòa đã chuẩn bị mười vạn lượng bạc xong xuôi, sự việc sau đó Vu huỳnh đệ phụ trách. Ngoài ra thỉnh luôn Sử lục thúc, Cửu ngũ thúc và Trần tứ thúc ba vị cùng đi. Nếu không thắng nổi Yên Thanh thì chỉ còn cách là giao mười vạn lượng bạc, lấy lại tiêu kỳ.

Đào Hoàng thốt :

- Như vậy là mất mặt quá đi!

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Mười vạn lượng bạc chỉ ra để thăm dò thực lực Yên Thanh chứ đâu phải đầu hàng hẳn đâu mà mất mặt, huống chi anh hùng nan khuất nan thắng. Minh cơ lại để lấy đà đuổi mạnh, có vậy mới thức thời chứ! Đào huynh đệ phải biết bốn tòa sáng lập được cơ nghiệp như ngày hôm nay là phải đổ bao nhiêu công khó chứ! Đâu có thể đem dâng không cho người hưởng!

Đào Hoàng thốt :

- Thực lực của Yên Thanh có gì đâu! Bất quá hẳn là đồ đệ của Trần Tam Bạch, mà lão Trần cũng chẳng phải là tay khó trêu! Cần chi phải dẫn theo quá nhiều người!

Mã Bách Bình lại cười :

- Nói như thế là Đào huynh đệ tự tin mình có thể thu thập Yến Thanh.

Đào Hoàng tiếp :

- Nếu tông tòa cho phép thuộc hạ xin thử sức với hấn xem sao!

Mã Bách Bình sáng mắt lên :

- Hay! Hay quá! Vậy thì bốn tòa phải phiên đến Đào huynh đệ rồi! Nếu Đào huynh đệ thu xếp êm đẹp vụ này thì số bạc mười vạn lượng sẽ là của riêng của huynh đệ đó!

Lời nói đó có mãnh lực dụ hoặc ghê gớm!

Người hiện diện ai ai cũng động tâm cả.

Lâm kỳ cất tiếng :

- Thực lực của Yến Thanh thuộc hạ cũng biết rõ. Trong hành trang của hấn cũng chẳng có gì, bất quá một quyển kiếm phổ của Trần Tam Bạch và một quyển thơ vãi của lão ta. Kim Phụng, Quách Tiểu Cầm đã đọc từ đầu đến cuối.

Mã Bách Bình gật đầu :

- Vậy thì Lâm huynh đệ cũng nên đi với Đào huynh đệ!

Đào Hoàng vội cự nự :

- Lão Lâm! Đây là việc của Long Võ, lão chen vào làm gì!

Lâm Kỳ cãi lại :

- Cảnh Thái có hai vị chánh tiêu sư đi, và lại việc là việc chung ta không đi được sao.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Hai vị ca ca đi cùng hết cho vui! Ai thu thập được Yến Thanh là người đó nhận bạc. Nếu tất cả cùng hiệp sức thì số bạc sẽ được chia đều ra. Mười vạn lượng đâu phải là ít, một người xài sao hết chứ. Thà cố gắng lo chung với nhau chia mỗi người một mớ, ai ai cũng có thì vui vẻ biết bao nhiêu!

Mã Bách Bình thốt :

- Vậy là xong việc chỉ định số người kể cả Vưu huynh đệ vị chi là sáu. Sự việc do Vưu huynh đệ sắp đặt, năm vị kia y kế thi hành. Ngày mai vào giờ Ngọ sáu vị sẽ xuất phát, đến nơi rồi còn phải điều tra kín đáo xem Yến tiểu tử có mang theo viện thủ hay không!

Không ai đề nghị chi thêm.

Trước khi ra đi Vưu Tuấn tìm gặp Mã Bách Bình kiểm điểm lại kế hoạch.

Mã Bách Bình cười thốt :

- Minh treo cái giải thưởng, hai tiểu quý đó hăng hái xung phong. Nếu mà dùng quyền chỉ định chưa chắc chúng tuân hành.

Vưu Tuấn đáp :

- Họ có máu cò bạc nên người nào cũng mang nợ lút đầu lút cổ. Gặp dịp làm ra tiền mà lại nhiều khi nào bỏ qua!

Mã Bách Bình cười mắng :

- Chúng đâu có thích đánh bạc. Hấn là tứ đệ dụ chúng thành mang tật chứ gì.

Vưu Tuấn cười hi hi :

- Cho chúng nghiện cò bạc mang nợ nần thiếu thốn rồi mình chia tiền ra là lung lạc được chúng. Bí quyết dụ dẫn người chứ nếu không vậy thì ai trị nổi những bạc sạch sẽ như thánh sống!

Mã Bách Bình hỏi :

- Liệu chúng có biết tứ đệ đưa chúng vào tròng chăng.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Khó có việc đó!

Rồi hần tiếp :

- Mã huynh cũng nên chuẩn bị ứng phó với Tổng đàn nếu hai tiểu quý đó bị Yến Thanh sát hại. Đừng để cho Tổng đàn nghi ngờ mà sanh hậu quả tàn khốc cho chúng ta!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Ngươi huynh có cách đối đáp. Tử đệ yên trí lên đường.

Y lo ngại tiếp :

- Nhưng chắc là Yến Thanh đủ sức quật ngã chúng không. Tài nghệ của chúng không vừa, ngay cả Kỹ cử thúc và Trần lục thúc cũng không hơn chúng đó nhé! Trong mười vị hộ pháp chỉ có Đình đại thúc và Tiết nhị thúc là cao cường hơn chúng còn các vị khác khó mà thủ thắng nổi với chúng.

Vưu Tuấn trấn an y :

- Ví dụ Yến Thanh làm không xuể thì còn có ba vị hộ pháp đó làm chi! Gặp Yến Thanh là chúng nhao ra, tranh nhau mà nhao ra còn có biết đến cái gì khác!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Dù sao cũng phải cẩn thận!

Vưu Tuấn cáo từ, ra đến cửa thấy năm người kia đã ngồi trên lưng ngựa chờ sẵn.

Ba lão hộ pháp là Thanh Bình kiếm khách Sử Kiếm Như, Thần Thủ Linh Viên Trần Lượng và Bát Tý Thần Cửu mai Phong. Cả ba giữ vẻ nghiêm trang.

Hắc Hồ Đào Hoàng thấy hần cười lạnh thốt :

- Vưu tứ huynh! Bây giờ tứ huynh trở thành một yếu nhân rồi nên bắt chấp bao nhiêu vị lão nhân chờ đợi!

Vưu Tuấn trầm gương mặt đáp :

- Đào Hoàng! Tại tiêu cục ngươi muốn nói gì cũng được chẳng sao cả bởi cùng là huynh đệ trong nhà. Chứ hiện tại chúng ta đang ở tại đường bên ngoài tiêu cục ngươi phải nhớ đến thân phận của ngươi. Ta là chánh tiêu sư còn ngươi là kẻ dưới tay, nhớ để có thái độ thích hợp cho người ta đừng cười chê! Ngươi xưng hô thế đó thì người trong tiêu cục còn xem ta ra cái quái gì!

Nằm mộng Đào Hoàng cũng không tưởng Vưu Tuấn nói như thế đó.

Hần nổi giận hỏi :

- Ngươi nói với ta.

Vưu Tuấn cười lạnh :

- Không nói với ngươi thì nói với ai. Chẳng những ta nói như vậy mà ta còn phải giáo huấn ngươi nữa! Cho ngươi từ nay thủ phận hèn mọn của ngươi!

Đào Hoàng hét lớn :

- Ngươi dám! Ngươi bằng vào đâu mà lớn lối với ta.

Vưu Tuấn đưa cao chiếc bài đồng đáp :

- Bằng vào vật này đây, đủ chưa. Hay là ngươi chưa chịu phục.

Đồng bài là phù lệnh của Phân đàn.

Đào Hoàng biến sắc nín lặng.

Vưu Tuấn trầm giọng gọi :

- Lâm huynh đệ!

Bạch Nhạn Lâm kỳ thấy không êm ngoan ngoan bước tới vòng tay thốt :

- Thuộc hạ chờ lệnh phân phó.

Vưu Tuấn tiếp :

- Đào Hoàng xác xược vô lễ phải phạt đòn mặt đánh hai mươi roi cho bổn tòa!

Lâm kỳ kinh ngạc :

- Thuộc hạ chấp lệnh thi hành.

Vưu Tuấn gắt :

- Chẳng lẽ bổn tòa bảo ba vị lão gia thi hành.

Lâm Kỳ suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Hắn đưa cao ngọn roi từ từ bước tới cạnh Đào Hoàng.

Đào Hoàng quắc mắt bắn lửa làm cho Lâm Kỳ gùm mình lại.

Vưu Tuấn gần giọng :

- Lâm huynh đệ! Lúc hành hình nếu thấy kẻ thọ hình phản kháng thì cứ giết chết. Hạ roi phải mạnh tay, mỗi roi phải lưu dấu lại rõ ràng, không được vị tình đánh nhẹ. Nào bắt đầu đi!

Lúc đó họ đang ở tại cửa tiêu cục, người trong tiêu cục và người ngoài đường đều trông thấy. Trong và ngoài ai ai cũng đổ đến đứng quanh xem.

Lâm Kỳ cười thốt :

- Huynh đệ tuân lệnh thi hành. Đào huynh thứ cho vậy!

Thốt xong hắn tiến lên, cật cao ngọn roi quất xéo vào ngực Đào Hoàng.

Cái quất đó kẻ như thẳng tay.

Đào Hoàng chụp chuôi kiếm nơi hông. Lâm kỳ cũng chụp chuôi kiếm của hắn.

Ba lão nhân hừm hừm mắt chờ xuất thủ.

Nhận định tình hình Đào Hoàng biết dù bạo động cũng chẳng được gì trái lại thiệt thân. Nếu không chết bây giờ thì sau rồi cũng phải chết vì tội kháng lệnh.

Hắn cô đơn làm sao chống nổi với năm người. Với năm chứng nhân đó Tổng đàn muốn che chở hắn cũng không được.

Hắn đành nuốt hận, cắn răn gồng mình chịu đủ hai mươi roi.

Những ngọn roi quả thật vô tình cứ quất vào đầu, vào cổ, vào mặt hắn làm rớm máu.

Đánh xong Lâm kỳ vòng tay thốt :

- Thuộc hạ thi hành lệnh rồi. Kính chờ chỉ thị!

Vưu Tuấn đáp :

- Lâm nhọc Lâm huynh đệ quá đi thôi! Nhưng Đào Hoàng còn quên một việc nhờ Lâm huynh đệ đề tỉnh hắn!

Lâm Kỳ suy nghĩ một chút rồi quay qua Đào Hoàng nói :

- Đào huynh! Tội lỗi với Vưu tiêu sư đi!

Đã nhục rồi, chịu nhục thêm chút nữa cũng chẳng sao. Đào Hoàng bước tới cúi đầu :

- Thuộc hạ vô lễ xin tiêu sư phát lạc!

Vưu Tuấn lạnh lùng thốt :

- Muốn bảo vệ cơ sở thì phải duy trì kỷ luật. Từ nay người hãy cẩn thận, ta hy vọng người không tái phạm. Bây giờ người và Lâm Kỳ đi trước, đến nơi rồi quan sát tình thế điều tra hành động của đối phương để khi ta đến nơi các người hãy phúc trình cho ta biết!

Đào Hoàng vâng một tiếng đoạn cùng Lâm Kỳ lên ngựa đi ngay.

Thanh Bình kiểm khách Sử Kiếm Như bật cười ha hả :

- Khoái! Cực khoái! Người làm ta xem được lắm! Có khí phách hơn Mã Bách Bình nhiều!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Bách Bình huynh chủ trì đại cuộc nên hành sự phải rộng rãi hơn tiểu đệ. Hơn nữa còn phải dè dặt những cổ kỵ còn tiểu đệ thì tự do, muốn làm sao cũng được.

Trần Lượng thốt :

- Ngày nay người đã đồng hàng ngũ với chúng ta rồi mà trong chuyến đi này lại là chủ soái của bọn ta nữa. Thế thì người bắt tất phải quá khách khí với bọn ta nữa.

Vưu Tuấn nói mấy câu lấy lòng các lão nhân, đồng thời không quên tán dương sự tri ngộ của Mã Bách Bình dành cho hắn.

Hắn có cái lối tế nhị trong khi trình bày tư tưởng, các lão nhân hết sức hài lòng.

Tại nhà Mã Bách Bình cũng hân hoan cho rằng mình đã gặp được người đồng tình khí. Y tỏ lời cảm ơn Tiết Y đã tiến cử cho y một người hữu dụng. Có thể với sự hợp tác của Vưu Tuấn y sẽ đạt thành sở nguyện từ lâu ôm ấp trong tâm.

Nhưng người hân hoan nhiều nhất chính là Phương Thiên Kích Tiết Y.

Lão hân hoan bởi ít nhất cũng có làm được một cái gì hữu ích thiết thực cho Mã Bách Bình ngoài cái nhiệm vụ đương nhiên.

Nhưng lão khôn khéo không giành công một mình, vừa lại đổ cho mọi người một phần góp nhặt, như các lão nhân kia có công chỉ điểm giáo huấn chớ che, còn Mã Bách Bình cất nhắc trọng dụng.

Bao nhiêu người hợp sức sức tài bồi cho nên Vưu Tuấn mới thành hữu dụng như ngày nay.

Khi bọn Vưu Tuấn đến phủ Trần Giang thì màn đêm vừa buông phủ.

Trần Giang cách Kim Lăng không xa lắm, bất quá độ trăm dặm đường nên dùng ngựa tốt thì họ chỉ mất có vài giờ thôi.

Song một là họ không cần vội vã, hai là họ còn thảo luận kỹ càng chương trình hành động nên thông thả mà đi, ba là giúp bọn Đào Hoàng và Lâm Kỳ có đủ thời gian điều tra tình hình địch.

Thiên Ma lệnh chủ có một hệ thống tình báo riêng biệt liên lạc với Tổng đàn và trong mỗi Phân đàn đều có người của Lệnh chủ giám thị hành động của các nhân viên.

Tin tức bên ngoài cũng như tin tức từ các Phân đàn đưa về Tổng đàn là do cái người giám thị cung cấp cho hệ thống tình báo đưa về Tổng đàn. Và cũng chính cái hệ thống này mang những mạng lệnh của Tổng đàn truyền đi các Phân đàn.

Lệnh chủ chẳng hề tiếp xúc thẳng với các Phân đàn, vừa để giữ hành tung bí mật vừa để phòng bị mọi phản động bất ngờ.

Tại Trần Giang phủ bọn Đào Hoàng và Lâm Kỳ vốn là đặc sứ của Tổng đàn nên có mấy tay thuộc hạ làm tai mắt nghiên cứu, điều tra tình hình hằng ngày của địa phương.

Cả hai chỉ cần tiếp xúc với bọn tình báo địa phương đó để thu thập tin tức cần thiết chứ họ làm sao điều tra được trong thời gian cấp bách!

Lâm Kỳ nghinh đón bọn Vưu Tuấn trước còn Đào Hoàng vắng mặt.

Vưu Tuấn hỏi :

- Có phát hiện được sự động tịnh gì chẳng.

Lâm Kỳ lắc đầu :

- Không! Phân trạm của thuộc hạ không nhận diện được Yến Thanh nên không cung cấp được chi tiết hữu ích nào cả. Chúng chẳng hề nghe nói đến vụ cướp tiêu hai hôm trước.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Đâu có người mục kích đầu mà loan truyền tin tức, chúng làm sao biết được. Còn Yến Thanh thì tự ý cũng chẳng có lợi gì đến sự việc tiết lộ ra. Còn Đào Hoàng?

Lâm Kỳ đáp :

- Đào huynh còn bận tiếp xúc với phân trạm của y. Y đến trễ hẳn có thu thập được một vài tin tức gì!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Chẳng có tin tức gì đâu, đừng hy vọng gì phí công. Chỉ vì hấn hận nên lánh mặt được phút nào hay phút ấy thôi!

Lâm Kỳ thốt :

- Tính Đào huynh là như vậy đó, Xin Vưu tiêu sư khoan thứ cho y.

Vưu Tuấn lạnh lùng :

- Con người cổ chấp như hấn không thích hợp với công tác giao phó. Thái độ của hấn hôm nay chứng tỏ một sự bất hợp tác rõ ràng. Do đó việc của chúng ta khó thành công trong bất cứ sứ mạng nào nếu có hấn tham dự. Huynh đệ hỏi thật Lâm huynh là sự việc hôm nay do lỗi về phần ai.

Lâm Kỳ đáp :

- Về phần Đào Hoàng là hấn rồi! Thuộc hạ định phúc trình về Tổng đàn xin rút y đi và phái người khác đến thay thế.

Vưu Tuấn tiếp :

- Long Võ và Cảnh Thái tuy là hai cơ sở nhưng một nhà nên cần gì có đến hai người của Tổng đàn giám thị! Theo bản tòa thì chỉ một mình Lâm huynh cũng đủ rồi. Để bản tòa trình lại Phân đàn chủ bẩm báo về thượng cấp yêu cầu rút Đào Hoàng thì rút nhưng khỏi phái người thay thế, cứ để một mình Lâm huynh lại đây thôi!

Lâm Kỳ lộ vẻ mừng :

- Nếu... nếu được như vậy thì thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức mình để đền đáp ơn tri ngộ của Vưu tiêu sư! Nhưng thuộc hạ không dám chủ trương bớt người thêm việc đó.

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Lâm huynh yên trí, cứ để Phân đàn chủ thu xếp!

Kim Lăng là đất có nhiều lợi, một mình một chợ, mặc sức hoành hành tự nhiên Lâm Kỳ phải biết khoái.

Hấn tỏ lời cảm ơn rồi rút.

Vưu Tuấn cứ cười trấn an hấn thêm mấy câu, hấn càng tin tưởng mạnh.

Hấn chụp tay Lâm Kỳ bóp mạnh, Lâm Kỳ cảm thấy lòng bàn tay cộm cộm, đưa lên xem thì ra là một mảnh giấy cuộn tròn.

Hấn đưa mọi người vào khách sạn.

Mỗi người đều có một phòng riêng do hấn giữ trước. Chính hấn hướng dẫn Vưu Tuấn vào phòng rồi lấy cuộn giấy mở ra, đem đến gần đèn đọc.

Đọc xong hấn đốt mảnh giấy luôn, đoạn thốt :

- Thuộc hạ đi tìm Đào Hoàng ngay!

Vưu Tuấn đáp :

- Lâm huynh cứ đi! Hành sự cho khéo nhé.

Lâm Kỳ gật đầu :

- Vưu tiêu sư yên trí! Nhất định ta không để một sơ hở nhỏ. Đạt Ba tam thức của Trần Tam Bạch tiên sinh, Quách Cầm đã sao y, thuộc hạ nhớ kỹ lắm.

Vưu Tuấn cười tiếp :

- Mười vạn lượng bạc còn đây, chia cho năm mỗi người được hai ngàn. Bản tòa xin nhường phần của mình cho Lâm huynh luôn đó.

Lâm Kỳ nhân nhượng.

Vưu Tuấn khoát tay :

- Bốn tòa không cần tiền, Lâm huynh đừng ngại. Rồi đây còn nhiều cơ hội cho chúng ta phát tài, nếu cứ hợp tác dài dài chỉ sợ Lâm huynh xài hết mà thôi! Lâm huynh đi đi!

Lâm Kỳ lui ra khỏi phòng.

Vưu Tuấn cũng rời phòng, vào phòng ăn dùng bữa với ba lão nhân.

Một lúc sau Lâm Kỳ trở lại, thần sắc kinh hoàng.

Vưu Tuấn hỏi :

- Việc gì thế Lâm huynh.

Lâm Kỳ đáp :

- Nguy! Nguy! Đào Hoàng bị ám sát bên cạnh Kim Sơn tự! Dọc bờ sông, thi thể của y phơi lộ rõ ràng!

Ba lão nhân kinh hãi!

Vưu Tuấn kêu lên :

- Ai hạ thủ.

Lâm Kỳ lắc đầu :

- Làm sao biết được là ai. Y bị đâm trúng ba nhát! Một là yết hầu, một tại ngực và một tại dạ dưới! Tay kiếm nào đó rất cao minh, ba nhát kiếm trí mạng không phá da thịt thành lỗ lớn, chỉ vừa vụn với thân kiếm thôi!

Thanh Bình kiếm khách Sử Kiếm Như thốt :

- Ba nhát kiếm! Đạt Ba tam thức của Trần Tam Bạch. Chỉ có kiếm pháp đó mới lưu lại vết thương như vậy! Người sử dụng phải đánh ra toàn bộ Tam thức! Chúng ta đi xem ngay!

Họ kéo nhau gấp đến Kim Sơn tự.

Xác của Đào Hoàng còn nằm đó, dọc bờ sông.

Sử Kiếm Như kêu lên :

- Đúng rồi! Đạt Ba tam thức của Trần Tam Bạch!

Ba lão nhân cùng nhìn nhau kinh hãi!

Vưu Tuấn và Lâm Kỳ len lén nhìn nhau mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mượn hoa cúng Phật

Thời gian vào giờ ngọ.

Địa điểm là tửu quán Tứ Xuân, nơi cửa Tây phủ thành Trấn Giang.

Chiều bài thi hách song tửu quán rất tầm thường, bất quá là một ngôi quán nhỏ trong thôn xóm. Một nơi tạm dừng chân của thôn dân có việc vào thành, vừa túi tiền của hạng bần khổ.

Dĩ nhiên rượu không là hảo hạng, thức ăn là những thứ dành cho bình dân.

Nhưng sinh ý rất phồn thịnh, người vô kè ra tấp nập, bao nhiêu bàn đều không bỏ trống lâu.

Ngày thường thì chủ nhân luôn luôn cười, mặt tươi rói, nụ cười gắn chặt nơi môi từ sáng sớm đến hoàng hôn.

Nhưng hôm nay chủ nhân lộ vẻ thất vọng rõ rệt. Hơn mười chiếc bàn bỏ trống, khách ăn chỉ vón vện năm người.

Bọn tiểu nhị dư công đứng quanh cửa ra vào.

Không phải khách hàng tẩy chay ngôi quán.

Mà chỉ vì năm người này bao luôn ngôi quán trọn ngày. Hẳn nhiên là cái giá không bằng tổng số sinh ý mỗi ngày nên chủ quán buồn. Có một lý do nào đó bắt buộc chủ quán cho thuê bao một cách miễn cưỡng, gần như chịu lỗ.

Bọn tiểu nhị đứng tại cửa tạ từ những khách hàng ngày, cho biết quán tạm đình sinh ý hôm nay, ngày mai tiếp tục, mời khách quen chiếu cố như cũ.

Trước cửa quán có lá cờ Long Võ tiêu cực theo gió bay phấp phơ.

Năm người trong quán dĩ nhiên là bọn Vu Tuấn Lâm Kỳ nóng nảy hơn hết, chốc lại chồm mình ra ngó quanh quẩn, sau cùng cầu nhau :

- Quá giờ Ngọ rồi mà sao hán chưa đến.

Vu Tuấn bình tĩnh đáp :

- Hán đã giết người tức nhiên là đã có mặt tại địa phương rồi. Nếu vậy thì sớm muộn gì hán cũng xuất hiện!

Lâm Kỳ cau mày :

- Giả như hán không đến rồi khi trở về mình phúc đáp làm sao với thiếu chủ đây.

Vu Tuấn mỉm cười :

- Hán không đến là thất tín, chúng ta cứ bỏ luôn lá tiêu kỳ tạo lá mới, bắt quá hơn mười lạng bạc, có sao đâu! Mà lại lợi hơn mười vạn lượng nữa!

Lâm Kỳ lo ngại :

- Còn cái chết của Đào Hoàng.

Vu Tuấn đáp :

- Đã có Sứ lão gia chứng giám, hán chết vì Đạt Ba tam thức mà trên đời này chỉ có Yến Thanh biết tam thức đó thôi, mình cứ báo cáo về Tổng đàn như vậy là ổn rồi! Phần việc truy tìm hung thủ, nếu là việc ám sát xảy ra tại Kim Lăng thì do chúng ta đảm nhiệm. Đằng này vụ án lại xảy ra tại Trấn Giang thì phải do Tổng đàn liệu lý, chúng ta có dính dáng vào đó đâu mà lo. Chúng ta còn khối công việc tại Kim Lăng kia mà giờ đầu mà lo chuyện đó.

Sứ Kiềm Như bật cười ha hả :

- Nếu chỉ có một mình Yến Thanh biết Đạt Ba tam thức thì không có vấn đề. Lão phu chỉ sợ ngoài Yến Thanh ra còn có kẻ khác biết nữa đấy!

Lâm Kỳ toát mồ hôi lạnh nói :

- Trần Tam Bạch không có truyền nhân nào khác, còn ai biết ngoài Yến Thanh.

Sứ Kiềm Như đáp :

- Cái đó quả thật khó nói! Tam Phương Quách Tiểu Cầm có xem qua kiếm phổ của Trần Tam Bạch, mà ba thức đó không khó học cho lắm, ai tập luyện cũng được, có khác nhau là ở mức hỏa hầu cao thấp mà thôi!

Vu Tuấn đáp :

- Sứ lão nói đùa đấy! Khi nào Cầm cô nương lại đi hạ sát Đào Hoàng.

Sứ Kiềm Như tiếp :

- Lão phu không nói nhất định là như vậy. Chỉ vì ba vết thương rất sâu, không giống những vết thương do tay lão luyện gây nên. Những nhát kiếm của Trần Tam Bạch chỉ sâu độ hai phân trở lại, đối phương chết là do bị trúng chỗ nhược mà chết, không phải vì máu chảy mà chết. Đào Hoàng chết một cách miễn cưỡng quá thành ra lão phu phải nghi ngờ.

Vưu Tuấn thốt :

- Yến Thanh là truyền nhân của Trần Tam Bạch tự nhiên phải kém hỏa hầu hơn sư phụ!

Sử Kiếm Như mỉm cười :

- Lão phu chỉ nhân sự mà luận sự chứ Cẩm cô nương ở tận Kim Lăng làm gì có mặt tại đây mà giết người. Nhưng nếu cho rằng Yến Thanh thì cũng không hợp lý bởi nếu hắn chỉ có bao nhiêu hỏa hầu đó thì làm sao đánh bại nổi Kỳ Từ Bình bằng một chiêu.

Lâm Kỳ biến sắc.

Vưu Tuấn thốt :

- Bất chấp Đào Hoàng chết cách sao chúng ta cứ quyết định là hắn chết nơi tay Yến Thanh thôi. Nếu không như vậy thì luồng sóng này chưa lặn mà luồng sóng sau đã nổi lên. Tổng đàn sẽ truy cứu, chúng ta khó tránh được phiền phức, danh dự của chúng ta sẽ nhân đó mà giảm sút nhiều, Sử lão nghĩ sao.

Sử Kiếm Như gật đầu :

- Lão phu đương nhiên chẳng có ý kiến gì, chỉ sợ Lâm lão đệ báo cáo này nọ thôi. Ví dụ Lâm lão đệ cho rằng lão phu phán đoán hồ đồ thì cái đó mới thật là sanh rắc rối!

Lâm Kỳ vội đáp :

- Làm gì có việc đó Sử lão gia! Thuộc hạ nhất định tôn trọng sự phán đoán của Sử lão gia, dĩ nhiên Sử lão gia phải am tường kiếm thuật hơn thuộc hạ chứ thuộc hạ đâu dám bắt bẻ gì!

Sử Kiếm Như mỉm cười :

- Lâm lão đệ đã nói như vậy mà Vưu lão tứ cũng chẳng muốn đa sự thì lão phu sanh sự làm chi. Bọn lão phu đi theo đây là đi để phụ giúp khi cần chứ còn quyền định đoạt là do Vưu lão tứ, có sự hiệp tòng của Lâm lão đệ vậy hai người cứ tự tiện thu xếp.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ nhận phụ trách hoàn toàn việc này, tiểu đệ đã kết luận là Đào Hoàng chết nơi tay Yến Thanh.

Lâm Kỳ thở phào nhẹ mình.

Bỗng Vưu Tuấn thốt :

- Đến rồi kìa!

Mọi người cùng giật mình.

Hai người bước vào. Họ là Thần Tiên song kiệt Mạt Tạng và Mạt Tử.

Sử Kiếm Như trở mặt :

- Các ngươi đến đây làm gì.

Bởi tất cả đều thuộc giới bảo tiêu nên họ quen mặt nhau.

Hướng chỉ tiêu cực của Thần Tiên song kiệt cũng ở tại Kim Lăng.

Mạt Tạng bước tới, vòng tay vái chào :

- Mong ơn chiếu cố, cho gọi bọn tại hạ tới đây chẳng hay Sử lão anh hùng có điều chi chỉ bảo.

Sử Kiếm Như càn kinh ngạc hơn :

- Ta mời các ngươi đến đây. Mạt Tạng! Ngươi đùa với ta sao chứ.

Mạt Tạng cũng lộ vẻ kinh ngạc :

- Sử lão không hay biết chi hết sao. Anh em tại hạ ở mãi tại Kim Lăng vô sự thành chán ngán nên xuất ngoại đến Kim Sơn tự đổi không khí ít hôm, bắt chợt lại tiếp được danh thiếp Mã Bách Bình cho biết có việc nhờ đến anh em tại hạ làm chứng cái chi đó. Bách Bình huynh chiếu cố là một vinh hạnh lớn lao, tự nhiên anh em tại hạ phải tuân lệnh gọi. Không ngờ đến Sử lão mà cũng chẳng biết chi cả! Có phải là kỳ quái không chứ.

Mạt Tử tiếp nói với giọng căm hờn :

- Tại hạ đã nói gia huynh là phận mình hèn mọn khi nào Long Võ tiêu cục hạ cố đến mà hòng có việc mời mọc chúng ta làm chứng làm có! Nhưng gia huynh bảo Mã tổng tiêu đầu lấy lễ đối xử thì mình cũng phải lấy lễ đáp lại. Thành ra mới có cái cảnh trơ trên này.

Mạt Tạng lấy trong mình ra một tấm thiệp, tiếp luôn :

- Nào phải bọn tại hạ bịa chuyện để cầu vinh! Đây tấm thiệp chứng minh sự thật rõ ràng. Nếu không có vật này bọn tại hạ có gan dạn nào đến đây quấy nhiễu các vị!

Vưu Tuấn lấy tấm thiệp xem qua, quả nhiên là có tên của Mã Bách Bình.

Đại ý những lời trong thiệp xác nhận những gì anh em họ Mạt vừa nói.

Thiệp có ghi rõ địa điểm và thời gian gặp nhau chính là tại ngôi quán vào giờ này.

Vưu Tuấn cười khỏ hỏi :

- Ai đưa danh thiệp này đến các vị.

Mạt Tạng đáp :

- Không biết được! Chính vị tri khách tại Kim Sơn tự trao lại cho xá đệ. Bởi vì không gặp người đưa danh thiệp nên khó khurót từ. Thành thử phải có mặt, chẳng dám không tuân lệnh gọi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cuớp tiêu cứu nạn

Vưu Tuấn thốt :

- Vì một việc nhỏ mọn bốn cục có ước hẹn với người gặp nhau tại đây để giải quyết. Nhưng Tổng tiêu đầu của bốn cục không có mặt.

Mạt Tạng hỏi :

- Nếu thế thì tấm thiệp này không do Mã tổng tiêu đầu phát xuất!

Vưu Tuấn hỏi :

- Chẳng lẽ nhị vị không biết bút tích của chủ nhân bọn này hay sao.

Mạt Tạng cười lạnh :

- Dù tiêu cục của anh em tại hạ sáng lập sớm hơn Long Võ tiêu cục hai năm song đây là lần thứ nhất mới tiếp được thiệp mời của Mã tổng tiêu đầu. như vậy làm sao nhận được bút tích của chủ nhân quý cục.

Giọng nói biểu lộ sự bất mãn rõ rệt.

Vưu Tuấn cười hi hi đáp :

- Có lẽ là người ước hẹn với bọn tại hạ mạo nhận Mã tổng tiêu đầu đùa vui với các vị đấy. Mà cũng có lẽ là hấn muốn có sự hiện diện của một số người hiện diện chứng kiến sự tình để loan truyền đi khắp nơi. Nếu hai vị không nhớ làm cho hấn thất vọng thì cứ tự nhiên lưu lại đây, chờ một chút để làm cái việc hấn mong muốn các vị làm.

Mạt Tạng a lên một tiếng :

- Người đó là ai thế.

Vưu Tuấn buông gọn :

- Lăng Từ Yến Thanh!

Mạt Tạng kêu lên :

- Chính hần. Có phải tiểu tử đã xung đột với Kỳ lão anh hùng của quý cục tại bến Tàn Hoài chăng.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Việc đó được loan truyền nhanh quá!

Mạt Tạng tiếp :

- Phàm người ở tại đất Kim Lăng có ai không hay biết việc đó. Anh em tại rời Kim Lăng hôm trước thì hôm sau đã nghe nói đến rồi. Tiểu tử đó xuất thân từ đâu.

Vưu Tuấn đáp :

- Hần là truyền nhân của Tam Bạch tiên sinh!

Mạt Tạng à lên một tiếng :

- Thảo nào! Trần lão tiên bối được người đời suy tôn là Thánh Kiếm. Truyền nhân của lão nhân gia đương nhiên phải là tay phi thường! Nhưng tại sao lại có sự xung đột giữa quý cục và y.

Vưu Tuấn thốt :

- Trần Tam Bạch là tay Thánh Kiếm cái đó ai lại chẳng biết, bốn cục khi nào lại đánh thấp giá trị của lão nhân gia! Chỉ vì tiểu tử đó hống hách quá, xem trong vũ trụ này chỉ có một mình hần là đáng mặt hào hùng. Tại bến Tàn Hoài bắt chấp một lão nhân niên cao kỹ trọng, công khai hạ nhục. Bốn cục không muốn đa sự nhường nhịn hần một lần. Hần nhân đó làm già, tưởng đầu bọn này ngán hần nên lấy luôn một lá tiêu kỳ của bốn cục, lại còn bảo bọn tại hạ mang mười vạn lượng bạc đến đây mà chuộc!

Mạt Tạng tặc lưỡi :

- Người đầu mà quá ngang ngược như vậy! Phải giáo huấn một lần cho hần bỏ cái tánh xem trời bằng vung!

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Nghĩ vì hần là truyền nhân của Tam Bạch tiên sinh, gặp lúc cùng đồ mặt lộ. Mã tổng tiêu đầu sai bọn tại hạ mang mười vạn lượng bạc đến đây. Nếu hần chịu giao lại lá tiêu kỳ thì bốn cục sẽ tặng hần số bạc đó cho hần tiêu pha qua con tưng thiếu. Dù sao thì hần cũng là một đồng đạo trong võ lâm!

Mạt Từ khoát tay :

- Không nên! Không nên! Ngàn vạn lần không! Rồi đây tiểu tử ăn quen cho rằng các tiêu cục tại Kim Lăng dễ khinh khi, hết đòi nơi này lại đòi nơi khác. Ai hơi sức đâu mà cung cấp cho hần. Đầu phải tất cả các tiêu cục đều thừa tiền dư bạc như Long Võ tiêu cục của các vị!

Lâm Kỳ chọt chen vào :

- Bốn chủ nhân tuy có từ tâm song ít ra hần cũng phải tỏ là mình có tài mới xứng đáng hưởng tặng chứ!

Vưu Tuấn tiếp luôn :

- Bốn chủ nhân nói rằng bạc có thể trao ra nhưng trước hết phải dằn mặt hần một lần cho hần giảm bớt thói cao ngạo. Do đó trong chuyến đi này tại hạ có thỉnh theo ba vị lão nhân, ba vị này sẵn sàng giáo huấn tiểu tử xong mới giao bạc cho hần. Cần nhất là từ nay về sau hần phải cải sửa tính cách sao cho xứng đáng là một con người, để Tam Bạch tiên sinh không đau lòng nơi chín suối.

Mạt Từ kêu lên :

- Mã tổng tiêu đầu khẳng khái quá! Tuy nhiên anh em tại hạ không tán đồng cách xử sự như vậy! Vạn nhất hần đến bốn cục đòi tiền thì đâu anh em tại hạ cung cấp cho hần.

Giọng nói biểu hiện cái ý châm chích rõ ràng.

Lâm Kỳ nổi giận toan cự, nhưng Vưu Tuấn dùng ánh mắt ngăn chặn.

Rồi hần cười thốt :

- Hiện tại không thể không xử nhún với hần được bởi trong đêm vừa rồi hần đã giết một người của bốn cục.

Lâm Kỳ được dịp phơi pha tiếp liền :

- Phải đó! Hắc Hồ Đào Hoàng một nhân viên trong bốn cục bị tiểu tử hạ sát, quăng thầy tại bờ sông. Cái món nợ máu đó hấn phải trả!

Anh em họ Mạt kinh ngạc.

Mạt Tạng kêu lên :

- Hấn còn giết người nữa à.

Lâm Kỳ hứng đáp :

- Hấn giết như thường! Và nhất là hấn mạo nhận danh nghĩa bốn chủ nhân lừa các vị chắc là bị Đào huynh đệ phát hiện sao đó nên hấn giết người diệt khẩu!

Vưu Tuấn thốt :

- Lâm huynh đệ! Việc gì mình không thấy tận mắt thì đừng vội phán đoán một cách quả quyết như vậy! Cái gì cũng còn ở trong phạm vi giả thuyết cả, chúng ta phải tránh mọi thái độ hồ đồ. Chúng ta cứ biết là Đào Hoàng đã chết vì Đạt Ba tam thức kiếm pháp của Tam Bạch tiên sinh thôi. Khoan đi xa hơn nữa khi mình chưa nắm được một manh mối gì khác nữa.

Lâm Kỳ thức ngộ là mình nói quá nhiều, mặt đỏ vì thẹn vội đáp :

- Phải! Thuộc hạ thất ngôn! Chỉ vì Đào Hoàng là bạn chí thân của thuộc hạ, vì thương bạn, nóng thù nên thuộc hạ mất dè dặt.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Chiều theo cái lý thì Yến Thanh mạo danh nghĩa mời hai vị huynh đài đến đây để làm chứng thì hấn có ý muốn giải quyết sự tình với chúng ta, và như vậy hấn không cần giết người!

Thanh Bình kiểm khách Sử Kiếm Như chợt thốt :

- Lão phu vốn có nhận xét như thế này là Đào Hoàng vốn tánh cao ngạo, tự cho mình có giá trị hơn người, bắt ngờ lại gặp Yến Thanh, tham công tưởng rằng một mình thừa sức thu thập Yến Thanh nên động thù. Cuối cùng hấn phải chết nơi tay Yến Thanh.

Lâm Kỳ gật đầu gấp :

- Có thể như vậy lắm. Bất quá đối phương ác độc vô cùng. Đào Hoàng có thù oán gì với hấn mà hấn lại hạ độc thủ như vậy.

Vưu Tuấn tiếp nói :

- Đúng vậy! Tại sao Yến Thanh lại ác độc thế. Mà lại chỉ ác độc riêng với Đào Hoàng thôi! tại bến Tàn Hoài hấn không giết Phi Ứng Ngưu Thắt, tha luôn cho Kỳ lão. Trong vụ chặn bảo tiêu hấn cũng không giết Triệu Bát Tỷ và Cổ Như Hoa! Rồi bây giờ há có gì mà hấn giết Đào Hoàng, cái đó đáng suy gẫm!

Hấn đưa mắt sang Lâm Kỳ.

Hấn muốn Lâm Kỳ giải thích thế nào để tránh né khéo léo và Lâm Kỳ theo ý hấn mà hành động.

Lâm Kỳ thở dài thốt :

- Là chỗ quen thân với nhau thuộc hạ biết rõ tánh khí Đào Hoàng. Khi động thủ rồi là hấn tối mắt, dù phụ thân phụ mẫu hay huynh đệ của hấn ở trước mặt hấn vẫn không nhận, cứ xem là kẻ thù, quyết sát hạ cho kỳ được. hấn không hề nương tay với bất kỳ ai. Gặp Yến Thanh tự nhiên là có xung đột mà xung đột rồi là trời ngăn cản hấn cũng chẳng dừng tay. Cho nên cái gì phải đến thì không thể không đến!

Sử Kiếm Như tiếp nói :

- Đạt Ba tam thức kiếm của Trần Tam Bạch là những chiêu thức cực kỳ huyền diệu. Lão phu từng nghiên cứu các môn kiếm nên hiểu rõ, nếu không gặp trường hợp vạn bất đắc dĩ người ta không bao giờ mang ra sử dụng bừa bãi. Lâm lão đệ nói đúng, hấn là Đào Hoàng hung hăng quá mức làm sao đó bắt buộc yến Thanh phải giết đến tuyệt kỹ để tự vệ.

Vưu Tuấn thốt :

- Nếu sự thật đúng như chúng ta suy đoán thì cũng chẳng nên trách người ta. Ai ai cũng có quyền bảo vệ sanh mạng, lúc cấp bách thì còn chọn lựa thủ đoạn làm sao được.

Mạt Tạng a lên một tiếng :

- Nói như thế quý tộc không định truy cứu việc đó.

Vưu Tuấn trầm ngâm một lúc :

- Lúc tại hạ sắp sửa lên đường bốn chủ nhân có phân phó là đôi bên cùng là đồng đạo võ lâm. Tam Bạch tiên sinh là bậc đáng kính trên giang hồ, dù cho đồ đệ của lão nhân gia có hành hung tàn ác thì ít nhất lúc đầu cũng phải nương tay cho hắn để tỏ niềm kính nể một bậc tiền nhân quân tử. Đồng thời cũng cho hào kiệt bốn phương thấy rõ Long Võ tiêu cực trọng đạo nghĩa, không vì thế mạnh mà lấn hiếp kẻ yếu sức. Rồi sau đó nếu hắn vẫn chứng nào tật ấy bốn cực sẽ nghiêm trị không muộn. Trong trường hợp này nếu Đào Hoàng chết vì một cuộc đấu công bình thì bốn cực bỏ qua!

Mạt Tạng thốt :

- Mã tổng tiêu đầu quả có khí độ hơn người.

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Đích xác là trong mấy năm Bách Bình huynh nổi bật hơn hết trong hàng thiếu niên anh hùng. Do đó mà tuổi chưa được bao nhiêu mà đã tạo được một địa vị vững chắc giữa giang hồ. Trong tương lai, với tánh tình ôn hòa, khí độ khoan hậu đó Bách Bình huynh còn vượt tiến cao xa hơn nữa. Bách Bình huynh có đầy đủ tư cách trở thành một lãnh tụ võ lâm, theo chân các vị tiền bối.

Mạt Tạng cười lạnh :

- Anh em tại hạ trước kia có thái độ thất kính với quý Tổng tiêu đầu ít nhiều thành thử không được quý tộc hạ cố. Nghiệp vụ của anh em tại hạ ngày càng giảm sút đến độ phải ngưng hẳn!

Vưu Tuấn kêu lên :

- Các vị bảo sao. Làm gì có việc đụng chạm nhau đến độ các vị phải ngưng nghiệp vụ. Chắc là có sự hiểu lầm sao đó chứ gì. Theo tại hạ hiểu thì Bách Bình huynh luôn luôn dành một kính ý đối với các vị!

Đoạn hấn tiếp :

- À! Có thể tấm thiệp này không giả đâu! Chắc là Bách Bình huynh nhân dịp này thỉnh cầu nơi các vị để dựng nên nhíp cầu liên lạc đây chứ gì. Có lẽ rồi đây song phương sẽ hội diện với nhau trong không khí cởi mở xóa tan mọi sự ngộ nhận, các vị sẽ không còn e ngại nữa và vui vẻ tái tục nghề xưa.

Mạt Tạng thốt :

- Lấy gì làm bảo đảm đây là bút tích của Mã tổng tiêu đầu! Và lại chính các hạ vừa nêu ra nghi vấn đó mà!

Vưu Tuấn đáp :

- Mã Bách Bình huynh là con nhà võ thì nét chữ dù sao cũng có vẻ thô bạo, vì không muốn các vị hiểu lầm là khinh thường các vị viết quấy quá cho có chừng nên mượn người viết hộ thành ra bút tích phải khác. Yến Thanh vốn có ý chống đối với bốn cực, phàm thói thường thì không ai xem trọng kẻ thù bao giờ. Như vậy có khi nào yến Thanh mạo danh một người mà hắn không xem trọng để mời các vị.

Mạt Tạng hỏi :

- Thế sao Mã tổng tiêu đầu không thông tri với các vị.

Vưu Tuấn đáp :

- Bách Bình huynh không đến là vì việc không đáng để cho y ra mặt. Nếu y ra mặt là gián tiếp tăng giá trị của Yến Thanh, vô tình tự hạ thấp mình xuống. Cho nên y ủy thác việc này cho tại hạ toàn quyền xử lý. Các vị lão tiêu sư đây đi theo tại hạ là chỉ để giám thị đôn đốc hành sự mà thôi. Yến Thanh là một kẻ vô danh, nếu hắn muốn thỉnh các vị thì tự hắn ký tên hắn mới đúng lễ độ chứ, mới biểu thị cái ý tôn kính chứ. Dù sao thì hắn cũng chỉ là một kẻ tập tễnh bước chân vào con đường giang hồ, hắn phải xem trọng hai vị là những tay lão luyện chứ!

Rồi hấn tiếp :

- Hai vị hỏi tại sao Bách Bình huynh không thông tri cho bọn tại hạ. thì thấy tấm thiệp này là cảm như được thông tri rồi chứ còn gì nữa. Bất quá chỉ là một cách gián tiếp vậy thôi!

Anh em họ Mạt hết sức kỳ quái.

Tấm thiệp đó do chính tay Yến Thanh viết, còn việc cướp tiêu thì chính anh em họ yêu cầu chàng làm, bây giờ Vưu Tuấn giành hết.

Thế là nghĩa gì. Hắn có ý tứ gì.

Mạt Từ bỗng thốt :

- Quý cục hành sự đích xác là mông lung, mờ mịt, chẳng ai biết các vị muốn gì!

Mạt Tạng tiếp nói :

- Mã tổng tiêu đầu đã cho là việc này nhỏ mọn, không cần tự mình xuất hiện đảm đương, thế tại sao lại mời anh em tại hạ làm chứng! Như vậy hóa ra khinh thường anh em tại hạ sao.

Vưu Tuấn đáp :

- Mạt đại hiệp hiểu lầm nửa rồi! Đối với Yến Thanh thì Bách Bình huynh không cần ra mặt, thậm chí ba vị lão tiêu sư đây cũng không cần chính thức can thiệp, việc xử lý do tại hạ toàn quyền thu xếp, đó là thái độ của bốn cục đối với sự tình. Còn như các vị thì Bách Bình huynh tự biểu thị kính ý. Hai việc tách rời nhau phân minh như vậy đó, sao hai vị lại nhập làm một mà buông giọng trách phiền. Với các vị Bách Bình huynh xử sự rất tế nhị!

Mạt Tạng hỏi :

- Kính ý ở chỗ nào.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Huynh đệ nói câu này hơi sỗ sàng một chút. Long Võ và Cảnh Thái tại Kim Lăng có thừa nghiệp vụ thi hành không hết phải chia sót lại cho những tiêu cục khác. Đó là sự hỗ trợ lẫn nhau trong chân tình đồng nghiệp. Khi mình hỗ trợ ai đó là chẳng khác nào cùng xác định là họ kém mình. Thử hỏi Long Võ và Cảnh Thái có cho rằng hai vị kém chẳng. Bởi không dám cho rằng kém nên không dám chia sót nghiệp vụ luôn. Như vậy là kính ý chứ đâu phải là đồ kỵ giành giật. Huống chi hai vị lại cương trực bất khuất. Nếu có nhường một vài chuyện bảo tiêu chắc là hai vị từ khước! Tuy nhiên Bách Bình huynh nào có yên tâm khi hai vị đứng ngoài vòng. Do đó y mượn dịp này để kết thân tình, tuyên dương đức độ của hai vị, đồng thời mời hai vị tham gia hoạt động chung. Với phương thức đó Bách Bình huynh không làm tổn thương đức tính liêm khiết của các vị.

Đoạn hấn cười tiếp :

- Các vị đừng tưởng rằng vì chứng cho việc này là một việc không đáng kể. Năm năm vừa qua sinh ý của Long Võ và Cảnh Thái chưa hề vấp vấp một phiền phức nào dù là nhỏ nhất. Đây là lần thứ nhất Long Võ gặp trở ngại. Vốn ra bốn cục có thể đơn độc tự mình giải quyết, nhưng bốn cục thà chịu mất mặt một chút cho có dịp thỉnh cầu hai vị xuất hiện với tư cách nhân chứng. Đành là phương thức thỉnh cầu chẳng có ý gì long trọng song cũng tỏ ra nỗi khổ tâm thành nhiệt của bốn chủ nhân. Hấn hai vị cũng thể hội chân tình của bốn chủ nhân!

Hấn uyển chuyển dẫn giải, nói đâu ra đó, nói toàn là những lời hợp tình hợp lý.

Anh em họ Mạt phải phục thanh niên đối tượng quả là tay lạnh lợi.

Sự việc khởi nguyên do họ, nếu họ thoái thác không nhận hảo ý của đối phương thì có khác nào tự tổ cáo là mình âm mưu trò quỷ! Người ta luôn luôn bực xuôi, hòa nhã, nêu ra toàn là phương tiện, nếu họ làm già thì không may lại gây đổ vỡ, lúc đó mới làm sao.

Đối phương xử nhữn chứ đâu có khiếp sợ gì, họ là kẻ thân cô thế cô. Liệu hai người có thể thắng thù chống đối Long Võ và Cảnh Thái chẳng! Huống chi sau lưng đối phương còn có bao nhiêu tiêu cục khác sẵn sàng liên minh thành một hậu thuẫn mạnh mẽ!

Mạt Tạng bắt buộc phải đầu dụ :

- Bọn tại hạ ngu muội không thể thấu đạt thanh tình của Mã tổng tiêu đầu thật là đáng thẹn. Về Kim Lăng bọn tại hạ sẽ tạ lỗi với Tổng tiêu đầu.

Vưu Tuấn buông luôn một đòn tâm lý :

- Đâu phải vậy! Chính Bách Bình huynh phải đích thân bái tạ công lao của nhị vị mới hợp lý. Đồng thời tuyên dương ân đức của nhị vị khéo điều đình chuyển biến thành an, động thành tịnh.

Hấn cau mày tiếp :

- Chỉ còn tiểu tử Yến Thanh thôi! Chẳng rõ hấn chui rút ở nơi nào mà đến bây giờ cũng chưa chịu ra mặt! Nếu mà hấn không chịu đến thì bao nhiêu tâm ý vận dụng quanh vụ này cảm như uổng phí!

Bổng có một người oang oang ứng tiếng :

- Tại hạ đã có mặt từ lâu chờ các vị chiếu cố. Chỉ vì các vị đàm thoại hào hứng quá nên không dám xuất hiện làm gián đoạn. Bây giờ các vị đã thương lượng với nhau xong rồi tại hạ không còn có lý do gì để ẩn mặt lâu hơn.

Mọi người giạt mình.

Âm thanh phát xuất từ trên nóc nhà vọng xuống.

Tất cả cùng nhìn lên, phát hiện ra Yến Thanh nằm dính nơi trần nhà, vát chân chữ ngũ, miệng điểm nụ cười.

Ba lão nhân hơi thẹn.

Dù chẳng ra gì họ cũng thuộc hạng tiền bối, ai ai cũng có chút danh vọng trên giang hồ, thế mà đối phương đến chẳng ai hay biết.

Thánh Thủ Linh Viên vụt đứng lên toan hành động, Vưu Tuấn vội chặn lại thấp giọng bảo :

- Trần Lão! Hắn đến trước tìm chỗ ẩn nấp làm ra vẻ tài tình thần bí, gây hoang mang cho chúng ta. Chúng ta có mắt mặt đầu mà Trần lão phải nóng nảy! Hà tất phải động thủ. Làm như vậy chẳng hóa ra mình xem trọng hắn sao. Cứ lò đi để mặc tiểu diệt ứng phó!

Hắn ngẩng đầu lên cười thốt :

- Các hạ đã đến sớm đây đáng lẽ nên ra mặt giải quyết nhanh chóng vấn đề, còn làm trò ma trò quỷ chi thế cho mất thời giờ. Các hạ đã lên nghe hết câu chuyện bên dưới này chắc là đã hiểu ý tứ bốn cục như thế nào rồi. Như vậy tại hạ khỏi phải phí công giải thích thêm một lần nữa. Xin mời các hạ xuống đây!

Yến Thanh buông mình đáp xuống, nhẹ hơn chiếc lá rơi, không gây một tiếng động, không tạo một đợt gió.

Cả y phục cũng chẳng lung linh.

Quanh bàn có chiếc ghế chừa trống, chàng ngồi xuống đó.

Thoạt tiên hướng về anh em họ Mạt, chàng vòng tay thốt :

- Là tay non mới vào đời tại hạ không dám làm kinh động đến các bậc lão luyện giang hồ song Mã Bách Bình có thành ý thỉnh nhị vị làm chứng thì tiện đây tại hạ cũng xin đa tạ nhị vị có hảo tâm. Khẳng khái chấp thuận chứng giám.

Dĩ nhiên anh em họ Mạt phải làm ra tuồng xa lạ.

Mạt Tạng đáp lễ thốt :

- Bất quá cơ hội đưa đến cho anh em tại hạ được tham dự cuộc náo nhiệt này. Các hạ là truyền nhân của danh gia, mà Long Võ tiêu cục là một đại tiêu cục duy nhất trên giang hồ. Bọn tại hạ không dám lạm chen vào việc của hai bên mà cho bên này phải bên kia quấy. Tuy nhiên may mắn được Mã tổng tiêu đầu hạ cố thành thử có mặt tại đây. Vậy bọn tại hạ xin làm chứng nhân vô tư, sự thật như thế nào bọn tại hạ cứ thế ấy truyền bá trên giang hồ, cho đồng đạo võ lâm bốn phương được biết.

Yến Thanh cười lớn :

- Thế thì hay quá! Yến Thanh này chỉ mong có thể thôi!

Vưu Tuấn trầm giọng hỏi :

- Chúng ta y ước, có mặt đông đủ rồi các hạ tính sao đây.

Yến Thanh mỉm cười :

- Có mạng ngân phiếu theo chẳng.

Vưu Tuấn đáp :

- Đương nhiên là phải có. Còn lá tiêu kỳ của bốn cục.

Yến Thanh lại cười :

- Đương nhiên phải có. Tiêu kỳ đây này!

Chàng lấy ra hai mảnh giấy đặt trước mặt Vưu Tuấn.

Vưu Tuấn trở mặt :

- Cái gì thế!

Yến Thanh đáp :

- Các hạ cứ mở ra xem là biết liền.

Vưu Tuấn hết sức kinh ngạc. Do dự một chút hắn lấy hai mảnh giấy trải ra xem.

Mảnh giấy trước có mang dấu đỏ của quan phủ địa phương. Đại để ghi những lời cảm tạ của chánh quyền về một số bạc mười vạn lượng do tiêu cục Long Võ khăng khải chi ra để cứu trợ nạn dân các vùng Giang, Hoài và Lưỡng Ninh.

Mảnh giấy thứ hai là tờ cam kết của Long Võ tiêu cục nhiệt tâm cứu trợ nạn dân song không sẵn tiền nên lưu lại lá Tiêu Kỳ làm tín vật, nhờ quan phủ ứng trước mười vạn lượng bạc trích trong ngân khố phân phát cấp tốc cho nạn dân. Trong ba ngày Long Võ sẽ cho người mang số bạc đến hoàn lại để chuộc lá Tiêu Kỳ.

Dưới mảnh giấy thứ hai có đề tên Mã Bách Bình đang hoàng, và cũng có ghi rõ tờ cam kết lập trước mặt tri phủ đại nhân.

Vưu Tuấn đọc lớn lên cho mọi người nghe.

Hắn vừa đọc dứt, Yến Thanh cười thốt :

- Long Võ là một tiêu cục có thế lực to lớn nhất hiện nay trên giang hồ. Tại hạ chỉ trao ra một lá tiêu kỳ thì Trần tri phủ lập tức mở kho, xuất ra mười vạn lượng bạc. Có lẽ giờ đây người ta đã tuyên dương công đức của Mã tổng tiêu đầu khắp nơi, đồng thời thượng tấu về triều đình xin sắc chỉ thưởng lệ cho người giàu hăng tâm hăng sức! Thịnh danh của quý cục rồi đây sẽ vang dội khắp bốn phương trời!

Bọn Vưu Tuấn sững sờ!

Yến Thanh ngang nhiên sử dụng một số bạc mà chưa chắc gì Long Võ tiêu cục thực tâm xuất phát.

Chàng dồn bọn Vưu Tuấn vào chân tường, không còn một cách nào thoái thác được nữa. Như thế là mười vạn lượng bạc đi đời rồi!

Nếu trong bọn có người bức tức thì phải kể Lâm Kỳ trước nhất.

Hắn không dần được tính nóng hết to :

- Tại sao người tự tiện sử dụng số bạc thay cho bọn ta.

Yến Thanh mỉm cười :

- Vừa rồi Vưu đại hiệp có nói rõ ràng là quý cục đã chuẩn bị trao cho tại hạ số bạc đó. Tại hạ thay thế các vị làm một việc tốt cho quý cục, chẳng lẽ làm như vậy lại không phải là việc tốt à.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Đành rằng bốn cục có chuẩn bị như thế thật. Song ít nhất các hạ cũng phải trở tài mà lấy chứ. Các hạ vì người khác mà khăng khải cách đó thì đúng là hấp tấp quá!

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không tán đồng câu nói của Vưu đại hiệp rồi! Làm việc tốt là làm cho Mã Bách Bình. Dùng danh nghĩa của Mã Bách Bình mà làm tại hạ có hưởng cái chi đâu! Sao lại cho rằng thay người ta mà khăng khải cách hấp tấp! Phải biết tại hạ phí bao nhiêu công sức chạy tới chạy lui để lo cho việc đó hoàn thành mỹ mãn!

Vưu Tuấn thốt :

- Cứu tai, trợ nạn bốn cục tự làm được. Đâu cần nhờ đến các hạ!

Yến Thanh cười nhạt :

- Các vị không nhận cũng không sao. Tại hạ sẽ đến phủ đường trình bày rằng chính tại hạ bày trò lừa. Xin phủ đường trả lại lá tiêu kỳ đem về đây quy hoàn cho các vị.

Vưu Tuấn cười lạnh :

- Các hạ làm được à! Tiền, người ta đã xuất phát rồi!

Yến Thanh điềm nhiên :

- Không quan hệ! Bất quá chiếc đầu của tại hạ bay đi. Phủ đường đâu có biết các vị là ai mà đòi truy tố. Dù có truy tố các vị cứ phủ nhận thì ai làm gì được các vị. Tri phủ Trần Giang đâu phải là tri phủ Kim Lăng. Đến tri phủ Kim Lăng còn phải vâng dạ trước Mã Bách Bình nữa kia mà!

Vưu Tuấn hừ một tiếng :

- Việc đó bọn tại hạ không phủ nhận, song các hạ không thể tự tiện hành động tùy hứng được. Phải tính sao với bọn tại hạ cho ổn thỏa đi!

Yến Thanh đưa hai tay lên trời :

- Tinh sao. Tại hạ tìm đâu ra số bạc to tát đến như thế để đền lại cho các vị!

Thánh Thủ Linh Viên Trần Lượng cao giọng quát :

- Không có bạc đền thì lấy mạng mà đền! Nạp mạng đây cho lão phu!

Lão phóng ra một đạo chỉ phong.

Chỉ phong bắn ra, chọc thủng áo Yến Thanh.

Chàng bất động, không việc gì nhưng lưng ghé lưng một lỗ tròn bằng ngón tay.

Như vậy là chàng ngang nhiên hứng đạo chỉ phong. Chỉ phong chọc thủng áo, chạm mình chàng lệch qua một bên, đâm luôn vào ghế.

Gỗ còn bị đâm lủng nhưng người chàng cứng hơn gỗ.

Người phóng chỉ có nội kinh kinh khủng mà Yến Thanh lại có nội kinh cao hơn, bởi có cao hơn nên mới chuyển hướng nội kinh của địch ra ngoài.

Yến Thanh buột miệng tán :

- Luyện Xuyên Kim chỉ phong đến mức độ đó trên đời này chỉ có mỗi một tiền bối thôi! Đi khắp sông hồ tìm tận rừng hoang núi thẳm, vị tất gặp được một người thứ hai sánh bằng tiền bối.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thần Phong thần công

Nếu như ai khen thì chẳng nói làm chi, đằng này chính là đối phương không bị thương tổn gì mà lại buột miệng khen, như vậy có khác nào là một mai mĩa!

Ai ai cũng phải công nhận hỏa hầu của Yến Thanh cao hơn hỏa hầu của Thánh Thủ Linh Viên Trần Lượng ít nhất cũng một bậc.

Không ai tưởng công lực tu vi của chàng cao quá như vậy. Mọi người sững sờ nhìn chàng.

Cả Trần Lượng cũng sững sờ luôn, quên cả phản ứng.

Sợ đối phương hiểu lầm bởi chàng thành thật khen ngợi chứ không hề có ý mỉa mai. Yến Thanh điểm một nụ cười tiếp :

- Tại hạ nói thật đấy! Tại hạ may mắn được tiên sư truyền cho Vô Tướng thần công nên không việc gì. Đổi lại kẻ nào khác ở vào trường hợp tại hạ thì còn sống làm sao được với Xuyên Kim chỉ phong của tiền bối. Tiền bối thấy đó, Vô Tướng thần công cũng lắm chỉ hộ vệ thân thể thôi chứ có che chở cho y phục được đâu! Tại hạ kính phục thực sự!

Trần Lượng không khỏi cho là chàng mỉa mai nên phần uất ít nhiều. Bây giờ nghe chàng nói thế lão mát dạ đành hắng một tiếng đáp :

- Lão phu quên mất các hạ là truyền nhân của Tam Bạch tiên sinh nên sử dụng Xuyên Kim chỉ pháp. Nếu không quên điều đó thì lão phu đã chẳng sử dụng làm gì. Bởi Vô Tướng thần công là khắc tinh của chỉ pháp đó!

Nói như thế là lão biểu thị cái ý không tiếp tục xuất thủ nữa.

Lão không xuất thủ thì Thanh Bình kiếm khách Sử Kiếm Như và Bát Tý Thần Cừu Mai Phong đại gì thay lão làm một sự liều lĩnh.

Bởi đúng là một sự liều lĩnh vì họ đã thấy tài năng của Lăng Tử Yến Thanh rồi.

Tuổi giang hồ ngang với tuổi đời, họ phải biết cái cơ tiến thoái, làm một việc mà họ chưa chắc thành công thì khi nào họ chịu làm. Nếu rủi ra họ bại thì thanh danh tạo tự suốt mấy mươi năm còn đâu.

Huống chi mỗi người đều có tinh thần bất khuất, nếu họ ép mình trong vòng quản thúc của Thiên Ma giáo là vì họ bị dồn vào cái thế chẳngặng đừng.

Gia dĩ Mã Bách Bình thừa lệnh Thiên Ma lệnh chủ lưu tâm biệt đãi họ thì họ lợi dụng cái cơ hội đó để hưởng nhàn trong khi chờ đợi sự thoát ly. Chứ thật

ra họ không muốn thành thật hợp tác với một con người không lộ diện.

Bảo họ khẳng khái hy sinh cả danh lẫn thân trong trường hợp này là vô ích. Họ có một ngàn lẻ một cách thức để khước từ. Dĩ nhiên là khéo léo.

Cả ba lão nhân đều rút vào thế thủ thì Vu Tuân cũng chẳng đại gì xung phong.

Hắn cười khan thốt :

- Công phu của các hạ cao thâm quá! hẳn là đã tiếp thọ trọn vẹn chân truyền của lĩnh sư!

Yến Thanh điềm nhiên :

- Nói là trọn vẹn thì quá đáng! Bất quá tại hạ chỉ lãnh hội được một phần nào trong sở học của tiền sư thôi.

Dừng lại một chút chàng nghiêm giọng tiếp :

- Về võ học tại hạ kém thông minh nên tiền sư dạy nhiều mà mình không lãnh hội được bao nhiêu. Nhưng về đức tính liêm khiết tại hạ cố gắng tập theo gương tiền sư, bình sanh không hề chấp nhận một sự hưởng thọ cầu thả. Nhất là tránh việc tạo cái sướng cho mình mà gây cái khó cho người. Bởi thế mười vạn lượng bạc của quý vị tại hạ không dám ham. Nếu có về tay thì cũng chuyển qua cho nạn dân, hôm nay may mắn có mặt hiền nhân trong họ Mạt chứng kiến sự tình. Cái lỗi cho tại hạ là chỗ tại hạ chứng minh mình không vi phạm giáo huấn của tiền sư, gây tổn thất đức tánh liêm khiết của lão nhân gia.

Đoạn chàng vòng tay tiếp luôn :

- Các vị đã chấp nhận cái nghĩa cử đó rồi thì sự tình cảm như được giải quyết thích đáng. Tại hạ không còn lý do gì lưu lại đây lâu hơn nữa vậy xin cáo từ.

Vu Tuân vội kêu lên :

- Các hạ đi như vậy sao.

Yến Thanh lạnh lùng :

- Tại hạ cũng muốn cùng các vị đàm đạo một lúc nữa song các vị đâu có thời giờ nói chuyện phiếm. Hạn kỳ là giờ Ngọ hôm nay các vị phải có mặt tại phủ đường trao ngân phiếu để thu hồi tiêu kỳ. Giờ Ngọ cũng sắp qua, các vị cũng nên đến đó gấp. Xin đừng để cho người ta mất niềm tin nơi quý vị.

Vu Tuân cau mày :

- Các hạ tự nhiên hành động thành ra gây khó khăn cho bọn tại hạ không ít. Bọn tại hạ dù sao cũng chỉ là thuộc cấp, đâu có trọn quyền định đoạt. Quả như các hạ muốn thực hiện một thủ đoạn gì có tánh cách trực đối với Tổng tiêu đầu thì tốt hơn là tìm ngay Tổng tiêu đầu mà hành động chứ đừng qua trung gian bọn tại hạ. Trong trường hợp này bọn tại hạ phải phục lệnh làm sao với Tổng tiêu đầu đây.

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Các hạ nói phải! Kê thông tình đạt lý giống như các hạ trên giang hồ phỏng có mấy tay! Tại hạ cũng muốn tiếp xúc thẳng với Mã Bách Bình song đất Kim Lăng là lò nấu vàng đốt bạc mà tại hạ lại tay trắng túi không thì tại hạ làm sao dám chen mình vào giới xem tiền như phấn thổ! Thú thật với các hạ là tại hạ từng mơ ước trở lại bên Tần Hoài để tái ngộ với Kim Tử Yến cho thỏa lòng hoài vọng. Sau thời gian tạm biệt tuy không dài nhưng tại hạ cảm một ngày bằng một năm đấy.

Vu Tuân đáp gấp :

- Sự thắc mắc của các hạ không thành vấn đề, chỉ cần các hạ bằng lòng đến đó là được. Tại hạ sẽ phụ trách mọi tổn phí cho các hạ! Các hạ cứ tùy tiện tiêu pha, tại hạ sẵn sàng ứng phó.

Yến Thanh lắc đầu :

- Đa tạ thịnh tình của các hạ, nhưng lời sư huấn còn văng vẳng bên tai, tại hạ luôn luôn tuân thủ.

Vu Tuân phân trần :

- Các hạ chịu khó du hành một chuyến giúp phương tiện rất nhiều cho tại hạ phục lệnh với thượng cấp, đó cũng là một hành động trong phạm vi hữu nghị của chúng ta. Các hạ có công, tại hạ có của như thế rất là công bình. Thiết tưởng các hạ không nên quá cố chấp mà thành ra có điều khó xử. Các hạ nên biết điều khó xử đó chính do các hạ gây nên đó!

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ đến đó rồi là khó tránh cuộc xung đột thì cái sự kết giao này mua với giá quá đắt vậy! Không khéo rồi bằng hữu lại biến thành oan gia mất.

Vưu Tuấn vội giải thích :

- Nếu có tranh chấp là bọn cục tranh chấp chứ đâu phải riêng cá nhân. Tại hạ trước sau vẫn là bằng hữu của các hạ, tình bằng hữu của tại hạ nhất định là luôn luôn nguyên vẹn, xin các hạ tin cho như vậy.

Yến Thanh mỉm cười :

- Khó lắm! Tại hạ có lập trường của tại hạ còn các hạ có chủ trương của các hạ. Chúng ta không đồng chí hướng thì trở thành bằng hữu với nhau như thế nào được.

Vưu Tuấn thở dài :

- Các hạ cứ tìm cách thoái thác mãi, không chịu đến Kim Lăng!

Yến Thanh tiếp :

- Kim Lăng thì lúc nào tại hạ cũng mơ mộng đến đó một lần nữa! Chẳng qua tại hạ chưa có dịp đấy thôi!

Vưu Tuấn hỏi :

- Thế các hạ muốn sao mới chịu đến Kim Lăng.

Yến Thanh đáp :

- Chẳng có chi khó. Tại hạ chỉ thắc mắc là mình không tiền. Khi nào tại hạ kiếm được một số tiền lúc đó tại hạ tới ngay. Một số tiền đủ cho tại hạ huy hoàng ít hôm tại cái đất xem vàng như đá sỏi! Tại hạ có hứa với Kim Tử Yến như vậy! ở đây có một vị tiền bối hiểu rõ tiết tháo của gia sư. Tại hạ là môn đồ thì dù có tán tận lương tâm cũng không dám vượt qua sư ngôn, ăn nói ngông cuồng.

Sử Kiếm Như chen vào :

- Đúng vậy! Tam Bạch tiên sinh không nói thì thôi chứ đã nói ra rồi thì một lời nói trị giá ngàn vàng.

Yến Thanh gạt đầu :

- Cho nên tại hạ không chấp nhận một sự hưởng thụ nào không do công sức của mình. Ăn cái của mình làm ra là không thẹn ăn bám, là không vi phạm môn phong, nơi tuổi vàng tiền sư cũng được hả dạ.

Vưu Tuấn thở dài :

- Nói như vậy là bọn tại hạ chỉ còn có cách là ngày ngày chờ đón các hạ hạ cố đến chơi. Song lúc nào các hạ có thể đến được.

Yến Thanh cười khổ :

- Khó nói lắm. Bởi tại hạ có biết lúc nào mình có tiền đâu. Mà phải có nhiều nữa kia. Ít nhất cũng mấy trăm lượng vàng. Kim Lăng là chốn tiêu tiền như nước mà.

Dừng một chút chàng tiếp :

- Ngoài võ công tại hạ không biết một nghề nào. Với võ công thì tại hạ chỉ làm một tên hộ vệ, hoặc một gã tiêu sư mà những việc đó lại khó tìm...

Vưu Tuấn len lén lòn tay dưới bàn, giật chéo áo Mạt Tạng.

Mạt Tạng hội ý thốt :

- Nếu Yến bằng hữu có lòng trợ giúp thì bọn cục xin hoan nghênh và sẽ dành một chân tiêu sư cho bằng hữu.

Yến Thanh mỉm cười :

- Mạt đại hiệp đùa làm chi. Quý cục đã đình chỉ mọi hoạt động từ lâu rồi. Ba năm qua không hề đảm trách một chuyến hộ tiêu nào, như vậy còn tuyển tiêu sư để làm cái gì.

Vưu Tuấn đáp thay anh em họ Mạt :

- Đó là việc của ngày trước. Còn từ nay thì khác.

Mạt Tạng tiếp nói :

- Bằng hữu nấp trên trần nhà hẳn có nghe bọn tại hạ đàm thoại chứ! Cao nghĩa của Mã tổng tiêu đầu cao vút tận mây xanh, trước kia vì hiểu lầm nhau

nên song phương không liên lạc chứ từ nay trở đi Mã tổng tiêu đầu sẽ sẵn sàng chiếu cố thì bổn cục sẽ sinh hoạt trở lại như cũ, tự nhiên tại hạ phải cần người trợ giúp.

Yến Thanh trầm ngâm

Mạt Tạng tiếp :

- Theo lệ tiêu cục thì tuyển một người nào cũng có tặng trước một số tiền gia phí để giúp cho nhân viên sắp xếp việc gia đình. Trong mấy năm qua sinh ý sa sút, vốn liếng tiêu mòn nên hiện tại chỉ dự chi cho bằng hữu một số gia phí tượng trưng năm trăm lượng bạc thôi. Mà số bạc này thì khi nào bằng hữu đến Kim Lăng tại hạ mới có mà trao. Vì đi xa tại hạ chỉ mang theo lộ phí đủ dùng thành thử không sẵn tiền chi dụng cho những khoản bất ngờ.

Vưu Tuấn lại lòn tay dưới bàn ngầm trao cho Mạt Tử một tấm ngân phiếu năm trăm lượng.

Mạt Tử hội ý tiếp nói lời huynh trưởng :

- May thay tiêu đệ còn giữ một số bạc nơi mình. Đáng lẽ thì tiêu đệ phải mua sắm một vài món cần dùng trong mấy ngày trước song chưa kịp mua. Bây giờ sẵn đây mình nên trao lại cho Yến bằng hữu rồi khi về đến Kim Lăng mình sẽ sai gia nhân đi mua sắm các vật đó cũng không muộn.

Mạt Tạng chớp mắt :

- Thế thì hay quá!

Yến Thanh cau mày :

- Lành của không công, tại hạ quyết chẳng dám vâng.

Mạt Tạng lắc đầu :

- Đầu phải không công! Lệ của tiêu cục là vậy. Số bạc này cảm như một ký kết hợp tác trừ khi Yến bằng hữu nhận mà không làm trách vụ vậy mới gọi là quýt.

Mạt Tử cười tiếp :

- Nói đại chứ đồng tiền này cảm như tiền từ đó. Yến bằng hữu!

Yến Thanh suy nghĩ một lúc rồi cầm tấm ngân phiếu đoạn thốt :

- Thôi được tại hạ xin nhận. Có điều xin Vưu đại hiệp chuyển trình lên Mã tổng tiêu đầu là tại hạ trở lại Kim Lăng lần này thì không chắc sẽ sống sót mà rời đi nơi khác. Vậy thì xin Mã tổng tiêu đầu nương tay dùm cho tại hạ mấy hôm để tại hạ hưởng thụ các thú vui trước khi chết!

Vưu Tuấn đáp gấp :

- Yến đại hiệp yên trí! Mạt đại hiệp đã ưng thuận cho các hạ năm hôm an nhàn thì đến tối ngày thứ tư chúng ta sẽ giải quyết vấn đề. Trong bốn hôm đó không ai động chạm đến các hạ. Các hạ nghĩ sao.

Yến Thanh vòng tay cười đáp :

- Vậy là tốt lắm! Tại hạ xin cáo từ.

Đoạn chàng vái chào mọi người rồi quay mình bước đi.

Lâm Kỳ thấy mất số bạc mười vạn lượng, vừa nóng nảy vừa tức vội bước theo gọi :

- Chờ một chút! Còn một việc bằng hữu chưa giải quyết. Việc đó là cái chết của Hắc Hồ Đào Hoàng, bằng hữu tính sao đây.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Vay nợ thì trả tiền, giết người đền mạng, bằng hữu còn muốn sao nữa.

Lâm Kỳ sùng sốt.

Vưu Tuấn theo ra thốt :

- Các hạ thừa nhận là mình giết người.

Yến Thanh đáp :

- Đạt Ba tam thức còn lưu dấu vết đó không thừa nhận được sao. Đạt Ba tam thức là tuyệt học độc môn của tiên sư. Tại hạ đã là truyền nhân của Tam

Bạch tiên sinh đương nhiên không phủ nhận được!

Vuru Tuấn tiếp :

- Tốt! Bằng hữu khảng khái như vậy thì bọn tại hạ còn nói gì nữa. Nhân mạng là vô giá song trên giang hồ lắm lúc mạng người không bằng một con chó!

Yến Thanh mỉm cười :

- Khi nào gặp lại tại Kim Lăng chúng ta sẽ giải quyết vấn đề giết người đền mạng. Không giết người cũng đền mạng như thường bởi chẳng phải đây là lần đầu tiên tại hạ có dính dấp với án mạng của người trong Long Võ tiêu cục!

Vuru Tuấn thốt :

- Dù sao thì cũng phải hành sự đúng theo công đạo mới được. Bồn cục không phải là cố chấp, hễ người nhà là cứ nhắm mắt bênh vực đâu. Giữa các hạ và Long Võ tiêu cục không có hận thù sinh tử thì Đào Hoàng có gây sự là tự chuốc khổ cho hân. Bồn cục không vì việc đó mà quan trọng hóa trường hợp của các hạ. Đào Hoàng mất mạng là vì hân kém tài, kẻ kém tài mà ham hống hách thì chết cũng chẳng oan uổng gì. Bồn cục không đặt thành vấn đề cừu hận!

Yến Thanh cười nhẹ đáp :

- Nói đến Đạt Ba tam thức là nói đến công đạo. Bởi vì người sử dụng chiêu thức đó bị bắt buộc tự vệ chứ nếu không thì chẳng bao giờ khinh xuất đem ra thì thổ bất cứ trong trường hợp nào. Sử tiên bối nói đúng, chỉ khi nào không còn nhẫn nhịn được nữa người biết chiêu thức đó mới dùng đến nó. Sau này nếu có việc tương tự xảy đến cho người quý cục thì quý cục cũng nên lượng xét cho, đừng quy lỗi về tại hạ.

Vuru Tuấn gật đầu :

- Ít nhất trong hạn định bốn hôm như tại hạ vừa nói bồn cục sẽ không gây khó dễ gì cho các hạ tại đất Kim Lăng. Giả như có ai tự ý gây sự thì các hạ có quyền đối phó, tại hạ bảo chứng bồn cục chẳng hề can thiệp.

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ không hiểu sát, chỉ mong người trong quý cục đừng dẫn tại hạ vào chân tường là đủ!

Quay qua Lâm Kỳ chàng cười tiếp :

- Chỉ có mỗi mình Đào Hoàng là không thức thời vụ thôi, phải vậy chăng Lâm huynh.

Lâm Kỳ hỏi thẹn :

- Tại sao các hạ lại hỏi tại hạ.

Yến Thanh cười lớn :

- Tại vì các hạ quá quan tâm đến cái chết của Đào Hoàng. Không hỏi các hạ thì hỏi ai.

Chàng ngang nhiên bước đi, ra đến bên ngoài chàng mở luôn giấy lưng con ngựa cột nơi thân cây rồi quay đầu thốt :

- Tại hạ nóng nảy lên đường nên bắt buộc phải mượn tạm con ngựa này. Xin hẹn hoàn lại cho các vị khi các vị trở lại Kim Lăng.

Lâm Kỳ kêu lên :

- Ngựa đó là của tại hạ!

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ biết là của các hạ nên tại hạ mới mượn! Nếu ngựa của người khác thì tại hạ không mượn đâu!

Lâm Kỳ nổi giận :

- Tiểu tử đó khinh người thái quá!

Vuru Tuấn ghé miệng sát tai hân thì thầm :

- Lâm huynh nên cảm tạ người ta mới phải đó! Người ta khảng khái thừa nhận trách nhiệm về cái chết của Đào Hoàng, Lâm huynh còn muốn gì nữa.

Lâm Kỳ giật mình :

- Y biết thuộc hạ hạ thủ.

Vưu Tuấn cười lạnh :

- Lâm huynh không thấy y chỉ chọn ngựa của Lâm huynh mà không mượn ngựa của người khác sao. Đã là người do Tổng đàn phái đến đáng lẽ Lâm huynh phải thận trọng một chút trong mọi hành động, có sao lại hồ đồ đáng trách thế. Để y trông thấy thì nên nhẫn nhục một chút cho qua. Lâm huynh còn muốn sự tình thêm rắc rối nữa hay sao.

Lâm Kỳ lắc đầu :

- Đêm qua đâu có ai ở quanh chỗ đó đâu.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Nếu muốn người ta đừng biết thì chỉ có cách là đừng làm. Huống chi mình đã ước hẹn với y tại đây thì đương nhiên là y phải chú ý theo dõi mình qua từng hành động. Lâm huynh phải hiểu với võ công đó y có theo dõi vị tất Lâm huynh phát hiện nổi.

Lâm Kỳ chưa chịu :

- Không thể có việc đó đâu, Vưu tiêu đầu! Trước khi hạ thủ tại hạ đã kiểm soát quanh địa điểm, nhất định là trong vòng năm mươi trượng tròn chẳng có bóng dáng một người nào. Có chắc ý như vậy tại hạ mới động thủ chứ. Và lại thuộc hạ cũng đã chọn một địa điểm rất thuận lợi để lừa Đào Hoàng đến đó!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Y nấp trên xà nhà nghe ngóng câu chuyện của chúng ta mà có ai phát hiện ra y đâu. Phải biết trong chúng ta còn có ba vị tiên bối nữa đó!

Lâm Kỳ đâm hoảng biến sắc, đỏ mồ hôi lạnh hỏi :

- Vậy thì mình phải làm sao đây, Vưu tiêu đầu.

Vưu Tuấn đáp :

- Không quan hệ gì. Mã Bách Bình vốn không ưa thích Đào Hoàng chắc chắn là sẽ bỏ qua không truy cứu việc này đâu. Hà huống Yến Thanh lại bằng lòng đến Kim Lăng, y cũng đã thừa nhận rồi! Chỉ cần chúng ta từ nay hợp tác chặt chẽ hơn, hành sự cẩn mật hơn đừng để cho các vị lão nhân đó biết là đủ!

Lâm Kỳ thốt :

- Mọi sự xin y theo Vưu tiêu đầu chỉ điểm.

Vưu Tuấn tiếp :

- Về đến Kim Lăng rồi chúng ta sẽ tìm cách kéo Yến Thanh nhập bọn với chúng ta.

Lâm Kỳ lộ vẻ khó khăn :

- Nếu được như vậy thì còn gì bằng. Thuộc hạ chỉ sợ không thành công thôi.

Tuy Mã tổng tiêu đầu chủ trì Phân đàn Kim Lăng song trong Phân đàn có mấy vị hộ pháp khó tin tưởng được. Vưu tiêu đầu hãy nghĩ ra phương pháp gì lợi dụng Yến Thanh đối phó với các lão đó thì chúng ta mới có tự do hành động theo ý muốn!

Cả hai trở vào quán.

Vưu Tuấn vòng tay thốt :

- Sự việc hôm nay được giải quyết phần lớn là nhờ nhị vị Mạt đại hiệp trợ giúp tận tình. Tại hạ nghĩ muốn cảm giữ Yến Thanh tại đây chẳng phải là việc dễ làm.

Trông thấy Sứ Kiếm Như bất mãn Vưu Tuấn tiếp liền :

- Cảm Yến Thanh ở lại chẳng phải tuyệt đối là không thể nếu tam lão chịu xuất thủ. Tuy nhiên nếu chúng ta lấy đồng ư hiệp Yến Thanh thì dù cho có thành công chúng ta cũng chẳng có vinh dự gì. Chỉ bằng dẫn dụ y đến Kim Lăng để tùy Mã tiêu đầu định đoạt cách đối phó với y.

Sứ Kiếm Như hết bất mãn ngay.

Lão thốt :

- Vô Tướng hộ thể thần công của Tam Bạch tiên sinh chỉ ngăn ngừa được nội kinh chân lực chứ không làm sao chặn nổi đao kiếm. Nếu bọn lão phu sử

dụng vũ khí thì vị tất Yến Thanh không bị hạ. Bất quá Tam Bạch tiên sinh là chỗ quen biết với lão phu ngày trước nên lão phu không tiện xuất thủ với truyền nhân của tiên sinh đây thôi. Hẳn là hậu bối không xứng đáng cho lão phu ra mặt!

Vưu Tuấn phụ họa :

- Lão hộ pháp nói phải đấy! Hà huống y cũng chẳng có làm điều chi sai quấy lớn. Mười vạn lượng bạc kia đành là y tùy tiện sử dụng song chung quy y mua danh dự cho Long Võ tiêu cục. Tại hạ nghĩ Mã huynh cũng không phản đối đâu. Tại hạ chỉ thắc mắc một điều là Mạt nhị đại hiệp tự nhiên phải chỉ ra một món tiền không nhỏ!

Mạt Từ lập tức đáp :

- Vưu huynh đệ khách khí quá đi thôi! Bọn tại hạ chưa chết đói là may lắm rồi tiền đâu mà đưa ra một lần những năm trăm lượng bạc. Chính Vưu huynh đệ đã lòn dưới bàn trao tấm ngân phiếu cho tại hạ, tại hạ chỉ có việc làm trung gian giúp Vưu huynh đệ chớ đâu có dám chơi lối hào phóng.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Tuy nhiên tại hạ rất cảm kích nhị vị, nếu chẳng có nhị vị giúp cho thì vị tất tiểu tử nhận tiền của tại hạ. Mà không nhận tiền là y chẳng đến Kim Lăng, như vậy làm sao tại hạ phục lĩnh Mã tổng tiêu đầu. Giờ đây bọn tại hạ lập tức đến phủ đường tiếp nhận lá tiêu kỳ. Nếu hai vị không còn bận việc chi tại địa phương này thì xin hai vị gấp trở về Kim Lăng. Nhất định là sau khi về đó bọn tại hạ sẽ đến tận quý cục bái tạ trọng ơn!

Mạt Tạng thốt :

- Bỏn cục ngưng hoạt động từ lâu, ngày ngày nhàn rỗi mới xuất ngoại viễn du. Ở hay đi tùy hứng chứ có việc gì quan trọng mà phải trở về Kim Lăng gấp.

Vưu Tuấn mỉm cười tiếp :

- Nếu hai vị muốn có việc thì cũng có cho hai vị vậy chứ. Hàng dệt Bách Thái có một số hàng lụa đang chờ chuyển vận từ Cô Tô đến Kim Lăng. Phần hộ tống về do tại hạ phụ trách song hiện tại thì tại hạ con phải lưu lại đây để hoàn tất thủ tục thu hồi lá tiêu kỳ, sợ không có thời giờ lo liệu cho vụ bảo tiêu đó. Vậy nhị vị hãy chịu phiền đảm nhận phần hàng đó hộ tại hạ và cấp tốc lên đường về quý cục thu xếp các việc cần thiết để kịp thời bắt tay vào việc!

Chuyến hộ tống này y yêu cầu Mã Bách Bình giao phó cho Tiết Y để giúp Tiết Y có dịp trở lại Cô Tô lần nữa thăm người vợ nhỏ. Mã Bách Bình bằng lòng và đã trao hóa đơn cho y rồi.

Bây giờ sẵn dịp này, muốn mua chuộc nhân tình y đành nhường chuyến bảo tiêu lại cho anh em họ Mạt.

Thốt xong y lấy hóa đơn trong mình ra đưa cho anh em họ Mạt.

Anh em họ mạt nằm mộng cũng không tưởng nổi có việc như thế.

Thù lao trọng hậu, cái đó đã đành mà chuyến bảo tiêu này còn khơi mào cho cuộc hợp tác với Long Võ tiêu cục nữa. Thế là từ nay anh em họ lại bắt đầu vươn mình lên trở lại sau một thời gian dài bị chìm sâu trong bất mãn.

Sử Kiếm Như cau mày thốt :

- Lão phu sợ việc này không ổn lắm...

Mạt Tạng cũng lo ngại :

- Giả như Vưu bằng hữu ủy thác một chuyến bảo tiêu khác thì chẳng nói gì. Cái này là hàng hóa của Long Võ, lại chuyển vận cho Long Võ anh em tại hạ thấy khó nhận lời.

Vưu Tuấn vội thốt :

- Theo lý thì không ổn nhưng chiếu theo luận tình thì khác. Sở dĩ tại hạ nhờ hai vị là vì tại hạ phòng xa vấn đề giữa bỏn cục và Yến Thanh chưa giải quyết, biết đâu y lại tái diễn cái cảnh vừa qua tạo rắc rối cho bỏn cục một lần nữa. Nhị vị là người ngoài, Yến Thanh không có lý do nào quấy nhiễu đâu. Cuộc hộ tống này không cần phải huy động nhiều người, tại hạ thấy hai vị cũng đủ đảm trách rồi. Xe cộ thì có sẵn tại Cô Tô, vậy hai vị nên đi ngay để làm sao trong năm hôm nữa về đến Kim Lăng là được.

Dừng lại một chút y tiếp :

- Các vị không cần trở lại Kim Lăng thu xếp việc nhân sự vì không cần gọi ai thêm nữa, vậy hai vị hãy khởi hành ngay đi!

Rồi y nhét hóa đơn vào túi áo Mạt Tạng.

Anh em Mạt Tạng áy náy vô cùng, nhưng cũng phần khởi không ít.

Cuối cùng rồi Mạt Tạng và Mạt Từ cũng lên đường.

Bọn Vưu Tuấn rời từ quán, thẳng đến phủ đường làm thủ tục trao bạc lấy cớ.

Quan phủ sai người theo họ mang tám biển biểu dương công đức đến Kim Lăng trao cho chủ nhân Long Võ tiêu cục.

Vưu Tuấn về đến nơi rồi lược thuật sự tình và trình bày luôn việc nhường chuyển bảo tiêu cho anh em họ Mạt.

Sở dĩ y có quyết định đó là vì muốn anh em họ Mạt đi xa, sợ họ trở về Kim Lăng trước đem cái việc đó tuyên bố khắp nơi làm cho Long Võ tiêu cục phải bề mặt.

Sau cùng Vưu Tuấn thốt :

- Trong chuyến đi này có một thắng lợi đáng kể hơn hết trong mọi thắng lợi là chúng ta đã trừ khử được một cái họa tâm phúc.

Y nhìn sang Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ biến sắc.

Vưu Tuấn mỉm cười tiếp :

- Lâm huynh đệ! Giấu ai thì được chứ không nên giấu Bách Bình huynh. Huống chi Yến Thanh biết mà Sở tiền bối cũng hoài nghi. Trước sau gì sự việc cũng bại lộ thà nên nói trước với Bách Bình huynh là hơn đề Bách Bình huynh liệu cách phúc đáp với Tổng đàn.

Mã Bách Bình hỏi :

- Các vị đã làm gì.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ và Lâm huynh âm mưu với nhau hạ sát Đào Hoàng rồi.

Mã Bách Bình vỗ bàn hét lớn :

- Cái gì. Hạ sát Đào Hoàng. Các vị to gan đến thế à.

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Đào Hoàng cao ngạo hống hách quá. Lâm huynh không chịu nổi để báo ơn tri ngộ của Bách Bình huynh, Lâm huynh không ngần ngại trừ diệt Đào Hoàng.

Mã Bách Bình kêu lên :

- Nếu Tổng đàn biết thì sao.

Vưu Tuấn đáp :

- Yến Thanh đã khẳng khái thừa nhận chính hấn hạ thủ. Việc này có Sở lão hộ pháp biết, tiểu đệ tưởng chừng chúng ta chẳng đến nỗi nào bị quở trách!

Mã Bách Bình cau mày :

- Phân đàn Kim Lăng chẳng phải do một mình bốn tòa phụ trách. Nếu Kim Từ Yến làm khó dễ thì bốn tòa biết che chở như thế nào để cho các vị khỏi bị lỗi thôi!

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Chẳng có gì khó khăn cả. Lâm huynh là người của Kim cô nương, tiếng là Lâm huynh hành sự cho Long Võ tiêu cục chứ thực ra là do Kim cô nương biệt phái tại Long Võ để ngầm giám thị Bình huynh đó. Còn Đào Hoàng tuy ở tại Cảnh Thái tiêu cục song lại là người của Long Võ. Đào Hoàng chết là có lợi cho Kim cô nương. Kim cô nương mừng không hết chứ lẽ nào lại đi sanh sự với chúng ta.

Mã Bách Bình trầm ngâm một chút rồi thốt :

- Yến Thanh trở lại Kim Lăng lần này chắc chắn là y có gặp Kim Từ Yến. Thế nào y cũng nói cho nàng biết.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ cũng có nghĩ đó rồi. Bình huynh cứ yên trí. Giả như lần trước nàng không ngăn trở thì làm gì Yến Thanh ly khai được Kim Lăng để có dịp gặp gỡ trò quỷ với chúng ta mấy hôm qua. Dù muốn hay không nàng cũng có liên quan đến vấn đề.

Mã Bách Bình thốt :

- Nói thì đúng đạo lý song hậu quả thế nào chúng ta khó dự liệu lắm!

Vưu Tuấn tiếp :

- Không dự liệu được thì biết thế nào mà lo. Bình huynh cứ bình tĩnh việc gì phải đến rồi sẽ đến, thế nào thì chúng ta có cách đối phó thế ấy. Hiện tại Lâm huynh hãy sang bên Kim Tử Yên thăm dò xem khẩu khí của nàng thế nào. Hãy nhớ là dù nàng có hay biết việc đó hay không thì Lâm huynh cứ một mặt phủ nhận. Cứ như vậy mà làm đi rồi chúng ta sẽ thương lượng sau!

Lâm Kỳ gật đầu rồi quay mình bước đi trông rất thiếu nǎo.

Khi hǎn khuất dạng rồi thì Vưu Tuấn bật cười lớn.

Mã Bách Bình cau mày thốt :

- Vưu huynh đệ hành sự lỗ mãng quá! Đã thế mà còn cười cợt được thì lạ thật! Chúng ta có tin tưởng được Lâm Kỳ hay không chứ mà Vưu huynh đệ đắc chí vậy.

Vưu Tuấn vẫn còn cười :

- Tin tưởng hǎn thế nào được! Nếu mọi việc êm thuận thì hǎn giữ kín sự tình. Bằng như Kim Tử Yên biết rồi thì nhất định hǎn đổ trút hết cho tiểu đệ.

Mã Bách Bình hỏi :

- Như vậy rồi chúng ta làm sao. Hǎn là người của Tổng đàn, Tổng đàn tin hǎn hơn tin chúng ta!

Vưu Tuấn điềm nhiên :

- Có làm sao! Người do hǎn giết, còn hiệp mưu với hǎn bắt quá là tiểu đệ nói cho hǎn biết để hǎn yên tâm, đến việc rồi thì tiểu đệ chối. Bình huynh cũng phủ nhận luôn.

Mã Bách Bình hỏi :

- Phủ nhận cách nào. Liệu có ích gì không.

Vưu Tuấn đáp :

- Có ích lắm chứ! Phủ nhận như thế này, tiểu đệ không đủ sức giết nổi Đào Hoàng, thì thể Đào Hoàng có chứng tích của Đạt Ba tam thức. Sư lão cũng đã khám nghiệm và xác định rồi. Về kiếm pháp của Tam Bạch tiên sinh thì Cầm nhi có tiết lộ với Lâm Kỳ, chính hǎn tuyên bố vậy với nhiều người nghe. Bằng vào bao nhiêu sự kiện đó tiểu đệ không ngán Lâm Kỳ đổ lỗi cho tiểu đệ. Giả như Bình huynh muốn nhân dịp này hạ luôn Lâm Kỳ thì cứ làm báo cáo với mấy sự kiện đó. Tiểu đệ tin tưởng Kim Tử Yên cũng không tránh khỏi liên can!

Mã Bách Bình trầm ngâm một chút :

- Vưu huynh đệ lợi hại thật! Đến cả bốn tòa cũng ngán sợ luôn!

Vưu Tuấn vội thốt :

- Bình huynh quá khen chứ về cơ trí tiểu đệ đâu sánh được với Bình huynh! Tiểu đệ thề là không bao giờ có lòng dạ gì khác lạ đối với Bình huynh cả! Nếu Bình huynh tin dụng tiểu đệ sẽ đem hết sức mình giúp bình huynh mưu đồ đại sự!

Mã Bách Bình trấn an Vưu Tuấn, sợ y nghi ngờ rồi không dám hết lòng tiếp trợ.

Vưu Tuấn tiếp :

- Bây giờ chỉ còn vấn đề của Yên Thanh thôi! Bình huynh có ý kiến như thế nào.

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Không nên dung dưỡng con người đó!

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Chỉ sợ chúng ta không làm gì nổi hǎn!

Mã Bách Bình a một tiếng :

- Tại sao.

Vưu Tuấn giải thích :

- Bình huynh nên nhớ Kim Tử Yến không bao giờ chịu kém Bình huynh đâu nhé! Có thể nàng có tình ý riêng tư sao đó đối với Yến Thanh, định thu phục hắn về bên với nàng để đối phó với Bình huynh trong tương lai. Chính nàng đã ngăn trở Bình huynh một lần cứu thoát Yến Thanh và Kim má má cũng một lòng ủng hộ nàng.

Mã Bách Bình giật mình :

- Có thể có việc đó sao.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nhanh chân thì được

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Có thể hay không thể hiện tại chẳng phải là vấn đề. Chỉ cần hiểu Bình huynh còn hoài bão chí lớn hay không. Bởi con người đó là một chân tài, mình khó tìm được một cộng sự viên cớ hần lắm!

Mã Bách Bình thốt :

- Về cơ trí khỏi cần phải tán thưởng, về võ công khỏi cần phải ca ngợi. Bất Quái Kim Đao bị hạ, Thánh Thủ Linh Viên thất bại. Ngần ấy sự kiện đủ chứng tỏ bản lĩnh của hắn rồi. May ra chỉ còn một mình Đinh Hoàng thúc là có thể cầm cự với hắn được thôi! Bồn tào chỉ sợ mình không có cách làm cho hắn xiêu lòng!

Vưu Tuấn đáp :

- Bình huynh cứ để đó cho tiểu đệ thương lượng với hắn!

Mã Bách Bình lo ngại :

- Kim Tử Yến có sắc, có tiền, lại là chỗ quen biết của hắn. Nếu nàng dùng những lợi thế đó phổng tay trên của chúng ta thì sao.

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Bất quá hắn mê luyện nhan sắc của Kim Tử Yến mà thôi chứ chắc gì hắn có cảm tình thật sự với nàng! Tiểu đệ có cách đối phó với hắn. Tại bến Tân Hoài mới đây có hai nàng xuất hiện, họ là một đôi tỷ muội xinh đẹp như hoa, không kém Kim Tử Yến. Huống chi Yến Thanh là một lãng tử, tư sắc dù có mỹ miều cũng không cầm chân được khách giang hồ! Khách giang hồ chân chánh chỉ trọng tình bằng hữu thôi. Tiểu đệ may mắn có tiếp xúc với hắn mấy lần. Nhân cái chỗ biết trước tiểu đệ sẽ tìm cách kết thân sau. Nhất định phải lôi cuốn hắn về phía chúng ta mới được!

Mã Bách Bình thốt :

- Còn một vấn đề không kém quan trọng là lai lịch của hắn! Chỉ sợ hắn thuộc mẫu người Lâm Phong, Vương Cửu Ngư, Sở Thiên Nhai... Nếu đúng như vậy là nguy hiểm lắm đó Vưu đệ! Thu nạp hắn là chứa chấp một gian tế trong tổ chức để chờ cơ hội làm nội ứng cho ngoại địch!

Vưu Tuấn gạt đầu :

- Tiểu đệ có nghĩ đến điều đó. Nếu đúng như Bình huynh lo ngại thì chúng ta lại càng tìm mọi cách kéo hắn về với bọn ta cho bằng được! Bình huynh không cam tâm khuất phục dưới quyền uy của người thì nên lợi dụng hắn để quật ngã Lệnh chủ trước. Hắn sẽ lộ mặt nạ của Lệnh chủ thử xem chân tướng của Lệnh chủ như thế nào. Sau đó mình an bày một diệu kế thủ tiêu hắn luôn nếu Bình huynh thấy cần thủ tiêu hắn.

Mã Bách Bình trầm ngâm :

- Nếu hắn không thành công thì chúng ta khó tránh được liên can!

Vưu Tuấn tiếp :

- Muốn cho hắn thành công thì chúng ta tìm cách ngầm trợ giúp hắn. Cứ bảo hắn nhắm vào Tổng đàn mà hành động, đừng động chạm gì đến Phân đàn Kim Lăng thì chúng ta không thiệt hại gì cả!

Mã Bách Bình hỏi :

- Cách tiếp xúc với hấn như thế nào! Nếu công khai thì bất tiện lắm!

Vưu Tuấn đáp :

- Dĩ nhiên là phải bí mật, tiểu đệ có phương pháp mà. Bình huynh cứ chấp nhận trên nguyên tắc thôi còn ra những cái gì khác thì để tiểu đệ liệu biện.

Y kết luận :

- Dùng hấn để diệt trừ Lệnh chủ nếu việc bất thành thì một mình hấn chịu trách nhiệm, chúng ta không tổn thất mấy may. Sáu Phân đàn trước bị hủy diệt cái gương còn sờ sờ ra đó. Chúng ta còn đại gì dẫm chân lên vết xe cũ!

Mã Bách Bình nhìn y :

- Chùng như Vưu huynh đệ biết thân phận của hấn.

Vưu Tuấn vội lắc đầu :

- Không đâu! Nói cùng mà nghe giả như hấn không là một Lâm Phong, một Vương Cửu Ngư hay Sở Thiên Nhai đi nữa thì chúng ta phải biến hấn thành một người như bọn đó để dẫn dụ hấn hành động cho bọn ta. Vô hình trung hấn góp công vào công việc thực hiện đại kế hoạch của Bình huynh!

Mã Bách Bình khoái trá cười vang :

- Vưu huynh đệ cao kiến thật! Vậy tùy tiện Vưu huynh đệ y kế thi hành!

Vưu Tuấn tiếp :

- Việc không chậm trễ biết đâu Kim Tử Yến chẳng có ý tranh giành. Chúng ta phải phổng tay trên nạng mới được!

Mã Bách Bình gật đầu :

- Vưu huynh đệ cứ xúc tiến sự việc gấp đi!

Đoạn bước vào trong một lúc trở ra tay cầm một tập chi phiếu.

Trao tập chi phiếu cho Vưu Tuấn, y thốt :

- Tổng cộng là một vạn lượng đấy. Ký thác tại Thông Hậu Ngân Hàng là tiền riêng của bốn tòa. Chúng ta không nên dùng tiền của tiêu cục để tránh việc ghi chú vào sổ sách. Vưu huynh đệ tùy tiện sử dụng, thừa lại thì cứ giữ đó còn nếu thiếu thì cho bốn tòa hay để trao thêm.

Vưu Tuấn nhận chi phiếu cáo từ.

Ra ngoài y đi quanh quẩn một lúc đoạn bước nhanh vào hẻm Điều Ngự đến trước một ngôi nhà gỗ cửa.

Người mở cửa là Hoa Liên Liên.

Họ thì thầm mấy tiếng, Hoa Liên Liên đưa Vưu Tuấn đến trước một gian phòng.

Nàng gõ cửa Yến Thanh bước ra.

Nắm tay Vưu Tuấn, Yến Thanh thốt qua giọng xúc động :

- Tiểu đệ biết ngay từ lúc đầu gặp gỡ! Bây giờ thì cứ gọi là Vưu đại ca nhé!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Yến Thanh đòi rượu.

Hoa Liên Liên cau mày :

- Yến đại ca! Hôm qua đã say, hôm nay nên nghỉ uống! Vết thương chưa lành đó nhé!

Yến Thanh cự nự :

- Phải uống cho thật say bữa nay mới được! Sáu năm qua đơn thân độc lực tranh đấu chết đúng sáu lần. Mãi đến lần thứ bảy này mới có người hợp tác. Tại hạ cao hứng vô cùng, cô nương đừng làm cho tại hạ cụt hứng!

Vưu Tuấn phụ họa :

- Phải đó! Tại hạ cũng muốn say vui một bữa cô nương ơi!

Hoa Liên Liên cau mày :

- Vưu đại gia! Nếu lần này vết thương phá miệng, máu tuông ra thì không còn thối thân lần thứ tám đâu nhé!

Vưu Tuấn hừ một tiếng :

- Liên Liên không nên nói như thế nhé!

Hoa Liên Liên bước đi.

Yến Thanh nhìn Vưu Tuấn thờ dài thốt :

- Trong sáu năm, chết sáu lần quả thật sáu năm trôi qua vô ích! Chung quy không tìm được manh mối nào.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Không phải vô ích đâu! Lão đệ thu hẹp phạm vi, phạm vi càng hẹp cơ hội càng nhiều.

Yến Thanh hỏi :

- Vưu đại ca có tiến triển nào chẳng.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Hiện tại thì chưa có nhưng có nhiều hy vọng tiến triển lắm.

Yến Thanh thở ra :

- Chỉ sợ hy vọng lại biến thành ảo ảnh như sáu lần trước.

Vưu Tuấn cười khỏ :

- Có hy vọng là cứ hy vọng, cố làm hết sức mình kết quả ra sao thì ra, cần chi phải nghĩ xa xôi! Mã Bách Bình không giống như những kẻ chủ trì ở những địa phương khác, hắn có dã tâm tranh bá nghiệp với Thiên Ma lệnh chủ, luôn luôn tìm cách khám phá chân tướng của chủ nhân Xuyên Tâm tiêu.

Yến Thanh chớp mắt :

- A! Con người của hắn như thế nào.

Vưu Tuấn đáp :

- Khí độ lớn, võ công cao, can đảm có thừa và dưới tay có mười đại hộ pháp.

Yến Thanh hỏi :

- Nghe nói Bát Quái Kim Dao đã đi rồi.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Phải! Chính ngu ca được thay thế lão trong hàng ngũ tiêu sư. Hôm đó đáng lẽ lão đệ giết phức lão ta cho rồi! Kỷ Tử Bình có quan hệ rất mật thiết với Tổng đàn đó!

Yến Thanh lại hỏi :

- Còn Kim Tiên Mã Cảnh Long.

Vưu Tuấn đáp :

- Một lão nhân thuần hậu, rất bất mãn với Thiên Ma giáo. Tuy là Phân đàn chủ của Thiên Ma giáo song chỉ chịu tiếng thôi chứ không hề hành sự.

Yến Thanh hỏi :

- Mười đại hộ pháp đều là người riêng của Mã Bách Bình.

Vưu Tuấn đáp :

- Chẳng như là vậy! Ngu ca không có dịp đàm đạo lâu với Mã Bách Bình nên không hỏi rõ. Một ngày nào đó y tin nghiệm ngu ca trọn vẹn thì ngu ca sẽ đi sâu vào các chi tiết cần thiết.

Yến Thanh trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi :

- Minh sẽ hành động như thế nào.

Vưu Tuấn đáp :

- Lão đệ có phần hành của lão đệ, ngu ca có việc riêng của ngu ca. Có điều ngu ca lưu ý lão đệ là Kim Lăng khác hơn những địa phương kia. Trong sáu năm qua có sáu phân đà bị hủy diệt, lão đệ không thừa một con gà con chó nhưng riêng với Phân đàn này thì lão đệ nên thừa lại một bộ phận, đừng tận diệt như những nơi khác. Thừa lại có lợi chứ không có hại nên lão đệ đừng ngại. Và trước khi hạ sát người nào lão đệ nên cho ngu ca biết rồi sẽ hạ thủ.

Yến Thanh gật đầu :

- Đương nhiên! Minh phải tránh giết lầm người của mình chứ!

Vưu Tuấn thốt :

- Có một người tuy không phải là lão đệ hạ sát song lão đệ cứ hàm hồ thừa nhận đi.

Yến Thanh mỉm cười :

- Hắc Hổ Đào Hoàng.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Phải! Chính ngu ca sách động Lâm Kỳ hạ thủ. Đào Hoàng và Lâm Kỳ do Tổng đàn phái đến để giám thị người trong hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái. Minh trừ diệt một, không chế một như vậy là mình từ từ đi sâu vào tổ chức.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Lúc Lâm Kỳ hạ thủ tiểu đệ ở bên cạnh, suýt chút nữa tiểu đệ làm hấn là người nhà. Cũng may tiểu đệ bình tĩnh không lên tiếng kêu gọi!

Vưu Tuấn tán :

- Một con người chết đi sống lại đúng sáu lần hấn phải có kinh nghiệm chứ!

Yến Thanh thờ dãi :

- Toàn là những kinh nghiệm vụn vặt, chẳng lợi ít thiết thực! Sáu lần chết không đánh đổi được một manh mối nào về lai lịch của Thiên Ma lệnh chủ! Ai phóng Xuyên Tâm tiêu. Do từ đâu phóng tới. Tiểu đệ chẳng biết mây may!

Rồi chàng tiếp :

- Lần này hành động là phần của tiểu đệ còn sách lược là do đại ca an bày.

Vưu Tuấn ngẫm nghĩ giây lâu rồi thốt :

- Yến lão đệ lần này gỡ đúng cửa rồi đó. Kim Tử Yến kể như một đòn cân do Tổng đàn an bày để hạn chế cái thịnh thế của Mã Bách Bình, ngăn chặn sự vượt tiến của họ Mã. Bất quá thực lực của nàng còn kém nên nàng chưa ra mặt bắt nạt Mã Bách Bình vậy thôi.

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Tiểu đệ bỗng ý tìm đến một kỹ nữ, nhưng vào cửa rồi mới biết mình lầm!

Vưu Tuấn hỏi :

- Cảm tình giữa nhau như thế nào.

Yến Thanh cười khỏ :

- Tiểu đệ còn sử dụng cảm tình được nữa sao! Chỉ vì thực ra nàng có chút hơi lưu luyến nên trở lại Kim Lăng lần này, tiểu đệ có phần nào khó xử...

Vưu Tuấn tiếp :

- Nàng tự cao thái quá do đó bất cận nhân tình nên tịch mịch, gặp được một người có nghị biểu như lão đệ tự nhiên nàng phải động tâm. Hiện tại ngu ca có đề nghị với Mã Bách Bình kéo lão đệ về phía hấn. Chắc Kim Tử Yên cũng có ý đó. Lão đệ nên có cái thái độ âm ờ lơ lửng, không hẳn cự tuyệt mà cũng không nên theo bên nào.

- Khó lắm!

Vưu Tuấn tiếp :

- Lúc này mới đúng là lúc mà lão đệ biểu hiện rõ cái tính chất lưu lãng cho xứng đáng với danh hiệu lãng tử của mình. Lãng tử thì phải phóng khoáng, thảnh thơi đến với Liên Liên, Tích Tích như đến với Kim Tử Yên. Lão đệ được Kim Tử Yên mời mọc thì Mã Bách Bình mới quyết tâm giành giật, tìm mọi cách mua chuộc lão đệ.

Yến Thanh mỉm cười :

- Còn gì nữa chẳng.

Vưu Tuấn cũng cười :

- Còn! Còn cái mục Kim Mã nữa! Phải vượt ve tăng bóc mục ta. Đồng thời phải lưu ý đến con quỷ Quách Tiểu Cầm, đừng thấy nó còn bé bỏng mà đánh giá nó quá thấp, pho bí kíp của Tam Bạch tiên sinh nó chỉ xem qua một lượt là nhớ rõ. Chính nó chỉ điểm Đạt Ba tam thức cho Lâm Kỳ đó!

Yến Thanh đáp :

- Tiểu đệ có ý đề lộ bí kíp đó cho chúng thấy là vì tiểu đệ muốn cho chúng sanh tính cao ngạo, tưởng là thấu triệt được tuyệt học của tiểu đệ rồi cho rằng tiểu đệ không còn đáng sợ nữa! Nếu quả chúng khinh thường thì cảm chắc là chúng khổ lớn! Bởi sở đắc của tiểu đệ nào phải chỉ có ba chiêu tầm thường đó!

Vưu Tuấn cả mừng :

- Kiếm pháp của Trần Tam Bạch lợi hại vô cùng, phạm các vị tiền bối không ai không khâm phục thế mà lão đệ lại cho là tầm thường thì hẳn là võ công của lão đệ phải cao lắm! Xem ra lão đệ thừa sức dọc ngang tại đất Kim Lăng này!

Yến Thanh không lạc quan như ý :

- Thừa sức tung hoành chung quy cũng là một cái chết! Đại ca nên nhớ phá hủy sáu Phân đàn tiểu đệ đã sáu lần bỏ mạng. Có ích chi đâu! Mân bí mật vẫn không hé lên được một chéo nhỏ!

Vưu Tuấn ngưng trọng thần sắc một lúc lâu mới thốt :

- Tuy là lão đệ thừa sức dọc ngang tại đây và các nhân vật trong hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái không phải là đối thủ của lão đệ, song họ đông người và bao giờ thì quả cũng luôn luôn bất địch chúng. Do đó lão đệ phải cố che giấu thực tài để chúng khinh thường, có vậy thì mình mới mong thủ thắng. Mà tài năng của lão đệ thì tại đây người ta đã biết rõ rồi, có muốn che dấu cũng khó che dấu. Hàng năm Tổng đàn phải giám khảo đến để nhận định võ công của nhân viên tiến bộ như thế nào hồng xấp xếp ngôi thứ chức vụ. Giả như lão đệ có theo về với Mã Bách Bình hay Kim Tử Yên thì theo lệ phải tham dự cuộc tỷ thí. Nếu giả yếu thì người ta sanh nghi, còn sinh mạnh là phạm kỷ. Cái khó là chỗ đó...

Yến Thanh cau mày :

- Nếu thế tiểu đệ không thể lưu lại đất Kim Lăng!

Vưu Tuấn đáp :

- Lão đệ có thể lưu lại được lắm chứ! Song ở lại với anh em họ Mạt. Ở bên đó lão đệ khỏi phải phô trương tài nghệ đồng thời còn dòm ngó được bên này. Lão đệ cứ lững lờ, không bỏ hấn ai mà cũng chẳng sốt sắng với ai để chờ giờ cử sự!

Yến Thanh gật đầu :

- Cũng được! Còn bây giờ chúng ta làm gì đây.

Đúng lúc đó Liên Liên bước vào mang theo một mâm thức ăn thốt :

- Bây giờ ngưng nói chuyện để ăn cho no bụng.

Vưu Tuấn và Yến Thanh hội ý, biết nàng báo động, có kẻ lảng vảng quanh nhà dò thám.

Hoa Liên Liên cười lạnh tiếp :

- Yến đại gia! Kim Từ Yến cho người cầm thiếp đến thỉnh Yến đại gia đó. Giả như Yến đại gia hiềm ở đây chị em tôi không có rượu ngon, thức ăn thích khẩu thì xin cứ đến nơi đó có cao lương mỹ vị sẵn dành!

Vưu Tuấn vội đáp :

- Làm gì có việc đó, giành khách thì chẳng ai cấm đoán ai được, song giành cách nào kia chứ phá hoại quy củ nghề nghiệp thì ai người ta bằng lòng. Người nào cầm thiếp mời đó.

Hoa Liên Liên thốt :

- Một vị tiểu cô nương xưng là Cẩm nhi. Nàng ấy bảo là có quen biết với Yến đại gia.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Quen biết cách nào cũng không thể dành khách của tại hạ được. Hiện tại tại hạ là chủ, chủ đã an bày mọi việc đãi khách thì khi nào lại để cho khách đi nơi khác! Nếu cái vị Kim cô nương nào đó muốn thỉnh mời Yến lão đệ thì hãy chờ đến chiều, khi cuộc tiệc tại đây giải tán.

Hoa Liên Liên mỉm cười bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lòng dài ý nặng

Rời trú sở của Hoa Liên Liên, chệnh choáng hơi men, Yến Thanh đi thẳng đến tòa tiểu lâu quen thuộc, nơi mà chàng đã hơn một lần thả mộng hồn trong nỗi hương tình.

Chàng đẩy cửa bước vào.

Kim Từ Yến đang chờ chàng, thành thực mà chờ chàng. Nàng không tô son điểm phấn, cứ để sắc thái tự nhiên mà tiếp đón chàng.

Sắc thái tự nhiên đó làm cho Yến Thanh thêm ngây ngất tâm hồn, nàng hiện ra một vẻ đẹp cao quý thoát tục.

Cẩm nhi mang trà ra.

Yến Thanh hộp một hơi trà rồi nhắm mắt thốt :

- Đáng quá! Phải chi có rượu thì hay quá! Cô nương cứ cho mang rượu ra đây đi. Khi tại hạ ra đi Hoa Liên Liên có bảo là rượu ngon sẵn dành chờ tại hạ trong tòa tiểu lâu này, mà còn có những thức nhắm tuyệt diệu nữa!

Cẩm nhi mỉm cười :

- Cuộc tiệc chuẩn bị sẵn sàng lắm chứ song Kim cô nương bảo triệt hạ hết rồi.

Yến Thanh trở mắt :

- Tại sao. Kim cô nương giận tại hạ không đến đây trước.

Kim Từ Yến lạnh lùng :

- Tôi làm gì sanh giận! Tôi có tranh giành gì với cái bọn đó đâu. Mang trà dâng ra đây để Yến công tử uống cho tỉnh rượu chứ! Công tử cần tỉnh rượu!

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ tùy thời tùy chỗ mà tỉnh, muốn tỉnh lúc nào cũng được, dù đã uống hết bao nhiêu vò cũng thế. Rượu làm say cái xác thân của tại hạ thôi chứ rượu không thể làm say hồn. Cho nên tâm hồn tại hạ lúc nào cũng tỉnh.

Kim Từ Yến thốt :

- Nếu là tỉnh thì công tử không nên trở lại đây!

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại sao tại hạ không nên trở lại. Tại hạ bị người ta đuổi thành thử phải bắt buộc người ta thỉnh trở lại. Tại hạ bị nghèo đuổi đi bây giờ mang tiền trở lại.

Kim Từ Yến cười mỉa :

- Tôi biết công tử mới phát tài, một thứ hoạch tài. Có phải là công tử có mười vạn lượng bạc chăng.

Yến Thanh cười lớn :

- Tin tức linh thông đấy! Rất tiếc những tin tức đến với cô nương không được đầy đủ, rõ ràng lắm. Thật sự số bạc do tại hạ vừa được của Long Võ tiêu cục đã được sử dụng trọn vẹn mua một danh dự cho Long Võ tiêu cục mất rồi. Số bạc đó tại hạ mang hết trao cho tri phủ Trần Giang để phân phát cho nạn dân.

Kim Từ Yến hỏi :

- Tại sao công tử lại làm thế.

Yến Thanh đáp :

- Tại vì dù là một lã tử nghèo xác xơ, tại hạ không phải là kẻ cướp.

Kim Từ Yến lắc đầu :

- Tôi muốn hỏi sao công tử làm việc đó cho Long Võ tiêu cục.

Yến Thanh thần nhiên :

- Tại vì tại hạ cao hứng! Cô nương sợ tại hạ thất bại nên âm thầm đưa tại hạ đi xa. Tại hạ muốn chứng minh là mình không ngán sợ chúng nên phải làm ra cái gì xem cho được. Quả nhiên tại hạ làm được!

Kim Từ Yến thở dài :

- Yến Thanh! Yến Thanh là con người như thế nào.

Yến Thanh điềm tĩnh đáp :

- Là một lã tử! Lã tử không làm được như thế sao.

Kim Từ Yến cắn răng.

Một phút sau nàng gằn giọng :

- Được! Bỏ qua việc đó đi. Công tử bảo rằng mình không phát tài, như vậy là nghèo vẫn nghèo, công tử bằng vào đâu mà trở lại đây. Phải biết chốn này những ai túi rỗng tiền không dùng hòng lui tới.

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhưng túi tại hạ đầy, tiền tại hạ dư thì tại hạ có quyền lui tới đây như thường.

Chàng chìa ngân phiếu ra, Cẩm nhi vươn tay chụp lấy, chàng toan với tay giật lại, song lại thôi, đoạn thốt :

- Cứ lấy đi! Nhưng đừng quên gọi tới hẻm Điều Ngư cho chị em họ Hoa bốn mươi lượng. Số đó tại hạ ban thưởng cho chị em họ.

Cẩm nhi cười nhẹ :

- Yến đại gia rộng tay quá, một bữa rượu tốn bốn mươi lượng kẻ cũng có hạng đấy!

Yến Thanh giải thích :

- Rượu thì khỏi tốn tiền vì là rượu mời. Còn bốn mươi lượng đó là tiền ban thưởng hai chị em họ Hoa. Không có việc gộp chung cả rượu lẫn thưởng đâu tiểu cô nương ơi!

Kim Từ Yến nhìn ngân phiếu cười mỉa :

- Chính hần bảo công tử đến tìm hai chị em nhà ấy mà!

Yến Thanh thốt :

- Thoạt đầu tại hạ cứ tưởng là ngân phiếu của Mạt Tử. Bởi anh em họ Mạt có ước hội với tại hạ tại Kim Lăng. Sau đó mới biết là của Vu Tuấn.

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Anh em họ Mạt nghèo rớt mồng tơi, tiêu cục sắp đóng cửa vĩnh viễn trong mai đây thì tiền đâu mà họ trao cho công tử. Rõ ràng là Vu Tuấn giả trò quý, mượn tay họ Mạt đấy!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Họ làm gì với nhau mặc họ, có quan hệ gì đến tại hạ đâu! Tại hạ chỉ biết là mình nhận tiền của anh em họ Mạt thì phải làm việc cho anh em họ, có vậy thôi. Tuy nhiên con người của Vu Tuấn cũng khá tốt, có thể kết tình bằng hữu với y!

Kim Tử Yến hỏi :

- Công tử và y đã kết giao với nhau rồi sao.

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ cướp tiêu kỳ của y, y không thù mà trái lại còn uyển chuyển giao tình bằng hữu với tại hạ nữa!

Kim Tử Yến trầm giọng :

- Y có chủ ý sao đó!

Yến Thanh lắc đầu :

- Chủ ý quái gì trong việc đó cô nương! Tại hạ là một lã tử, nhà không có ở, túi luôn luôn văng tiền thì người ta còn lợi dụng tại hạ để làm gì chứ.

Kim Tử Yến gần từng tiếng :

- Công tử có tài, người ta định lợi dụng cái tài của công tử để thực hiện một công cuộc chi đó.

Yến Thanh giật mình :

- Chẳng lẽ ngoài công cuộc bảo tiêu bọn Mã Bách Bình còn có những hoạt động bại hoại. Tại hạ nhận thấy Long Võ tiêu cục thịnh vượng lắm mà! Họ đang trên đà phát tài, có thiếu thốn chi mà phải hành nghề bất chính.

Kim Tử Yến thờ dài, muốn nói chi đó lại thôi, rồi hỏi :

- Công tử đã đáp ứng gia nhập Long Võ tiêu cục.

Yến Thanh lắc đầu.

Kim Tử Yến thờ phào tiếp :

- Thế là tốt! Làm tiêu sư tại Kim Lăng không được đâu!

Yến Thanh kinh ngạc :

- Tại sao. Tại hạ đã đáp ứng với anh em họ Mạt vào giúp việc trong tiêu cục của họ rồi! Năm trăm lượng bạc đó là tiền thưởng dùng trang trải gia phí, trong năm hôm tại hạ bắt đầu nhận việc.

Kim Tử Yến mỉm cười :

- Anh em họ Mạt với Long Võ tiêu cục tuy hai mà một. Tôi muốn nói là họ chẳng khác nhau mấy may!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không giống nhau đâu Kim cô nương! Điều này thì tại hạ biết rõ lắm! Song phương chống đối nhau trên mọi điểm, có thể cho là họ thù nhau cũng chẳng phải ngoa! Cũng vì có sự chống đối đó mà anh em họ Mạt ngừng sinh ý mấy năm qua.

Kim Tử Yến hỏi :

- Làm sao công tử biết.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Cướp tiêu kỳ của Long Võ là tại hạ đáp ứng sự thỉnh cầu của anh em họ Mạt đó!

Kim Từ Yên sững sờ.

Chùng như nàng không tưởng là có việc đó.

Yến Thanh tiếp luôn :

- Tại hạ nói ra đây cho cô nương nghe hy vọng cô nương đừng tiết lộ ra ngoài, nếu bọn Long Võ biết được thì e rằng họ chẳng dễ yên cho anh em họ Mạt đâu. Nếu anh em họ có bề gì thì chính là tại hạ không xứng đáng là bằng hữu của họ.

Kim Từ Yên trầm ngâm một lúc :

- Tôi sẽ giữ kín cho, công tử yên trí. Tuy nhiên tôi cần nói với công tử là ngày trước anh em họ Mạt bất đồng với Long Võ tiêu cục chứ từ nay trở đi hai nhà như một. Sự liên lạc đó bắt đầu từ việc Vu Tuân nhường phần hộ tống số hàng hóa của hãng dệt Bách Thái cho anh em họ Mạt.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ hiểu. Vu Tuân có cho tại hạ biết, y mượn cơ hội này để hóa giải niềm hiềm khích giữa họ Mạt và Long Võ tiêu cục phát sanh từ mấy năm qua.

Kim Từ Yên bĩu môi :

- Những lời nói đó chỉ có quỷ mới tin được chứ con người có lương tri ai mà tin cho! Đã khinh miệt người ta suốt năm sáu năm rồi bây giờ chỉ cần nhường lại một chuyến bảo tiêu là xem như mua chuộc được bao nhiêu lỗi lầm của ngày tháng dài rộng sao.

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Bây giờ tình thế đổi khác rồi Kim cô nương. Có tại hạ cộng tác với anh em họ Mạt thì anh em họ đâu có ngần sợ Long Võ tiêu cục nữa. Tuy nhiên tại hạ nghĩ Long Võ tiêu cục cũng nên thức thời vụ một chút để giữ hòa khí giữa đồng nghiệp với nhau. Tránh được phần nào hay phần ấy những cuộc đổ máu bất lợi đồng đều cho cả song phương.

Kim Từ Yên trầm giọng :

- Thế là công tử nhất định lưu lại tại Kim Lăng.

Yến Thanh thờ dãi :

- Tại hạ biết làm sao hơn. Ngoài võ công tại hạ không có nghề nào cả nên tại hạ phải bán võ để nuôi miệng. Bán võ thì còn nơi nào được giá hơn trong các tiêu cục. Không làm tiêu sư thì làm kẻ hộ vệ, nhưng mà làm con chó giữ nhà cho các phú gia thì sao được tự do bằng các tiêu sư.

Chàng dừng lại một chút đoạn tiếp :

- Huống chi tại hạ đã đáp ứng với anh em họ Mạt rồi và tại hạ cũng đã nhận tiền của người ta rồi!

Kim Từ Yên cắn môi lắc đầu :

- Muốn lưu lại Kim Lăng yên ổn thì công tử phải gia nhập Long Võ tiêu cục. Ngược lại công tử đừng hòng ở đây lâu!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không sao đâu, Vu Tuân đáp ứng với tại hạ là bảo đảm tại hạ sẽ không gặp một phiền phức nào do người trong Long Võ gây nên. Hơn thế y còn hứa giúp cho tiêu cục của anh em họ Mạt có việc làm mãi mãi.

Kim Từ Yên cười lạnh :

- Công tử đã giết người của họ mà họ bằng lòng để cho công tử yên lành ư.

Yến Thanh điềm nhiên :

- Hắc Hổ Đào Hoàng chết là tại hạ hung hãn, toan giết tại hạ. Tại hạ chỉ tự vệ thôi!

Kim Từ Yên hỏi :

- Họ bằng lòng bỏ qua không truy cứu sao.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ giải bày trường hợp bất khả kháng, bằng chứng là những vết kiếm trên thân thể Đào Hoàng. Chính hấn đã dồn tại hạ vào chân tường, tại hạ không còn một tấc đất để lùi bước.

Dừng một chút chàng tiếp :

- Cô nương cũng hiểu tam thức Đạt Ba chỉ được sử dụng khi nào không còn làm gì khác hơn được để bảo toàn sanh mạng mình.

Kim Từ Yên vụt cất giọng thành khẩn thốt :

- Yên Thanh công tử! Tôi có mấy lời trung thực xin tỏ cho công tử nghe. Kim Lăng không phải là nơi dừng chân cho công tử, muốn được an toàn công tử hãy ly khai chốn này càng gấp càng có lợi. Tốt hơn hết công tử hãy tìm một địa phương cô tịch mà ở...

Yên Thanh cười khổ :

- Đề ngày ngày hóp gió mà sống phải không cô nương. Có ai hóp gió mà sống được chẳng cô nương. Tìm về những nơi cô tịch mà ở thì sinh hoạt với ai.

Kim Từ Yên hừ một tiếng :

- Trừ cái việc chém giết chẳng lẽ công tử không còn biết làm gì khác hơn. Công tử còn trẻ tuổi, đang cường tráng thiếu chi nghề nuôi sống mà lo! Chẳng hạn như câu cá, cày ruộng, làm vườn...

Yên Thanh lắc đầu :

- Không chết đói thì cũng cuồng tay chân, cuồng trí óc! Nếu thích những nghề đó thì tại hạ tội gì phải học võ công mấy năm dài khổ sở. Huống chi trong huyết quản của tại hạ chất lãng tử chảy tràn trề, đã là một lãng tử thì không thể làm một ẩn sĩ được. Lãng tử phải sống một cuộc đời sôi động, nhiệt náo, chen mình giữa cảnh phồn hoa, ngày rượu đêm gái, thừa nhân thì chơi một canh bạc. Những thứ đó chẳng bao giờ có ở những nơi cô tịch cả cô nương ơi!

Kim Từ Yên thờ dài :

- Xem ra công tử đã lâm bệnh nặng, hết thuốc cứu chữa rồi! Nói phải không nghe cứ làm theo tánh bướng bỉnh!

Yên Thanh cười hi hi :

- Con người là thế đó, Kim cô nương! Cho nên những lời khuyên đáng giá đều trở thành vô ích. Cũng như cô nương có cái nghề này đâu phải là nghề thích hợp với cô nương! Có thiếu chi cách sống mà cô nương chọn nghề này. Giả như tại hạ khuyên cô nương nên chuyển hướng thì cô nương có chịu nghe chăng.

Kim Từ Yên lắc đầu :

- Tôi là kỹ nữ, thân bất do kỷ!

Yên Thanh đáp :

- Tại hạ là lãng tử, thân bất do mang!

Kim Từ Yên lắc đầu :

- Tôi bị bức mà làm, công tử đâu có bị bức!

Yên Thanh đáp :

- Sở thích bức tại hạ, sở thích bắt tại hạ trở thành một lãng tử. Huống chi tại hạ đã trót học võ thì phải dùng võ mà nuôi sống, làm một tiêu sư cũng được lắm chứ, có gì nhục đâu mà tại hạ không nên làm.

Kim Từ Yên nhìn chàng một lúc thật lâu đoạn trầm giọng hỏi :

- Vậy là công tử quyết định từ mình dấn sâu trong cái hố u minh chờ nguy hiểm!

Yên Thanh lắc đầu :

- Tại hạ chẳng hiểu tại sao cô nương lại cho rằng hành nghề bảo tiêu là tự dìm sâu vào hố u minh, chờ nguy hiểm.

Kim Từ Yên thốt :

- Được rồi, công tử muốn dấn thân vào quỹ đạo mơ hồ này thì cứ nhắm mắt lặn mình vào. Hãy đến Cảnh Thái mà làm một chân tiêu sư.

Yên Thanh mỉm cười :

- Không được đầu cô nương. Tại hạ đã nhận lời với anh em họ Mạt rồi!

Kim Từ Yên cười lạnh :

- Công tử đùa với tôi đấy à! Anh em họ Mạt nghèo xơ nghèo xác từ mấy năm qua ngồi không mà ăn của, vốn liếng sạch sành sanh. Nếu không có Long Vô giúp giặt thì làm gì chi ra nổi một số bạc gia phí cho công tử. Tiêu cục của họ bất quá chỉ là một tấm bình phong, mọi hoạt động đều do Long Vô chủ trương cả.

Yến Thanh chớp mắt :

- Nếu vậy tại hạ gián tiếp là người của Long Vô sao.

Kim Từ Yên hừ một tiếng :

- Nếu không vậy thì khi nào họ bỏ lại qua cái chết của Đào Hoàng cho công tử.

Yến Thanh suy tư một chút :

- Cũng chẳng sao! Là tiêu sư thì làm ở tiêu cục nào cũng thế thôi. Vẫn hộ tống hàng hóa, chia hoa hồng, tháng tháng lại còn lãnh lương! Mình vẫn có phương tiện phê phán với người ta, chẳng bù bó gối chịu cảnh thất nghiệp!

Kim Từ Yên hỏi :

- Thế tại sao công tử không chịu gia nhập tiêu cục Cảnh Thái.

Yến Thanh mỉm cười :

- Cảnh Thái hay Long Vô thì cũng do cha con họ Mã khai thác kia mà, có khác chi nhau đâu mà phải chọn nơi này bỏ nơi kia.

Kim Từ Yên đáp :

- Có khác chứ, bởi khác nên mới có đến hai chiều bài, tuy cả hai đều là do Mã Bách Bình khai thác song Mã Bách Bình chỉ trực tiếp điều khiển Long Vô tiêu cục thôi, dù hẳn là Tổng tiêu đầu trên danh nghĩa thì điều khiển luôn Cảnh Thái tiêu cục. Song sự thực thì trong tiêu cục Cảnh Thái có một chủ nhân khác nắm trọn uy quyền, Mã Bách Bình không có ảnh hưởng chi hết.

Yến Thanh hỏi :

- Người đó là ai.

Kim Từ Yên đáp gọn :

- Tôi!

Yến Thanh giật mình kêu lên :

- Kim cô nương đừng đùa chứ!

Kim Từ Yên nghiêm giọng :

- Tôi đâu có đùa! Tôi nói thật đấy mà! Thực ra tôi không phải là chủ nhân chân chánh, tôi chỉ thay mặt chủ nhân chân chánh mà điều hành sự việc. Vì không tiện trực tiếp điều khiển nên tôi nhường lại cho Mã Bách Bình đứng tên với chức Tổng tiêu đầu chứ tại Cảnh Thái tôi có quyền hành nhiều hơn hẳn.

Yến Thanh lộ vẻ không tin.

Kim Từ Yên tiếp :

- Lần trước công tử đánh ngã Phi Ứng Ngưu Thất và Bát Quái Kim Đào Ký Từ Bình mà người ta không tìm đến công tử hỏi này hỏi nọ, công tử có biết tại sao không. Và tại sao mẹ nuôi tôi chỉ nói một tiếng là chúng chẳng dám đến đây luôn. Cho công tử biết là chúng nể nang tôi đó!

Yến Thanh mỉm cười :

- Cô nương không ngăn Mã Bách Bình thế tại sao lại để cho hắn khinh thường.

Kim Từ Yên cười lạnh :

- Hắn mà dám khinh thường tôi à. Giết chết hắn hắn cũng chẳng có gan như vậy đâu.

Yến Thanh thốt :

- Nhưng cái đêm đó tại bến Tàn Hoài.

Kim Từ Yến chận lời :

- Hôm ấy hẳn có việc cần thương lượng với tôi, vì cần che giấu hành tung nên hẳn phải dùng cái lối mời mọc như thế. Tuy nhiên đi hay không là quyền của tôi, hẳn không thể cưỡng bách tôi được. Tôi vui miệng uống nhiều thành say, Nguru Thất chẳng biết công thủ nên buông lời xúc phạm mà phải thọ nhục. Giả như tôi không say bước ra nói mấy lời thì làm gì có chuyện đáng tiếc xảy ra cho Nguru Thất và Kỳ Từ Bình!

Yến Thanh kêu khẽ :

- Kim cô nương! Tại hạ không ngờ cô nương...

Kim Từ Yến thấp giọng :

- Còn nhiều việc nữa công tử, song hiện nay tôi không tiện nói ra nhưng nếu công tử chịu đến Cảnh Thái thì sự tình lại khác, lúc đó chúng ta trở thành người nhà, chúng ta thời thường xum họp với nhau.

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Cô nương thứ cho vậy, tại hạ đã nghĩ kỹ lắm rồi, không thể đến đó được cô nương ơi!

Kim Từ Yến cau mày :

- Tại sao không thể. Chẳng lẽ công tử cam tâm hợp tác với Mã Bách Bình.

Yến Thanh lắc đầu :

- Làm gì có việc đó cô nương! Vuru Tuấn vốn muốn kéo tại hạ về Long Võ tiêu cục song y không thể đòi hỏi một sự xuất phát tiền bạc tùy tiện như vậy nơi Mã tổng tiêu đầu nên y phải nhượng lại cho Huỳnh Đệ tiêu cục của họ Mạt.

Kim Từ Yến dụ dẫn :

- Nếu như công tử về với Cảnh Thái thì tôi bảo đảm là có những dễ dãi về tiền bạc dành cho công tử, không rắc rối như ở trong Long Võ đầu. Ngoài ra công tử còn được trả công trọng hậu.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ là kẻ vô gia cư cần gì có tiền nhiều. Ở trong Long Võ hay trong Cảnh Thái thì tại hạ chỉ là một tiêu sư. Nhưng về với Huỳnh Đệ tiêu cục thì tại hạ là một Tổng tiêu đầu, đến anh em họ Mạt cũng chẳng quản thúc nổi!

Kim Từ Yến lắc đầu :

- Nhưng Mã Bách Bình quản thúc được công tử.

Yến Thanh lắc đầu :

- Làm gì hẳn điều khiển được tại hạ. Hẳn có phải là chủ nhân đâu.

Kim Từ Yến đáp :

- Huỳnh Đệ tiêu cục do hẳn chủ trì, hẳn gián tiếp nắm quyền điều khiển!

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ không tin có việc quanh co đó. Đành là Vuru Tuấn có nói là sẽ chia sớt lại cho anh em họ Mạt một số sinh ý song tại hạ có cách tranh thủ công cuộc kinh doanh, sở dĩ họ Mạt thu dụng tại hạ là vì muốn đương đầu với Mã Bách Bình, cạnh tranh ráo riết với Mã Bách Bình cho hả cái tức ôm ấp từ lâu. Miễn sao là đừng gây tổn thương hòa khí giữa nhau là đủ, giả như Mã Bách Bình có dùng biện pháp mạnh thì bọn tại hạ cũng chẳng sợ gì!

Kim Từ Yến hỏi :

- Công tử liệu mình thủ thắng nổi chăng.

Yến Thanh đáp :

- Đã có chạm mặt nhau hơn một lần rồi. Long Võ tiêu cục luôn luôn xử nhữn, chẳng dám sanh sự chi. Cô nương cũng biết tại hạ ương ngạnh, quật cường

như thế nào rồi. Bởi thế tại hạ từ chối gia nhập Long Võ tiêu cục cũng như từ chối lời mời của cô nương vào hàng ngũ tiêu sư Cảnh Thái!

Kim Từ Yến hỏi :

- Công tử tự hào mình có bản lĩnh sao.

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Không! Tại hạ đâu có ngu xuẩn đến độ đó! Bất quá tại hạ tự tin thôi! Chẳng đợi có tài cao mới lập chí. Ai ai cũng có quyền vạch con đường cho mình đi, đi theo chí hướng của mình. Còn thành hay bại là do trời. Quanh chúng ta nhìn nơi nào lại chẳng thấy chướng ngại, chẳng lẽ thấy chướng ngại rồi lại ngán sợ, thùn mình rút cổ rút đầu.

Tuy nhiên chàng lại cao ngạo tiếp :

- Nói thật với cô nương nếu trong Long Võ tiêu cục hạng người xuất sắc nhất là cờ Kỳ Tử Bình thì tại hạ có quyền khinh thường và tin rằng mình hạ bọn đó không khó khăn lắm.

Kim Từ Yến cười lạnh gọi Cầm nhi :

- Ngươi bước ra lãnh giáo công tử một vài chiêu xem!

Cầm nhi cười khúc khích bước tới, nghiêng mình thốt :

- Yến đại gia! Xin chỉ điểm cho một vài tuyệt học!

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không có hứng giao thủ với một cô bé!

Cầm nhi bất chấp, hai tay vươn ra, chân lướt tới, công vào huyệt đạo trọng yếu của Yến Thanh.

Yến Thanh vội né tránh.

Cầm nhi vừa vỗ vừa điểm liên tiếp phát xuất hơn mười chiêu.

Yến Thanh hóa giải dễ dàng, cuối cùng chụp vào mạch môn của Cầm nhi cười thốt :

- Cô bé khá đấy! Ta thành thật khen đó!

Bất thành lĩnh, Cầm nhi rút tay về rồi thuận thế chĩa một ngón tay đâm vào ngực chàng.

Kim Từ Yến biến sắc hét lớn :

- Tiểu Cầm! Ngươi to gan hạ độc thủ!

Muộn mắt rồi.

Ngón tay của nàng chạm da ngực của Yến Thanh kêu một tiếng bịch.

Yến Thanh không việc gì nhưng Cầm nhi cảm thấy đau, rú lên một tiếng buông xuôi tay lùi lại, loạng choạng mấy bước không đứng vững ngã nhào.

Kim Từ Yến biến sắc :

- Yến Thanh công tử! Công tử giết Cầm nhi!

Yến Thanh cười hi hi :

- Nàng không chết đâu! Bất quá ngón tay nàng gây một đót xương. Nàng hiểm độc lắm đó nhé, mới ngần tuổi đó mà xuất thủ là quyết giết người! Lớn lên nữa nàng sẽ hung ác không tưởng nổi! Tại hạ phải giáo huấn nàng một phen, may sửa bớt tánh khí của nàng!

Kim Từ Yến trầm giọng :

- Đành rằng nàng có lỗi song công tử không nên giáo huấn bằng cách đó!

Yến Thanh điềm nhiên :

- Gây một đót xương tay có sao đâu!

Kim Từ Yến hừ lạnh :

- Nhưng tại sao nàng lại ngã xuống.

Cầm nhi nằm dưới sàn áp ứng kêu lên :

- Cô... cô nương!.. Tôi... tê cứng thân mình... không cử động được!

Yến Thanh lại cười :

- Tiểu cô nương đã biết ta có ba lối tấn công một lượt thì phải cẩn thận đề phòng chứ! Trước hết ta chụp mạch môn bằng pháp Triệt Mạch Thủ. Tiểu cô nương vận nội lực vùng thoát, nội lực vô hình trung đưa nội kinh của ta từ tay ta theo vào mình tiểu cô nương, nội kinh đó gây chấn động nơi tiểu cô nương thì tự nhiên phải ngã. Cũng may ta biết được thủ pháp đó nếu không thì ngực của ta đã nát với ngón tay của tiểu cô nương rồi!

Kim Từ Yến bước tới chà sát khắp thân mình của Cầm nhi một lúc lâu song không khai giải huyết đạo được.

Cuối cùng nàng đành kêu gọi Yến Thanh :

- Công tử! Nàng còn nhỏ dại hãy tha thứ cho nàng một lần!

Yến Thanh mỉm cười đập nhẹ lên mình của Cầm nhi hơn mười chỗ.

Cầm nhi cử động được liền nhưng lại không vận dụng công lực được.

Nàng biến sắc hét lên :

- Công tử phế hủy võ công của tôi rồi!

Yến Thanh đáp :

- Không quan hệ gì. Mạch bị triệt, khí huyết bị ngăn trở trong nhất thời không khôi phục nguyên trạng được đâu! Cứ yên tâm nằm nghỉ một đêm đi, sáng ra là khỏi! Còn nhỏ tuổi tiểu cô nương không nên sớm tập tành hung hãn, cứ mỗi lần xung đột là mỗi hạ độc thủ như vậy thì có ngày mất mạng đấy! Hãy nhớ lần sau còn vô lễ là ta sẽ phá hủy võ công vĩnh viễn đó!

Cầm nhi ngậm vận công, nghe chân khí lưu thông được, có điều quá yếu.

Do đó nàng không tin là mình phải nằm nghỉ trọn đêm. Nàng cho rằng bất quá trong giây lát nàng sẽ lấy lại bình thường được.

Yến Thanh đoán hiểu ý của nàng bảo :

- Đi nằm nghỉ đi, trong bốn giờ liền đừng làm loạn động khí huyết thì tự nhiên qua khỏi. Nếu cãi lời ta thì đừng mong tránh khỏi tàn phế suốt đời đấy!

Cầm nhi đâm sợ, cố gắng gật đầu thoát :

- Đa tạ Yến đại gia giáo huấn!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Ta biết tiểu cô nương chưa phục. Tiểu cô nương có muốn thực nghiệm một lần nữa chăng.

Cầm nhi đáp gấp :

- Không! Không! Tôi đâu dám Yến đại gia!

Đoạn nàng lui ra.

Kim Từ Yến hỏi :

- Công tử thật sự là đệ tử của Trần Tam Bạch.

Yến Thanh đáp :

- Những di tích của tiên sư cô nương đã trông thấy rồi, còn vờ hỏi làm chi nữa.

Kim Từ Yến biến sắc :

- Làm sao công tử biết được.

Yến Thanh tiếp :

- Rất giản đơn. Trong quyển kiểm phổ tại hạ có đề một sợi tóc, khi tại hạ xem lại thì sợi tóc biến mất. Trong tập thi cao của tiên sư lại có dấu tay ở một vài trang. Những cái đó chứng tỏ là có người sờ mó đến di vật! Tại hạ hết sức kỳ quái tại sao tại sao các vị chỉ sao lại quyển thi cao nhưng không đụng chạm đến quyển kiểm phổ...

Kim Từ Yến trả lời :

- Tuyệt học của Tam Bạch tiên sinh tuy linh diệu song bọn tôi vẫn xem thường.

Bất quá bọn tôi muốn tìm chứng tích xác định công tử có đúng là đệ tử của Trần Tam Bạch hay không vậy thôi.

Yến Thanh hỏi :

- Điều tra kỹ về tại hạ như thế bọn cô nương có mục đích gì.

Kim Từ Yến hỏi lại :

- Chứ Vu Tuấn không có nói với công tử chi hết sao.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không! Y có ý giao tình với tại hạ là để dẫn dụ tại hạ gia nhập Long Võ tiêu cục. Tại hạ cự tuyệt rồi y chẳng hề trở lại vấn đề đó nữa. Y chỉ hy vọng là tại hạ xem y như một bằng hữu cho hòa khí đôi bên tồn tại thế thôi.

Chàng nghiêm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ các vị có bí mật chi đó.

Kim Từ Yến đáp :

- Khoát cái lột ca kỹ âm thầm điều khiển một tiêu cục dĩ nhiên tôi phải có một vài bí mật gì chứ. Tuy nhiên tôi không muốn cho công tử biết những bí mật đó.

Yến Thanh rung vai :

- Tại hạ không hỏi đâu!

Kim Từ Yến nói vậy song vẫn muốn Yến Thanh tò mò, tìm hiểu. Chàng lờ đi, nàng thất vọng cau mày hỏi lại :

- Công tử không muốn truy cứu.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ tưởng là không nên biết mà làm gì. Tại hạ chỉ mong cầu được bình an, làm tiêu sư để kiếm miếng ăn, mảnh mặc vậy thôi. Hiểu thêm việc thì chuốc thêm phiền, ích chi đâu cô nương!

Kim Từ Yến thốt :

- Vậy thì công tử nên ly khai Kim Lăng là tốt hơn hết. Ở đây sớm muộn gì công tử cũng bị lôi cuốn vào vòng nhiệt náo.

Yến Thanh cười mỉa :

- Tại hạ có tự do, việc gì tại hạ không muốn làm thì đừng hòng ai cưỡng bức tại hạ làm. Mọi áp lực đối với tại hạ đều vô hiệu.

Kim Từ Yến hừ một tiếng :

- Tại sao công tử lại cố bám víu vào mảnh đất Kim Lăng này thế. Trên thế gian không có địa phương nào cho công tử dừng chân à.

Yến Thanh đáp :

- Hiện tại là vậy đó Kim cô nương! Tại hạ đã nhận tiền thì phải làm việc cho người, khi nào việc đủ tiền vừa thì tại hạ sẽ đi nếu tại hạ muốn đi. Bởi tại hạ ở đi tùy hứng, không ai đuổi mà đi, không ai cầm mà ở. Lần trước cô nương âm thầm tống khứ do đó tại hạ hết sức bất bình do đó phải trở lại đây cho bằng được!

Kim Từ Yến bỗng thấp giọng :

- Tôi hỏi thật công tử nhé, công tử đến Kim Lăng hẳn là có mục đích gì đặc biệt phải không.

Yến Thanh cau mày :

- Kỳ chưa! Cô nương muốn gì. Tại hạ không hiểu nổi!

Kim Từ Yến tiếp :

- Tin tôi đi, công tử! Nếu có mục đích gì đặc biệt công tử nên cho tôi biết. Tôi hứa sẽ giữ kín cho công tử. Hơn thế tôi còn trợ giúp công tử đạt mục đích nữa đó!

Yến Thanh cơ hồ xiêu lòng.

Chàng suýt tin là nàng thành thật, quyết trợ giúp chàng.

Nhưng chàng tỉnh ngộ ngay và nhận ra là Kim Từ Yến lợi hại vô cùng.

Và lại chàng có cần ai tiếp trợ. Một Vưu Tuấn cũng đủ rồi, đủ lắm rồi!

Người ta thường nói, lợi bất khả độc, mưu bất khả chung. Tin nhiều người quá, người ta biết rõ cơ mưu của mình nếu người ta phản bội thì sao.

Dù không phản bội đi nữa, chàng cũng không muốn làm liên lụy đến ai. Bởi đối phương nguy hiểm vô tường.

Chàng bẳng vào đâu dám tin tưởng Kim Từ Yến.

Chàng cười đáp :

- Tại hạ không hiểu cô nương có ý tứ gì. Tại hạ một lãng tử thì có nơi nào chẳng đến được. Ngẫu nhiên đến Kim Lăng tìm được việc làm có tiền lương thì lưu lại làm việc lãnh lương, tiêu xài. Lãng tử thì có mục đích gì mà cô nương gạn hỏi.

Kim Từ Yến vừa thất vọng, vừa an ủi.

Thất vọng vì Yến Thanh không nói tâm tư cho nàng hiểu. An ủi vì nàng tin tưởng Yến Thanh không có tâm tư gì, chàng chỉ là một lãng tử không hơn không kém.

Lãng tử làm việc kiếm tiền xài đâu phải chuyện lạ.

Dù sao thì nàng cũng tự mâu thuẫn với mình. Phàm ai đa nghi cũng đều thế cả!

Nàng thở dài thốt :

- Cũng được! Vậy công tử hãy đến Huỳnh Đệ tiêu cục mà làm việc đi. Giả như muốn ở lại Kim Lăng lâu thì công tử nên ghi nhớ điều này là đừng đa sự! Tránh tiếp xúc với người trong Long Võ tiêu cục, càng tránh càng tốt!

Yến Thanh mỉm cười :

- Người ta đừng chạm đến tại hạ thì tại hạ dư công đâu đi chạm người ta! Tại hạ chỉ mong được yên thân thôi, nhưng không chấp nhận bất cứ thái độ nào phủ đầu tại hạ.

Kim Từ Yến cười khò :

- Cái khẩu khí đó là khẩu khí vong mạng chi đó!

Yến Thanh cười dòn :

- Lãng tử và Quang Côn là huynh đệ mà! Không đánh nhau là lãng tử, gặp việc phải đánh thì lãng tử biến thành Quang Côn ngay! Cô nương mắng tại hạ là vong mạng chi đồ nghĩ cũng chẳng sai lắm!

Kim Từ Yến đáp :

- Luận về võ công thì tại đất Kim Lăng này trừ Mã Bách Bình ra chẳng còn một ai là địch thủ của công tử!

Yến Thanh ngẩng cao mặt :

- Tại hạ xem Mã Bách Bình rất thương! Nếu có cơ hội tại hạ sẽ cho hắn biết hắn là con người vô dụng, hủi danh vô thực!

Kim Từ Yến đáp :

- Mã Bách Bình không động thủ với công tử đâu. Chỉ có con bé Cầm nhi đó, hôm nay nó bị đánh ngã thì nhất định nó sẽ tìm một cơ hội nào đó báo thù.

Lòng dạ của nó hẹp hòi lắm. Công tử hãy lưu ý đến nó! Tài nghệ của nó cũng khá lắm!

Yến Thanh vọt trăm gương mặt :

- Tại hạ không hiểu tại sao cô nương lại giữ con bé đó ở bên mình như vậy! Tại hạ vốn không quan tâm đến nàng ta song vừa rồi tại hạ vô cùng kinh ngạc nhận ra nàng có những cử động vượt lứa trẻ con, nàng xuất thủ cực độc. Nếu không nể mặt cô nương thì tại hạ đã phế hủy luôn võ công của nàng đó.

Kim Tử Yến lắc đầu :

- Trước mặt tôi công tử không nên làm như thế. Giả như sau này lúc vắng mặt tôi nàng còn sanh sự thì công tử cứ hạ độc thủ.

Yến Thanh hỏi :

- Cô nương không kèm thúc được nàng sao.

Kim Tử Yến thờ dài :

- Trước mặt tôi thì nàng còn tuân phục. Sau lưng tôi nàng tùy tiện hành động, bất chấp tôi đồng ý hay không! Thật tình tôi không chịu nổi cái thứ ngoan cố đó!

Yến Thanh hỏi :

- Thực sự nàng kiêng ai hơn hết.

Kim Tử Yến đáp :

- Tự nhiên là chủ nhân vô hình chủ trì Cảnh Thái tiêu cực. Còn tôi bất quá chỉ là một kẻ đại diện quản lý vậy thôi.

Biết không bao giờ Kim Tử Yến chịu tiết lộ, Yến Thanh vẫn hỏi :

- Chủ nhân vô hình là ai.

Kim Tử Yến cười khò :

- Công tử không chuẩn bị dán thân vào quỹ đạo này thì đừng hỏi gì là hơn!

Yến Thanh gật đầu :

- Được! Không hỏi thì không hỏi! Lần trước bị cô nương tổng khứ, tại hạ luôn tưởng nhớ đến cô nương. Giờ đây tại hạ đã trở lại rồi mong cô nương đừng tái diễn cái trò ấy nữa!

Yến Thanh lưu lại tòa tiêu lâu của Kim Tử Yến đứng ba hôm. Trong ba hôm đó nàng hết lòng tiếp đãi chàng.

Trong ba hôm đó Mã Bách Bình không đến quấy nhiễu nàng.

Y cũng bỏ luôn cái lệ họp hàng ngày, theo quy củ của tổ chức để cho nàng được yên ổn.

Yến Thanh hưởng ba ngày sung sướng vào thì rượu, ra thì có đôi, dạo khắp danh lam thắng cảnh trong vùng, như hồ Huyền Vô, hồ Mạt Sầu, đài Vũ Hoa, bến Yên Tử.

Kim má má cũng không hề gây phiền phức cho họ.

Qua ngày thứ tư Vụ Tuấn đến.

Gặp nhau rồi họ cùng khoác cái lột giả mạo như cũ, xưng hô theo sáo giang hồ.

Vụ Tuấn cười thốt :

- Yến huynh quả thật tốt phúc! Từ trước đến nay Kim cô nương không hề tiếp đãi ai lâu như thế! Tiểu đệ nghĩ Yến Thanh nên ở lại đây luôn đi!

Kim Tử Yến lạnh lùng :

- Vụ tiêu sư! Y ở đây mà được sao. Phải biết mỗi hôm lệ phí là bao nhiêu chứ!

Vụ Tuấn vẫn cười :

- Hiện tại Yến huynh của chúng ta khác hơn ngày trước. Yến huynh đã là một tiêu sư của Huỳnh Độ tiêu cực, một tổng tiêu sư nói đúng hơn. Chúc vụ đó

bảo đảm cho Yến huynh một cuộc sống sung túc lắm. Hôm qua anh em họ Mạt trở về, chuyến hộ tống vừa rồi đem lại cho họ hai vạn lượng bạc thù lao, họ định chia cho Yến huynh một phần trong số thù lao đó nên Yến huynh đâu còn túng thiếu nữa!

Kim Từ Yến cười mỉa :

- Thù lao trọng hậu quá!

Vưu Tuấn lơ đãng đáp tình bơ :

- Tổng số thù lao trọng hậu thì phân chia cho mỗi người cũng trọng hậu luôn vì bên Huỳnh Đệ tiêu cục chỉ có hai chủ nhân và một Tổng tiêu đầu! Người ít thì tiền chia phải nhiều.

Kim Từ Yến lạnh lùng :

- Vấn đề là chuyến hộ tống dành cho Huỳnh Đệ tiêu cục mỗi năm là bao nhiêu.

Vưu Tuấn đáp :

- Hàng lựa của hai hiệu Bách Phong và Bách Thái cần phải chuyên chở từ Cô Tô về Kim Lăng ít nhất mỗi tháng một chuyến. Công cuộc hộ tống sẽ được ủy thác cho anh em họ Mạt trọn vẹn. Trừ những lúc họ bận việc nhà không đảm trách được. Mỗi năm họ kiếm trên dưới hai mươi vạn lượng bạc.

Kim Từ Yến bĩu môi :

- Mã Bách Bình quyết định như thế.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Phải! Bách Bình huynh còn muốn nhường thêm những vụ sinh ý ở các địa phương khác nữa song sợ họ Mạt ít người đảm trách không kham nên chưa đề cập đến.

Kim Từ Yến hừ một tiếng :

- Mã Bách Bình rộng rãi quá! Để cho người ta cướp hàng chẳng làm gì người ta lại còn nhường việc làm lại luôn!

Vưu Tuấn thần nhiên đáp :

- Bình huynh rất cảm kích Yến huynh về việc đã làm tại phủ Trấn Giang. Tuy việc làm có tính chất bông đùa song cũng là một sự kiện đẹp. Bình huynh quyết kết giao bằng hữu với Yến huynh.

Kim Từ Yến mỉa mai :

- Chứ không phải kéo y vào quỹ đạo sôi động à.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Quỹ đạo gì đâu Kim cô nương! Tuy nhiên Yến huynh từ chối, Bình huynh hết sức tiếc đó! Dù sao đi nữa Bình huynh cũng mừng cho Yến huynh, bởi về với Huỳnh Đệ tiêu cục Yến huynh là một Tổng tiêu đầu, lãnh thù lao trọng hậu, còn ở tại Long Võ bất quá Yến huynh chỉ là một tiêu sư hạng cuối, lương lại ít.

Kim Từ Yến cười nhẹ :

- Yến Thanh là một kẻ vô danh thế mà được Kim Kiếm Ngân Tiên Mã Bách Bình, Tổng tiêu đầu hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái, một thanh niên tài tuấn khét tiếng trên giang hồ hạ cố đòi kết giao kẻ ra cũng là một điều lạ!

Vưu Tuấn cười vang đáp :

- Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Yến huynh là người đáng cho Bình huynh khâm phục thì Bình huynh muốn kết giao, đó là lẽ đương nhiên, có chi lạ đâu cô nương! Tại hạ chỉ sợ Yến huynh cho là Bình huynh cầu cạnh chứ làm gì có việc hạ cố.

Y trầm giọng nói tiếp :

- Huống chi Yến huynh xuất thân từ danh môn, có võ học rất cao minh!

Kim Từ Yến mỉa mai :

- Chưa động thủ với người lần nào làm sao biết được võ học của người ta rất cao minh.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Hà tất phải có giao thủ mới biết chân giá trị của con người! Cái gương Bát Quái Kim Dao, Thánh Thủ Linh Viên còn đó chẳng đủ chứng minh một tài năng siêu việt sao. Tại hạ vừa nghe nói mới đây nàng nữ tỳ của cô nương cũng đã được Yến huynh giáo huấn nữa kia mà!

Kim Từ Yến biến sắc :

- Ai loan truyền việc của Tiểu Cầm nhanh thế.

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Ở đây chỉ có ba người, cô nương không nói, Kim đại nương không nói thì đương nhiên là Tiểu Cầm nói chứ còn ai nữa!

Kim Từ Yến nổi giận :

- Tại sao nó lại đi học với các người. Nói để làm gì.

Vưu Tuấn đáp :

- Thế cô nương quên Tiểu Cầm đã nhận Hòa Long Thần Đình lão gia làm nghĩa phụ sao. Nàng ấy chạy đi cho Đình lão gia biết liền sau khi được Yến Thanh giáo huấn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ai biết ý này

Kim Từ Yến nổi giận hét lên :

- Con tiện tỳ ngày càng lộng!

Nàng vỗ bàn rầm rầm.

Vưu Tuấn điểm một nụ cười tiếp :

- Giận làm chi cô nương! Con nít mà! Làm gì có khí độ như người lớn! Cũng may lúc đó Bình huynh cho con bé mấy tát tai nẩy lửa, bảo nàng ta nên tự lượng sức mình, đã hồ đồ thì bị nhục cũng cố mà chịu. Bình huynh còn cho biết Yến huynh là bằng hữu của chúng ta, nếu từ nay nàng còn vô lễ nữa thì đừng trách tại sao không ai bênh vực nàng!

Kim Từ Yến lại phẫn nộ :

- Tiểu Cầm là người của tôi, ai mượn Mã Bách Bình răn dạy nó.

Vưu Tuấn giải thích :

- Cô nương giận làm gì. Bình huynh làm tốt cho cô nương đó. Tiểu Cầm phải hiểu Yến huynh là khách của cô nương thế mà nàng lại cho mình thông minh, chạy đi tìm Đình lão gia, mong cầu Đình lão gia phục hận cho nàng. Đình lão gia vốn nóng tính, nếu nghe lời nàng thì nguy hại biết bao nhiêu. Bình huynh bất buộc phải dẫn nàng để ngăn chặn mọi phiền phức. Từ nay Yến huynh sẽ thời thường đến với cô nương. Nếu con bé đó còn vô lễ nữa thì có phải là mất mặt cô nương chẳng.

Kim Từ Yến trầm ngâm một chút đoạn thờ dài :

- Liều đầu ngày càng tự tung tự tác, đem việc tại đây tiết lộ nơi khác, toan kích thích người ta sanh sự với nhau. Đáng hận thật!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Tại cô nương dung túng cho nàng bây giờ thành tánh rồi cô nương còn nói cái chi nữa. Thực ra nếu nàng ở đây lâu hơn thì nàng hư hỏng hơn. Cô nương nên tống khứ nàng đến nơi khác đi.

Kim Từ Yến cau mày :

- Đình lão tiêu đầu ủng hộ nàng thì làm sao tôi tống khứ nàng được.

Vưu Tuấn vội thốt :

- Điều đó cô nương cứ để tại hạ nói qua với Đĩnh lão gia cho. Tại hạ yêu cầu Đĩnh lão gia lơ đi để mặc cô xử lý con bé đó. Cô nương nên nhớ muốn tống khứ nàng thì cũng nên chọn chỗ thích hợp nhé.

Kim Từ Yến tiếp :

- Thế thì tôi nhờ Vưu tiêu đầu lo hộ, cái con bé đó quá quái lắm làm tôi chịu hết nổi rồi. Tôi không có thời giờ kiểm soát nó mà nghĩa mẫu tôi cũng chẳng có dư công giám thị nó. Do đó mà nó tùy tiện muốn làm gì thì làm!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Cô nương yên tâm! Tại hạ xin lo liệu việc đó!

Kim Từ Yến liếc xéo y tiếp :

- Vưu Tiêu đầu lanh lợi như vậy thảo nào Mã Bách Bình chẳng trọng dụng. Vưu tiêu đầu quả là tay nặng cân, lại có thể hội ý người! Đáng phục lắm!

Vưu Tuấn đáp :

- Chung quy chính nhờ Yến Thanh đó, không có Yến Thanh thì Bát Quái Kim Dao không bỏ đi, tại hạ tìm đâu ra một chỗ trống để nhảy vào có dịp vươn mình!

Kim Từ Yến hừ lạnh :

- Miệng lưỡi của Vưu tiêu đầu không vừa đâu nhé. Hôm nay Vưu tiêu đầu đến đây để làm cái việc thuyết khách phải không.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Đâu có cô nương! Tại hạ đến để mời khách chứ không thuyết khách! Bình huynh muốn mời hai vị đến Bách Hoa lầu dùng bữa.

Kim Từ Yến giật mình :

- Hai vị.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Thực ra chủ nhân có đến ba vị, ngoài Bình huynh có anh em họ Mạt nữa. Mạt Tạng và Mạt Tử muốn có muốn có một cuộc tiệc khánh thành việc hợp tác với Yến Thanh, còn Bình huynh thì muốn nhân cơ hội này hội kiến với Yến huynh để tỏ lời cảm tạ về vụ dẫn tể nạn dân tại phủ Trấn Giang.

Yến Thanh chen vào câu chuyện :

- Tại hạ tùy ý hành sự. Quý cục không bắt tội là may khi nào dám nhận lời cảm tạ.

Vưu Tuấn tha thiết thốt :

- Dù sao Yến huynh cứ tảng lờ cho qua tuyệt đối không nên buông lời thoái thác như vậy. Trong tiệc còn có nhiều đồng nghiệp tham dự chẳng phải chỉ có Bình huynh và anh em họ Mạt không thôi đâu.

Kim Từ Yến hỏi :

- Rõ ràng là Vưu tiêu đầu đến đây cốt ý mời Yến công tử tại sao lại còn kèm tôi vào.

Vưu Tuấn cười hì hì :

- Cô nương hỏi khó mà làm chi! Tự nhiên phải có cô nương nữa chứ! Bất quá Yến huynh là khuôn mặt mới tại hạ phải cho biết một vài chi tiết cần thiết vậy thôi.

Đoạn y tiếp :

- Tuy nhiên để cho cuộc tiệc được hợp thức đúng cái ý nghĩa của nó thì cô nương hãy để cho Yến huynh đi trước rồi sau đó cô nương sẽ đến.

Kim Từ Yến hừ một tiếng :

- Mã Bách Bình định quanh cửa trên tôi phải không.

Vưu Tuấn vội phân trần :

- Xin cô nương hiểu cho, nếu kẻ như Yến huynh là một ngoại nhân thì Yến huynh là một ngoại nhân duy nhất biết rõ thực quyền của cô nương tại Cảnh Thái còn tất cả đều biết Bình huynh là Tổng tiêu đầu của hai tiêu cục. Hiện tại không có lợi gì phanh phui cái hư danh của Bình huynh cho ngoại nhân biết. Vậy cô nương ủy khúc tùy thời lép một chút cho sự việc chung.

Kim Tử Yến cảm hận :

- Tôi không đến!

Vưu Tuấn tiếp :

- Nếu không hứng thì cô nương tùy tiện, không đến cũng được, còn Yến huynh thì không thể vắng mặt. Vậy cô nương cho phép y xuất ngoại một vài giờ thôi, tại hạ quyết không dám cầm y lâu hơn, xong việc rồi là đưa y về đây liền, trả lại cho cô nương!

Kim Tử Yến bĩu môi :

- Vưu tiêu đầu khéo nói chơi! Tôi có quyền gì cướp tự do của Yến công tử!

Thốt xong nàng đứng lên, phất tay áo quay mình bước vào trong.

Vưu Tuấn buông thông vài câu đưa đẩy nửa đoạn kéo Yến Thanh ra đi.

Ra đến đường Vưu Tuấn cau mày hỏi :

- Sự tình tiến triển như thế nào lão đệ.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không tiến triển mấy may! Theo khẩu khí của nàng tiểu đệ thấy chừng như nàng đứng về cánh của chúng ta vậy.

Vưu Tuấn chớp mắt :

- Nghĩa là đồng chí hướng.

Yến Thanh mỉm cười :

- Hình như là vậy.

Vưu Tuấn hỏi :

- Lão đệ có tiết lộ chân tướng phần nào chưa.

Yến Thanh vội lắc đầu :

- Làm gì dám vội vàng thế! Sáu lần trước thất bại đủ cảnh cáo cho tiểu đệ dè dặt đó. Vưu huynh không thể hồ đồ được!

Vưu Tuấn thở phào :

- Vậy là tốt! Thiên Ma lệnh chủ thủ đoạn cao lắm đó, Yến lão đệ đừng quên! Nếu bại lộ sự tình thì nguy không thể tưởng nổi cho chúng ta!

Yến Thanh cười khổ :

- Tiểu đệ hiểu! Không có kinh nghiệm nào đắt giá bằng kinh nghiệm đánh đổi với cái chết mà tiểu đệ thì đã chết những sáu lần rồi!

Vưu Tuấn tiếp :

- Nếu Kim Tử Yến có cái tâm hướng ngoại thì là một điều hay, chúng ta sẽ lợi dụng nàng. Nàng từ Thiên Ma giáo đến đây chứ không phải là người ngoài được thu nhận như phần đông các nhân viên trong Long Võ và Cảnh Thái. Dù vậy ngu huynh chỉ sợ nàng không hiểu chi nhiều về Thiên Ma lệnh chủ.

Yến Thanh thốt :

- Tiểu đệ không có hỏi nàng về việc đó nhưng theo tiểu đệ nhận xét thì nàng không biết Thiên Ma lệnh chủ là ai đâu.

Vưu Tuấn trầm ngâm một chút :

- Có thể Kim má má biết rõ hơn nàng. Lão đệ tìm cơ hội dò thám nơi mộ ta xem sao! Chừng như mộ này rất có hảo ý đối với lão đệ.

Yến Thanh không nói gì.

Vưu Tuấn tiếp :

- Lúc lão đệ giáo huấn con bé Tiểu Cầm, Kim má má có trông thấy. Mụ ấy rất tán thưởng công phu của lão đệ, chính mụ ta thông tri cho Mã Bách Bình đó. Mụ bảo Mã Bách Bình tìm cách câu dẫn lão đệ vào cuộc!

Yến Thanh a một tiếng :

- Tại sao mụ không bảo thẳng Kim Tử Yến.

Vưu Tuấn đáp :

- Theo ngu huynh thì có lẽ Kim Tử Yến không đồng ý sao đó. Từ ngày gặp lão đệ chừng như nàng biến đổi khác trước, chừng như nàng bắt mắt với sinh hoạt ngày cũ.

Yến Thanh nhẹ thở dài :

- Thiên Ma lệnh chủ làm mất lòng thuộc hạ như vậy thì chúng ta có cơ hội thành công nhiều. Người ta chỉ sợ chứ không phục thì sớm muộn gì cũng có biến cố trong giáo đó.

Vưu Tuấn tiếp :

- Thiên Ma lệnh chủ là con người cẩn mật cực độ. Từ bao năm nay ngu huynh nhờ Phương Thiên Kích Tiết Y che chở trà trộn vào trong Phân đàn Kim Lăng, tìm đủ trăm phương ngàn kế để truy cứu chân tướng của Lệnh chủ thế mà chẳng thủ hoạch được một kết quả nhỏ nhất nào!

Họ vừa đi vừa nói chuyện với nhau, một lúc sau Vưu Tuấn trở lại vấn đề tiệc rượu thốt :

- Đặc biệt hôm nay cả Mã Cảnh Long cũng tham dự buổi tiệc nữa đấy! Cái lão ấy từ ngày bị bức phụ trách Phân đàn đã không hề lộ diện bây giờ phá lệ đủ biết lão xem trọng lão đệ như thế nào. Yến lão đệ nên uyển chuyển đối xử với lão.

Yến Thanh hỏi :

- Còn có những ai nữa.

Vưu Tuấn đáp :

- Một số người phụ trách các tiêu cục khác nhưng bọn này chỉ chuyên ve vuốt nịnh bợ Mã Bách Bình, chẳng đáng kể gì!

Yến Thanh hỏi :

- Thần Tiên song kiệt quả bị Mã Bách Bình mua chuộc rồi chăng.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Ngu huynh chưa được rõ. Trước kia thì anh em họ Mạt chống đối Mã Bách Bình song hiện tại thì hoàn toàn nhu thuận đối với Mã Bách Bình, biểu thị rõ ràng cái ý hợp tác thật sự. Chẳng biết có phải là vì họ không chịu nổi cái nghèo nên biến đổi tâm tánh chăng.

Yến Thanh thở ra.

Vưu Tuấn tiếp :

- Bất quá lão đệ yên trí, họ không là người trong Thiên Ma giáo. Tài nghệ của họ tầm thường, Thiên Ma giáo không cần dùng họ đâu!

Họ đến Bách Hoa lâu.

Một đại tửu lầu tại bến Tần Hoài.

Vưu Tuấn còn căn dặn thêm Yến Thanh khi cả hai đặt chân lên thang lầu :

- Những người có mặt trong tiệc rượu hôm nay đều kính trọng lão đệ lắm đó. Sự kiện này gây bất mãn cho một số lão nhân. Bất mãn nhiều nhất là Thanh Bình kiếm khách Sử Kiếm Như và Hỏa Long Thần Đình Hoàng. Hai vị này sẽ tìm cách gây khó khăn cho lão đệ. Lão đệ phải uyển chuyển đối phó với họ, không cần quá mềm mại cũng không nên cứng quá.

Yến Thanh gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu!

Lâm Kỳ từ trên lầu chạy xuống, trông thấy họ reo lên :

- Hay quá! Các vị đến rồi! Người ta đang chờ đợi trên đó!

Rồi hần thấp giọng tiếp :

- Đình Hoàng cũng đang mắng oang oang trên đó. Yển huynh hãy cẩn thận nhé!

Vưu Tuấn cau mày :

- Lão không phải là chủ nhân cũng không phải là khách. Bất quá lão có mặt để giúp phân nhiệt não cho khách thôi thì tại sao lão lại mắng người ta. Hà huống chủ nhân Mã tiên bối đã xuất hiện rồi.

Lâm Kỳ mỉm cười :

- Có một vài món nuốt không tiêu nên người ta chờ gặp Yển huynh sẽ trả lại. Chờ lâu thì người ta phải cáu chó sao!

Yển Thanh cau mày :

- Tại hạ chưa hề tiếp xúc với lão tại sao lão cáu kỉnh với tại hạ.

Lâm Kỳ đáp :

- Thứ nhất lão chủ nhân xuất hiện. Cách đây khoảng vài tháng lão bày tiệc mừng lục tuần, chính lão đích thân đến mời lão chủ nhân nhưng lão chủ nhân từ chối tham dự, viện lẽ thân thể không được an khang. Rồi bây giờ lão chủ nhân lại tự động chủ tọa cuộc tiệc này. Đình Hoàng cho là mất mặt, cấm hận, định trút hận lên đầu lên cổ Yển huynh đó!

Yển Thanh lạnh lùng :

- Cái lão đó sao mà khí lượng hẹp hòi thế.

Lâm Kỳ tiếp :

- Thứ hai là lần hộ tống hàng từ Cô Tô về đây sau cùng đáng lẽ là do lão phụ trách. Vưu huynh lại vì Yển huynh mà giao phó cho Huỳnh Đệ tiêu cục làm cho lão ta mất đứt vạn lượng bạc!

Vưu Tuấn hừ một tiếng :

- Việc đó có liên quan gì đến Yển huynh đâu. Sao lão lại hận người ta. Huống chi bốn huynh đệ đã từng giải thích với lão rồi. Ngoài ra bốn huynh đệ cũng đã đền bù thiệt hại cho lão, năm ngàn lượng bạc phải ít.

Lâm Kỳ cười nhẹ :

- Mất vạn lượng lấy năm ngàn ai cũng tiếc huống hồ một kẻ tham. Nhưng những cái đó nhỏ mọn không đáng kể, điều quan trọng hơn hết là nàng Hoa Tích Tích nào đó. Từ ngày Yển huynh đến Kim Lăng nàng ấy bắt đầu lạnh nhạt với lão ta. Nghe nói trong giấc ngủ Tích Tích thường gọi tên Yển huynh làm Đình lão tức dấm chết được.

Yển Thanh cau mày quay qua Vưu Tuấn trách :

- Vưu huynh hại tiểu đệ rồi.

Vưu Tuấn cười hi hi :

- Yển huynh không thể trách tiểu đệ được. Ai bảo Yển huynh có dung mạo khôi ngô tuấn tú, có tác phong siêu thoát. Giả như tiểu đệ là nữ nhân tiểu đệ cũng mê luôn!

Yển Thanh vội khoát tay :

- Đừng đùa Vưu huynh!

Vưu Tuấn vẫn cười :

- Tại lão ấy hẹp lượng cứ nghĩ quấy cho người ta chứ Yển huynh có Kim Tử Yển rồi còn màng chi một đoá hoa dại bên lề đường nữa. Đình Hoàng chưa thấy người nên hần học chữ nếu thấy Yển huynh tự nhiên lão phải tự kiểm điểm lại, lão nhận ra cái kém của mình và thức ngộ ra mình già, xấu bụng làm sao sánh được với thanh niên, nhất là một thanh niên tài tuấn! Tích Tích có mơ vọng mặc nàng. Yển huynh có tranh đoạt đâu mà lão hận.

Yển Thanh thở dài :

- Đành vậy rồi! Song con người cố chấp luôn luôn hành động kém lý trí. Chỉ sợ hôm nay...

Vưu Tuấn chận lời :

- Có Mã lão anh hùng Đinh Hoàng không dám tự tung tự tác đâu! Bất quá Yến huynh phải dè dặt một chút thôi!

Lâm Kỳ khích :

- Nếu Yến huynh tin tưởng mình dư thắng thì cứ dẫn mặt lão ta, dẫn mặt lão một lần cho lão tồn tới chết! Cục diện hôm nay là một cơ hội cho Yến huynh lập danh tại đất Kim Lăng này. Bằng mọi cách Yến huynh không thể để cho thình danh của lĩnh tiên sư phải mai một!

Hắn làm như tha thiết với Yến Thanh lắm song thực ra chính hắn chất củi, ché dầu và mồi lửa cho Yến Thanh đốt!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Lâm huynh đệ muốn có khoảng trống để điền mình vào phải không.

Lâm Kỳ thoáng đỏ mặt :

- Tiểu đệ đâu có cái vọng tưởng đó Vưu huynh! Bất quá tiểu đệ không chịu nổi cái tính khí cao ngạo của Đinh Hoàng nên mới mong mời Yến huynh mở mặt lão ta, cho thấy trần gian này không chỉ có mỗi một mình lão!

Vưu Tuấn thốt :

- Tánh khí của Đinh lão cao ngạo thật song con người lão rất tốt, nếu kém tài người nào là lão khẳng khái phục người đó. Bằng có là lão bại nơi tay Bình huynh thế mà không hề thù hận dù thuộc hàng thức bá vẫn luôn xem trọng một diệt nhị, sẵn sàng thi hành mọi mạng lệnh của Bình huynh. Nếu Yến huynh khéo làm cho lão phục thì lão sẽ hết lòng trợ giúp nếu có việc cần nhờ đến lão. Bằng ngược lại lão phần nộ rồi thì là phiền phức phát sanh, khó tránh được!

Dừng lại một chút y tiếp :

- Đinh Hoàng đứng đầu trong mười mười hộ pháp, nếu lão bỏ đi thì chín người kia cũng bỏ đi luôn. Hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái cần phải có hạng cao niên lèo lái. Già đi hết còn lại toàn bọn trẻ là vô phương phát triển! Phải tìm lại thêm một số cao thủ lão thành khác, tìm thì có song khó có sự dung hợp giữa họ như đám này!

Lâm Kỳ đâm lo ngại, hồi hận là mình đã khích thích Yến Thanh. Hắn len lén nhìn Yến Thanh xem chàng có thái độ nào.

Yến Thanh không biểu lộ một cảm nghĩ nào, thản nhiên điểm một nụ cười từ từ bước lên thang lầu.

Lâm Kỳ vội chạy lên trước cao giọng báo cáo :

- Khách đến rồi! Lãng Tử Yến Thanh đã đến rồi!

Gian lầu ngày thường chứa hơn hai mươi chiếc bàn song hôm nay chỉ còn ba chiếc thôi, bao nhiêu bàn còn lại được khuôn dẹp đi nơi khác, bày một khoảng rộng đủ cho một cuộc biểu diễn võ nghệ.

Anh em họ Mạt và Mã Bách Bình bước đến đầu thang nghinh tiếp.

Điều làm cho mọi người kinh ngạc là Mã Cảnh Long cũng đứng lên, thành thử các vị tiền bối cũng phải đứng lên theo.

Bọn khách đêm cũng không thể ngồi yên tại chỗ được.

Sự kiện đó tăng phần long trọng cho cuộc tiếp nghinh Yến Thanh và gây thêm bất mãn cho số người đã sẵn bất mãn.

Yến Thanh bước đến vòng tay với các vị tiền bối, cung kính thốt :

- Các vị dành cho sự đón tiếp long trọng như thế này vẫn sinh đâu dám nhận! Kính mong các vị thứ cho cái lỗi đến chậm!

Vưu Tuấn bước theo chàng giới thiệu từng người một.

Mã Bách Bình thân mật nắm tay chàng thốt :

- Người trong bốn cục mạo phạm đến Yến huynh, tiểu đệ hết sức áy náy, nhân Mạt thị song hiệp thiết tiệc khánh thành sự hợp tác của Yến huynh tiểu đệ dành một phần chủ đề có dịp tạ tội với Yến huynh!

Yến Thanh hơi bối rối đáp :

- Mã huynh khách khí quá đi thôi! Thực ra Mã huynh càng đại lượng, tiểu đệ càng hổ thẹn cho mình hồ đồ...

Mã Bách Bình trả lại mấy câu khiêm tốn.

Quần hùng cũng phụ họa mỗi người một câu.

Yến Thanh lần thứ nhất trông thấy Mã Cảnh Long nhận ra lão còn đủ phong độ của một bậc đại anh hùng, tinh thần vững, công lực mạnh khác hẳn một số lão nhân khi tuổi về chiều thì bại nhược suy vi, sống trong phảng phất của thình danh ngày cũ.

Để thử mức độ thâm hậu của Mã Cảnh Long, Yến Thanh vờ quý xuống làm lễ để cho Mã Cảnh Long đưa tay nâng chàng đứng lên, thừa dịp đó chàng lại đỡ tay Mã Cảnh Long.

Song phương vận công, công lực tương đồng, nhưng phần thâm hậu thì Mã Cảnh Long trội hơn còn phần mãnh liệt thì Yến Thanh trên bậc.

Dĩ nhiên Yến Thanh chỉ bằng vào khí huyết cương cường chứ công phu tu vi đâu sánh được với một lão nhân đã tập luyện trước khi chàng mở mắt chào đời, một công phu trải qua số năm bằng hai số tuổi của chàng.

Phàm ai có võ công cao đều nhận thấy cuộc so lực ngầm đó và mấy lão nhân bắt đầu nể Yến Thanh, không còn xem thường chàng như mấy hôm nay họ đánh giá chàng quá thấp.

Mã Cảnh Long bật cười ha hả :

- Tốt! Tốt lắm! Đàng mặt niên thiếu anh hùng! Đáng khâm phục!

Chính lão nắm tay Yến Thanh, đưa chàng đến chiếc ghế thứ hai bảo chàng ngồi xuống đó.

Chiếc ghế này vốn dành cho Đình Hoàng bởi lão Đình đứng đầu bọn hộ pháp, lão chỉ nhường có một mình Mã Cảnh Long thôi.

Tuy Mã Bách Bình là Tổng tiêu đầu song Đình Hoàng thuộc hàng thúc bá. Mã Bách Bình cũng không dám vượt bậc dù trên quyền.

Đáng lẽ lão ngồi ở ghế thứ nhất song có Mã Cảnh Long tham dự thành ra lão sụt xuống ghế thứ hai.

Bây giờ Mã Cảnh Long ngang nhiên dành chiếc ghế đó cho Yến Thanh bảo sao lão không tức.

Lão biến sắc, lạnh lùng bước tới cầm chiếc chén và đôi đũa lên thốt :

- Chén đũa này lão phu có dùng rồi, dơ dáy, xin cho lão phu lấy mang đến chỗ ngồi khác!

Cử động đó chứng tỏ cái ý của lão ngầm bảo rằng chiếc ghế thứ hay này là ghế của lão.

Lão nhắc khéo Mã Cảnh Long, mà cũng tỏ sự bất bình luôn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đường kiếm kinh người

Mã Cảnh Long thấy thái độ kỳ lạ của Đình Hoàng sững người một chút rồi thốt :

- Đình hiền đệ! Lỗi tại ngu huynh! Chỉ vì ngu huynh thấy Yến lão đệ là bậc thiếu niên anh hùng nên sanh lòng ngưỡng mộ, muốn đàm đạo với Yến huynh đệ mấy câu thành ra có việc mượn tạm ghế. Đình hiền đệ cảm phiền chiều lòng ngu huynh một tí.

Đình Hoàng cười lạnh đáp :

- Có chi đâu! Đại ca hiểu lầm thôi! Ngồi thứ tại đây do Vưu Tuấn xấp đặt, chiếc ghế đó chẳng phải dành cho tiểu đệ chẳng qua lâu ngày không gặp mặt đại ca tiểu đệ ngồi tạm để được gần đại ca, hàn huyên mấy câu cho thỏa dạ mơ hoài. Bây giờ khách đã đến rồi tiểu đệ phải trả lại ghế đó là việc dĩ nhiên! Đại ca có lỗi chi đâu!

Yến Thanh mỉm cười thốt :

- Đình lão tiên bối là bậc tài cao rất được trọng vọng trong võ lâm, vẫn sanh khi nào dám tiếm vị! Chẳng qua vẫn sinh ngưỡng mộ thình danh của Mã lão từ lâu bây giờ mới có dịp gặp mặt nên muốn ngồi gần để tỏ niềm kính mến qua mấy câu đàm đạo vậy thôi. Tiên bối không cần phải đổi chỗ.

Rồi chàng vuron tay!

Chàng rõ chàng dùng thủ pháp gì chén đĩa trong tay Đình Hoàng vụt chuyển sang tay chàng.

Chàng đặt luôn các vật đó xuống chỗ cũ.

Đình Hoàng giật mình đưa tay lấy lại. Song Yên Thanh đưa tay ngăn chặn.

Chén và đĩa bị đẩy tới đẩy lui hơn mười lượt.

Chén đĩa bị đẩy là do kinh lực vô hình, Yên Thanh không hề chạm tới mà Đình Hoàng thì chung cũng chẳng mó đến được.

Đình Hoàng then quá thành giận, bất chấp nhất thiết, đâm mạnh xuống lưng bàn tay của Yên Thanh.

Yên Thanh không phản ứng chi hết cứ để nguyên bàn tay cho Đình Hoàng đánh xuống.

Đấm nửa chừng, Đình Hoàng bèn đổi thế, sè tay thẳng ngón, lật qua, chặt xuống, xống tay áo của lão trúng lưng tay Yên Thanh, lưu lại một vết đỏ.

Yên Thanh không hề đổi sắc, lập tức vòng tay thốt :

- Tiền bối thương mến như vậy vẫn sanh cảm kích vô cùng. Cung kính bất như phụng mạng, vẫn sanh đa tạ!

Chàng cầm chén đĩa lên.

Tay đã bị đánh trúng, chàng dùng tay đó cầm chén đĩa hỏi :

- Chỗ ngồi của tiền bối đâu. Văn sanh xin mang những vật này đến tận chỗ cho tiền bối.

Vưu Tuấn vội lên tiếng :

- Ở đây! Ở đây! Hôm nay kể như có hai chủ nhân mà khách thì chỉ có một vị. Yên huynh đã được Long Võ lôi kéo rồi thì Đình lão gia đại diện làm khách cho Mạt thị song hiệp.

Làm khách cho anh em họ Mạt là ngồi vào ghế đầu bên bàn tiệc của họ.

Yên Thanh bèn mang chén đĩa của Đình Hoàng đặt lên bàn tiệc đó, trước chiếc ghế đầu.

Rồi chàng nắm tay Đình Hoàng kéo lão ngồi xuống.

Đình Hoàng biến sắc.

Chặt xống tay xuống lão đã áp dụng chương pháp Liệt Hỏa. Lão vận đủ mười thành công lực, chân hỏa tập trung tại tay, nóng hơn mảnh sắt nung.

Chân hỏa chuyển sang bàn tay của Yên Thanh thì tay của chàng phải nóng, chàng phải khó chịu và cuối cùng mạch môn của chàng phải bị đốt cháy, cánh tay của chàng phải bị tê liệt vĩnh viễn!

Nhưng sự thực lại trái ngược hẳn!

Bàn tay của chàng lạnh như giá băng!

Sự kiện đó chứng tỏ chàng có luyện Hàn Băng Huyền Âm Công, một công phu khác tinh của Liệt Hỏa Thần Chương.

Và dĩ nhiên dấu đỏ đó do Yên Thanh cố ý tạo ra để cứu vớt danh diện cho Đình Hoàng.

Hơn thế nữa chàng còn vờ rung tay để tỏ cho mọi người thấy là Đình Hoàng thắng!

Như vậy là chàng nhượng lão rõ rệt! Nhượng vì tôn kính bậc tiền bối chứ không vì kém tài, vì sợ võ công của lão.

Lão then!

Dù hiểu thắng song lão vẫn biết phục thiện, lập tức lão vòng tay thốt :

- Lão phu thất lễ, xin lão đệ thứ cho!

Yên thanh cười đáp :

- Sao lão tiền bối lại nói thế. Nếu tiền bối không nương tay thì văn sanh đã trở thành phế nhân rồi!

Đinh Hoàng nghiêm giọng :

- Lão đệ đừng vờ nữa! Lão phu dùng đến mười...

Yến Thanh vội chặn :

- Tiền bối chỉ dùng bảy tám phần mười công lực thôi, vẫn sinh miễn cưỡng chỉ trì được nên chẳng việc gì, nhờ thế bàn tay chỉ mang một vết đỏ. Sự kiện đó rõ ràng như vậy, vẫn sinh nào dám vờ vĩnh! Đinh Hoàng hiểu Yến Thanh cố ý che giấu sự thất bại của lão cho lão khỏi mất mặt.

Thành thử lão phải mơ hồ đáp :

- Chịu nổi tám thành công lực của lão phu trong lúc không phòng bị, lão đệ quả là tay cao cường đó! Lão đệ hãy uống với lão phu mấy chén. Lão phu thành thật mừng cho lão đệ đã đạt được mức độ rất cao trong võ học và hết sức khâm phục lão đệ!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tiền bối đoái hoài, vẫn sinh rất cảm kích!

Chàng trở về chỗ ngồi.

Mã Cảnh Long nắm bàn tay tả của Yến Thanh hỏi :

- Lão đệ không sao chứ. Tám thành công lực của Đinh hiền đệ không phải tầm thường đâu!

Yến Thanh chưa kịp摇头 Hàn Băng Huyền Âm Công, lòng bàn tay còn lạnh ngắt.

Mã Cảnh Long chạm lạnh kêu lên :

- Lão đệ không thọ thương!

Lão đã hiểu! Lão cười.

Những người khác không hiểu sự tình bên trong, chỉ lấy làm lạ thấy con người báo tạo như Đinh Hoàng bỗng nhiên biến đổi thành hòa nhã điềm đạm.

Cuộc rượu bắt đầu. Chủ khách vui vẻ uống ăn.

Một mình thù tạc với ba mươi người, không thể chứa số lượng rượu kinh khủng trong bụng, mà cũng không thể cho rượu theo lỗ chân lông ra ngoài nên Yến Thanh phải ngấm vận công biến rượu thành khói trắng, uống vào bao nhiêu là há miệng cho khói bay ra bấy nhiêu.

Nhờ vậy chàng trì nổi suốt bữa tiệc.

Ai ai cũng khen chàng có tửu lượng cao, Trầm Tam Bạch ngày trước vốn nổi tiếng là tay cứng rượu song xem ra cũng chẳng hơn chàng.

Ngày trước Trầm Tam Bạch thật sự lấy hiệu là Tam Thạch.

Mỗi một thạch là một trăm cân, vì tiên sinh uống được ba trăm cân nên lấy hiệu là Tam Thạch, lâu dần người ta xen cái hiệu đó như một cái tên của tiên sinh.

Rồi chẳng hiểu tại sao lão lại bỏ chữ Thạch, thay vào chữ Bạch.

Bạch là trắng, là trọn vẹn, không có một dấu vết nào.

Yến Thanh đem việc đó hỏi Sử Kiếm Như, Sử Kiếm Như hàm hồ đáp :

- Có lẽ vì tiên sinh có thói quen uống rượu là phải uống cạn ba chén mỗi đợt. Lúc giao thủ cũng đánh liên tiếp mỗi đợt ba chiêu không hơn không kém. Hết đợt này mới bắt qua đợt khác. Cho nên về tuyệt kỹ của tiên sinh bất cứ chiêu nào cũng gồm ba bộ phận chứ không độc nhất như hầu hết các môn công của các môn phái khác. Chẳng hạn như Đạt Ba tam thức là một ví dụ.

Sử Kiếm Như nhân dịp này cứ mãi xoay câu chuyện quanh vấn đề Trầm Tam Bạch. Yến Thanh giữ lễ độ ứng đáp với lão do đó cuộc họp mặt trên ba mươi người biến thành cuộc đối thoại của hai người.

Giả dĩ thiết tiệc đãi Yến Thanh là Mã Bách Bình có chủ đích hấn hoi, đầu phải để uống rượu, rồi ai ai cũng tùy tiện bàn chuyện phiếm!

Thoạt đầu vì lịch sự xã giao nên người ta còn nghe, lâu dần ai ai cũng sanh chán, miễn cưỡng theo dõi câu chuyện.

Yến Thanh cũng biết là đi xa đề song không làm sao dứt chuyện với Sử Kiếm Như được. Lão lại đòi chàng biểu diễn võ công.

Người bọc bọc hơn hết là Mã Bách Bình.

Y cau mày thốt :

- Sứ thúc thúc! Hôm nay là ngày mừng cho Yến Thanh vừa tiếp nhận...

Lâm Kỳ phụ họa :

- Đúng vậy! Yến huynh đã uống quá nhiều rượu rồi...

Sứ Kiếm Như cười vang :

- Là cao đồ của Tam Bạch tiên sinh thì bao nhiêu rượu đó có thấm gì đối với Yến lão đệ!

Yến Thanh thốt :

- Đạt Ba tam thức không thể biểu diễn đơn phương được. Cần phải có đối thủ và biểu diễn như vậy là phạm vào cấm kỵ lớn. Chỉ khi nào gặp trường hợp tự vệ vẫn sinh mới dám dùng, bắt buộc dùng. Xin tiền bối miễn thứ cho!

Sứ Kiếm Như đáp nhanh :

- Nếu cần có đối thủ thì lão phu sẵn sàng giao đấu với Yến lão đệ!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không được đâu tiền bối. Đạo kiếm vô tình nếu lỡ tay thì bất lợi lắm!

Sứ Kiếm Như quyết đòi cho kỳ được :

- Lão phu từng nghiên cứu Đạt Ba tam thức qua nhiều năm, tuy không thấu triệt các biến hóa của nó song cũng biết cách tránh né. Hà huống đây là cuộc biểu diễn thì khi nào lão đệ xuống tay mạnh mà phải ngại!

Yến Thanh đứng lên :

- Tiền bối là chỗ dựa của tiên sư vẫn sinh không dám cự tuyệt. Vậy xin tiền bối chấp nhận cho biện pháp này!

Sứ Kiếm Như hỏi :

- Biện pháp gì.

Yến Thanh đáp :

- Biện pháp giả tưởng. Xem chiếc cột kia như địch thủ, tiền bối đứng bên cạnh cứu ứng. Như vậy thì tiền bối cũng thấy được biến hóa của chiêu thức.

Cách biểu diễn đó có phần nào miễn cưỡng bởi đứng một bên cứu ứng là ở trong cái thế bị động rồi. Mà bị động là mất tiên cơ, khó thủ thắng.

Nhưng Sứ Kiếm Như lại nghĩ khác, cho rằng mình không bị tấn công thì đỡ được phòng bị, lão sẽ dốc toàn tâm ý phản kích.

Thì làm gì Yến Thanh không bại.

Thế là lão chịu liền.

Yến Thanh mỉm cười vùng kiếm đâm vào chiếc cột. Sứ Kiếm Như lập tức phóng kiếm ra định hất mũi kiếm của Yến Thanh lệch đích.

Nhưng lão ta chậm tay hơn Yến Thanh một giây.

Mũi kiếm của lão vừa phóng ra thì mũi kiếm của Yến Thanh đã chạm chiếc cột rồi.

Ba tiếng coong vang nhỏ, chiếc cột mang ba vết đâm.

Ba dấu kiếm đúng y ba vết thương trên mình Đào Hoàng!

Bất giác lão sửng sờ!

Dĩ nhiên lão công nhận võ học của chàng cao mình hơn lão một bậc.

Nhưng Bát Tý Thần Nông Cừu Mai Phong chưa phục.

Lão thốt :

- Sừ huynh vì ứng cứu nên xuất thủ sau do đó đường kiếm phải chậm. Nếu hai người đồng tài thì nhanh chậm một giây cũng là một yếu tố quyết định hơn kém. Trừ ra kẻ tấn công kém tài hơn kẻ ứng cứu thì kẻ ứng cứu mới làm được việc! Và lại lão phu muốn thấy oai lực của đường kiếm chứ không cần xem nhanh chậm!

Rồi lão tiếp :

- Lão phu muốn lão đệ biểu diễn lại lượt nữa mà lại biểu diễn với chính lão phu!

Vưu Tuấn xen vào :

- Như vậy là mất công bình rồi! Khi tấn công Yến huynh cần chú trọng vào đối thủ giả tưởng, cái đó hiển nhiên rồi. Ngoài ra Yến huynh còn phải phòng ngừa kẻ ứng cứu nữa, trong trường hợp đó phải kẻ như có hai đối thủ. Yến huynh phải phân tâm, đó là một sự kiện tạo bất lợi rõ rệt cho người giao đầu.

Các lão nhân khác chừng như muốn dịp này hạ thấp giá trị của Yến Thanh cho nên mỗi người chêm một câu và toàn là những câu chỉ trích chàng với những lý lẽ miễn cưỡng do họ cố tìm ra.

Cuối cùng chàng phải biểu diễn một lần nữa Đạt Ba tam thức.

Nhưng lần này đối tượng không là giả tưởng và chính Sừ Kiếm Như xuất thủ tấn công.

Lão đánh ra chiêu Cấp Lưu Phiêu Bình, một chiêu sát thủ tuyệt độc.

Trong một cuộc biểu diễn thân thiện mà đem chiêu sát thủ mà dùng kẻ cũng ác độc thật!

Ai ai cũng kinh hãi riêng Vưu Tuấn thì lo sợ cho Yến Thanh, y không tưởng nổi Sừ Kiếm Như tuyệt tình như vậy!

Yến Thanh tung mình lên đồng thời tràn qua một bên né tránh.

Vì vương bận nhiều người ở gần nên Sừ Kiếm Như không làm sao tiếp tục tấn công.

Chàng chỉ né tránh chứ không phản công.

Trần Lượng bật cười ha hả :

- Các hạ vô phương xuất Đạt Ba tam thức rồi!

Mã Cảnh Long lạnh lùng bảo :

- Tam hiền đệ hãy nhìn qua chiếc cột kia rồi hẳn cao hứng!

Mọi người hướng mắt về chiếc cột.

Nơi đó có ba dấu kiếm y như ba dấu trước.

Thay vì phản công ngay trên mình Sừ Kiếm Như, Yến Thanh vừa né tránh nhất kiếm của lão, vừa đâm vào chiếc cột. Người ta chỉ thấy chàng né tránh chứ không thấy chàng xuất thủ.

Trần Lượng há hốc mồm lâu lắm không nói được tiếng nào.

Mã Bách Bình luôn luôn reo hò tán thưởng. Yến Thanh bất động lâu rồi mà y vẫn không ngừng hoan hô, một mình hoan hô không cần ai phụ họa.

Lần trước Sừ Kiếm Như xuất thủ sau, các lão nhân còn tránh tròn.

Lần sau Sừ Kiếm Như xuất thủ trước thì còn ai nói gì nữa!

Không ai nói gì được thì cảm như mặc nhận chỗ tuyệt diệu của Đạt Ba tam thức.

Sừ Kiếm Như có ý thẹn, cho rằng cái nhục này là tự lão chuốc vào mình.

Lão cố cười vang khuất lấp cái hổ thẹn của lão :

- Nếu ba dấu kiếm đó ghi trên mình lão phu thì lão phu toi mạng rồi! Kiếm thuật của Yến lão đệ quả thật tinh diệu, ít có người sánh kịp lão đệ!

Bồing Phương Thiên Kích Tiết Y thốt :

- Lệch hai tấc! Ngắn một tấc!

Sử Kiếm Như lấy làm lạ hỏi :

- Lão Tiết nói thế là nghĩa gì.

Tiết Y mỉm cười :

- Lệnh hai tấc là nói về cái sau cho nên hai nhát kiếm đâm phần dưới không chạm da thịt mà chỉ làm thủng tà áo thôi. Còn ngắn một tấc là nhát kiếm phần trên không đâm vào yết hầu, chỉ sớt một nắm râu của Sử huynh thôi!

Sử Kiếm Như giật mình nhìn xuống bụng. Tà áo trước bụng lủng hai lỗ.

Lão sờ râu cảm

Một nắm râu bị cắt độ tấc.

Lão biến sắc mặt trắng nhợt.

Yến Thanh cười nhẹ thốt :

- Tiền bối thứ cho! Văn sinh không thu tay kịp lúc!

Sử Kiếm Như thở dài :

- Lão phu nhận bại!

Trần Lượng vụt hỏi :

- Nay Yến lão đệ! Giả như lúc lão đệ tung bổng người thì lão phu phóng theo một đạo chỉ kinh, đồng thời Cừu huynh cũng phóng ra mấy loại ám khí thì lão đệ làm cách nào hóa giải con nguy.

Yến Thanh điềm nhiên đáp :

- Có một phương pháp hóa giải và là phương pháp duy nhất. Rất tiếc lúc Vu huynh gọi tại hạ đến đây lại quên báo trước cho tại hạ biết là để chịu chết cho nên tại hạ không chuẩn bị mang theo một cô quan tài! Bởi cách hóa giải trong trường hợp đó là chui vào cô quan tài, khổ cái là chui vào rồi là vĩnh viễn không còn bước ra được nữa!

Điềm nhiên mà thốt, thốt xong rồi Yến Thanh biến sắc mặt thành nghiêm lạnh.

Mã Bách Bình thấy không khí bất đầu nặng vội cười khòa lấp.

- Yến huynh! Toàn là chuyện bông đùa cả, để ý làm chi! Nào chúng ta làm thêm mấy chén nữa đi!

Yến Thanh tiếp với giọng lạnh :

- Tại hạ hy vọng các vị tiền bối nói đùa cho vui!

Mã Bách Bình cố khòa lấp :

- Các vị ấy đã cao niên nên từ lượng kém giảm không còn chỉ trì dèo dai như lúc thiếu thời thành ra uống nhiều thì nói năng có phản phóng túng, dù là nói đùa cũng kém phần tế nhị. Do đó muốn cho vui thành ra khiêu khích chứ thực sự chẳng có chi quan trọng cả!

Trần Lượng xanh mặt thốt :

- Tổng tiêu đầu.

Mã Bách Bình trầm gương mặt chận lời :

- Trần thúc thúc! Hôm nay tiểu diệt là chủ tiệc mà tiệc là tiệc liên hoan, tiểu diệt mong các vị thúc thúc nên thể hội cái ý chân thành của tiểu diệt một chút để tránh cho Yến huynh sanh tâm nghi ngờ. Chẳng những Trần thúc thúc đã say mà cả Sử và Cừu thúc thúc cũng say luôn. Vậy các vị hãy về phòng nghỉ ngơi đi.

Y quay sang Lâm Kỳ bảo :

- Lâm huynh đệ hãy đưa ba vị thúc thúc về phòng đi! Con người khi về già không mấy ai chịu nổi một số lượng rượu quá độ!

Ánh mắt của y oai nghiêm vô cùng, Trần Lượng và Cừu Mai Phong thấy sợ ngay.

Sử Kiếm Như nhanh trí chụp cơ hội vuốt ve cho tình hình bớt căng thẳng :

- Phải đó! Già không nên uống rượu nhiều! Uống nhiều là phải say! Trần huynh! Cừu huynh! Chúng ta đi nghỉ thôi!

Lão già say chập choạng đứng lên, khoát tay lên vai Trần Lượng và Cừu Mai Phong cùng dìu nhau rời bàn tiệc.

Đinh Hoàng bước tới vỗ tay lên vai Yên Thanh cười thốt :

- Lão phu bội phục lão đệ vô cùng! Minh uống thêm mấy chén nữa đi lão đệ. Uống cho lão phu tận vui một bữa!

Hiện tại lão hoàn toàn cõi mở, không còn đồ kỵ Yên Thanh như lúc đầu nữa.

Lão cũng cho biết luôn là trước kia còn hận Hoa Tích Tích khi ngủ hay mơ đến tên Yên Thanh song bây giờ thì đã hiểu. Cả lão cũng phải mê phong độ, nhân phẩm của chàng hướng hồ một thiếu nữ!

Lão không hận Tích Tích nữa mà lão cũng hết ghen với chàng luôn!

Mã Cảnh Long tươi cười thốt :

- Đinh lão đệ vẫn bộc trực như lúc thiếu thời, buồn hay vui cũng cứ để lộ ra rồi quên nhanh không cố chấp!

Đinh Hoàng cười lớn :

- Nhất là đối với những người đáng phục thì tiểu đệ lại càng bộc trực hơn. Bình sanh tiểu đệ chỉ phục đại ca và Mã hiền đệ. Bây giờ có thêm Yên hiền đệ nữa đây! Đừng tưởng bất cứ ai cũng làm cho tiểu đệ bội phục được dễ dàng đâu! Tiểu đệ không giống với các bọn đó miệng thế này mà lòng thế nọ!

Mã Cảnh Long khuyên :

- Họ là những lão huynh đệ của chúng ta...

Đinh Hoàng gạt ngang :

- Mặc họ chứ! Con người phải có tác phong! Không tác phong thì còn ra cái gì! Tiểu đệ chỉ biết mỗi mình đại ca thôi! Nếu bọn đó quấy là tiểu đệ cho là quấy như thường! Không vì chỗ kết nghĩa với nhau mà hòa theo cái quấy của họ! Còn nhận nhau là huynh đệ cũng tốt, không nhận cũng chẳng sao! Thú thật với đại ca là tiểu đệ chán cái đạo đức giả tạo của họ hết sức!

Mã Cảnh Long toan khuyên tiếp thì Mã Bách Bình vội chặn lại :

- Đinh thúc nói phải đấy gia gia! Ba vị ấy có thái độ quá phận! Chúng ta vốn có ý kết giao với Yên huynh mà họ làm Yên huynh không khỏi sanh nghi!

Mã Cảnh Long thở dài.

Mã Bách Bình quay qua Yên Thanh thốt :

- Yên huynh thứ cho việc xảy ra ngoài ý muốn khiến tiểu đệ áy náy vô cùng! Yên huynh hiểu cho là tiểu đệ hoàn toàn không hay biết gì về chủ trương của họ cả!

Yên Thanh mỉm cười :

- Tại hạ biết! Chính tại hạ cũng quá phận nữa đấy bởi Mã huynh có ngăn cản tại hạ mà tại hạ chẳng nghe đó chứ...

Đinh Hoàng chen vào :

- Yên lão đệ không đáng trách! Tại bọn đó bức bách chứ nào lão đệ khoe tài! Nói cho cùng mà nghe, giả như lão đệ có giết luôn Sử Kiếm Như cũng chẳng có ai trách cứ lão đệ được! Lão đệ nhường họ như vậy là nhiều lắm đó!

Còn lại bao nhiêu người, họ uống vui vẻ với nhau một lúc nữa đoạn cáo từ nhau, hẹn gặp khi khác.

Yên Thanh muốn trở lại tòa tiểu lâu của Kim Tử Yên song Vưu Tuấn cản lại :

- Không được đâu Yên huynh. Chúng ta đi thẳng đến nhà của chị em họ Hoa đi!

Yên Thanh cau mày :

- Đến đó làm cái quái gì.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Giết Hoa Tích Tích!

Yến Thanh kinh hãi :

- Tại sao.

Vưu Tuấn đáp :

- Cái con bé đó bất thường lắm, lại chậm cảnh giác nữa! Không khéo nàng lại tiết lộ bí mật của chúng ta nữa đây.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tiểu đệ nghĩ chẳng đến nỗi nào đâu!

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Phải đề phòng mới được Yến huynh! Một sơ hở nhỏ nhưng hại việc lớn được như thường. Nàng ấy cặn tính lắm, vui đâu trút đó, ăn nói hời hợt, không biết thế nào là khinh thế nào là trọng!

Yến Thanh vẫn lắc đầu :

- Không thể có việc đó đâu. Vưu huynh đừng đa nghi! Và lại tiểu đệ không thích giết người! Tiểu đệ lại càng không thích giết một nữ nhân!

Vưu Tuấn thốt :

- Sáu lần chết, sáu lần sống lại chẳng phải là một công trình nhỏ mọn đâu! Yến huynh đừng vì một cá nhân nhỏ mà bỏ đại sự! Cừu Lão hội tin tưởng Yến huynh nên chỉ chọn Yến huynh mà không dùng ai hết. Đừng để cho người tin tưởng mình phải thất vọng. Huống chi Yến huynh không cần phải ra tay mà chỉ cần ở tại đó giả vờ say túy lúy, tiểu đệ đã an bày đâu đó rồi. Sẽ có người giết nàng miễn Yến huynh không can thiệp cứu nàng là được!

Yến Thanh hỏi :

- Tại sao Vưu huynh không tự mình hạ thủ.

Vưu Tuấn giải thích :

- Nếu tiểu đệ hành động thì địch sinh nghi! Trong lúc này mình cần phải giữ tuyệt đối bí mật hành tung...

Yến Thanh lắc đầu :

- Mình không giết lại trở mắt nhìn người khác giết, tiểu đệ không thể chịu nổi đâu!

Rồi chàng vụt hỏi :

- Vưu huynh có biết thân phận chân chánh của tiểu đệ không.

Vưu Tuấn đáp :

- Cừu Lão hội cho biết một người trong hội mang tên Lăng Từ Yến Thanh có nhiệm vụ truy nguyên lại lịch của Thiên Ma lệnh chủ và người đó đã sáu lần chết và sáu lần sống lại. Chung quy là một người thay hình đổi dạng, sửa tên đúng bảy lượt.

Hoa Tích Tích lại cho biết Yến Thanh là Cô Kiếm Lâm Phong hóa thân. Có thể thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tất cả cho đại nghĩa

Yến Thanh thốt :

- Có thể thực sự nàng chẳng biết chi hết. Tuy nhiên tiểu đệ cho Vưu huynh hiểu thân phận chân chánh của tiểu đệ là Hoa Vân Đình. Quân Từ Kiếm Hoa Vân Đình.

Vuru Tuấn kinh hãi :

- Hoa Vân Đình! Trong thế gia vùng Hoa Sơn!

Yến Thanh gật đầu :

- Phải! Vuru huynh có ấn tượng như thế nào về gia đình đó.

Vuru Tuấn đáp :

- Kiếm thuật tinh kỳ, võ công trác tuyệt. Là một thế gia nổi bật hơn hết trong các thế gia! Thảo nào Yến huynh chẳng cao minh về kiếm pháp!

Yến Thanh khoát tay :

- Bỏ qua những cái vụn vặt đó đi. Vuru huynh biết được gì về Hoa Vân Đình cứ nói cho tiểu đệ nghe.

Vuru Tuấn trì nghi một lúc :

- Tiểu đệ không hiểu rõ lắm!

Yến Thanh mỉm cười :

- Không hiểu rõ nghĩa là có hiểu phần nào!

Vuru Tuấn tiếp :

- Nghe nói Hoa Vân Đình vì người hôn thê không trung thành...

Yến Thanh tiếp :

- Ủ! Hoa Vân Đình đính hôn từ lúc nhỏ với con gái duy nhất của nhà họ Lăng, một thế gia vùng Hoàng Sơn. Nàng tên là Lăng Tuyết Hồng. Cả hai cùng chơi giỡn với nhau từ lúc còn nhỏ, khi lớn lên họ cảm mến nhau rất nhiệt thành nên hai nhà cùng đính ước kết thân với nhau. Trước lúc kết hôn ba hôm tiểu đệ phát hiện ra nàng cùng xá đệ là Hoa Vân Phong hò hẹn với nhau trên đỉnh Ngũ Phong Lão. Tiểu đệ nổi giận bức cả hai phải nhảy xuống hố sâu mà chết!

Vuru Tuấn nói :

- Tiểu đệ có nghe nói phong phanh như vậy nhưng không tin lắm.

Yến Thanh nghiêng rằng :

- Phụ thân của Lăng Tuyết Hồng là Lăng Phi cũng có mặt tại chỗ cùng mấy vị nữa. Các vị ấy đồng mục kích sự việc xảy ra thì khi nào lại giả được

Vuru Tuấn hừ một tiếng :

- Không ai tưởng tượng nổi một việc như vậy!

Yến Thanh lộ vẻ bí hiểm :

- Ai mà tưởng tượng được Vuru huynh! Nhưng sự thực là thế, một sự việc phát sinh trước con mắt của những người đáng tin nhất cõi đời này!

Vuru Tuấn thốt :

- Họ Hoa tại Hoa Sơn và Họ Lăng tại Hoàng Sơn nổi tiếng là trị gia rất nghiêm. Riêng Chánh Kiểm sơn trang tại Hoa Sơn được thêm cái danh dự là Quân Tử, do đó Hoa Vân Đình được gọi là Quân Tử Kiểm. Huynh trưởng như thế thì bào đệ Hoa Vân Phong cũng phải là bậc quân tử, khi nào có phát sinh một sự việc như vậy. Tiểu đệ tưởng không nên!

Yến Thanh gật đầu :

- Không nên có việc đó thật vậy! Hơn nữa không thể có mới đúng! Nhưng sự thực là sự thực! Có bao nhiêu người trông thấy tan nát đôi nam nữ ôm nhau trên đỉnh Ngũ Lão Phong!

Vuru Tuấn lắc đầu :

- Tiểu đệ thấy khó hiểu quá! Hẹn nhau tư tình thì phải ở chỗ kín đáo, làm sao lại dễ bị phát hiện! Mà lại bị nhiều người phát hiện cùng một lúc! Tiểu đệ cho rằng bên trong sự việc có một vấn đề gì!

Yến Thanh cau mày :

- Thế Vưu huynh không tin sự thật là vậy.

Vưu Tuấn đáp :

- Khó tin lắm! Theo tiểu đệ nghĩ nhà của hai thế gia tại Hoa Sơn và Hoàng Sơn không thể nào làm một việc dè hèn như vậy được! Huống chi Hoa Vân Đình là một Quân Tử Kiếm dù có bất gặp một việc như vậy thì cũng lắm là giải trừ cuộc hôn nhân mà thôi chứ đâu có bạt kiếm bức người ta phải nhảy xuống hố!

Yến Thanh cười khò :

- Vưu huynh quả thật là thông minh, nhận xét rất tinh tường! Bọn tiểu đệ cứ cho là sự việc an bày rất kín đáo, liền lạc như da trời không chút sơ hở! Ngờ đâu vẫn có sơ xuất như thường! Cũng may Vưu huynh không phải là người của Thiên Ma lệnh chủ. Nếu phải thì hai người đó chết thật là oan!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Không ngờ lại đúng chỗ liệu đoán của tiểu đệ! Sự việc đó xảy ra là do người cô an bày!

Yến Thanh gạt đầu :

- Đúng! Tuyết Hồng và Hoa Vân Phong tuân theo chỉ thị của tiểu đệ. Bọn tại hạ hành động theo sự thỉnh cầu của Cửu Lão hội nên phải bày ra tầm thám kích đó!

Vưu Tuấn cau mày :

- Để làm gì.

Yến Thanh giải thích :

- Để tạo một lý do cho sự thất tung của Hoa Vân Đình trong một ngày nào đó. Từ sau ngày phát sinh đại biến Hoa Vân Đình quá phần uất nên trở thành điên loạn, thường bỏ nhà đi hoang. Lúc đầu đi gần, dần đi xa, cuối cùng là thất tung luôn. Và Cô Kiếm Lâm Phong lại xuất hiện trên giang hồ rất thuận lợi. Người ta không còn nhớ đến họ Hoa tại Hoa Sơn nữa. Bởi trong thế gia đó chỉ có hai anh em, một chết dưới hố sâu, một điên cuồng thừa thải giữa cõi nhân sinh. Đối với Thiên Ma giáo nhà họ Hoa được xem như là dứt tuyệt rồi nên không cần bận tâm theo dõi. Nhờ thế kiếm thủ Lâm Phong ra đời không đặt thành nghi vấn một mối liên hệ đến họ Hoa cho Thiên Ma lệnh chủ.

Vưu Tuấn nghiêm giọng :

- Đưa tinh thần hy sinh lên đến trình độ đó Yến huynh làm một việc trên sức người! Đáng phục vô cùng!

Yến Thanh trang trọng :

- Tiểu đệ nhắc lại đoạn sự cố đó để chứng minh rằng trước đại nghĩa tiểu đệ không đắn đo cân nhắc cái đắc thất của hành động mật cách nhu nhược như đàn bà con gái thường biểu lộ lòng nhân trước sự dè dặt của bọn hung ác bạo tàn. Ngày xưa gia thần họ Triệu hy sinh một đứa con thơ để cứu giọt máu roi truyền của chủ nhân thì ngày nay tiểu đệ hy sinh một tình yêu và một tinh thần vì đại nghĩa. Vợ chết em chết cũng chưa đủ chính Hoa Vân Đình cũng chết luôn dù chỉ là chết tên chết họ, chết bóng chết hình.

Vưu Tuấn vội thốt :

- Phải lắm! Tiểu đệ xin Yến huynh thứ cho câu nói lỡ lời vừa rồi. Về đại nghĩa Yến huynh sáng suốt hơn tiểu đệ nhiều. Tiểu đệ thấy mọi ý kiến của mình hầu như không cần thiết nữa!

Yến Thanh tiếp :

- Cho nên khi tiểu đệ bảo rằng không thể giết Tích Tích thì cái đó không phải là do lòng nhu nhược của đàn bà con gái mà nói!

Vưu Tuấn suy nghĩ một lúc đoạn gạt đầu :

- Không giết thì thôi đừng giết vậy! Tuy nhiên phải có một lý do nào đó khiến Yến huynh ngăn trở sự giết nằng.

Yến Thanh đáp :

- Sự hy sinh mà người ta đòi hỏi nơi hai chị em nằng trên xa sinh mạng của hai nằng dù không đòi hỏi họ hy sinh hơn, đại nghĩa cũng không hư hoại. Huống chi không ai có quyền đòi hỏi họ phải hy sinh hơn. Vưu huynh nên nhớ chúng ta đang luận về Hoa Tích Tích qua một giả thuyết là nằng có thể tiết lộ bí mật thôi chứ đã chắc gì nhất định là nằng sẽ tiết lộ! Khi chưa chắc người ta làm việc đó mà giết người ta tiểu đệ nghĩ có phần nào quá đáng Vưu huynh!

Vưu Tuấn cau mày :

- Nhưng chờ đến khi nàng tiết lộ rồi mới giết thì sợ quá muộn chẳng.

Yến Thanh thở dài :

- Lấy sự có thể làm một lý do để giết chết người thì quả thật nông nổi đó! Tiểu đệ đưa ra một giả thuyết là mỗi nam nhân đều có một dâm cụ, với dâm cụ đó nam nhân có thể cưỡng hiếp đàn bà con gái. Chẳng lẽ lấy cái có thể đó làm một lý do để giết hết nam nhân.

Vưu Tuấn đuối lý :

- Giả thuyết đó tuy mơ hồ song thật khó bác bỏ.

Yến Thanh trầm tư một lúc rồi tiếp :

- Lúc quyết định hy sinh người vợ chưa cưới vốn đã thân yêu qua tình bạn thuở thiếu thời, ngoan hiền trung hậu thì tiểu đệ đã có trưng cầu ý kiến của hai người, có được sự đồng ý của họ tiểu đệ mới thực hành. Thì hôm nay chúng ta không nên hồ đồ vì một giả tưởng mà giết oan mạng một đồng chí. Này Vưu huynh! Sở dĩ chúng ta tìm cách làm cho Thiên Ma giáo phải ngưng mọi hoạt động, an phận thủ thường là vì Thiên Ma giáo chủ lạm sát, khát máu. Con người đó không từ bất cứ một thủ đoạn nào miễn sao đạt được mục đích là dám làm những điều cực phi nhân tới bất nghĩa. Nếu chúng ta giết Tích Tích thì có khác chi Thiên Ma giáo chủ đâu.

Vưu Tuấn thở dài :

- Yến huynh luận rất phải. Nhưng đã là người của Cửu Lão hội đưa ra để hành động thì ai ai cũng phải nắm trong tay một quyết tâm hy sinh, và khi tự quyết tâm hy sinh rồi thì còn nói chi nhiều ít. Trước hay sau cũng chỉ hy sinh một lần thôi mà.

Yến Thanh gật đầu :

- Đành rằng hy sinh của chúng ta là do tự nguyện nhưng ít nhất cũng phải dành cho con người hy sinh chọn cách và chọn lúc hy sinh. Điều đó thì mỗi cá nhân tự quyết định, người ngoài không ai được tùy tiện an bày. Vưu huynh hay tiểu đệ cũng thế, chúng ta không nên cướp cái quyền đương nhiên của đồng chí.

Vưu Tuấn tán thành :

- Thế thì chúng ta hãy cho Tích Tích biết để nàng tự quyết!

Yến Thanh mỉm cười :

- Mình không giết nàng lại cho nàng biết như vậy thì có khác chi bức nàng phải chết.

Vưu Tuấn càng phút càng đuối lý, quần quá kêu lên :

- Vậy thì chúng ta phải có biện pháp nào để ngăn ngừa nàng tiết lộ bí mật chứ!

Yến Thanh tiếp :

- Biện pháp thì phải có rồi, dù không có sẵn cũng phải nghĩ ra. Tích Tích trong lúc ngủ hay mơ thì chúng ta dùng để cho nàng ngủ chung với ai nữa là xong.

Vưu Tuấn cau mày :

- Như vậy cũng không xong! Nàng hiện đang khoát cái lót ca kỹ bán công khai. Không cho nàng hành nghề là tạo nghi ngờ cho ngoại nhân đó!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không sao đâu! Chúng ta cứ bao hai chị em nàng, Vưu huynh một, tiểu đệ một. Hiện tại tiểu đệ chẳng phải là một lãng tử hay sao chứ. Tiểu đệ nhận thấy mình còn cường tráng lắm đó Vưu huynh!

Chàng bật cười dòn.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Còn Đình Hoàng, Yến huynh xếp lão ta vào cái xó nào.

Yến Thanh đáp :

- Biết được tiểu đệ bao Tích Tích Đình Hoàng sẽ không tranh giành đâu. Cái đó thì Vưu huynh cứ yên trí lớn.

Vưu Tuấn lại lo :

- Còn Kim Từ Yên. Yên huynh nên nhớ là chúng ta cần khai thác lắm việc về phía nàng lắm đấy. Cơ hội chẳng phải là muốn có lúc nào thì có. Yên huynh không nên tùy tiện bỏ qua.

Yên Thanh cười hì hì :

- Tiểu đệ hiểu! Không khi nào tiểu đệ bỏ mất cái mối giây chúng ta đã nắm được về phía nàng. Nhưng tiểu đệ là một lãng tử mà lãng tử có bao giờ chịu chết rí bên cạnh một nữ nhân. Duy nhất một nữ nhân. Làm lãng tử là như giòng nước nguồn chảy đi, chảy mãi về biển cả, giòng nước không ngừng ở bất cứ một bến nào, dù là bến thơ mộng!

Vưu Tuấn lại đuổi lý thêm một lần nữa.

Không làm sao được y gạt đầu thốt :

- Thôi thì đành vậy. Tối nay Yên huynh ngủ lại đây với Tích Tích. Nàng ấy không nên hiện lộ võ công và đêm nay kẻ mạng sứ mạng hành thích nàng ấy lại đến.

Yên Thanh hỏi :

- Ai thế?

Vưu Tuấn đáp :

- Lâm Kỳ!

Yên Thanh cười nhẹ :

- Tại sao Vưu huynh chỉ sử hấn ta làm việc đó. Hấn chịu làm à.

Vưu Tuấn giải thích :

- Rất đơn giản. Tiểu đệ chỉ cần nói mấy câu là hấn xiêu lòng liền. Tiểu đệ nói với hấn là muốn nâng cao Phân đàn Kim Lăng cho nổi bật hơn các Phân đàn khác thì cần phải lôi kéo Yên huynh vào tiêu cực. Hiện tại người có my lực lôi kéo được Yên huynh là Kim Từ Yên, ngoài Kim Từ Yên ra chẳng một ai lung lạc được Yên huynh. Khó một nỗi là Yên huynh không chuyên nhất về vấn đề tình tự cho nên cần phải giết Tích Tích đi để Yên huynh không còn nơi la cà, phải quay về với Kim Từ Yên.

Yên Thanh mỉm cười :

- Người ta cho rằng Vưu huynh là một Trại Gia Cát song lần này thì cơ trí của Vưu huynh sai lệch rồi đó nhé. Nếu quả thật tiểu đệ có tình cảm với Kim Từ Yên thì hà tất phải giết một mạng người để bắt buộc tiểu đệ quay về với nàng! Không giết ai hết thì tiểu đệ cũng trở với Kim Từ Yên kia mà! Còn như tiểu đệ có cảm tình với Tích Tích thì giết Tích Tích là làm cho tiểu đệ thêm hận, tiểu đệ càng cố kỵ các nữ nhân khác, trong đó có cả Kim Từ Yên. Tiểu đệ chỉ ôm bóng hình của Tích Tích sống với kỷ niệm của ngày qua. Lâm Kỳ không phải là một tên ngu ngốc tại sao hấn lại động tâm với lý luận không mấy giả dạn của Vưu huynh.

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Vậy mà tiểu đệ làm cho hấn xiêu lòng được đấy Yên huynh ạ! Cái số hộ pháp tại Phân đàn Kim Lăng đã thành nhất định rồi, không thể hơn. Chỉ khi nào có khuyết mới có bổ sung. Lâm Kỳ thì nóng vượt cao mà mười hộ pháp thì cứ sống nhàn nhàn đó, hấn còn chen vào đâu được mà ngồi. Nếu hấn muốn có chỗ trống để ngồi vào thì phải hất người đang ngồi ra ngoài. Cho nên hấn phải sát nhân. Chẳng cần hấn giết một trong mười hộ pháp mà cứ giết người ngoài, nhưng với chiêu thức của Thanh Bình kiếm khách.

Yên Thanh thốt :

- Lại một màn mượn đao giết người! Tiểu đệ thấy không ổn lắm đâu. Đào Hoàng chết Mã Bách Bình có thể bỏ qua chứ Thanh Bình kiếm khách bị giết thì họ Mã khi nào khoan tay nhìn lo. Khó lắm Vưu huynh!

Vưu Tuấn đáp :

- Yên huynh đâu cần phải xuất thủ mà sợ. Hơn thế Yên huynh dù muốn xuất thủ cũng chẳng tiện, trăm lần ngàn lần chẳng tiện. Yên huynh chỉ đứng ngoài vòng hoạt động thôi. Nhận ra chiêu thức của Thanh Bình kiếm khách trên chiêu thức chẳng phải là một việc dễ, Nếu Yên huynh chứng nghiệm chiêu thức đó thì có khác nào bảo cho người ta biết rằng Yên huynh hiểu kiếm pháp của Thanh Bình kiếm khách, như vậy người ta sẽ nghi ngờ Yên huynh. Tiểu đệ không bao giờ nhờ Yên huynh làm một việc như thế.

Yên Thanh hỏi :

- Vậy ai lãnh cái việc hạ sát Thanh Bình kiếm khách.

Vưu Tuấn đáp :

- Lâm Kỳ trước hết hạ thủ lưu kiếm thức trên xác chết. Đinh Hoàng tức khí giết Thanh Bình kiếm khách báo thù cho nạn nhân. Tích Tích dù sao cũng là chỗ cảm tình của Đinh Hoàng mà lão thì nóng tính đến độ bị xưng là Hòa Long Thần!

Yến Thanh thở dài :

- Một hòn đá giết mấy con chim! Đinh Hoàng hạ sát Sứ Kiếm Như thì sẽ khích nộ Trần Lương và Cừu Mai Phong, cả hai sẽ hiệp lực đối phó với Đinh Hoàng. Thế là có đại loạn trong Phân đàn Kim Lăng!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Chắc vậy rồi! Mã Cảnh Long và Mã Bách Bình đâu có tha thiết với Phân đàn Kim Lăng! Mã Cảnh Long bất mãn Thiên Ma giáo còn Mã Bách Bình thì có đồ cao xa hơn, hẳn muốn trở thành bá chủ nhất phương nên có sẵn một chương trình hoạt động, trong đó có việc loại trừ những phần tử bất thuận với hắn. Sứ Kiếm Như luôn luôn đề tâm truy cứu về cái chết của Đào Hoàng mặc dù Mã Bách Bình thì muốn bỏ qua. Trong bữa tiệc hôm nay việc lão làm làm cho Mã Bách Bình căm hận Sứ lão, muốn giết lão luôn. Cả Mai Phong và Trần Lương cũng như Sứ Kiếm Như hẳn đều muốn diệt trừ.

Yến Thanh thốt :

- Do đó Vưu huynh đoán định Mã Bách Bình sẽ chi trì Đinh Hoàng!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Phải! cho nên nếu có đại loạn tại Phân đàn thì sẽ có người của Thiên Ma giáo đến đây để trấn áp nhân tâm. Chúng ta sẽ đứng bên ngoài vòng để mặc Mã Bách Bình xử sự.

Yến Thanh suy nghĩ một lúc lâu đoạn thốt :

- Nếu sự tình diễn tiến một cách lý tưởng như thế thì một sự đại hy sinh cũng đáng giá lắm.

Vưu Tuấn chớp mắt :

- Thế thì Yến huynh đồng ý hy sinh Tích Tích.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không! Tiểu đệ không đồng ý! Tiểu đệ đã nói việc hy sinh phải chính do con người hy sinh quyết định!

Vưu Tuấn tiếp :

- Nếu chúng ta cho Tích Tích biết sự tình thì chắc là nàng đáp ứng!

Yến Thanh ngưng trọng thần sắc :

- Không Vưu huynh! Dù nàng đồng ý thì tiểu đệ cũng phản đối!

Vưu Tuấn ngạc nhiên :

- Tại sao. Yến huynh vừa nói là việc hy sinh rất đáng giá kia mà!

Yến Thanh thở dài :

- Đúng vậy! Tiểu đệ có nói thế. Vưu huynh không đề ý những gì tiểu đệ vừa bàn qua. Tiểu đệ có nói rằng nếu sự tình diễn tiến một cách lý tưởng như vậy thì nên hy sinh lắm. Một sự hy sinh đáng giá lắm.

Vưu Tuấn thốt :

- Tự nhiên là lý tưởng rồi! Tiểu đệ sẽ ở trong âm thầm tạo nên sóng gió!

Yến Thanh hỏi :

- Thực sự Lâm Kỳ là con người như thế nào. Có lẽ Vưu huynh quên mất dè dặt với hắn! Phải biết rõ thân phận của hắn Vưu huynh ạ!

Vưu Tuấn đáp :

- Hắn là người do Tổng đàn phái tới đây để giám thị Phân đàn chứ còn sao nữa.

Yến Thanh tiếp :

- Với thân phận đó hẳn không thể cải biến lập trường. Giả như Sử Kiếm Như là một như vật trọng yếu trong Thiên Ma giáo thì liệu hẳn có dám làm như vậy chăng.

Vưu Tuấn lý luận :

- Hẳn bị quyền lợi làm mờ lý trí, bằng cớ là hẳn dám âm thầm ám sát Đào Hoàng!

Yến Thanh tiếp :

- Ám sát Đào Hoàng hẳn có lợi vì Đào Hoàng với hẳn chia một công tác. Đào Hoàng chết hẳn nắm trọn quyền giám thị, không còn dè dặt nữa. Giết một lượt ba hộ pháp là Tổng đàn bắt lợi, hẳn có thể gây thiệt hại cho Tổng đàn chăng. Hẳn dám chăng.

Vưu Tuấn giật mình :

- Nhưng hẳn đã đáp ứng rồi và đáp ứng một cách nhiệt thành!

Yến Thanh đáp :

- Điều đó chứng minh bọn Sử Kiếm Như không phải là những người tâm phúc của Thiên Ma giáo.

Vưu Tuấn sững sờ.

Yến Thanh tiếp luôn :

- Lần này tiểu đệ chọn thân phận truyền nhân của Tam Bạch tiên sinh là vì tiên sinh là một trong Cửu Lão. Hơn nữa Lăng Tử Yến Thanh là một nhân vật có thật chứ không phải giả tạo như sáu nhân vật trước kia, từ Lâm Phong đến Sở Thiên Nhai. Khi tiểu đệ xuất hiện thì Lăng Tử Yến Thanh chân chánh ẩn dạng cho nên tiểu đệ không sợ bị tra cứu hoặc phát sanh bất cứ vấn đề gì. Cửu Lão đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo cho tiểu đệ, kể cả võ công cũng không sợ bị phát giác.

Vưu Tuấn hỏi :

- Thế sao Sử Kiếm Như lại hiểu.

Yến Thanh đáp :

- Lão ta là chỗ quen biết của Tam Bạch tiên sinh. Quen rất thân với tiên sinh do đó tiểu đệ dám quả quyết lão ta chẳng thể là người của đối phương! Dù cho lão không đứng hẳn về chúng ta lão cũng sẵn sàng tiếp trợ chúng ta! Tiếp trợ chúng ta là lão vì Tam Bạch tiên sinh đó!

Vưu Tuấn hấp tấp hỏi :

- Nhưng tại sao hôm nay lão lại bức bách Yến huynh cực độ như vậy.

Yến Thanh giải thích :

- Vì lão muốn biết tiểu đệ có đúng là truyền nhân thực sự của Tam Bạch tiên sinh hay không. Mà cũng là để gián tiếp biểu thị lão chẳng phải là kẻ địch của chúng ta!

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Tiểu đệ thấy hôm nay lão dùng toàn là những chiêu sát thủ, không mấy may nương tay!

Yến Thanh mỉm cười :

- Thanh Bình kiếm pháp có ba mươi sáu chiêu sát thủ mà lão chỉ sử dụng chiêu Cấp Lưu Phiêu Bình là có dụng ý rõ rệt. Bởi chỉ có chiêu đó là Đạt Ba tam thức phá nổi mà thôi, còn ba mươi lăm chiêu kia thì Đạt Ba tam thức của tiểu đệ vô phương hóa giải, Như vậy là lão ngầm liên lạc với tiểu đệ kín đáo tỏ rõ thân phận chân chánh của lão trong Phân đàn Kim Lăng.

Vưu Tuấn xuất mồ hôi lạnh :

- Thì ra Sử lão không phải là người của đối phương!

Yến Thanh đáp :

- Tám phần mười lão thuộc về cánh của chúng ta! Nếu không thì làm gì lão thiết tha truy cứu về cái chết của Đào Hoàng. Lão thừa hiểu chẳng phải tiểu đệ hạ thủ nên muốn minh oan cho tiểu đệ hầu giúp tiểu đệ bảo toàn bí mật thân phận. Có điều lão không hiểu Vưu huynh cũng là người cùng một cánh.

Vưu Tuấn cười khổ :

- Cũng may là Yến huynh rất tinh tế chứ nếu không thì tiểu đệ gây ra đại họa rồi!

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng vậy. Nhưng cái may là Vưu huynh cho tiểu đệ hay sớm nếu không thì Tích Tích hy sinh một cách vô lý, rất oan uổng cho tính mạng nàng. Ngoài ra chúng ta còn giúp ích cho đối phương diệt trừ người nhà, giảm thiểu một địch thủ cho chúng.

Vưu Tuấn thở dài :

- Tiểu đệ làm sao hiểu Cừ Lão hội an bày nội tuyến như vậy.

Yến Thanh thốt :

- Cừ Lão hội mất hết nửa năm dài cho công cuộc chuẩn bị đối phó với Thiên Ma giáo, các vị ấy đặt ra hàng ngàn giả thuyết rồi họ nghĩ đến mọi cách để tìm hóa giải từng cái một. Họ nghiên cứu thật kỹ càng, bởi vì tiểu đệ là người trực tiếp hành động đương nhiên tiểu đệ hiểu rõ hơn ai hết. Tiểu đệ hiểu nhiều trong khi đó các đồng chí chỉ hiểu được phần việc của cá nhân thôi. Giả như một hành động đòi hỏi sự hiệp sức của hai hay ba người thì ba người đó chỉ hiểu phần hành động của họ chứ chẳng biết được quanh mình ai là người cùng phe cùng cánh. Có khi cả hai ba tiểu tổ hoạt động kề cận nhau nhưng tiểu tổ này chẳng biết tiểu tổ kia thì nói chi giữa cá nhân. Trừ trường hợp đặc biệt có chỉ thị của Cừ Lão hội.

Chàng tiếp :

- Sự dè dặt đó tránh gây tổn hại cho toàn cuộc một khi cá nhân hay tiểu tổ bị phát hiện.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Đạo lý đó tiểu đệ hiểu. Mỗi người chúng ta có hai nhiệm vụ, một là khám phá chân tướng của Thiên Ma lệnh chủ, một nửa là ám trợ mọi công cuộc sát hại Lệnh chủ. Hành động của chúng ta theo chiều dọc chứ không cần biết liên hệ chiều ngang.

Yến Thanh tiếp :

- Mỗi cá nhân chúng ta là một quỹ đạo, tự mình xoay sở làm sao đó thì xoay sở. Tuy đồng chí ở trước mắt, hoạt động bên cạnh mình mà mình chẳng hay biết gì, hơn thế lại còn nghi ngờ là người của đối phương. Cho nên mọi người của chúng ta khi tiếp nhận công tác rồi là tự lực Thi hành công tác, không thể y vào sự viện trợ của ai, luôn luôn đề cao cảnh giác, cẩn thận cực độ.

Vưu Tuấn tâm giọng :

- Phương pháp đó rất hay, song vẫn còn có chỗ kém là người cùng cánh dễ làm nhau!

Yến Thanh gật đầu :

- Nhất định là vậy rồi. Sự việc đó đã xảy ra trong sáu lần hủy diệt sáu Phân đàn lúc trước. Tuy nhiên có hại mà cũng có lợi là sự tổn thương của tổ này giúp tổ kia tiến bộ hơn trong công tác.

Vưu Tuấn hỏi :

- Lần này chúng ta cũng áp dụng phương pháp cũ. Lấy hy sinh của người này đánh đổi tiến bộ cho người khác.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không! Chúng ta dù hy sinh cách nào cũng không thâm nhập được vào trung tâm của Thiên Ma giáo nổi. Bất quá hoạt động của chúng ta chỉ quanh quẩn ở các Phân đàn thôi. Hiện tại thì tại hạ biết được độ mười Phân đàn rồi. Cùng lắm là có thể có độ thêm một vài Phân đàn nữa thôi!

Vưu Tuấn tiếp :

- Tiểu đệ muốn liên lạc với Sử lão.

Yến Thanh khoát tay :

- Bất tất! Lão ấy vốn tính cẩn thận, biết đâu lão đã chẳng khám phá ra một việc gì đó! Mình không nên tiếp xúc ngang mặt với lão.

Vưu Tuấn tiếp :

- Chúng ta đã có một lối đi về phương diện Mã Bách Bình rồi, cái đó có lợi cho cục thế lắm, chỉ sợ lão ta chưa biết rõ ràng nên tiểu đệ muốn gặp lão ta để ướm lời với lão xem sao!

Yến Thanh mỉm cười :

- Chẳng có gì đáng ngại đâu! Lão sẽ có cách tiếp trợ chúng ta dù chúng ta chưa nói gì với lão. Và lại tiểu đệ là người hành động thì lão muốn gì phải báo

cho tiểu đệ biết trước.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, câu chuyện vừa dứt thì họ cũng vừa đến cửa nhà họ Hoa.

Vưu Tuấn thốt :

- Nếu kế hoạch một hòn đá ném ba bốn chim đó không thể thực hành thì tiểu đệ phải ngăn chặn Lâm Kỳ đến đây mới được. Võ công của hắn khá lắm, hắn lại có tài sử dụng ám khí, tiểu đệ chỉ sợ Tích Tích không đối phó nổi với hắn.

Yến Thanh lắc đầu :

- Vưu huynh yên trí. Đêm nay tiểu đệ ở lại đây mà!

Vưu Tuấn cau mày :

- Chẳng lẽ Yến huynh thức trắng đêm canh phòng.

Yến Thanh đáp :

- Dù tiểu đệ có ngủ mất nhắm chữ lỗ tai vẫn mở như thường! Mang cái thứ công tác này vào mình tiểu đệ luôn luôn đề phòng ngay cả trong lúc ngủ!

Vưu Tuấn cau mày :

- Vĩnh viễn Yến huynh không nghỉ ngơi.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Con người chứ đâu phải là tượng đá đâu mà chẳng biết mệt Vưu huynh! cho nên tiểu đệ nhất định tìm một địa phương tuyệt đối an toàn để nghỉ ngơi một lúc cho thật sảng! Có thể mới đây đủ tinh thần ứng phó nhất thiết! Theo tiểu đệ thấy hiện tại không nơi nào bằng căn phòng của Kim Tử Yên cả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Những trò quỷ quyệt

Vưu Tuấn chớp mắt thốt :

- Trong khi Yến huynh ở lại đây thì tiểu đệ đến báo qua cho Kim Tử Yên biết là Yến huynh không thể bỏ đi được! Nếu cần tiểu đệ sẽ bịa một lý do.

Yến Thanh lắc đầu :

- Cho nàng hay thì được song không nên bịa lý do. Bất quá Vưu huynh nói rằng tại Vưu huynh cường bách tiểu đệ phải đến đây. Nàng vốn thông minh tất hiểu cho chúng ta, không trách chúng ta đâu!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Đồ cho Mã Bách Bình được không.

Yến Thanh đáp :

- Hiện tại Vưu huynh là người tâm phúc của Mã Bách Bình. Vưu huynh cường bách là Mã Bách Bình cường bách có khác chi đâu!

Hai người cùng cười bước vào cửa.

Hoa Liên Liên và Tích Tích rất mừng.

Liên Liên reo lên :

- Yến gia còn nhớ nơi này để trở lại à. Đã ba hôm rồi...

Câu nói đó với người ngoài thì còn có ý nghĩa chứ nói với người trong nhà thì có ý tứ quái gì!

Họ xem nhau như người ngoài kia mà!

Tuy nhiên Hoa Liên Liên nói lên để ngầm bảo là trong nhà đang có khách.

Yến Thanh cười đáp :

- Tại hạ đến đây rồi chẳng đủ chuộc tội sao cô nương còn trách khéo.

Khách và chủ ngồi dùng qua một tuần trà.

Hoa Liên Liên thốt :

- Hai vị ngồi đây nhé, cho phép tôi vào trong tiếp đãi khách nhân một lúc!

Vưu Tuấn cau mày :

- Liên Liên! Liệu cách từ khước khách bảo họ đi đi. Tại hạ vì cô nương khó khăn lắm mới thỉnh được Yến gia cho hai người đó!

Hoa Liên Liên mỉm cười :

- Yến gia lưu lại đây còn Vưu gia.

Vưu Tuấn đáp :

- Tại hạ có việc chỉ ngồi đây một lúc rồi phải đi!

Liên Liên sa sầm gương mặt :

- Yến gia thì vào phòng Tích Tích còn tôi. Tại sao tôi cứ cô đơn mãi.

Nói thế nàng cần có bạn, Vưu Tuấn đi là cái chắc thì người làm bạn với nàng trong đêm nay phải là người khách ở bên trong.

Nói thế là nàng ngụ ý cho Vưu Tuấn biết là nàng khó đuổi hai người khách bên trong, ít nhất cũng trong đêm nay.

Nhưng đêm nay là đêm hành sự, nếu có hai người khách đó thì công cuộc phải dở dang!

Bằng mọi cách phải ly khai tất cả những kẻ bàng quan!

Vưu Tuấn thốt :

- Yến gia mến mộ tài sắc cô nương muốn một mình bầu bạn với cả hai đó! Tại hạ đưa Yến gia đến đây rồi thì hai cô nương đừng để cho tại hạ mang tiếng thất tín với bằng hữu. Nên nhớ là tại hạ đã xuất tiền bao hai cô nương đó nhé!

Liên Liên lắc đầu :

- Chúng ta còn năm dài tháng rộng mà Vưu gia! Xin để đêm khác vậy! Hành nghề này mà đuổi khách đi có khác nào mua dây cột thông lọng để thất cô lẻ lười nhàn rảnh!

Vưu Tuấn gằn giọng :

- Chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi kia mà Liên Liên quên sao.

Song phương tranh biện với nhau một lúc. Yến Thanh phải chen vào dàn giải, bảo rằng Liên Liên không tiện đuổi khách thì thôi vậy.

Hoa Tích Tích nhìn Vưu Tuấn lộ vẻ lo ngại, do dự một chút rồi hỏi :

- Yến gia lưu lại đây Đình lão gia sẽ không hài lòng...

Vưu Tuấn mỉm cười lắc đầu :

- Yến trí đi, không sao đâu! Tại hạ bảo chứng là chẳng có việc gì cả!

Đoạn Tích Tích đưa Vưu Tuấn và Yến Thanh vào phòng mình còn Liên Liên thì đi tiếp khách.

Vưu Tuấn hỏi :

- Khách nào của Liên Liên cô nương đó.

Tích Tích đáp :

- Tôi không hiểu rõ. Bên đó có hai khách nhân tôi chỉ biết họ trạc trung niên, một người tên là Điền Vũ Long, người kia tên là Cầu Vân Bưu, họ Điền gọi là Cầu trang chủ.

Yến Thanh cau mày :

- Cầu Vân Bưu. Có phải là Tử Mẫu Thần Kiếm Cầu Vân Bưu trong Hồng Diệp sơn trang tại Dư Hàng chăng?

Tích Tích đáp :

- Tôi làm sao biết rõ được như vậy. Họ không hề đề cập đến thân thế lai lịch. Bất quá giọng nói của họ có hơi hướm Hàng Châu.

Yến Thanh mô tả :

- Con người đó vóc cao, mặt đỏ rìa đầy cằm.

Tích Tích gật đầu :

- Phải! Con người đó có quan trọng lắm không Yến gia.

Yến Thanh gật đầu :

- Y là người chủ trì Phân đàn Hàng Châu đó!

Vưu Tuấn giật mình :

- Tiểu đệ có nghe nói đến Tử Mẫu Thần Kiếm Cầu Vân Bưu, song không biết y là người trong Thiên Ma Hội.

Yến Thanh thờ dãi :

- Tiểu đệ biết chắc như vậy! Cái tin đó đánh đổi bằng cái chết của Sở Thiên Nhai đó Vưu huynh! Y đến đây để làm gì chứ. Còn Điền Vũ Long, Hấn là ai?

Tích Tích thốt :

- Thái dương huyết của Điền Vũ Long nhô cao lắm chứng tỏ là hấn có võ công trác tuyệt. Họ vừa đến đây là hỏi han về Yến gia liền. Do đó Liên Liên rất chú ý đến họ!

Vưu Tuấn hỏi :

- Họ tính lưu lại đây.

Tích Tích đáp :

- Cầu Vân Bưu có vẻ thích Liên Liên lắm, chắc là họ ở lại đây ít nhất cũng trong đêm nay!

Vưu Tuấn tiếp :

- Cô nương phải đề dặt đấy, tuyệt đối đừng tiếp cận họ, đừng ngủ chung với họ. Cô nương không đề dặt bằng Liên Liên, cả lúc ngủ cũng hay nói nhảm! Cứ mờ mờ cái tên Yến gia!

Tích Tích cười nhẹ :

- Ai bảo Vưu gia đưa đến cho tôi một lão già mà tôi chán còn hơn ôn thần! Càng gần lão tôi càng bức nên tôi phải nghĩ ra phương pháp đẩy lão xa mình, xa được phút nào hay phút nấy!

Vưu Tuấn trở mặt :

- Vậy là cô nương cố ý mờ.

Tích Tích trầm giọng :

- Chớ sao! Vưu gia phải biết trước khi đưa ra một người hành sự ngoài đời Cửu vị lão nhân đã khảo nghiệm kỹ. Con người đó phải có một cái gì bảo đảm sự tín nhiệm của Cửu Lão hội mới được chứ! Chẳng lẽ các vị ấy chọn một nữ nhân có tật mờ nhảm nhí mỗi khi ngủ.

Yến Thanh nhìn Vưu Tuấn, Vưu Tuấn vừa then vừa bối rối vừa hỏi hận.

Y thốt :

- Cô nương thứ cho tại hạ! Chẳng qua tại hạ muốn tốt cho cô nương đó thôi! Khoác cái lột kỹ nữ này cô nương phải tiếp khách, tiếp nhiều khách, cô nương phải chịu đựng đủ mọi hạng người như thế phải khổ biết bao nhiêu! Cho nên tại hạ mới giới thiệu cô nương với Đinh Hoàng, lão ấy trấn đóng tại đây rồi thì chẳng còn mà nào dám đến quấy nhiễu cô nương nữa! Cô nương đỡ khổ nhiều chứ!

Tích Tích hận :

- Khổ với một lão ấy còn hơn là phải khổ với ngàn người, vạn người! Cái khổ do người khác tạo ra là bất ngờ may rủi, còn cái khổ với lão là triền miên, là thường xuyên, vô cùng vô tận như mang gông nơi cổ!

Vưu Tuấn cúi đầu.

Yến Thanh an úy mấy câu đoạn bảo :

- Thôi Vưu huynh trở về để liệu cách mà thủ tiêu cái kế hoạch đó!

Tích Tích hỏi :

- Cái kế hoạch gì.

Yến Thanh mỉm cười :

- Phái người đêm nay đến hạ sát cô nương!

Tích Tích a lên một tiếng!

Yến Thanh tiếp :

- Vưu huynh bắt được tin người trong tiêu cục thương lượng với nhau đêm nay đến để ám sát cô nương. Vưu huynh báo tin cho tại hạ biết, tại hạ lập tức đến đây để bảo vệ cô nương, đồng thời nhân dịp ấy diệt trừ một bộ phận trong lực lượng của đối phương! Hiện tại có kẻ lạ trong nhà này thì chúng ta không nên để cho sự việc xảy ra, sợ kẻ lạ sinh nghi. Cho nên Vưu huynh phải trở về để thủ tiêu kế hoạch đó.

Tích Tích hỏi :

- Tại sao họ muốn giết tôi.

Yến Thanh đáp :

- Tại vì họ không muốn tại hạ trở lại với Kim Tử Yến nữa!

Tích Tích hừ lên một tiếng :

- Tôi có quan hệ gì với những việc đó đây.

Vưu Tuấn đáp :

- Trở về Kim Lăng lần này Yến huynh tá túc ở đây nên nếu có kẻ ám sát cô nương thì chắc là Yến huynh phải nghi ngờ Kim Tử Yến mưu sự. Yến huynh phải nổi giận tìm Kim Tử Yến mà giết để báo thù cho cô nương. Kim Tử Yến chết rồi không còn ai phân chia quyền hành trong Phán đàn nữa. Mã Bách Bình sẽ ngồi ngai trên ngôi vị độc tôn!

Tích Tích thốt :

- Nếu tôi chết quả có những sự việc đó xảy ra chẳng. Nếu có thì hay lắm!

Vưu Tuấn hỏi :

- Hay ở chỗ nào.

Tích Tích tiếp :

- Mã Bách Bình có ý phản bội nhưng hắn chưa dám làm gì là còn cố kỵ Kim Tử Yến. Nếu Kim Tử Yến bị diệt trừ là hắn sẽ được tự do hành động theo ý nguyện. Còn Vưu gia thì hiện tại là người tâm phúc của Mã Bách Bình, họ Mã đắc chí rồi là chúng ta cảm như tiến thêm một bậc!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Phải! Điều đó có lợi cho tại hạ lắm cho nên khi Mã Bách Bình mật nghị với tại hạ là tại hạ đồng ý ngay. Hơn thế tại hạ lại còn tuyên định Lâm Kỳ hạ

thủ. Hấn vốn là thuộc hạ số một của Kim Tử Yên nếu hấn thành công thì Kim Tử Yên lãnh đủ hậu quả bởi nàng chịu trách nhiệm cho hấn mà!

Tích Tích vui vẻ ra mặt :

- Thế cứ để cho họ đến đây hạ thủ. Một sinh mạng của Tích Tích đổi lấy bao nhiêu điều hay như vậy kể cũng đáng giá cho sự hy sinh. Chúng ta không nên phá hoại cơ hội này!

Vưu Tuấn khoát tay :

- Đừng đùa cô nương!

Tích Tích nghiêm giọng :

- Tôi nói thật đấy, nói đúng theo lòng chánh của tôi đấy! Tuy tôi vâng lệnh hành sự song tự xét mình bất tài, chẳng làm chi hữu ích lớn lao cho bốn hội. Nếu chết để giúp các vị tiến một bước dài như thế thì tôi sẵn sàng chết ngay!

Vưu Tuấn thốt :

- Đành là vậy song rất tiếc là tại hạ và Yên huynh không tán thành kế đó.

Tích Tích hỏi gấp :

- Tại sao?

Yên Thanh đáp :

- Tại vì chúng ta đều là những kẻ đáng thương hại, gặp việc là chỉ biết hy sinh chứ không làm sao cứu ứng nhau được! Do đó chúng ta giảm thiểu hy sinh càng nhiều càng tốt. Trừ trường hợp bất khả kháng còn thì tránh phí phạm nhân mạng. Ngoài ra tại hạ không thể nhân đó mà giết Kim Tử Yên.

Tích Tích hỏi ghen :

- Yên gia tha thiết với nàng ấy quá!

Yên Thanh gạt đầu :

- Phải! Tại hạ tha thiết với nàng ấy thật tình!

Tích Tích hừ một tiếng :

- Chẳng lẽ Yên gia dành một chân tình đối với nàng.

Vưu Tuấn trách Tích Tích :

- Không có việc tình tự chi hết cô nương đừng cạm xét cho Yên huynh! Việc hy sinh lớn lao Yên huynh còn làm được hà huống chi một Kim Tử Yên tầm thường!

Tích Tích thẹn đỏ mặt nhận ra mình nông nổi hết sức mới ghen xằng một cách lộ liễu.

Yên Thanh thốt :

- Bản tánh của Kim Tử Yên rất lương thiện, chính nàng từng đề lộ sự bất mãn với hoàn cảnh hiện tại của nàng. Trong những khi vắng vẻ nàng có hỏi tại hạ phải chăng là tại hạ chuyên tâm đối phó với bọn nàng. Nếu phải thì nàng sẵn sàng tiếp trợ tại hạ bởi tuy là đồng bọn song đồng trên danh nghĩa chứ thực tế thì nàng có lập trường khác biệt với bọn ấy, hầu như phản ngược!

Tích Tích hỏi :

- Lời nói đó xuất phát từ chân tâm của nàng.

Yên Thanh đáp :

- Tại hạ duyệt xét người rất nhiều chưa lần nào lầm lạc cả. Ít nhất tại hạ cũng phân biệt được lời nào thành thật lời nào giả dối.

Tích Tích hỏi dồn :

- Như vậy là Yên gia đã tiết lộ thân phận với nàng rồi phải không.

Yên Thanh mỉm cười :

- Đâu có hờ hạng dễ dàng như trẻ con! Biết nàng nói thật tại hạ làm ra vẻ mơ hồ, không tin. Nàng thất vọng hết sức.

Tích Tích cau mày :

- Tại sao Yến gia lại để cho nàng thất vọng. Sự tiếp trợ của nàng rất cần thiết cho chúng ta mà! Ít nhất nàng cũng cung cấp cho chúng ta những chi tiết hữu ích quanh tổ chức đó.

Yến Thanh lắc đầu :

- Chân thành thì nàng có thừa song cơ trí lại thiếu hẳn. Sự tiếp trợ của nàng chỉ gây nguy hại cho chúng ta hơn là mang lại điều lợi ích gì bởi nàng dễ để lộ hớ hênh lắm.

Tích Tích không đồng ý :

- Yến gia quá lo xa chứ làm gì nàng chất phác như vậy! Người ta đã chọn nàng đặt tại Phân đàn này thì ít nhất nàng cũng có đặc điểm chi đó chứ! Huống hồ là một ca kỹ ưu hạng tại bến Tân Hoài này suốt mấy năm qua nàng phải thu thập một số kinh nghiệm đáng kể.

Yến Thanh thờ dãi :

- Một ca kỹ bất đắc dĩ thì làm gì có hứng thú tìm kinh nghiệm qua cái nghề chỉ đem lại sự bức dọc cho nàng. Tuy nàng hành nghề lâu rồi mà đến ngày nay nàng vẫn chưa quen với lối sống lấy đêm làm nghề này! Hoàn cảnh không thích hợp với nàng thì nàng còn tha thiết gì đến việc khai thác hoàn cảnh. Nói thật không sợ mất lòng chứ về cái nghề này nàng kém các cô nương xa!

Tích Tích cúi đầu.

Yến Thanh tiếp :

- Đành rằng chúng ta có thể nhờ nàng trợ giúp song đừng quá tin tưởng sự trợ giúp của nàng hữu hiệu đúng tầm mong muốn. Tùy thời tùy việc thôi cô nương ạ.

Vưu Tuấn tiếp :

- Yến huynh không tưởng nên giết Kim Tử Yến thì Tích Tích cô nương chẳng cần phải hy sinh. Tại hạ phải ngăn trở Lâm Kỳ hành động đêm nay.

Y nương tượng hồi hận với Hoa Tích Tích nên muốn ly khai gấp nơi này. Thốt xong y liền rời khỏi phòng.

Tích Tích buông lời oán hận Yến Thanh hờ hững với nàng. Yến Thanh phải an ủi nàng một lúc, cho rằng chàng chẳng những không thể lưu lại nhà Kim Tử Yến bởi Mã Bách Bình thật sự không muốn điều đó mà chính chàng cũng không thích chạm mặt với con bé Tiểu Cầm bởi rất có thể con bé đó tìm cách hãm hại chàng.

Không lưu lại nhà Kim Tử Yến thì chàng sẽ lưu ngụ tại đâu nếu không tại đây.

Tích Tích hài lòng.

Họ cùng lên giường Yến Thanh rí bên tai Tích Tích :

- Cứ tự nhiên nhé, tại hạ mách cho cô nương biết là có kẻ đang rình xem chúng ta giờ trò khi đấy!

Tích Tích biến sắc mặt :

- Thật vậy à.

Nàng trấn định tâm thần ngay và sà vào lòng Yến Thanh.

Một lúc sau Yến Thanh thờ dãi thốt :

- Người xem kịch đã đi rồi!

Tích Tích hỏi :

- Ai thế Yến gia.

Yến Thanh lắc đầu :

- Làm sao tại hạ biết được. Cô nương nên hiểu hiện tại dù muốn dù không tại hạ cũng là người có danh rồi, nhất cử nhất động đều bị người ta dòm ngó theo dõi.

Tích Tích thờ dãi :

- Thính giác của Yến gia tinh diệu quá. Tôi chẳng phát hiện chi hết.

Yến Thanh thở dài :

- Muốn sống còn phải luyện thính giác và nhãn lực cho tinh đó là hai điểm thiết yếu cần có trong hành trang của những ai toan dấn thân vào cánh giang hồ. Trong bảy năm sáu lần chết đâu phải là những thử thách thông thường. Ít nhất những thử thách đó cũng đánh đổi phần nào kinh nghiệm.

Có tiếng động bên ngoài phòng.

Tích Tích giật mình. Nhưng Hoa Liên Liên đẩy cửa bước vào.

Hoa Liên Liên cho Yến Thanh hay tuy là chủ trì Phân đàn Hàng Châu song Từ Mẫu Thần Kiếm Cầu Vân Bưu cũng chẳng biết Thiên Ma lệnh chủ là ai.

Bỗng Yến Thanh biến sắc chụp chiếc gối của chàng, quét ngang bên trên đầu Hoa Tích Tích.

Chiếc gối hất hai mũi đinh màu lam tạt qua một bên, cắm phập vào vách.

Đồng thời ở phòng bên cạnh có tiếng hét khê rồi tiếng cánh cửa đó mở bung, chùng như có người do cửa sổ thoát ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Một sóng ba chìm

Yến Thanh kêu lên :

- Thích khách không chỉ có một người đâu, họ ở phòng kế bên kia, các cô nương đừng nhút động, ám khí của họ có độc đấy.

Chàng khoác vội cái áo vào mình, không kịp xỏ chân vào giày xách kiếm chạy ra khỏi cửa đúng lúc một bóng người đang vọt chạy đi.

Gia tăng tốc lực Yến Thanh vọt mình tới, nhún chân nhảy ngang qua đầu bóng người đó đáp xuống chặn trước mặt.

Không hỏi han chi hết chàng vùng kiếm đâm qua.

Người đó có thân vóc ốm tạc trung niên, cầm thanh kiếm nga my nghinh chiến với Yến Thanh qua mấy chiêu.

Yến Thanh nhận ra đối phương áp dụng Phán Quan bút pháp dù cầm kiếm giao đầu nên chiêu thức rất kỳ quái.

Vùng kiếm hất vũ khí của đối phương qua một bên Yến Thanh quát hỏi :

- Các hạ là ai.

Người đó cười đáp :

- Điền Vũ Long đây, khách đồng cư với lão đệ trong ngôi nhà này.

Họ dùng chiêu thức để ngăm ra hiệu với nhau, họ chẳng phải là thù bên này trông thấy chiêu thức của bên kia thì biết ai rồi.

Những chiêu thức của họ dùng là những chiêu thức thăm dò lai lịch của đối phương, họ hỏi và đáp nhau bằng chiêu thức, không dùng khẩu hiệu, chính Cửu Lão hội bày ra cái lối vắn đáp đó.

Điền Vũ Long đảo ngược cái tên lại là Long Vũ Điền.

Yến Thanh vờ lạ thốt :

- Xin lỗi các hạ. Chẳng hay việc gì phát sinh thế.

Điền Vũ Long đáp :

- Tại hạ cũng chẳng hiểu sao nữa. Bỗng nhiên có người đột kích nên bằng hữu của tại hạ đuổi theo, phần tại hạ thì tóm được một mạng.

Mạng đó nằm co quắp trong một xó, dáng người nhỏ thó.

Yến Thanh bước tới, tuy người đó có bao kín mặt song cũng nhận ra được là ai bèn cười khan thốt :

- Đúng là gã này đến đây để tìm tại hạ đấy. Nhưng gã lắm phòng thành thử chạm mặt tiên sinh. Tiên sinh có thể giao gã cho tại hạ xử trí chăng.

Điền Vũ Long gật đầu :

- Được chứ!

Y bước tới gần Yến Thanh thấp giọng tiếp :

- Lão đệ! Liên Liên biết rồi song Tích Tích chưa biết gì, lão đệ đừng nói chi hết nhé.

Yến Thanh gật đầu rồi hỏi :

- Ở Hàng Châu tiên sinh được bình an chứ.

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Cầu Vân Bưu là một tên vô dụng, chẳng đáng để tâm về y cho lắm. Bất quá trong lúc y cần dùng người nên không tra cứu sâu xa để tìm hiểu thân phận của tại hạ, nhờ thế tại hạ cũng tạm được an ổn.

Đưa tay chỉ người bao mặt nằm cạnh đó y tiếp :

- Gã nấp bên ngoài cửa phòng của lão đệ định phóng ám khí, tại hạ xuất hiện ở sau lưng gã cho gã một hạt sen sắt vào huyết Ngũ Tông, gã nằm ngay.

Yến Thanh gật đầu :

- Tiên sinh trao gã cho tại hạ.

Có tiếng động trên nóc nhà.

- Từ Mẫu Thần Kiếm Cầu Vân Bưu trở về.

Điền Vũ Long vội bước tới đón hỏi :

- Theo kịp không Cầu huynh.

Cầu Vân Bưu còn hận :

- Không! Nhưng chẳng quan hệ gì. Tiểu đệ biết con mụ ấy là ai rồi. Ngày mai tiểu đệ sẽ tìm đến mụ ta để giải quyết vấn đề.

Điền Vũ Long cười nhẹ tiếp :

- Ở đây còn một mạng, Yến lão đệ kịp thời chế trụ bỏ năm đó.

Cầu Vân Bưu bước tới thốt :

- Yến đại hiệp! Tại hạ là Cầu Vân Bưu, giang hồ tặng cái hiệu là Từ Mẫu Thần Kiếm cư trú tại Hồng Diệp sơn trang bên cạnh Tây Từ Hồ thuộc đất Hàng Châu.

Điền Vũ Long tiếp nói :

- Cầu trang chủ rất hiếu khách, hằng ngưỡng mộ oai danh của Yến lão đệ sau bao nhiêu việc lão đệ đã làm tại đất Kim Lăng.

Yến Thanh khách sáo đáp lễ rồi hỏi :

- Thích khách kia là nữ nhân.

Cầu Vân Bưu gật đầu :

- Tại hạ sẽ tìm được mụ ta.

Yến Thanh hỏi :

- Mụ ta có thù oán chi với Cầu trang chủ.

Cầu Vân Bưu lắc đầu :

- Không! Trái lại là chỗ giao tình nữa đây! Ngày mai tại hạ phải hỏi mụ cho ra lẽ mới được.

Yến Thanh mỉm cười :

- Biết đâu chẳng phải người ta lầm! Mụ ấy có thể là định vào phòng của tại hạ nhưng hồ đồ thế nào đó thành ra đắc tội với Trang chủ. Vậy Trang chủ hãy để cho tại hạ giải quyết.

Cầu Vân Bưu lắc đầu :

- Yến đại hiệp biết mụ ấy là ai sao.

Yến Thanh chỉ người nằm dưới đất :

- Do người này biết được người kia!

Cầu Vân Bưu đáp :

- Vậy Yến đại hiệp phải cẩn thận nhé! Họ đông người lắm đấy! Thực lực của họ không tầm thường đâu. Giả như ở đây thấy bất tiện thì đại hiệp cứ đến ở với tại hạ.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Đa tạ Trang chủ! Sự tình xem như vậy chứ chẳng nghiêm trọng lắm đâu. Tại hạ đưa người này đến gặp mụ ta là vấn đề cảm như được giải quyết êm thấm.

Cầu Vân Bưu hỏi :

- Trong quá khứ giữa đại hiệp và họ có điều chi bất hòa chẳng.

Yến Thanh đáp :

- Cho rằng bất hòa thì hơi quá đáng. Bất quá lúc đầu tại hạ đến đây họ không được hài lòng lắm về một vài hành động của tại hạ thôi!

Cầu Vân Bưu mời Yến Thanh sang Hàng Châu chơi một chuyến.

Điền Vũ Long phụ họa, hết lời ca tụng cảnh trí tại Hàng Châu và cũng muốn Yến Thanh đến đó một lần.

Yến Thanh hứa sẽ đến Hàng Châu nếu có dịp thuận tiện, đồng thời mời cả hai sáng mai dùng tiệc rượu do chàng thiết đãi.

Nhưng Cầu Vân Bưu dành phần tổ chức tiệc rượu đó.

Y cho biết sẽ cho tất cả các ca kỹ tại bến Tân Hoài đến hầu rượu và cuộc tiệc sẽ được an bày trên thuyền tại hồ Huyền Vũ.

Điền Vũ Long vỗ tay hoan nghênh.

Yến Thanh không thể từ khước, cáo từ trở về phòng.

Hoa Liên Liên hỏi :

- Người bị bắt đó là ai.

Yến Thanh đáp :

- Quách Tiểu Cầm!

Tích Tích kinh ngạc kêu lên :

- Sao lại là nàng. Vưu gia nói là Lâm Kỳ kia mà.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ cũng không biết tại sao! Cho nên tại hạ muốn truy tra cho rõ ràng.

Liên trong đêm đó chàng đến gian lầu của Kim Tử Yến.

Lúc đến cửa có một bóng người ngăn chặn chàng. Người đó bảo :

- Yến Thanh! Đi theo ta!

Âm thanh của Kim Tử Yến.

Nàng đưa chàng đến một chỗ vắng vẻ, cạnh một chiếc cầu nhỏ.

Đến nơi Yến Thanh buông quách Tiểu Cầm xuống đất đoạn hỏi :

- Tử Yến cô nương! ý tứ gì cô nương hành động như vậy.

Kim Tử Yến lộ vẻ buồn thảm đáp :

- Yến công tử! Tôi không liên quan gì đến việc này.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Cô nương cùng đi với tiểu liễu đầu này đến tìm tại hạ mà! Sao lại cho là không liên quan!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nhu nữa, nhu thôi

Kim Tử Yến thốt :

- Tôi theo sau tiểu quý này xem nó làm gì cho biết. Hôm nay bỗng nhiên Lâm Kỳ đến tìm mẹ tôi, hắn nói gì đó với mẹ tôi một lúc rồi họ gọi tiểu quý đến bàn bạc với nhau một lúc nữa. Tôi nghe họ bảo cứ làm rồi đổ trút cho lão Cầu. Lão Cầu hiện đang ở trong nhà ấy, lão ta có chổi cài cũng chẳng dễ gì!

Yến Thanh lơ là ư hử.

Kim Tử Yến kêu khẽ :

- Công tử không tin tôi sao.

Yến Thanh vẫn thản nhiên :

- Tin chứ! Cô nương cứ nói tiếp đi!

Kim Tử Yến tiếp :

- Tôi biết lão Cầu chính là Cầu Văn Bưu, lão ấy đang ở tại nhà chị em họ Hoa. Nhưng nghe mẹ nói là muốn đối phó với một người nên phải trút sự việc lên đầu của lão Cầu. Tôi biết ngay là người mà mẹ muốn đối phó chính là công tử!

Yến Thanh thốt :

- Nếu vậy là đại nương có ý muốn giết tại hạ!

Kim Tử Yến lộ vẻ đau khổ :

- Phải! Nếu không thì làm gì tiểu quý này dám bạo hành!

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Kỳ quái thật! Tại hạ không làm gì đắc tội với đại nương mà!

Kim Tử Yến thở dài :

- Cần gì đắc tội với không đắc tội! Mẹ vì tôi đó công tử ơi. Nghĩ kỹ ra tôi cũng chẳng hơn Mã Bách Bình chút nào! Tuy cái tiếng là tôi chủ trì một tiêu cục song mẹ tôi lại có thân phận cao hơn tôi, tôi phải chịu sự ước thúc của mẹ, bình thời mẹ rất nuông chiều tôi để cho tôi tùy tiện xử lý mọi sự vụ.

Nhưng công tử lại xuất hiện tại Kim Lăng, mẹ thấy rõ tôi dành cho công tử quá nhiều cảm tình nên sanh nghi, sợ tôi vì công tử mà lệch lạc công tác do vậy phải giết công tử cho tôi dứt khoát hết hoài niệm!

Yến Thanh hỏi :

- Vì một lý do đó thôi à.

Kim Tử Yến gật đầu :

- Phải! Lý do đó là đủ lắm rồi. Tôi không có quyền yêu một người nào bên ngoài. Trừ khi công tử gia nhập tổ chức!

Yến Thanh hỏi :

- Tổ chức của cô nương là tổ chức gì.

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Công tử thực sự không hiểu hay làm bộ làm tịch.

Yến Thanh kêu lên :

- Làm sao tôi biết được cô nương. Tại hạ nhận thấy đám người của cô nương ai ai cũng có vẻ thần bí cả, chừng như không phải chân chánh sống bằng nghề bảo tiêu. Tuy nhiên tại hạ chẳng hiểu thực sự các vị làm gì.

Kim Tử Yến đáp :

- Tổ chức của chúng tôi là Phân đàn Thiên Ma giáo tại Kim Lăng này. Người chủ trì Phân đàn là Mã Cảnh Long nhưng lão ấy không mớ tay vào sự vụ. Mọi việc đều do Mã Bách Bình xử lý thay thế lão. Mẹ tôi là phó Phân đàn chủ, phân hành thì ủy thác cho tôi. Mỗi người quản trị một tiêu cục.

Yến Thanh thốt :

- Nhưng Mã Bách Bình là Tổng tiêu đầu cai quản luôn tiêu cục Cảnh Thái.

Kim Tử Yến gật đầu :

- Trên danh nghĩa thì hẳn kiêm nhiệm cả hai tiêu cục bởi vì mẹ con chúng tôi không thể xuất đầu lộ diện. Về công việc của hai tiêu cục thì hẳn tùy tiện liệu lý còn về Phân đàn thì mẹ con tôi đồng phụ trách.

Yến Thanh hỏi :

- Thiên Ma giáo là một tổ chức như thế nào.

Kim Tử Yến đáp :

- Một tổ chức như nhiều tổ chức, gồm nhiều người dưới quyền điều khiển của Thiên Ma!

Yến Thanh lắc đầu :

- Thiên Ma! Tại hạ chưa hề nghe nhắc đến nhân vật đó.

Kim Tử Yến thất vọng :

- Công tử không phải là người do đôi phương phái đến sao?

Yến Thanh đáp :

- Đây là lần thứ hai cô nương hỏi tại hạ như vậy. Tại hạ không hiểu ý tứ của cô nương. Tại hạ không hề biết có Thiên Ma giáo thì làm gì biết đôi phương của giáo phái đó. Đôi phương là ai. Một người hay một tổ chức. Và Thiên Ma giáo là gì.

Kim Tử Yến đáp :

- Một tổ chức cực kỳ thần bí nắm trọn trong tay đại cuộc của võ lâm, bất cứ nơi nào cũng có Phân đàn.

Yến Thanh mỉm cười :

- Cô nương khéo phóng đại Thiên Ma giáo thì thôi! Võ lâm Trung Nguyên do năm môn phái lớn chủ trì, ngoài ra còn có rất nhiều môn phái nhỏ, nào có lực lượng nào thống nhất đại cuộc nổi!

Kim Từ Yến thờ dài :

- Công tử mơ hồ đại thế võ lâm quá! Từ lâu rồi năm đại môn phái hạ cờ dẹp trống im hơi lặng tiếng an phận trong cái thế bất động vì bị Thiên Ma giáo uy hiếp đó!

Yến Thanh cau mày :

- Nhưng tại sao tại hạ không nghe ai nói đến Thiên Ma giáo.

Kim Từ Yến đáp :

- Tại vì Thiên Ma giáo không hoạt động công khai. Vì không hoạt động công khai nên mới nắm chắc đại cuộc, phàm ai không thuận theo là giết liền chẳng từ một thủ đoạn nào miễn đạt được mục đích là được. Trong mấy năm qua đã có rất nhiều cao thủ võ lâm tán mạng với Thiên Ma giáo, thiết tưởng điều đó thì hẳn công tử có nghe nói.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không thường hoạt động trên giang hồ nên chẳng được hiểu rõ tình hình của võ lâm lắm.

Kim Từ Yến hỏi :

- Thế lệnh sự chẳng nói gì với công tử cả à?

Yến Thanh cười khò :

- Gia sư suốt ngày chỉ làm có hai việc là dạy võ công và uống rượu. Lão nhân gia không hề nói chi với tại hạ về tình hình trên giang hồ.

Kim Từ Yến thờ dài :

- Như thế là tốt cho công tử đó! Lệnh sư ngại công tử bị Thiên Ma giáo uy hiếp cũng như bao nhiêu người khác, có cũng có thể là lão nhân gia! Bởi một con người có thính danh hiển hách như lệnh sư bỗng đứng lại mai ẩn tung tích lý khai thế sự phần lớn chắc là bị Thiên Ma giáo uy hiếp!

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Nếu đúng như cô nương nói thì Thiên Ma giáo là một tổ chức tà ác!

Kim Từ Yến lắc đầu!

- Cái đó quả thật chẳng biết sao mà nói! Cho đến hôm nay Thiên Ma giáo chưa làm một điều chi đáng gọi là tà ác, bắt quá thủ đoạn của Thiên Ma giáo làm cho khách giang hồ khiếp sợ mà thôi. Ai không thuận theo thì bị giết chết và số người chết cũng khá nhiều rồi!

Yến Thanh cau mày :

- Như vậy mà cô nương không cho là tà ác à.

Kim Từ Yến đáp :

- Trên giang hồ sự giết nhau qua lại là thường chứ công tử đã chẳng giết Đào Hoàng đó sao.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Tại vì hẳn muốn giết tại hạ nên tại hạ phải tự vệ chứ!

Kim Từ Yến mỉm cười :

- Thì Thiên Ma giáo giết người cũng với nguyên nhân đó thôi! Thiên hạ không cho chúng tôi một chỗ đứng. Thiên hạ muốn tiêu diệt chúng tôi nên chúng tôi bắt buộc phải hạ thủ trước! Chẳng ai trên cõi đời này muốn chết cả. Người ta muốn mình chết mà mình chưa chịu chết thì người ta phải chết với mình, chết cho mình sống!

Yến Thanh cau mày :

- Cô nương tán thành hành vi của Thiên Ma giáo.

Kim Từ Yến lắc đầu :

- Theo lý thì phải nói như vậy chứ tôi đâu có tán thành! Từ nhỏ tôi được mẹ nuôi dưỡng đến lớn khôn, luyện xong võ công rồi là về đây luôn cho đến bây giờ. Đối với nội tình Thiên Ma giáo tôi cũng chẳng được hiểu rõ lắm. Hơn thế tôi có cảm nghĩ phản ngược với Thiên Ma giáo, nếu ai đó ra mặt đối phó với Thiên Ma giáo thì tôi nhất định ủng hộ người đó liền bởi vì tôi ghét thủ đoạn ám sát!

Yến Thanh thốt :

- Vậy thì cô nương hãy ám trợ tại hạ!

Kim Từ Yến vừa mừng vừa sợ :

- Đúng là công tử do cánh đó phải đến.

Yến Thanh lắc đầu :

- Đúng cái gì! Tại hạ không phải là người của cánh nào cả! Tại hạ chỉ là một người duy nhất bằng vào lương tâm của một người hành sự trên giang hồ, tại hạ chỉ là một kẻ lưu lang không hề sanh sự với Thiên Ma giáo nhưng Thiên Ma giáo không để cho tại hạ yên thì đương nhiên tại hạ phải quật lại trả đũa!

Kim Từ Yến thất vọng :

- Công tử đơn thân độc lực.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Thêm cô nương nữa chẳng là hai người sao.

Kim Từ Yến hừ lạnh :

- Hai người thì làm gì được ai. Hai mươi người cũng vị tất là đủ!

Yến Thanh hỏi :

- Chứ cô nương muốn có bao nhiêu người.

Kim Từ Yến đáp :

- Tôi cũng không biết nữa! Càng nhiều càng tốt. Phải chi chúng ta mời được Cửu Lão hội hợp tác...

Yến Thanh giật mình :

- Cửu Lão hội là gì.

Kim Từ Yến giải thích :

- Cửu Lão hội là một tổ chức do chín vị lão nhân trong Bạch đạo lập thành để chuyên đối phó với Thiên Ma Hội. Chương trình hành động của họ được chuẩn bị từ nhiều năm trước khi tổ chức thành hình. Bất quá thì tôi biết được danh xưng và chủ trương của họ mà thôi chứ chẳng biết chín vị đó là những ai.

Yến Thanh thờ ra :

- Không biết mấy may gì về họ thì làm sao mời họ hợp tác.

Kim Từ Yến tiếp :

- Chính Thiên Ma còn không biết thì cấp dưới làm sao biết được! Thiên Ma có ra lệnh cho thuộc hạ các cấp hãy chú ý đến Cửu Lão hội vậy thôi chứ đối tượng là một tổ chức vô hình thì biết ai đâu mà theo dõi hoạt động. Công tử cố kiên nhẫn chờ, sớm muộn gì người của Cửu Lão hội cũng sẽ đến đây!

Yến Thanh lắc đầu :

- Cô nương thì kiên nhẫn chờ được chứ tại hạ thì không thể rồi. Bởi Thiên Ma giáo đã biết hành động của tại hạ thì có bao giờ để yên cho tại hạ chờ bên mình với lực lượng thứ ba đối phó với họ đâu!

Kim Từ Yến hỏi :

- Thế công tử định làm sao.

Yến Thanh đáp :

- Giết để ngăn giết! Giết người để ngăn người giết mình. Ai muốn giết tại hạ thì tại hạ phải ra tay trước giết kẻ đó!

Kim Từ Yến hỏi :

- Giết mẹ tôi.

Yến Thanh mỉm cười :

- Không nhất định là bà ấy hay một cá nhân nào khác. Trước khi hạ thủ tại hạ phải hỏi cho rõ ràng. Hỏi cho biết tại sao họ muốn hãm hại tại hạ. Nếu quả thật họ có ý đó thì tại hạ không ngần ngại hạ thủ.

Kim Từ Yến thốt :

- Vì mẹ tôi muốn giết công tử để tránh bị Tổng đàn buộc tội. Mẹ thương tôi muốn cho tôi được an toàn. Cái lý do mẹ muốn giết công tử là vậy đó. Lần trước công tử đánh Kỳ Từ Bình, Mã Bách Bình muốn giết công tử tôi đã yêu cầu mẹ ra mặt can thiệp với Mã Bách Bình nên hẳn mới chịu bỏ qua, với điều kiện là đưa công tử đi khỏi Kim Lăng không cho công tử trở lại. Nhưng rồi công tử cũng trở lại.

Yến Thanh cười mỉa :

- Lần này tại hạ trở lại Mã Bách Bình không muốn giết tại hạ hạ trái lại Kim đại nương thì muốn!

Yến Thanh cười khở :

- Mẹ sợ công tử bị Mã Bách Bình lung lạc lôi cuốn công tử về với hắn. Phân đàn Kim Lăng do tất cả cộng đồng điều khiển mà Mã Bách Bình ngầm kết vây cánh bè đảng như vậy là ngầm dọn đường để hất mẹ con tôi ra ngoài rõ ràng. Tự nhiên mẹ tôi phải có phản ứng thích nghi!

Yến Thanh bĩu môi :

- Thích nghi ở cái chết của tại hạ.

Kim Từ Yến cúi đầu :

- Nhưng công tử còn sống!

Yến Thanh tiếp :

- Hiện tại thì tại hạ đã biết Mã Bách Bình là người của Thiên Ma giáo rồi thì khi nào tại hạ để cho hắn lung lạc được! Tuy nhiên cô nương và Kim đại nương cũng đừng hy vọng lôi cuốn tại hạ vô ích!

Kim Từ Yến đưa tay chỉ Quách Tiểu Cẩm hỏi :

- Công tử định xử trí nó như thế nào.

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ mang nàng đến đây định gặp mặt Kim đại nương để hỏi cho biết ý trí của bà ta.

Kim Từ Yến đáp :

- Tôi van cầu công tử đừng làm thế. Công tử làm như vậy chẳng khác gì đào mồ chôn sống tôi đó. Lúc tôi ra đi mẹ chẳng hay biết, tiểu quý đó kém võ công không giết nổi công tử nhưng nó có loại ám khí cực mạnh, cực độc tên là Thanh Long đinh chuyên phá nội gia chân khí!

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ đã thương thức rồi!

Kim Từ Yến lắc đầu :

- Công Tử không nên khinh thường!

Rồi nàng giải thích :

- Hai mũi đinh đó không vì hại người mà phóng ra, tiểu quý dùng nó để dụ người ra khỏi phòng, trong tay áo nó còn một ống đồng có cơ quan chứa trên trăm mũi độc đinh. Nó bấm nút cơ quan bao nhiêu đinh bắn ra, công tử không tài nào tránh né kịp hàng trăm đinh bay ra một lượt. Tôi không dám ra mặt ngăn chặn nó nên chỉ còn một cách là đột nhập vào phòng lão Cầu làm kinh động lão để lão can thiệp!

Yến Thanh hỏi :

- Cầu Văn Bưu là người trong tổ chức của cô nương.

Kim Từ Yến gật đầu :

- Phải! Y chủ trì Phân đàn Hàng Châu!

Yến Thanh mỉm cười :

- Thảo nào y chẳng nhận ra cô nương! Còn tại hạ thì định ninh là Kim đại nương đi hành thích với Quách Tiểu Cầm!

Kim Từ Yến giật mình :

- Tôi bao mặt làm gì y nhận được.

Yến Thanh đáp :

- Cần gì phải thấy mặt! Biết được một nữ nhân mà nữ nhân còn trẻ là quá đủ rồi!

Kim Từ Yến kêu lên :

- Thế thì phải làm sao.

Từ trong bóng tối một người lên tiếng :

- Trao trả nó lại cho ta!

Thình âm của Kim đại nương.

Kim Từ Yến sợ đến xám mặt.

Vận toàn màu đen tay cầm chiếc long đầu quái, Kim đại nương đáp xuống.

Bà nấp trên một tàng cây, có lẽ bà có mặt tại đó từ lâu, Yến Thanh thẹn mình không phát hiện kịp thời.

Bà vừa đáp xuống Yến Thanh chụp chuôi thanh kiếm đeo nơi hông, nắm cứng sẵn sàng rút ra khỏi vỏ.

Kim đại nương mỉm cười thốt :

- Yến đại hiệp không phải là người của Cửu Lão hội, già xin lỗi vậy! Liễu đầu Tiểu Cầm đó không thể giết nó, đại hiệp hãy trao nó cho già.

Yến Thanh trầm giọng :

- Đại nương đã nghe hết câu chuyện.

Kim đại nương gạt đầu :

- Từ Yến là con của già, tuy không sanh nhưng có dưỡng, từ lâu già mến nó chẳng khác gì con ruột già cho nên già không thể để cho nó thọ nhận bất cứ một sự thương hại nào. Già nghĩ đại hiệp tất lượng thứ cho già nếu già bắt buộc phải mưu toan một hành động nhằm bảo vệ nó!

Yến Thanh gạt đầu :

- Tuy nhiên, vừa rồi...

Kim đại nương chặn lời :

- Vừa rồi đại hiệp nói gì chỉ có cả ba chúng ta nghe mà thôi. Già có thể bỏ qua thì đại hiệp cũng có thể bỏ qua. Câu chuyện của đại hiệp chẳng mang lại cho bọn già và đại hiệp một sự tốt đẹp nào cả thì chúng ta quên đi là hơn.

Rồi bà tiếp :

- Già không trách Từ Yến tưởng đến việc thoát ly Thiên Ma giáo nhưng không đồng ý chủ trương của nó. Bằng vào sức lực của cả hai mà muốn khuynh đảo Thiên Ma giáo thì có khác nào lấy trứng chọi đá!

Kim Từ Yến mừng trên chỗ tường hồi :

- Mẹ cũng muốn thoát ly.

Kim đại nương đáp :

- Mỗi cá nhân đều muốn ly khai nào chỉ có mẹ hay con! Nhưng chẳng ai dám làm gì cả! Bởi thủ đoạn của Thiên Ma giáo cực kỳ lợi hại, một con người không chế vạ người, không một ai dám phản kháng!

Yến Thanh hỏi :

- Người đó là ai. Tại hạ muốn so tài một phen!

Chàng hy vọng Kim đại nương tiết lộ thân phận của Thiên Ma.

Nhưng Kim đại nương đáp :

- Nếu biết được con người đó là ai thì sự đối phó đâu còn khó khăn nữa! Vấn đề là chẳng một ai biết được lai lịch, thân thế của Thiên Ma. Bất quá người ta chỉ biết con người đó có thủ đoạn cực kỳ lợi hại vậy thôi! Ai phản kháng là phải chết với một mũi Xuyên Tâm tiêu! Đó là cái chắc!

Kim Tử Yến cau mày :

- Đến cả mẹ cũng chẳng biết nữa sao.

Kim đại nương thờ dãi :

- Nếu mẹ biết được thì đâu còn sống sót đến ngày hôm nay con!

Quay qua Yến Thanh bà tiếp :

- Phản kháng Thiên Ma giáo cũng tốt, gia nhập Thiên Ma giáo cũng tốt Yến đại hiệp ạ! Tuy nhiên đại hiệp đừng lời cuốn Kim Tử Yến đề rồi nó phải bị liên lụy!

Yến Thanh thốt :

- Tại hạ không tưởng phản kháng ai nhưng tại hạ cũng không theo ai. Một mình tự do phóng túng quen rồi, tại hạ không chạm đến ai thì đừng ai chạm đến tại hạ. Tại hạ phải phản ứng nếu ai chạm đến tại hạ.

Kim đại nương mỉm cười :

- Nếu vậy thì đại hiệp sẽ sống lâu thêm một thời gian nữa. Càng rời xa Kim Lăng đại hiệp càng thọ trường! Già thành thật cảnh cáo đại hiệp!

Yến Thanh đáp :

- Là một lãng tử tại hạ không dừng chân lại một nơi nào dù nơi đó có đầy đủ náo nhiệt thích thú. Nhưng đi hay ở là do tại hạ. Không bao giờ sợ hãi trước một lời hăm dọa mà đi! Cũng như chẳng khi nào để bị quyến rũ mà ở!

Kim đại nương gật đầu :

- Tùy tiện đại hiệp! Nếu đại hiệp không có ý gì khác biệt thì cứ đến với Tử Yến. Già tha thiết yêu cầu đại hiệp nên buông tha nó, đừng làm gì gây hại cho nó.

Bà gọi Kim Tử Yến :

- Mình đi thôi con!

Tay cầm chiếc quây bà vít Tiểu Cầm lên, chiếc áo của nàng quăn vào đầu quây, bà để vậy mang nàng, tay kia bà nắm Kim Tử Yến quay mình đi luôn.

Còn lại một mình Yến Thanh thừ người nghĩ ngợi mông lung.

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai chàng.

Yến Thanh kinh hãi quay nhanh người lại.

Mã Bách Bình ở trước mặt chàng.

Kinh hãi hơn chàng hỏi :

- Mã huynh đến từ lúc nào thế!

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Trước Yến huynh và Kim cô nương nhưng sau Kim đại nương một chút!

Yến Thanh sửng sò.

Mã Bách Bình tỏ vẻ thân mật tiếp :

- Hôm nay đúng là một ngày nhiệt náo! Vuur Tuấn có cho tiểu đệ biết Lâm Kỳ muốn làm cho Yến huynh và Sử đại thúc hiểu lầm nhau đã toan ám sát Tích Tích để giả họa cho Sử đại thúc. Tiểu đệ bất mãn vì mưu đồ đó nên định ngăn trở sự việc phát sanh.

Yến Thanh vờ phẫn uất :

- Thủ đoạn đó hèn hạ quá sao Lâm Kỳ có thể nghĩ ra được.

Mã Bách Bình gật đầu :

- Tiểu đệ cũng nghĩ như Yến huynh nên quyết định ngăn trở.

Rồi y tiếp :

- Hiện tại Yến huynh đã hiểu rõ nội tình của bốn tiêu cục thì tiểu đệ cũng chẳng cần giấu diếm việc gì với Yến huynh nữa. Nhân sự phức tạp đáng sợ, người này toan quật ngã người kia, làm sao thì làm với nhau cái đó không ai nói gì ai song hãm hại một cô gái trót dấn thân vào chốn phong trần thì quả là một hành vi không tha thứ được! Huống chi mục đích của sự hãm hại đó lại là gây sự bất hòa giữa Yến huynh và bốn cục thì khi nào tiểu đệ làm ngo. Nhưng lúc tiểu đệ đi tìm Lâm Kỳ thì lại phát hiện ra hấn đến bàn luận chi đó với Kim lão bà!

Yến Thanh hỏi :

- Rồi Bình huynh theo Lâm Kỳ đến đây.

Mã Bách Bình đáp :

- Võ công của Kim lão bà rất cao, tiểu đệ không dám lại gần nghe lén cuộc đối thoại giữa bà và Lâm Kỳ. Nhưng cần gì tiểu đệ phải đến gần! Tiểu đệ cứ chờ bên ngoài cửa, khi Lâm Kỳ đi ra thì tiểu đệ chặn hỏi, hấn ngoan ngoãn thuật lại đầy đủ.

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Hấn chịu nói à.

Mã Bách Bình cười :

- Hấn không thể không nói! Dù Yến huynh dùng trăm cách thừa nhận để che chở hấn những tiểu đệ đã hiểu chính hấn hãm hại Đào Hoàng!

Yến Thanh giật mình nhận ra Mã Bách Bình quả là một tay minh mẫn!

Mã Bách Bình thân nhiên tiếp :

- Qua cuộc đàm thoại với Kim Từ Yến vừa rồi hấn Yến huynh đã hiểu rõ tình hình của hai tiêu cục Cảnh Thái và Long Võ nên tiểu đệ không cần phải giải thích thêm. Chỉ xin cho Yến huynh biết là không ai hoan nghinh Thiên Ma giáo cả. Bất cứ ai gia nhập sớm mai là chiều muốn ly khai liền. Kim đại nương, Kim Từ Yến muốn ly khai, tiểu đệ càng muốn ly khai, người ở các địa phương khác cũng muốn ly khai...

Yến Thanh hỏi :

- Tại sao trước kia tiểu đệ không nghe ai nói gì đến Thiên Ma giáo!

Mã Bách Bình đáp :

- Người trong Thiên Ma giáo tự xét mình không còn chỗ dung thân trên cõi đời này nên chẳng ai biểu thị thân phận của mình cả. Còn Thiên Ma lệnh chủ thì biết rằng hầu hết các môn phái trên giang hồ phản đối nên chẳng dám hoạt động công khai do đó cũng giấu lại lịch luận!

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Còn cái Cửu Lão gì đó. Hội ấy là một tổ chức như thế nào.

Mã Bách Bình hỏi lại :

- Yến huynh hỏi đến Cửu Lão hội để làm gì.

Yến Thanh đáp :

- Tiểu đệ có nghe Kim Từ Yến đề cập đến tổ chức đó! Nàng tướng tiểu đệ là người của Cửu Lão hội sai phái đến đây!

Mã Bách Bình đáp y như Kim Từ Yến nói với chàng, chính y cũng chẳng biết rõ ràng lắm bởi Cửu Lão hội cũng hoạt động thần bí như Thiên Ma Hội.

Yến Thanh hỏi :

- Nếu họ hoạt động bí mật thì sao Mã huynh và Kim Từ Yến biết.

Mã Bách Bình thốt :

- Sở dĩ bọn tại hạ biết được là do chỉ thị từ Tổng đàn đưa xuống. Tổng đàn biết được là do người của Thiên Ma giáo trà trộn trong Cửu Lão hội. Xem ra Thiên Ma giáo có phần nào lợi hại hơn Cửu Lão hội!

Yến Thanh giật mình.

Cửu Lão hội rất nghiêm mật như vậy mà lại có nội tuyến của Thiên Ma giáo nữa sao.

Cũng may việc chàng hóa trang chỉ có mỗi một người chủ trì Cửu Lão hội biết mà thôi! Nếu các đồng chí khác biết được thì nội tuyến của Thiên Ma giáo cũng biết được và như vậy thì chàng mong gì thành công!

Mã Bách Bình tiếp :

- Sự hiểu biết về Thiên Ma giáo của Kim lão bà rất hạn chế, tiểu đệ am tường nhiều chi tiết hơn bà ta. Nếu Yến huynh có hứng thú chống đối với tổ chức đó thì tiểu đệ sẵn sàng tiết lộ một vài bí mật rất hữu ích giúp cho Yến huynh hành động dễ dàng hơn!

Yến Thanh điềm nhiên đáp :

- Tiểu đệ không thấy hứng sinh sự chút nào bởi sinh sự là sinh mà tại hạ thì là một lãng tử không thích gặp phiền phức! Tiểu đệ chỉ mong người ta để yên cho tiểu đệ được thông thả hưởng tận lạc thú nhân sinh thôi!

Chừng như Mã Bách Bình thất vọng.

Y trầm tư một chút rồi tiếp :

- Yến huynh là một nhân tài hiếm có, Thiên Ma giáo chắc không buông tha cho đâu! Nhất định là họ sẽ tìm cách lôi cuốn Yến huynh vào quỹ đạo của họ.

Yến Thanh đáp :

- Vô ích! Họ chẳng bao giờ thành công đâu! Tiểu đệ đã biết bề trái của họ rồi thì khi nào tiểu đệ lại bằng lòng gia nhập!

Mã Bách Bình hỏi :

- Hay là Yến huynh đã có ý chọn Cửu Lão hội.

Yến Thanh lắc đầu :

- Cũng không nổi! Một lãng tử rất kỵ sự ràng buộc. Gia nhập bất cứ tổ chức nào là phải bị ràng buộc ít nhiều về luật lệ, quy củ! Tiểu đệ chỉ thích được tự do thôi!

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Song phương đều có ý lôi cuốn Yến huynh, nếu Yến huynh từ khước cả hai phía thì người ta sẽ hận. Bên nào cũng có thể gây phiền phức cho Yến huynh!

Yến Thanh cau mặt :

- Sợ gì! Ai muốn đến với tiểu đệ cứ đến. Tiểu đệ đều hoan nghênh như nhau!

Mã Bách Bình tha thiết :

- Yến huynh nên nghe lời tiểu đệ! Lực lượng một người chống không nổi cả tổ chức đâu! Huống chi Yến huynh ở chỗ sáng mà người ta ở trong tối!

Yến Thanh trầm giọng hận :

- Vậy Mã huynh bảo tiểu đệ phải gia nhập tổ chức nào.

Mã Bách Bình cười vuốt :

- Tiểu đệ không bảo Yến huynh nên gia nhập bên nào. Bởi chẳng bên nào đảm bảo được sự an toàn cho Yến huynh cả! Trong Thiên Ma giáo có người của Cửu Lão hội và ngược lại trong Cửu Lão hội cũng có người của Thiên Ma giáo. Ở đâu Yến huynh cũng bị gây phiền phức như nhau.

Yến Thanh đáp :

- Cho nên tiểu đệ không tưởng gia nhập bất cứ bên nào cả. Như vậy là tốt hơn!

Mã Bách Bình tiếp :

- Tốt thì có tốt thật song không tốt bằng gia nhập cánh của tiểu đệ. Về với tiểu đệ Yến huynh sẽ được trọng dụng chẳng có gì là phiền phức hết!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Trên danh nghĩa tiểu đệ là người của Thiên Ma giáo song thực tế thì tiểu đệ như Yến huynh không thuộc hẳn bên nào. Tiểu đệ muốn ly khai Thiên Ma giáo để tự mình tạo một thế đứng riêng biệt.

Yến Thanh thốt :

- Tạo một thế đứng riêng biệt! Xin lỗi Mã huynh việc đó không mấy may gọi hứng cho tiểu đệ!

Mã Bách Bình cứ tiếp :

- Tiểu Đệ không xưng hùng xưng bá trong võ lâm chỉ muốn sống một nếp sống vô cầu, vô thúc, chủ trương đó không hợp với đường lối của Yến huynh sao?

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhưng Mã huynh đã mất tự chủ từ lâu rồi!

Mã Bách Bình tiếp :

- Hiện tại là vậy song tiểu đệ đã có chương trình hoạt động từ nhiều ngày tháng qua rồi, chỉ còn chờ cơ hội là bắt tay vào việc liền. Và lại cũng cần đồng chí nữa mới được! Mẫu người như Yến huynh là đồng chí lý tưởng đó! Nếu Yến huynh hợp tác thì lo gì chẳng thành công!

Yến Thanh hỏi :

- Hành động như thế nào.

Mã Bách Bình đáp :

- Trừ diệt dần người của Thiên Ma giáo sau đó công khai tuyên bố thoát ly!

Yến Thanh chớp mắt :

- Không sợ Thiên Ma giáo sanh thù.

Mã Bách Bình tiếp :

- Sanh thù với chúng ta là Thiên Ma giáo phải xuất đầu lộ diện, điều đó thì Thiên Ma giáo cố kỵ nhất bởi Cửu Lão hội chỉ chờ có thể để tuyên chiến với họ. Sợ Cửu Lão hội họ sẽ lơ đi cho chúng ta!

Dừng lại một chút y tiếp :

- Lúc đó nếu có kẻ nào toan làm điều bất lợi cho chúng ta thì kẻ đó đương nhiên là người trong Thiên Ma giáo bởi chúng ta phản bội Thiên Ma giáo thì chỉ có Thiên Ma giáo là có mối thù với chúng ta nên mới tìm cách trừng trị kẻ phản bội. Cửu Lão hội sẽ đối phó với kẻ đó chúng ta không cần phải ra tay!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Nếu Cửu Lão hội bắt liên lạc với Mã huynh đề nghị hợp tác.

Mã Bách Bình buông gọn :

- Nếu người nào tìm đến kêu gọi liên minh thì tiểu đệ sẽ giết người đó!

Yến Thanh cau mày :

- Tại sao.

Mã Bách Bình giải thích :

- Để biểu thị ý chí giải thoát sự ước thúc của Thiên Ma giáo chứ không phải phản bội Thiên Ma giáo để dọn đường về với Cửu Lão hội. Phản bội Thiên Ma giáo là vì tranh thủ tự do cá nhân chứ không vì Cửu Lão hội.

Yến Thanh hỏi :

- Lợi ích ở chỗ nào.

Mã Bách Bình đáp :

- Hiệu triệu đồng đạo võ lâm nào không cam tâm khuất phục Thiên Ma giáo theo về với chúng ta tạo thành một lực lượng hùng mạnh khiến Thiên Ma giáo phải kiêng nể không dám sanh sự. Những người bất mãn Thiên Ma giáo sẽ khoan khoái không còn sợ bị uy hiếp nữa.

Yến Thanh hỏi :

- Mã huynh không sợ Thiên Ma giáo à. Nghe nói họ có thủ đoạn giết người ghê gớm lắm. Trên đời này họ cầm như vô địch về nghề ám sát đó. Mã huynh phải đề dặt đó nhé!

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Chẳng đáng sợ! Tiểu đệ có cách dự phòng. Nếu Yến huynh bằng lòng hợp tác thì tiểu đệ sẽ tiết lộ cho biết.

Yến Thanh nuốt nửa buột miệng đáp ứng.

Nhưng lấy ngay được bình tĩnh, chàng trầm ngâm một chút đoạn lắc đầu :

- Xin lỗi vậy! Tiểu đệ không thích chuốc thêm phiền phức!

Mã Bách Bình tặc lưỡi :

- Chắc Yến huynh sợ Xuyên Tâm tiêu.

Yến Thanh vờ mơ hồ :

- Xuyên Tâm tiêu là cái gì tiểu đệ không hiểu biết nó ra sao mà sợ. Tiểu đệ chỉ nghe Kim Tử Yến đề cập phớt qua mà thôi. Tuy nhiên tiểu đệ không tin nó lợi hại đến mức đó.

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Xuyên Tâm tiêu lợi hại thật đấy. Yến huynh dù có phòng bị đến đâu cũng không tránh khỏi chết thảm vì nó. Đã có biết bao nhiêu cao thủ chết vì Xuyên Tâm tiêu.

Yến Thanh hỏi :

- Thế ra không có cách gì phòng bị sao.

Mã Bách Bình đáp :

- Có chứ! Rất giản đơn! Vì giản đơn nên không ai nghĩ tới. Tiểu đệ nghiên cứu kỹ về lối phóng ám khí đó. Tiêu phát xuất từ phía hậu, xuyên thủng lưng trở ra ngực, ngang qua tim. Nếu có một người ở sau lưng chúng ta giám thị cho chúng ta là Xuyên Tâm tiêu cầm như vô hiệu!

Yến Thanh cau mày :

- Chẳng lẽ người đó cứ bám sát sau lưng chúng ta ngày đêm để giám thị cho chúng ta.

Mã Bách Bình đáp :

- Đâu có làm như vậy được! Cho nên lúc đối thoại hoặc tiếp xúc với ai tiểu đệ luôn luôn lấy vật gì đó làm tấm bình phong che phía sau như đứng sát tường, tựa lưng vào thân cây to. Kẻ phóng tiêu mất cái đích để nhắm tự nhiên không hạ thủ được! Khi nào ở chỗ trống trải thì tiểu đệ nhờ người giám thị ở phía hậu.

Yến Thanh công nhận y nói có lý song chỉ phần nào thôi bởi chàng đã chết đúng sáu lần vì Xuyên Tâm tiêu và mũi tên từ phía hậu phóng tới chàng có đề phòng cẩn thận chứ, thế mà vẫn né tránh không khỏi.

Chàng cố giữ vẻ thản nhiên thốt :

- Ai đâu mà chịu khó giám thị cho Mã huynh liên tục thế.

Mã Bách Bình đáp :

- Gia phụ! Trước khi nhận lời phụ trách Phân đàn Kim Lăng gia phụ có thương lượng rất kỹ với tiểu đệ. Tiểu đệ ra mặt hành sự còn gia phụ âm thầm

giảm thị như lược trận vậy. Lắm lúc tiểu đệ cũng dám phản đối mạng lệnh của Thiên Ma giáo. Tuy nhiên dù tiểu đệ bất phục tùng nhưng Xuyên Tâm tiêu cũng chẳng sát hại tiểu đệ được nhờ có gia phụ ở phía sau đó!

Yến Thanh hỏi gấp :

- Thiên Ma giáo có dùng Xuyên Tâm tiêu đối phó với Mã huynh nữa sao.

Mã Bách Bình gật đầu :

- Có chứ! Đã có ba người phóng tiêu định giết tiểu đệ song cả ba đều bị táng mạng dưới ngọn roi của gia phụ.

Yến Thanh trở mặt :

- Ba người.

Mã Bách Bình đáp :

- Ba! Họ len lén đến gần tiểu đệ, dĩ nhiên là do phía hậu. Lúc họ còn cách tiểu đệ độ mười trượng đột nhiên gia phụ xuất hiện vung roi đánh chết!

Yến Thanh kêu lên :

- Người phóng tiêu chết thế thì tại sao Thiên Ma giáo còn tồn tại trên giang hồ.

Mã Bách Bình cười :

- Người phóng tiêu chết chứ Thiên Ma lệnh chủ có chết đâu mà Thiên Ma giáo chẳng tồn tại. Trong Thiên Ma giáo có một toán người chuyên phóng tiêu, toán đó chịu sự khống chế của một người. Người khống chế đó không hề xuất hiện, không trực tiếp phụ trách việc phóng tiêu.

Yến Thanh giật mình :

- Vậy kẻ bị giết không phải là người đầu não. Họ là những ai.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không hiểu nổi! Họ toàn là những người lạ vào lứa tuổi trên hai mươi, họ không tập luyện môn võ công nào khác ngoài thủ pháp phóng tiêu. Cho nên khi thi thố sở năng là phải chuẩn. Họ không hề chường mặt trên giang hồ nên chẳng một ai nhận thức họ. Thật khó mà phòng bị những con người xa lạ đối với chúng ta!

Yến Thanh mơ màng hồi ức lại việc đã qua.

Mã Bách Bình tiếp :

- Tiểu đệ nghiên cứu về Xuyên Tâm tiêu rất kỹ! Bọn phóng tiêu còn một sở trường khác là cách ẩn thân. Thiên Ma giáo ám toán người không nhất thiết là nhân lúc người không phòng bị. Họ dự định một địa phương nào đó mai phục sẵn hung thủ.

Yến Thanh hỏi :

- Họ không sợ bị phát giác sao.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Nếu là người khác thì phải bị phát giác. Tiểu đệ nói là họ có cách ẩn thân rất tài tình, hoặc ở trong thân cây khô, hoặc trong vách núi hay chôn mình dưới đất. Họ lại giỏi nín thở, giữ mình cứng rắn trong tư thế sẵn sàng qua một thời gian rất lâu. Bất động liên tiếp trong mấy giờ cũng được như thường, chờ đối tượng đến vừa tầm họ mới hạ thủ.

Yến Thanh suýt kêu lên kinh ngạc.

Lần sau cùng chàng khoát cái lốt Sở Thiên Nhai hạ sát đối phương mấy mạng rồi đuổi theo tên cuối cùng. Tên đó chạy đến bờ sông trống trải, chỉ có một chồi cây khô không cao hai thước.

Chung quanh cũng chẳng có bóng người đi. Có người cũng phải lộ liễu bởi không có chỗ nấp.

Thế mà chàng vẫn bị Xuyên Tâm tiêu hãm hại!

Được Tạo Hóa Thủ Long Vũ Điền cứu sống rồi chàng tìm hiểu mãi song chẳng hiểu nổi tại sao lại có mũi Xuyên Tâm tiêu bay đến.

Tên cuối cùng chàng giao đấu ở trước mặt thì hán đầu thể phân thân bọc ra sau lưng chàng mà phóng mũi tiêu trí mạng.

Bây giờ nghe Mã Bách Bình giải thích chàng mới thức ngộ nhận ra!

Kẻ phóng tiêu ẩn trong chồi cây khô.

Chồi cây không cao lắm, chẳng đủ che khuất tầm vóc người song cũng che được phần trên còn phần dưới thì hẳn cứ đào hố mà đứng!

Sự tình đơn giản quá!

Nhìn thần sắc của Yến Thanh, Mã Bách Bình cười hỏi :

- Yến huynh thấy có hứng chưa.

Yến Thanh đáp :

- Có hứng về lối giết người thôi, ngoài ra tiểu đệ dùng dưng về các việc khác. Tiểu đệ lấy làm lạ tại sao lệnh tôn và Mã huynh không để sống những kẻ đó. Biết đâu mình chẳng hỏi han ra một chi tiết hữu ích gì!

Mã Bách Bình cười khỏ :

- Tự nhiên tiểu đệ có nghĩ đến điều đó song không thành công Yến huynh ạ! Bọn đó dù không bị giết chết cũng tự sát liền một khi thất bại. Tiểu đệ và gia phụ có quan sát kỹ thi thể của chúng, thường thường bọn cầm tù khoét răng giấu độc được trong đó để đến lúc cần chúng cắn bẻ răng nuốt độc được. Nhưng rằng bọn này còn nguyên vẹn, chẳng hiểu chúng giấu độc được ở đâu.

Yến Thanh cau mày :

- Như thế là vĩnh viễn không ai truy nguyên được Thiên Ma lệnh chủ.

Mã Bách Bình tiếp :

- Chưa hẳn là vậy! Tiểu đệ vốn nắm được điểm bí yếu giúp khám phá con người thần bí đó, đồng thời cũng có nghĩ ra phương pháp tránh né mọi thủ đoạn của đối phương. Nếu Yến huynh chịu hợp tác thì tiểu đệ sẽ cho biết liền, chúng ta sẽ chung sức nhau tìm hiểu sâu vào Thiên Ma giáo!

Yến Thanh nghe Mã Bách Bình nói, lòng động tâm từng chập. Tuy nhiên chàng cương quyết giữ vững lập trường lác đầu đáp :

- Tiểu đệ đã nói rồi, tiểu đệ sợ phiền phức lắm!

Mã Bách Bình muốn nói chi đó rồi lại thôi. Y mỉm cười thốt :

- Cũng được! Mỗi người mỗi chí hướng, tiểu đệ không thể cưỡng ép Yến huynh. Bất quá tiểu đệ muốn nhân câu chuyện này đề cao cảnh giác của Yến huynh. Một ngày nào đó nếu Thiên Ma giáo có hành động gì bất lợi với Yến huynh thì Yến huynh sẽ đỡ phần nào bối rối trong việc đối phó.

Yến Thanh đáp :

- Thiên Ma giáo không có lý do gì sanh sự với tiểu đệ!

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Đâu có chắc được Yến huynh! Phân đàn Kim Lăng là một sơ sở phức tạp nhất so với các Phân đàn khác. Thiên Ma giáo không tin nhiệm tiểu đệ do đó mới để cho Kim Tử Yến giám thị tiểu đệ. Yến huynh bắt chợt đến đây lại là tay nổi bật nhất tại địa phương này thì sự kiện đó phải làm cho Thiên Ma giáo chú ý.

Yến Thanh thần nhiên :

- Ai hiền mình đối hiền, ai dữ mình đối dữ, chết là cùng Mã huynh ơi! Hơi đâu mà lo sợ!

Mã Bách Bình tiếp :

- Tiểu đệ rất khâm phục võ công của Yến huynh, ngoài ra Yến huynh còn là một tay cơ trí cao hạng, tuy nhiên dè dặt bao giờ cũng êm hơn. Giả như một ngày nào đó Yến huynh cải biến chủ ý xin cứ đến tìm tiểu đệ! Bất cứ lúc nào tiểu đệ cũng hoan nghênh Yến huynh cả!

Y vòng tay chuẩn bị cáo từ.

Nhưng y lại tiếp :

- Yến huynh nên nhớ câu này là tiểu đệ xem Yến huynh như một bằng hữu chân chính, tuyệt nhiên không hề nuôi dưỡng một địch ý đối với Yến huynh. Hy vọng Yến huynh không xem tiểu đệ là một cừu địch!

Yến Thanh mỉm cười :

- Đương nhiên! Tiểu đệ là người an phận không thích cạnh tranh, chỉ mong người ta để yên cho mình thôi thì khi nào lại đi kêu chọc lại!

Mã Bách Bình đi rồi mà Yến Thanh còn đứng đó nghĩ ngợi mông lung.

Dù sao đêm nay chàng cũng thu lượm khá nhiều chi tiết hữu ích.

Khi chàng về đến nhà chị em họ Hoa thì trời cũng vừa rùng sáng.

Điền Vũ Long và Cầu Văn Bưu đã đi rồi, đại khái là họ chuẩn bị cho tiệc rượu hôm nay trên mặt hồ Huyền Vũ.

Một lúc sau Vu Tuấn và anh em họ Mạt đến.

Mạt Tạng thì cũng như lúc nào tỏ vẻ cung kính tri ân đối với Yến Thanh đồng thời cho chàng hay là anh em họ đã chuẩn bị cho chàng một gian phòng, chàng tùy hứng muốn ở đâu thì ở. Gian phòng đó để dành cho chàng dùng làm căn bản. Họ lại mời chàng đi uống rượu.

Yến Thanh cho biết hôm nay chàng không rảnh rang vì có Cầu Văn Bưu đã ngỏ lời trước và chàng đã đáp ứng rồi.

Mạt Tạng kêu lên :

- Con người đó à. Yến huynh quen biết y.

Yến Thanh đáp :

- Mới quen trong đêm nay thôi!

Mạt Tạng thốt :

- Y là một tay kêu hùng bậc nhất trong hắc đạo ngày trước tên là Liễu Hạo Sanh ngoại hiệu Âm Dương Vô Ảnh Tiêu. Sau lại cải tên là Cầu Văn Bưu đổi hiệu là Từ Mẫu Thần Kiếm. Y ẩn cư tại Hồng Diệp sơn trang âm thầm kết nạp một số cao thủ chẳng rõ để làm gì.

Phản Vu Tuấn thì luôn luôn lấy mắt ra hiệu với Yến Thanh, ngầm báo chàng đề phòng con người đó bởi có nhiều cơ hội y là Thiên Ma lệnh chủ.

Yến Thanh không tin như vậy song không tiện nói rõ, chỉ mơ hồ gật đầu.

Mạt Tạng thốt :

- Năm xưa lúc anh em tại hạ mới vào nghề làm tiêu sư tại Phong Vân Tiêu Cục vùng biên tái. Trong một chuyến bảo tiêu bị y chặn đường cướp sạch hàng hóa. Nhờ thế anh em tại hạ mới nhận được diện mạo của y. Yến huynh giao du với y phải hết sức thận trọng mới được!

Yến Thanh mỉm cười :

- Đã đáp ứng rồi tại hạ không còn từ khước được nữa. đành là chiều nay phải đi dự tiệc vậy, tuy nhiên tại hạ không có ý tưởng giao hậu với y!

Chuyện trò một lúc anh em họ Mạt cáo từ, Vu Tuấn viện cớ ở nán lại.

Họ đưa nhau vào trong nhà mật nghị.

Yến Thanh đem sự việc xảy ra trong đêm thuật lại với Vu Tuấn.

Vu Tuấn thốt :

- Sau khi trở lại tiểu đệ đi tìm Lâm Kỳ ngay định ngăn trở hấn đi hành thích Tích Tích nhưng tiểu đệ tìm mãi không gặp hấn. Tiểu đệ bèn tìm Mã Bách Bình cho y biết sự việc. Không ngờ Lâm Kỳ lại đến báo Quách Tiểu Cầm hạ thủ.

Yến Thanh đáp :

- Con bé đó định giết luôn cả tiểu đệ nữa! May nhờ có Điền Vũ Long can thiệp cứu tiểu đệ kịp thời chứ nếu không thì tiểu đệ khó bảo toàn sinh mạng với mớ ám khí nằng mang theo mình!

Vu Tuấn hỏi :

- Điền Vũ Long là ai? Y đi theo Từ Mẫu Thần Kiếm để mưu đồ việc chi.

Yến Thanh không tưởng là nên tiết lộ với y Điền Vũ Long chính là Tào Hóa Thủ Long Vũ Điền trá hình nên chỉ đáp đoạn sau của câu hỏi :

- Y đến đây chỉ có mục đích mời tiểu đệ sang Hàng Châu viếng Phân đàn của Cầu Văn Bưu.

Vưu Tuấn thốt :

- Từ Mẫu Thần Kiếm Cầu Văn Bưu là hóa thân của Vô Ảnh Tiêu Liễu Hạo Sanh ngày trước một mình làm Minh chủ lục lâm hắc đạo vùng quan ngoại, có thể lực rất trọng đại. Nếu y gia nhập Thiên Ma giáo thì phải có địa vị cao hơn một Phân đàn chủ mới xứng!

Yến Thanh hỏi :

- Vưu huynh hoài nghi y là Thiên Ma lệnh chủ.

Vưu Tuấn đáp :

- Có thể như vậy lắm! Âm Dương Vô Ảnh Tiêu giết người cực kỳ lợi hại, thủ pháp xử dụng tương tự với phóng Xuyên Tâm tiêu cùng trong chỗ vô hình mà đặc ý.

Sự trùng hợp này đáng cho chúng ta suy nghĩ đến một mối quan hệ giữa hai danh hiệu!

Yến Thanh trầm ngâm một lúc.

Sau cùng chàng thốt :

- Cứ theo sự phân bày của Mã Bách Bình thì không hẳn như vậy.

Chàng thuật lại rõ từng lời nói của Mã Bách Bình.

Vưu Tuấn thử người suy nghĩ đoạn thờ dài :

- Tại sao y không cho tiểu đệ biết những chi tiết đó chứ.

Yến Thanh đáp :

- Có thể là y thấy chưa đúng lúc, nếu nói ra thì sợ làm cho tâm thần Vưu huynh rối loạn thêm trong khi Vưu huynh cần được sáng suốt để liệu lý những gì y uý thác. Mà cũng có thể là y chưa trọn vẹn tin tưởng Vưu huynh, biết đâu Vưu huynh chẳng phản bội y.

Vưu Tuấn hỏi :

- Yến huynh tin y được chăng.

Yến Thanh đáp :

- Căn cứ vào sáu cái chết của tiểu đệ liên tiếp trong sáu năm qua tiểu đệ nhận thấy y có lý. Bởi ngoài phương pháp đó ra Thiên Ma giáo không còn cách nào để ám sát tiểu đệ từ phía hậu. Bất quá tiểu đệ chưa nói với y về việc trong quá khứ của tiểu đệ. Theo khẩu khí của y thì tiểu đệ đoán là y có nắm được một vài manh mối nào quan trọng lắm về thân thế chân chính của Thiên Ma lệnh chủ!

Vưu Tuấn hỏi :

- Còn Từ Mẫu Thần Kiếm.

Yến Thanh lắc đầu :

- Giả thuyết về con người này không được vững lắm!

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Yến huynh nói thế chứ tiểu đệ cho rằng Cầu Văn Bưu đáng nghi ngờ lắm! Nội cái việc sử dụng phi tiêu cũng đặt nên một vấn đề rồi.

Yến Thanh thốt :

- Nếu Vưu huynh cho là đáng nghi ngờ thì hôm nay tiểu đệ sẽ lưu ý quan sát y.

Vưu Tuấn cáo từ.

Đưa Vưu Tuấn ra ngoài Yến Thanh cho biết Cầu Văn Bưu yêu cầu chàng đừng tiết lộ với Mã Bách Bình về việc làm của y trong đêm nên chàng còn giấu Mã Bách Bình. Tuy nhiên chàng bảo Vưu Tuấn thử thăm dò tình ý của Mã Bách Bình, xem Mã Bách Bình có phản ứng gì về cái tin Cầu Văn Bưu có mặt tại Kim Lăng.

Chương 18: Trên hồ Huyền Vũ

Trăng vừa lên Yên Thanh đã đến bên ngoài Huyền Vũ môn.

Trước mắt chàng hoa phượng nhuộm đỏ một vùng rộng lớn, màu đỏ huyền diệu dưới ánh trăng xanh mát không rực rỡ như giữa ngo của ngày hè.

Cầu Văn Bưu bảo là du thuyền song không phải là thuyền mà là một thứ nhà nổi, nhà lại không có nóc rộng độ mười trượng vuông.

Giữa nền nhà nổi là một bình đài cao bằng phẳng, mặt bình đài lót thảm gấm, trên bình đài có ghế, có bàn.

Nhà nổi di chuyển trên mặt hồ do một toán thủy phu trầm mình dưới nước, hoặc lội, hoặc đẩy tùy theo tiến thoái.

Người xem thuyền dừng lại trên hồ, nhỏ to bàn tán, phần đông cho là kẻ tổ chức cuộc du thuyền này xa xỉ cực độ đến khuyết đức.

Trong cuộc tiệc này có mặt Vưu Tuấn bên cạnh Yên Thanh cùng với anh em họ Mạt.

Qua mấy câu sáo ngữ tăng bốc lẫn nhau, họ luận anh hùng hào kiệt đương thời, chủ và khách ra vẻ tương đắc lắm.

Cầu Văn Bưu cho biết là từ lâu ngưỡng mộ oai danh của Yên Thanh, và sở dĩ có cuộc rượu hôm nay là muốn tỏ phần nào niềm kính mến đối với bậc thiếu niên anh hùng.

Yên Thanh mỉm cười thốt :

- Liễu trang chủ quá khen! Tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Thực ra thì Yên Thanh này còn lâu lắm mới có được cái tư cách đối ẩm với Âm Dương Vô Ảnh Tiêu Liễu đại hiệp, một lãnh tụ võ lâm vùng quan ngoại năm xưa!

Cầu Văn Bưu mà cũng là Liễu Hạo Sanh biến sắc mặt hỏi :

- Yên huynh làm sao biết được lai lịch của tại hạ.

Anh em họ Mạt cũng biến sắc sợ Yên Thanh nói toạc ra là anh em họ tiết lộ chi tiết đó.

Anh em họ Mạt rất ngán Liễu Hạo Sanh, ngán từ ngày trước, ngán mãi đến bây giờ.

Nhưng Yên Thanh đâu có thể hớ hênh đến độ ngu xuẩn cỡ đó.

Chàng đáp :

- Từ lúc nhỏ tại hạ đã đi lê lỏi khắp bốn phương sông núi may mắn được nghe và thấy được Liễu đại hiệp một lần tại quan ngoại. Đêm qua tình cờ hội kiến tại hạ nhớ ra ngay khuôn mặt rất quen. Tuy nhiên tại hạ chưa chắc là mình không lầm. Bây giờ thấy phong độ hào sảng của các hạ tại hạ mới dám xác định!

Điền Vũ Long cười thốt :

- Liễu huynh! Cái tên giả đó tiểu đệ tưởng Liễu huynh nên bỏ đi để khôi phục lại cái tên cũ ngày nào. Người ta đã hiểu sự thật rồi thì còn giấu diếm làm cái quái gì.

Yên Thanh giật mình hỏi :

- Thế ra Điền tiên sinh cũng biết thân phận chân chánh của Liễu trang chủ.

Điền Vũ Long cười lớn :

- Đương nhiên! Nếu không thì tại sao trong một thời gian ngắn mà tại hạ đã trở thành bạn tâm giao của Liễu trang chủ nổi!

Liễu Hạo Sanh lúng túng ra mặt.

Lấy lại bình tĩnh rồi y thốt :

- Nếu Yên huynh đã nhận ra tại hạ rồi thì tại hạ còn giấu diếm làm chi nữa! thực sự thì sự việc cải tên đổi hiệu này chẳng có mục đích chi quan trọng hơn là muốn chôn vùi một quá khứ mà tại hạ nghĩ chẳng tốt đẹp gì. Nhớ lại hành vi của mình tại vùng quan ngoại thuở xa xưa tại hạ còn thấy thẹn nữa đó Yên

huynh. Sau khi rửa tay xếp tú phi tiêu vào một xô tại hạ ẩn cư tại Hồng Diệp sơn trang. Sợ đồng đạo võ lâm đàm tiếu tránh xa nên tại hạ phải thay tên đổi hiệu để tiện bề tiếp xúc với bằng hữu bốn phương.

Điền Vũ Long cười nhẹ :

- Như thế là Trang chủ tự mâu thuẫn với mình rồi. Quy ẩn thì đoạn giao ly khai thế sự chứ quy ẩn mà còn muốn tiếp xúc với giang hồ thì làm sao mà nhàn hạ được. Huống chi còn tiếp cận người đời thì sớm hay muộn thì Trang chủ phải bị nhận ra chân diện mục.

Liễu Hạo Sanh cười vang :

- Điền huynh nói đúng. Thoạt đầu tại hạ vốn muốn xa lánh thế mà cảm thấy cuộc sống trầm lặng buồn tẻ lạ, tại hạ nghĩ rằng muốn quy ẩn thì phải chờ đến một hạng tuổi nào đó mới được. Rồi cái gì phải xảy ra đã xảy ra và hôm nay tại hạ trở lại giang hồ, xuôi ngược giữa dòng đời một cách thích thú.

Vưu Tuấn chen vào một câu :

- Vào giang hồ dễ nhưng ra giang hồ khó khăn vô cùng. Chẳng phải do quyền rũ của giang hồ mà là do mình ràng buộc lấy mình bằng những ân oán rài rác khắp nơi.

Liễu Hạo Sanh tán :

- Luận rất hay! Hay lắm. Vưu huynh đáng mặt cho tại hạ với cao kết giao!

Vưu Tuấn thốt :

- Nếu vậy được thì vinh hạnh cho tại hạ biết bao! Nhưng thân mình đã mất tự chủ bởi hiện tại tại hạ còn có Bách Bình huynh nên chỉ sợ Bách Bình huynh có lời dị nghị không đẹp đối với Liễu trang chủ.

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Tiểu tử Mã Bách Bình là con người như thế nào.

Vưu Tuấn đáp :

- Một con người tốt nhiều hơn xấu. Ai ai cũng có điểm tốt điểm xấu bởi nhân vô thập toàn.

Liễu Hạo Sanh cau mày :

- Hấn sẽ nói làm sao.

Vưu Tuấn tiếp :

- Bình huynh dù sao cũng là một chủ nhân của địa phương này. Trang chủ đến đáng lý phải thông tri cho y biết qua để cho y được dịp bày tỏ trọn tình địa chủ. Ngoài ra một cuộc rượu như thế này lại thiếu vắng y thì thật là...

Liễu Hạo Sanh hừ một tiếng :

- Ai ai cũng có tự do, ai ai cũng có quyền làm theo ý mình. Chẳng lẽ tại hạ vừa đến đây là phải thân hành cầu kiến hấn, bái phỏng hấn. Vưu huynh nói thế là từ khước kết giao với tại hạ!

Vưu Tuấn điềm nhiên :

- Nếu tại hạ không muốn với cao thì cần gì phải góp mặt trong buổi tiệc đêm nay. Lúc Yến huynh ngỏ lời mời thì cũng có nhờ tại hạ mời luôn một số anh em trong bốn cục cùng tham dự cho thêm phần nhiệt náo. Nhưng thái độ của Bình huynh không rõ rệt thành ra thuộc cấp chẳng ai dám nhút nhích.

Liễu Hạo Sanh cười lạnh :

- Tốt! Tốt! Vưu huynh không hiềm hạ cố thì chúng ta cứ kết giao với nhau còn cái vụ tiểu tử họ Mã đó hãy để sau này sẽ bàn lại. Xong tiệc rượu đêm nay tại hạ mời luôn các vị đến Hàng Châu rồi mình vui chơi mấy bữa.

Mạt Tử không muốn gần con người đó vội thốt :

- Liễu trang chủ hạ cố anh em tại hạ xin đa tạ thanh tình, nhưng gần đây sự việc trong tiêu cục quá phiền phức nên anh em tại hạ bận thu xếp sợ không có thời giờ rỗi rảnh.

Liễu Hạo Sanh xem thường anh em họ Mạt đáp :

- Nếu hai vị bận việc thì thôi tại hạ không dám cưỡng ép. Còn Yến huynh không bận gì cho lắm!

Mạt Tử tiếp :

- Yến huynh là Tổng tiêu đầu của bốn cục tuy nhiên mọi việc nhỏ nhặt đều do anh em tại hạ giải quyết. Trừ trường hợp quan trọng cần phải nhờ đến Yến huynh còn thì Yến huynh cũng khá nhàn rồi!

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Vậy là được rồi! Tại hạ xin mời Yến huynh đến chơi Hàng Châu mấy hôm. Tuy Yến huynh vắng mặt song hai vị cứ yên tâm. Dù sao thì tại hạ cũng còn được giang hồ nể nang ít nhiều, có tại hạ đánh tiếng chắc không mấy kẻ dám gây phiền phức gì cho hai vị đâu.

Anh em họ Mạt đáp ứng qua loa.

Liễu Hạo Sanh quay qua Vưu Tuấn hỏi :

- Còn Vưu huynh. Có bằng lòng ban cho bốn trang cái vinh quang đón tiếp một thượng khách chăng.

Vưu Tuấn đáp :

- Yến huynh là Tổng tiêu đầu nên được tự do còn tại hạ thì không tự chủ lấy thân mình được. Muốn làm gì thì phải có sự chấp thuận của chủ nhân!

Liễu Hạo Sanh cao giọng :

- Thế thì Vưu huynh ly khai Long Võ tiêu cục đi về Hồng Diệp trang nhất định là Vưu huynh được trọng dụng hơn nhiều!

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Nếu tại hạ là một phó tiêu sư thì đi hay ở tùy tiện chẳng có gì ràng buộc cả. Đằng này tại hạ vừa được bổ sung vào hàng ngũ chánh tiêu đầu với một khế ước dài hạn, còn phải hành nghề mấy năm nữa mới giải ước! Cho nên tại hạ khó vâng lời trừ ra có chủ nhân là Bách Bình huynh đồng ý.

Liễu Hạo Sanh suy nghĩ một lúc :

- Thì ra Vưu huynh vừa được tuyển điền khuyết!

Vưu Tuấn thở dài :

- Phải!

Y ngầm biểu thị mình là người trong Thiên Ma giáo nên bị ước thúc mất cả tự do. Nếu Liễu Hạo Sanh là người chủ trì Phân đàn Hàng Châu tất phải hiểu phạm ai vào Thiên Ma giáo rồi là đừng trông thoát khỏi sự kiểm tỏa của giáo hội.

Liễu Hạo Sanh trầm ngâm một phút :

- Để tại hạ thương lượng với Mã Bách Bình, bảo hắn nhượng Vưu huynh đệ cho tại hạ!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Chỉ cần Bách Bình huynh chấp thuận là tại hạ vui vẻ tuân mạng.

Liễu Hạo Sanh lạnh lùng :

- Hắn không đồng ý cũng không được. Tại hạ sẽ tìm phụ thân của hắn đặt thẳng vấn đề với lão ấy.

Vừa lúc ấy có tiếng thốt oang oang từ bờ vọng ra thuyền :

- Tổng tiêu đầu của Long Võ tiêu cục Mã Bách Bình tại Kim Lăng xin bái phỏng Trang chủ Hồng Diệp trang Hàng Châu!

Liễu Hạo Sanh cau mày :

- Tại hạ không ngờ hắn lại đến làm giảm cái hứng du hồ của tại hạ! Phiền Điền huynh nói mấy tiếng khước từ!

Điền Vũ Long điểm một nụ cười bước ra ngoài hướng về bờ hồ thốt :

- Xin lỗi vậy! Bốn Trang chủ hẹn ngày khác đến đáp lễ, xin tôn giá trở về!

Nhưng một tấm thiệp bái phỏng có dát vàng từ trên bờ bay xuống.

Thuyền cách bờ ba bốn mươi trượng, cánh thiệp bằng giấy nhẹ nhàng vượt khoảng cách đó bay đi, chuẩn như hòn sỏi.

Công lực của người phóng cánh thiệp hẳn là phi thường.

Điền Vũ Long tiếp lấy, ấn chân xuống thuyền, vận lực phóng trả lại lên bờ.

Đồng thời y thốt :

- Không dám tiếp nhận! Xin hoàn.

Cánh thiệp từ bờ bay trở ra lại.

Cùng lúc Mã Bách Bình cất tiếng :

- Bái phỏng là do ý chân thành, xin cho hội kiến!

Điền Vũ Long lại đưa tay đón bắt.

Cánh thiệp bay nhanh hơn, mạnh hơn, y chụp được một bên, dư đà chưa dứt, một bên cánh thiệp bay luôn thành ra rách toạc.

Cánh thiệp rách không hoàn lại được nữa.

Điền Vũ Long ngượng thốt :

- Trang chủ thứ cho! Tại hạ không làm tròn sứ mạng giao phó!

Liễu Hạo Sanh mỉm cười :

- Công lực của Điền huynh cao lắm, tiểu đệ kém xa! Tuy nhiên chúng ta đừng đi động thuyền cận bến thử xem hẳn sẽ làm sao!

Chính y hướng lên bờ thốt :

- Chưa có phương tiện rước khách kịp thời, xin chờ một chút!

Đồng lúc y thốt, một bóng người ung dung bước đi trên mặt nước tiến đến du thuyền, Liễu Hạo Sanh buột miệng kêu lên :

- Tiểu tử đó quả là tay khá!

Đúng là Mã Bách Bình.

Vai tả mang roi bạc, hông đeo bửu kiếm vàng, Mã Bách Bình đến bình đài thân nhiên bước lên.

Y vòng tay thốt :

- Tiệc vui thế này mà Trang chủ lại bỏ sót tại hạ không cho tham dự thực là đáng tiếc cho tại hạ! Không đành lòng được nữa nên tại hạ đành dầy dạn đến đây làm một tân khách lý!

Liễu Hạo Sanh bật cười ha hả :

- Liễu này chỉ sợ mình hèn không dám mời thỉnh cao nhân. Nếu được Mã tổng tiêu đầu chiếu cố thì còn gì hân hạnh hơn!

Y đưa tay chỉ chiếc ghế bên tả cạnh y, chiếc ghế đó vốn dành cho Điền Vũ Long.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Khách bất tốc lúc nào cũng là kẻ tội nên đâu dám chiếm ghế trên! Xin cho tại hạ ngồi cuối tiệc vậy!

Y đến cuối tiệc tự động kéo ghế ngồi xuống.

Vưu Tuấn đứng lên, toan dời ghế của mình xuống cuối bàn, Mã Bách Bình khoát tay :

- Vưu huynh cứ ngồi đó, ở đây đâu phải là tiêu cực mà cần phân tôn ty thượng hạ. Tất cả đều là khách thì phải tôn trọng sự sắp xếp của chủ nhân! Huống chi bốn tòa là thứ khách lộc số!

Vưu Tuấn suy nghĩ một chút rồi ngồi lại chỗ cũ.

Liễu Hạo Sanh cất tiếng :

- Trên giang hồ còn ai không nghĩ danh hiển phụ tử là những nhận vật thượng đỉnh đáng mặt lãnh tụ vô lâm! Đến Kim Lăng tại hạ có bốn phận bái kiến để xin được lưu trú mấy hôm ngoạn thưởng trăng nước Tần Hoài. Cuộc tiệc hôm nay có đáng gì mà tại hạ dám vói cao cung thỉnh tôn giá giáng lâm làm

chủ tọa! Tổng tiêu đầu hạ cố đến đây như thế này là quang vinh cho tại hạ lắm đó, dám đâu xem Tổng tiêu đầu là một bất tặc chi khách!

Mã Bách Bình cười lớn :

- Cha con tại hạ sánh sao bằng được với vị anh hùng khét tiếng vùng Tái Bắc, từng giữ vai trò Minh chủ bảy tỉnh Trung Nguyên, điều khiển hào kiệt một nửa võ lâm suốt nhiều năm dài! Chỉ nội cái việc tổ chức một cuộc rượu hôm nay trong khung cảnh cầu kỳ, tay vung vạn lượng bạc nhẹ nhàng hơn phần thổ cũng đủ chứng tỏ hào khí của một siêu nhân. Thật là đáng phục! Đáng phục!

Hai tiếng cầu kỳ có nghĩa là châm biếm rõ rệt.

Huống chi Mã Bách Bình lập đi lập lại mấy lượt!

Thoạt đầu Liễu Hạo Sanh còn cười gượng, sau cùng thì y biến sắc mặt trầm giọng hỏi :

- Mã tổng tiêu đầu đến đây để giáo huấn tại hạ, cho rằng tại hạ quá phung phí tiền bạc.

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Làm gì tại hạ dám giáo huấn Liễu trang chủ! Bất quá tại hạ thấy sao nói vậy thôi!

Liễu Hạo Sanh càng biến sắc mặt, hướng qua Điền Vũ Long gần từng tiếng :

- Nhờ Điền huynh đuổi hộ những kẻ không đáng có mặt tại đây!

Điền Vũ Long do dự một chút đoạn đứng lên, chưa kịp dời ghế thì Mã Bách Bình điềm nhiên bảo :

- Thư thả một chút! Tại hạ biết mình đến đây là không được hoan nghênh nhưng bất buộc phải đến. Tại hạ đến để trình một lễ vật, trình xong là đi liền.

Điền Vũ Long hỏi :

- Lễ vật gì.

Liễu Hạo Sanh hừ lạnh :

- Lễ vật gì cũng mặc, không nên tiếp nhận!

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Không tiếp nhận cũng chẳng sao, tuy nhiên Trang chủ nên nhìn qua một thoáng rồi trả lại cũng không muộn!

Y lấy trong mình ra một mảnh giấy rồi tiếp :

- Liễu trang chủ gọi hết danh kỹ Tần Hoài đến đây giúp vui trong cuộc rượu nhưng lại quên một hạng sắc nước hương trời là Kim Tử Yến. Do đó tại hạ thỉnh nàng đến đây luôn. Tại hạ thay Trang chủ bổ sung một khuyết điểm.

Liễu Hạo Sanh lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không quên mà cố ý không gọi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Yến Tử Cao Phi

Mã Bách Bình hỏi :

- Tại sao Trang chủ bỏ sót người ta vậy. Thử hỏi tại sao người ta chịu nổi. Hà huống nàng là người bạn lòng của Yến huynh. Trang chủ muốn làm cho Yến huynh bề mặt hay muốn làm vũ nhục nàng.

Liễu Hạo Sanh vội cãi :

- Bởi vì nàng là bạn lòng của Yến huynh nên tại hạ mới không dám mạo phạm xem nàng đồng dạng với các ca kỹ khác. Do đó tại hạ không gọi!

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Nhưng Kim cô nương thì không tưởng như vậy. Nàng cho rằng Liễu trang chủ cố ý hạ nhục nàng khiến cho nàng từ nay về sau phải mất giá, hết còn sinh hoạt với cái nghề này nữa. Bởi nghĩ thế nên nàng tìm một nhân sĩ có thể lực tại Kim Lăng nhờ đến đây can thiệp với Liễu trang chủ để phục hồi thân giá của nàng.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Nhân sĩ tại Kim Lăng có thể lực bậc nhất là các hạ chứ còn ai nữa! Nhưng họ Liễu này không bao giờ tiếp nhận sự chỉ sử của các hạ đâu!

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Trang chủ lầm rồi! Vị nhân sĩ có thể lực đó trên bậc tại hạ nhiều, tại hạ đây còn phải tuân theo mệnh lệnh của vị ấy nữa đấy! Tại hạ đến đây là để chuyển một câu nói của vị nhân sĩ đó cho Trang chủ. Chính y tri tri Kim cô nương vậy xin Trang chủ xem đây!

Y trao mảnh giấy qua cho Điền Vũ Long.

Điền Vũ Long xem qua kêu lên :

- Cái gì lạ lùng thế. Như là bùa của đạo sĩ vậy.

Liễu Hạo Sanh biến sắc mặt bảo gấp :

- Trao đây cho tại hạ Điền huynh!

Vưu Tuấn cũng biến sắc mặt.

Yến Thanh chưa biết gì cũng giật mình, nhưng vẫn giữ vẻ bình thản.

Mảnh giấy có một hình tròn, trong hình có chỉ chút những nét ngoằn ngoèo.

Hình Thiên Ma lệnh.

Mã Bách Bình đưa tay lấy chiếc Thiên Ma lệnh thoa màu, in vào giấy.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Việc riêng tư của tại hạ y khéo đa sự nhúng tay vào làm chi.

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Tại hạ không hiểu rõ lắm! Mảnh giấy do Kim cô nương nhờ tại hạ mang trao cho Trang chủ. Trang chủ muốn gặp người ấy hay không thì tùy ý!

Liễu Hạo Sanh không biết làm sao hơn đành thốt :

- Xin mời!

Mã Bách Bình tiếp :

- Nếu thế Trang chủ hãy giải tán cái đám đàn hát đó đi.

Liễu Hạo Sanh gật đầu lấy một chiếc thanh la nhỏ, đánh lên một tiếng.

Từ trong bờ hơn mười chiếc thuyền lớn lướt ra, cặp nhà bè tiếp bọn đàn hát đưa trở lại đất liền.

Trong lúc đó Vưu Tuấn thì thăm với anh em họ Mạt một lúc. Anh em họ Mạt trà trộn theo bọn đàn hát rời nhà bè luôn.

Không lâu lắm một con thuyền nhỏ cặp nhà bè, trên thuyền có Kim đại nương, Kim Tử Yến và Quách Tiểu Cầm.

Cả ba lên bình đài.

Kim đại nương trầm gương mặt thốt :

- Liễu trang chủ! Chủ nhân bảo rằng Trang chủ phô trương quá đáng đó nhé!

Liễu Hạo Sanh cười lạnh :

- Chính chủ nhân nói vậy thật sao.

Kim đại nương quăng chiếc bài đồng xuống mặt bàn kêu rộp một tiếng, gần giọng :

- Chẳng lẽ tự già bịa ra Lệnh chủ.

Liễu Hạo Sanh nhìn thoáng qua Yến Thanh.

Kim đại nương tiếp nhanh :

- Tuy Yến đại hiệp là người ngoài song biết rõ sự tình tại Kim Lăng này. Liễu trang chủ muốn nói gì thì cứ nói không sao đâu!

Liễu Hạo Sanh cười khẩy một tiếng chụp chiếc bài đồng quăng xuống hồ.

Mọi người đều biến sắc.

Đoạn y lấy ra một chiếc bằng bạc nháng lên vài lượt rồi thốt :

- Này Kim Tuyết Nương! Ngươi to gan lắm mới dám bịa lệnh chỉ như thế!

Kim đại nương sững sờ.

Liễu Hạo Sanh trầm giọng tiếp :

- Liễu này là Hộ pháp Tổng đàn chấp chương ngân bài, Phân đàn Hàng Châu đặt tại Hồng Diệp trang bất quá là để làm vậy thôi. Nếu chủ nhân có lệnh chỉ gì cần truyền với ta thì ít nhất cũng ban ra một ngân bài lệnh. Ngươi dám dùng đồng bài lệnh tác oai tác phúc với ta thì quả thật cái gan của ngươi to hơn núi đấy!

Kim đại nương trầm ngâm một chút :

- Thật tình già không biết điều ấy!

Liễu Hạo Sanh hừ một tiếng :

- Tự chuyên dùng đồng bài lệnh chỉ thị vu vơ rồi nói là không biết là thôi.

Kim đại nương quát cường phản đối ngay :

- Thế ngươi muốn làm sao.

Liễu Hạo Sanh bĩu môi :

- Muốn sao ngươi còn hỏi ta nữa sao. Chẳng lẽ ngươi không hiểu.

Kim đại nương trầm gương mặt :

- Tuy cấp bậc ngươi cao hơn ta song mỗi người tùy thuộc một Phân đàn khác biệt. Dù ta có sơ thất ngươi cũng không có quyền trách cứ.

Liễu Hạo Sanh lạnh lùng :

- Được rồi! Ngươi nói sao hãy nhớ lấy làm vậy đó nhé! Ta sẽ tìm một người có quyền trách cứ để đối thoại với ngươi. Ngươi hãy chờ xem!

Kim đại nương liếc mắt ra hiệu cho Quách Tiểu Cầm.

Quách Tiểu Cầm len lén lấy chiếc ống đồng nhắm ngay vào người Liễu Hạo Sanh sắp sửa bấm nút cơ quan.

Nhưng Điền Vũ Long nhanh nhất vội tung chân đập vào chiếc bàn trước mặt.

Chiếc bàn ngã tới đập ngay vào Quách Tiểu Cầm, đúng lúc nàng bấm nút cơ quan. Bao nhiêu mũi đinh độc từ trong ống đồng bắn ra chạm mặt bàn đóng cứng vào đó.

Vừa lúc đó một vệt sáng từ tay Liễu Hạo Sanh bay tới cấp phập vào yết hầu của Quách Tiểu Cầm.

Một chiếc đĩa bạc, phóng cực mạnh, thùng cổ trở ra sau lưng.

Đĩa chiếc đĩa đi quá mạnh đẩy luôn Quách Tiểu Cầm rơi xuống hồ.

Kim đại nương biến sắc mặt kêu lên :

- Liễu Hạo Sanh sao ngươi dám giết người của ta.

Liễu Hạo Sanh cười lạnh :

- Tại vì nàng có ý bất lợi cho ta.

Kim đại nương kêu lên :

- Sao ngươi biết.

Liễu Hạo Sanh đưa tay chỉ mặt bàn đáp :

- Nàng dùng độc châm bắn ta, cái đó chưa phải là một chứng cứ sao.

Kim đại nương cao giọng :

- Nó còn bé quá có biết gì đâu mà ngươi đổ cho nó toan sát nhân! Nó lấy chiếc ống đồng cầm tay là để phòng bất trắc. Nếu gã bằng hữu của ngươi không hất chiếc bàn thì có ai chạm trúng cơ quan mà bắn đinh ra.

Điền Vũ Long cười mỉa :

- Nhưng nếu chờ nàng xuất thủ mới dự phòng thì muộn lắm đó bà ơi.

Kim đại nương cười gằn :

- Tài nghệ của ngươi khá lắm đó! Ngươi phải biết độc đinh đó lợi hại không tưởng, nếu nó muốn giết Liễu Hạo Sanh thì chiếc bàn kia không ngăn chặn nổi đâu!

Điền Vũ Long vẫn cười :

- Nếu chính bà xử dụng thì dù chiếc bàn bay tới bà cũng không hoảng hốt bấm liên nút cơ quan như vậy. Nhưng nàng ấy là một con bé con đâu có bình tĩnh được như bà! Tại bà dùng người không đúng việc thành ra thất bại!

Kim đại nương hướng qua Mã Bách Bình hỏi :

- Người trong Phân đàn Kim Lăng bị giết người tính sao đây.

Mã Bách Bình đáp :

- Xin do đại nương quyết định!

Kim đại nương gật đầu :

- Thanh toán y! Mọi việc có ta phụ trách!

Bà vung chiếc quạt tấn công trước.

Điền Vũ Long tuốt kiếm nghênh đón liền.

Mã Bách Bình do dự một chút đoạn tiến tới trước mặt Liễu Hạo Sanh tay tả roi, tay hữu kiếm đồng một lượt phóng ra.

Liễu Hạo Sanh rút trường kiếm ngang nhiên phản công.

Yến Thanh hấp tấp gọi :

- Cùng là người nhà cả, sao các vị bất chấp hòa khí.

Kim Tử Yến nắm chéo áo chàng giữ lại thốt :

- Việc của họ mặc họ, công tử không cần quan tâm!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Song phương đều là bằng hữu của tại hạ làm sao tại hạ không quan tâm được!

Thực ra chàng cũng không muốn can thiệp song trong cuộc có Điền Vũ Long mà Điền Vũ Long thì luôn luôn bị Kim đại nương bức dồn lùi lại.

Tài nghệ của Tạo Hóa Thủ Long Vũ Điền không quá kém như vậy chàng thừa hiểu. Chẳng qua y bất buộc phải che giấu hành tung lai lịch nên không dám tận dụng sở năng thôi.

Tuy nhiên nếu để cuộc chiến kéo lâu dài thì Điền Vũ Long nguy mất.

Chàng phải nhảy vào cuộc giải nguy mới xong cho.

Giật chéo áo vượt khỏi tay Kim Tử Yến chàng lướt tới chụp chiếc quây của Kim đại nương, thừa dịp Điền Vũ Long vung kiếm chém xuống đầu Kim đại nương.

Yến Thanh lập tức phóng một ngọn cước vào cổ tay Điền Vũ Long, kiếm vượt khỏi tay bay xuống hồ.

Kim đại nương đành co giật chiếc quây nhưng không giật được.

Chàng cao giọng thốt :

- Có việc gì cứ dùng lời lẽ với nhau, hà tất phải động thủ!

Kim đại nương hằn học :

- Yến Thanh! Chúng giết người của già! Hãy để già báo thù!

Yến Thanh giải thích :

- Đại nương! Đích thực cái con bé đó có cái tâm mưu không tốt! Đêm rồi nàng định xâm nhập vào phòng của Liễu trang chủ để hành thích nhưng bị vị huynh đài họ Điền đó chế trụ. Hôm nay nàng lại toan ám sát một lần nữa nên bị giết là phải lắm. Đại nương không thể trách cứ Liễu trang chủ được!

Liễu Hạo Sanh và Mã Bách Bình đã trao đổi với nhau hơn hai mươi chiêu, lúc đó cũng tự động dừng tay.

Liễu Hạo Sanh kêu lên :

- Kim Tuyết Nương! Vậy ra đêm hôm qua người kêu con bé đó đến hành thích ta.

Yến Thanh vội biện hộ cho Kim đại nương :

- Không phải vậy đâu Liễu trang chủ. Tại hạ xin bảo chứng điều đó. Tiểu liễu đầu định hành thích tại hạ song nàng lầm phòng. Thay vì vào phòng tại hạ thì nàng sang bên Trang chủ. Kim đại nương có bức bách nàng khai rõ lý do trước mặt tại hạ, nàng nói rằng tại hạ hận tại hạ đánh bại nàng nên quyết giết tại hạ!

Liễu Hạo Sanh cười nhạt :

- Lời nói đó khó tin lắm!

Yến Thanh tiếp :

- Tin hay không tùy Trang chủ, có điều tại hạ bảo chứng là Kim đại nương không mấy may liên quan đến vụ ám sát trong đêm vừa qua! Nhất định là do một người nào đó chủ mưu nhưng Trang chủ đã giết nàng rồi thì vô phương truy tra sự việc!

Liễu Hạo Sanh hừ một tiếng :

- Còn vụ đêm nay Yến huynh ăn nói làm sao đây.

Yến Thanh đáp :

- Vụ đêm nay tại hạ chẳng biết gì ráo! Không biết thì còn nói được gì. Các đều là người cùng chung một tổ chức còn tại hạ là người ngoài thì đâu có tư cách chen vào. Tuy nhiên song phương đều là bằng hữu của tại hạ, nếu các vị nể tình nhau thì nên bỏ qua đi còn như không vị mặt tại hạ sẽ không can thiệp nữa!

Liễu Hạo Sanh suy nghĩ một chút rồi gật đầu :

- Được! Tại hạ xin vâng lời Yến huynh. Nhưng còn các người kia biết họ có chịu bãi cuộc không?

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ tin Kim đại nương và Bách Bình huynh cũng nể mặt tại hạ như Trang chủ vậy. Vụ đêm nay kể như kết thúc tại đây.

Chàng buông chiếc quây của Kim đại nương.

Trước khi buông chiếc quày chàng bóp mạnh, lưu lại hai ngón tay trên chiếc quày bằng thép cứng.

Nhìn hai đầu ngón tay Kim đại nương biến sắc không dám lên tiếng phản đối.

Yến Thanh lại cười tiếp :

- Tại hạ cảm thấy cái húng du hồ còn bốc mạnh, chẳng hay Liễu trang chủ có thể cùng tại hạ thưởng trăng một lúc nữa chăng.

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Có thể lắm chứ! Tại hạ sẵn sàng!

Yến Thanh nắm tay Liễu Hạo Sanh và Điền Vũ Long cùng nhảy xuống chiếc thuyền của Kim Tử Yến. Tự chàng cảm mái chèo đẩy thuyền tách rời nhà bè.

Chàng quay lại gọi Mã Bách Bình :

- Ngày mai tại thuyền hoa của Kim Tử Yến tại hạ thiết tiệc chờ Mã huynh, xin Mã huynh hãy đến cho tại hạ có dịp tạ lỗi về việc làm trong đêm nay.

Mã Bách Bình khảng khái đáp ứng.

Thuyền từ từ lướt mặt hồ.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Thì ra Yến huynh đã sớm biết tại hạ là người trong Thiên Ma giáo!

Yến Thanh gật đầu :

- Phải! Mã Bách Bình và Kim Tử Yến cố làm mọi cách để lôi cuốn tại hạ vào hội nhưng tại hạ luôn luôn cự tuyệt. Tại hạ chẳng biết tí gì về Thiên Ma giáo cả nên không thiện cảm mà cũng chẳng ác cảm. Tại hạ vốn quen tánh thích được tự do...

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Do đâu Yến huynh biết được tại hạ là người của Thiên Ma giáo.

Yến Thanh giải thích :

- Vụ Tuấn có nói với tại hạ Liễu trang chủ là Phân đàn chủ của Phân đàn Hàng Châu nhưng không rõ Trang chủ có thân phận cao lớn!

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Thực ra không có sai biệt bao nhiêu. Bất quá ngân bài hộ pháp trực thuộc Tổng đàn, hành động tự do hơn một đồng bài Phân đàn vậy thôi. Như tại hạ đã nói, Phân đàn Hàng Châu được đặt ra là để chỉ trì chứ không đảm trách việc chi cả.

Yến Thanh hỏi :

- Thế Trang chủ có nhiệm vụ gì.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Quan sát tình hình Phân đàn các nơi, theo dõi mọi hoạt động để báo cáo về Tổng đàn. Tuy nhiên tại hạ khỏi phải đích thân thi hành công tác, những anh em của tại hạ tại quan ngoại ngày trước lãnh thi hành thay cho tại hạ. Cho nên nếu Yến huynh có ý...

Yến Thanh vội thốt :

- Nếu Trang chủ đề cập đến việc đó thì sự kết giao bằng hữu của chúng ta khó thành hình rồi! Nếu muốn gia nhập Thiên Ma giáo thì tại hạ đã nhận lời của Mã Bách Bình và Kim Tử Yến từ lâu đâu có đợi đến lúc gặp Trang chủ.

Liễu Hạo Sanh suy nghĩ một chút rồi cười tiếp :

- Yến huynh không gia nhập thì càng tốt! Thiên Ma giáo là một tổ chức có hành động ma quái, không gian manh mà cũng không ám muội, không ẩn không hiện. Một tổ chức phiêu phiêu phưởng phưởng, như chớp chồn như lơ lửng mường tượng như vô căn. Người có cốt khí không ai chịu gia nhập, chính tại hạ đây cũng lo ngại cho các huynh đệ ngày trước còn quyến luyến tại hạ, sẵn sàng làm việc cho tại hạ. Cũng may phần việc do họ đảm trách không có gì quan trọng, mà tại hạ cũng được nhàn chứ nếu không vậy thì đời nào tại hạ gia nhập.

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Thế mà bao lâu nay dù đã trở thành một bằng hữu của Trang chủ tại hạ chẳng biết Trang chủ là người của Thiên Ma giáo! Trang chủ giấu cả tại hạ! Thật không ngờ Trang chủ là một nhân vật trọng yếu của tổ chức đó!

Liễu Hạo Sanh bĩu môi :

- Trong yếu cái quái gì! Điền huynh có số tuổi giang hồ khá cao chắc cũng biết ít nhiều về Thiên Ma giáo chứ.

Điền Vũ Long đáp :

- Biết mờ hồ thôi! Thiên Ma giáo có thế lực lớn mạnh âm thầm không chế vô lâm, hành động thần bí. Cả những người đồng giáo cũng chẳng nhận ra nhau trừ trường hợp cùng thi hành chung một công tác!

Liễu Hạo Sanh thở dài :

- Đúng vậy! Thiên Ma giáo có mười tám Phân đàn rải rác khắp nơi nhưng hiện tại đã có sáu Phân đàn bị người ta phá hủy. Hiện tại còn lại mười hai nơi thôi. Bởi người trong giáo không biết nhau nên thường sanh ra xung đột, giả đi kỷ luật lại lời lỏng nên sự kềm thúc không được hữu hiệu lắm, ai ai cũng muốn tranh giành quyền ảnh hưởng cả. Như vừa rồi đó, tại hạ đã xuất chiêu kim bài lệnh vậy mà cái mụ già họ Kim chỉ có đồng bài lệnh cũng không tuân phục toan chống đối. Nếu không có Yến huynh ở trung gian chu toàn thì tại hạ chưa biết hậu quả sẽ như thế nào nữa!

Yến Thanh mỉm cười :

- Phần thất bại về bọn Kim đại nương là cái chắc! Trang chủ thừa sức áp đảo họ, nếu có sợ là sợ cho Điền huynh đây thôi!

Liễu Hạo Sanh lắc đầu :

- Chưa hẳn vậy đâu Yến huynh! Mã Bách Bình cũng là tay ghê gớm lắm đấy!

Yến Thanh hỏi :

- Kim đại nương oán hận Trang chủ điều chi đến phải sanh xung đột.

Liễu Hạo Sanh lắc đầu :

- Tại hạ nào có làm chi mụ ta đâu! Có trời mới biết ý tứ của mụ! Song phương có gì lạ nhau, mụ thừa hiểu tại hạ chủ trì Phân đàn Hàng Châu kia mà! Mụ không có lý do nào gây phiền phức cho tại hạ cả!

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Trang chủ không biết chứ tại hạ biết. Họ tranh giành Yến lão đệ đó! Họ sợ Trang chủ lôi cuốn Yến lão đệ về Hàng Châu tăng cường lực lượng trong tương lai họ sẽ gặp nhiều khó khăn nếu xảy ra sự tranh chấp giữa hai Phân đàn! Cứ theo tình hình này thì cuộc tranh chấp đó đã dự bị từ lâu. Một cao thủ cỡ Yến lão đệ chẳng phải dễ tìm, phàm ai có chí lớn cũng không muốn để mất. Họ nóng nảy quá nên khai màn tranh chấp sớm và gấp!

Liễu Hạo Sanh mỉm cười :

- Họ nóng nảy làm chi. Tại hạ có muốn sanh sự với họ đâu ngoại trừ trường hợp bị cưỡng bách thì mới có phản ứng thích nghi.

Điền Vũ Long lắc đầu :

- Nhưng họ không tưởng như vậy và nghĩ quyết Trang chủ muốn kết nạp Yến lão đệ. Huống chi kết nạp một người hà tất phải tiêu pha cả vạn lượng bạc cho một tiệc như Trang chủ đã làm! Qua cuộc an bày vừa rồi họ cho rằng Trang chủ nhất định nắm Yến lão đệ cho kỳ được tự nhiên họ phải khản trương! Họ không ngần ngại trở mặt sớm với người đồng giáo!

Liễu Hạo Sanh cau mày :

- Họ muốn giành Yến huynh thì tại sao họ phái người ám sát Yến huynh.

Yến Thanh đáp :

- Việc ám sát là do liễu đầu tự tiện chủ trương, có thể là Kim đại nương đồng ý nhưng Mã Bách Bình và Kim Tử Yến phản đối. Trong đêm đó cả Kim Tử Yến và Mã Bách Bình đều có mặt tại cục trưởng, bất quá họ nấp trong bóng tối nào đó không thể xuất hiện thôi. Tuy nhiên Điền huynh chế ngự được liễu đầu rồi là họ rút lui liền.

Liễu Hạo Sanh cãi :

- Không phải vậy! Chính Kim Tử Yến vào phòng của tại hạ! Tại hạ nhận ra nàng mà!

Yến Thanh gạt đầu :

- Đúng! Nhưng không có ý hành thích Trang chủ mà chỉ muốn báo động với Trang chủ thôi. Trang chủ sẽ báo động dây chuyền cho tại hạ đề cao cảnh giác. Nàng không muốn cảnh cáo tại hạ trực tiếp.

Liễu Hạo Sanh a lên một tiếng :

- Xem ra nàng ấy quả thật có tình ý nặng đối với Yến huynh!

Yến Thanh cười khò :

- Vô ích! Nàng không thể yêu người ngoài giáo trừ ra tại hạ bằng lòng gia nhập chứ ngược lại thì nàng phải thất vọng suốt đời.

Điền Vũ Long thốt :

- Có lẽ đối tượng của Quách Tiểu Cầm là Yến lão đệ đó. Bởi trong lúc cầm chiếc ống đồng nàng do dự rõ ràng. Nếu nàng quả quyết bắn Liễu trang chủ thì tại hạ dù có nhanh tay đến đâu cũng không đẩy kịp chiếc bàn làm bình phong ngăn chặn!

Yến Thanh cho là có lý.

Lúc Quách Tiểu Cầm nâng chiếc ống đồng lên thì chàng đứng rất gần Kim Tử Yến.

Nếu Tiểu Cầm bắn chàng thì Kim Tử Yến cũng phải bị hại luôn.

Rồi nàng do dự, Điền Vũ Long phản ứng sớm, ống đồng nổ.

Cuối cùng chính nàng phải bỏ mạng vì chiếc đĩa của Liễu Hạo Sanh!

Chàng thốt :

- Thảo nào Kim đại nương chẳng hận Điền huynh làm hỏng mất chiếc ống đồng. Nếu không vậy thì Liễu trang chủ khó lòng sống sót!

Điền Vũ Long mỉm cười tỏ lời cảm tạ chàng can thiệp cứu y thoát khỏi tay Kim đại nương.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Việc gia nhập bốn giáo chúng ta bỏ qua đi. Tại hạ chỉ mời Yến huynh sang Hàng Châu chơi một chuyến.

Điền Vũ Long dùng ánh mắt ngăn trở song Yến Thanh thần nhiên đáp :

- Đi đành là phải đi rồi song tại hạ xin hẹn lại vài tháng sau bởi tại hạ vừa lãnh việc, phải phục vụ cho người. Bỏ đi ngang như vậy sợ người ta phiền trách.

Liễu Hạo Sanh cau mày :

- Vài tháng sau thì lâu quá! Và lại sau một tháng thì tại hạ có việc phải đến vùng Bắc Tái viếng các huynh đệ ngày xưa, xem họ làm ăn như thế nào. Cái chức Minh chủ thườ nào ngoài mặt thì tại hạ đã giải trừ song bên trong còn âm thầm chi trì đồng bạn cũ. Chính vì lẽ đó nên tại hạ thỉnh thoảng xuất du quan ngoại một lần.

Yến Thanh vụt hỏi :

- Trang chủ đã làm lãnh tụ võ lâm lục tỉnh miền Bắc oai vọng lẫy lừng, thế lực to lớn, dọc ngang bắt chấp ai trên đầu thì tại sao lại cam tâm về với kẻ khác để chịu sự chế phục của người ta.

Liễu Hạo Sanh thờ dãi :

- Không còn cách nào hơn! Thiên Ma giáo quan tâm đến người nào chọn rồi là người đó không gia nhập không xong. Nếu tại hạ phản kháng thì trước hết đám huynh đệ của tại hạ thọ hại. Lúc đầu tại hạ cứ tưởng là Thiên Ma giáo chỉ dọa khiếp người thôi nhưng trong vòng ba tháng tại hạ tổn thất sáu anh em, toàn là những tay đắc lực của tại hạ. Sự kiện đó bắt buộc tại hạ phải cúi đầu.

Yến Thanh hỏi :

- Tất cả đều bỏ mạng vì mũi Xuyên Tâm tiêu.

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Phải! Người thứ nhất bị giết tại hạ lưu tâm phòng bị nhưng vô ích. Rồi người thứ hai thứ ba... nối tiếp ngã gục. Chẳng tìm ra một manh mối nhỏ nhất nào. Tại hạ bèn trao nhiệm vụ cho một người thân tín thay thế tại hạ ở Bắc Tái điều khiển anh em còn tại hạ thì cải tên đổi hiệu đến Hàng Châu kiến tạo Hồng Diệp trang làm một Trang chủ. Cho đến bây giờ các huynh đệ của tại hạ vẫn chưa biết là tại hạ có liên quan đến Thiên Ma giáo. Họ luôn thúc giục tại hạ tìm Thiên Ma giáo để báo cừu cho đồng bạn. Tại hạ không biết giải thích với họ như thế nào nữa!

Yến Thanh hỏi :

- Trang chủ có thấy mặt Thiên Ma lệnh chủ chẳng?

Liễu Hạo Sanh cười khỏ :

- Con mẹ nó, thấy thì có thấy mấy lần song chỉ thấy một người bao mặt, thấy như vậy có ích gì.

Yến Thanh chớp mắt :

- Sao Trang chủ không tìm cách giật vuông vải bao mặt.

Liễu Hạo Sanh thở dài :

- Không làm sao được! Tại hạ đơn thân độc lực tự nhận thấy khó thực hiện ý muốn đó, các huynh đệ của tại hạ thì không đủ bản lĩnh giúp tại hạ, hơn thế tại hạ cũng không muốn cho họ biết gì về quan hệ của tại hạ và Thiên Ma giáo nên trong các cuộc tiếp xúc với Thiên Ma giáo tại hạ đều tìm cách tránh họ. Tại hạ ngăn cấm các huynh đệ đến Hàng Châu trừ trường hợp bất khả kháng cần liên lạc gấp với tại hạ.

Còn thì chính tại hạ đích thân đến Biên Tái hội họp với họ theo một chu kỳ nhất định.

Dừng lại một chút y tiếp :

- Tại hạ tưởng nếu có một người như Yến huynh nấp ở đâu đó lúc tại hạ tiếp xúc với Thiên Ma lệnh chủ bất thành linh xông ra, như vậy là có hy vọng khám phá ra chân tướng của Thiên Ma lệnh chủ!

Điền Vũ Long lắc đầu :

- Chắc gì người tiếp xúc với Trang chủ là Thiên Ma lệnh chủ chân chánh.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Chúng ta căn cứ vào thành âm của người tiếp xúc. Nếu là người giả thì không nhất định duy nhất có một người có nhiệm vụ đặc biệt tiếp xúc với tại hạ. Giả như không cần là người duy nhất và đương nhiên có sự đổi thay lần này người này, lần khác người khác thì thành âm phải khác. Nếu gặp trường hợp thành âm quen thuộc chứng tỏ không có sự đổi thay người thì tại hạ ra ám hiệu cho Yến huynh xuất hiện bất ngờ chế trụ! Có nhiều hy vọng người quen thuộc là Thiên Ma lệnh chủ chân chánh!

Điền Vũ Long gật đầu :

- Cách đó được lắm! Chúng ta có thể làm thử!

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ không thấy hứng chút nào bởi đối với Thiên Ma giáo tại hạ không oán không thù thì tại sao lại sanh sự với y. Chủ trương của tại hạ là trung lập, không theo ai bỏ ai. Đừng ai chạm tới mình là không bao giờ mình chạm tới ai. Ai sanh sự là tự lực phản ứng, không kết phe kết phái nhờ ngoại lực.

Điền Vũ Long giạt mình :

- Thì ra lão đệ không muốn khám phá chân tướng con người bí mật đó.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Nói thật tại hạ không muốn! Mã Bách Bình đã nói cho tại hạ biết có bao nhiêu người muốn khám phá rồi song tất cả đều chết với Xuyên Tâm tiêu. Tại hạ thì còn muốn hưởng lạc thú thêm mấy năm nữa, không thể chết vội!

Điền Vũ Long a lên một tiếng rồi nín lặng.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Tại hạ đã thử hai lần song vẫn còn sống nhăn đây! Trong hai lần đó tại hạ chế phục được người tiếp xúc, sau khi lột vuông khăn bao mặt của họ tại hạ thất vọng vô cùng thì ra họ toàn là những tay tầm thường, hoàn toàn xa lạ. Thiên Ma lệnh chủ biết chuyện song vẫn bỏ qua. Đó là một điểm tốt của y, y không sợ người đối phó với y. Có nhiều người mưu toan khám phá chân tướng của y song đều thất bại, y chỉ cảnh cáo suông rồi tha thứ luôn. Chỉ khi nào gặp kẻ quyết tâm hãm hại y thì y mới dùng đến Xuyên Tâm tiêu và lúc đó rồi thì đừng hòng ai sống sót. Tại hạ dám bảo chứng những điều tại hạ vừa nói!

Yến Thanh mỉm cười :

- Cái đó có lạ gì! Y tha thứ cho một số người là vì y muốn thu dụng số người đó. Muốn dùng thì phải để cho người ta sống chứ! Y chỉ giết những người

nào mà y không cần dùng hoặc thấy là không thể khuyến dụ gia nhập. Gặp tại hạ là y chẳng bao giờ khách khí buông tha!

Liễu Hạo Sanh trầm ngâm một chút sau cùng thở dài :

- Yến huynh không muốn gia nhập tại hạ không thể cưỡng ép. Có điều tại hạ xin thành thật khuyên Yến huynh từ nay hãy làm cách nào để biểu thị là mình không có ý chống đối Thiên Ma giáo. Bằng không thì Yến huynh sẽ gặp nguy là cái chắc. Thiên Ma lệnh chủ không hề nương tay đối với những ai mưu toan bất lợi cho y!

Yến Thanh gật đầu :

- Cho nên tại hạ cố bảo trì tình bằng hữu với Liễu trang chủ và Mã Bách Bình hy vọng hai vị giải thích hộ tại hạ cho Thiên Ma lệnh chủ đừng hiểu lầm!

Liễu Hạo Sanh cười nhẹ :

- Về phần tại hạ thì đương nhiên là vậy rồi song tin hay không là việc của Tổng đàn, tại hạ không dám bảo đảm!

Yến Thanh cười khổ :

- Tại hạ đã biểu minh thái độ mà Tổng đàn không tin thì đành vậy, tại hạ còn biết làm sao hơn! Tại hạ chỉ nhấn lời Thiên Ma lệnh chủ đừng bao giờ chỉ định bằng hữu của tại hạ ám toán tại hạ! Bằng hữu ám toán bằng hữu là một sự cực thương tâm, tại hạ không chịu nổi! Tại hạ vốn rất quý trọng tình cảm song trong trường hợp tự vệ tại hạ phải phản ứng nhưng giết bằng hữu diệt tình cảm là việc mà tại hạ sẽ phải ân hận suốt đời!

Liễu Hạo Sanh bật cười ha hả :

- Yến huynh yên tâm! Về Mã Bách Bình tại hạ chẳng biết như thế nào chứ tại hạ thì quyết không làm điều chi bất lợi cho Yến huynh. Hà huống Thiên Ma giáo có muốn giết ai thì chỉ do Lệnh chủ hạ thủ! Xuyên Tâm tiêu đầu phải là vật tùy thân của tại hạ mà muốn dùng là sẵn có cho mà dùng bất cứ lúc nào! Xuyên Tâm tiêu đầu có trao cho thuộc hạ một cách bừa bãi!

Yến Thanh thốt :

- Đa tạ Liễu trang chủ! Mong Trang chủ vì giao tình của chúng ta thông tri cho tại hạ biết qua nếu nghe phong phanh Thiên Ma lệnh chủ kêu án tại hạ để cho tại hạ kịp thời đề phòng.

Liễu Hạo Sanh trầm giọng :

- Cần gì Yến huynh phải dặn! Bôn phận của tại hạ mà. Và lại biết đâu tại hạ chẳng làm hơn thế là quan sát cuộc chiến như lướt trận hộ Yến huynh! Vô luận làm sao Yến huynh cũng là bằng hữu của tại hạ, Thiên Ma lệnh chủ là đối đầu. Tại hạ hy vọng Yến huynh trừ diệt được ác ma cho giang hồ được bình định!

Họ đàm đạo với nhau một lúc nửa rồi cặp thuyền vào bờ chia tay nhau.

Yến Thanh không vội vào thành đi quanh quần ven hồ một lúc. Bình minh lên chàng vào Kê Minh Tự nghe tăng nhân tụng thời kinh sớm, ở lại đó mượn giấy bút sao lại một biến tâm kinh nhờ hòa thượng thiêu hóa.

Chàng trao mấy lượng bạc cho chùa gọi là tiền hương hỏa rồi rời nơi đó về thành.

Vào giờ ngọ chàng đến thuyền của Kim Tử Yến để đặt tiệc rượu đãi Mã Bách Bình như đã hứa trong đêm.

Kim đại nương còn hận về cái chết của Quách Tiểu Cầm nên không dự tiệc.

Trong lúc uống ăn Mã Bách Bình giải thích hành động đêm rồi.

Y cho biết sở dĩ có sự xung đột là vì Phân đàn Kim Lăng sợ có sự giành giật chàng như Điền Vũ Long đã suy đoán.

Y thừa nhận đối tượng vụ ám sát của Quách Tiểu Cầm là chàng chứ không phải Liễu Hạo Sanh.

Bất quá y thanh minh là y và Kim Tử Yến không hề hay biết mưu đồ đó và tất cả đều do chủ ý của Kim đại nương.

Y cho biết luôn là sau vụ đó y đã nghiêm trọng cảnh cáo Kim đại nương, nếu từ nay bà còn tùy tiện hành động như thế thì y sẽ giết bà rồi sẽ liệu cách xử trí với Tổng đàn. Dù Kim đại nương là phó Phân đàn chủ y cũng không ngăn. Mười hộ pháp là người tâm phúc của y họ sẽ bênh vực chi trì y trong lúc này.

Kim Tử Yến dự tiệc chỉ thỉnh đàm chứ không nói gì để mặc Mã Bách Bình muốn nói gì thì nói.

Khi hoàng hôn xuống thì tiệc rượu tan, Mã Bách Bình cáo từ. Kim Tử Yến giữ Yến Thanh lại thả thuyền ra giữa dòng sông.

Nàng thốt :

- Công tử không nên trách mẹ tôi! Sau khi nghe chúng ta nói chuyện với nhau bà rất lo ngại cho tôi nên bắt buộc phải đối xử với công tử như vậy.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ không hề trách bà!

Kim Tử Yến thấp giọng tiếp :

- Qua cuộc chiến đêm vừa rồi mẹ tôi đã biết là võ công của công tử rất cao, thừa sức bảo vệ cho tôi nên bà quyết tâm chi trì chúng ta, tình nguyện đứng hẳn về phía chúng ta. Bà sẵn sàng hy sinh để giúp chúng ta khám phá chân tướng của Thiên Ma lệnh chủ. Đồng thời bà cũng âm thầm tìm hiểu lai lịch của Lệnh chủ. Có vậy công tử mới dễ dàng đối phó với Thiên Ma giáo!

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không hề nói là muốn đối phó với Thiên Ma giáo!

Kim Tử Yến cười khổ :

- Chúng tôi thành tâm thành ý đối với công tử vậy sao công tử không chịu nói thật với tôi! Mẹ tôi nhận định công tử là người do Cửu Lão hội sai phái đến đây để đối phó với Thiên Ma giáo. Biết như thế mẹ tôi phớt bỏ bao nhiêu sự việc của Phân đàn để chuyên tâm chi trì công tử mà công tử cứ thoái thác hoài như vậy thì ai mà chẳng chạnh lòng. Tôi van cầu công tử đừng để mẹ con tôi phải thất vọng!

Yến Thanh suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Tại hạ không phải là người trong Cửu Lão hội cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ không muốn có sự thị phi nhưng nếu có cơ hội thì tại hạ cũng không từ bỏ một cuộc thực nghiệm để diệt trừ Thiên Ma giáo. Tại hạ là con nhà võ thì phải làm hết bổn phận của mình. Cuộc thực nghiệm có kết quả thì giang hồ sẽ được bình định. Bằng thất bại thì một mình tại hạ chịu chết chứ không tưởng làm liên lụy đến ai cả!

Kim Tử Yến thờ dài :

- Chứ tôi không là con nhà võ sao. Chẳng lẽ nữ nhân lại không có hiệp tâm.

Chẳng lẽ con nhà võ không thể giúp con nhà võ làm việc nghĩa được.

Yến Thanh nắm lấy cổ tay áo nàng giữ rất lâu.

Chàng không cần phải nói nhiều, đôi lòng cảm thông hơn phải nói vạn lời.

Lâu lắm Yến Thanh mới cất tiếng nói :

- Có một điều này tại hạ phải nói mong cô nương hiểu cho! Tại hạ không phải là một kẻ chuyên tình nhưng không thể vì cô nương mà vất bỏ bao nhiêu nữ nhân khác...

Kim Tử Yến hỏi :

- Chị em họ Hoa.

Yến Thanh gật đầu :

- Họ là những con người đáng thương hại!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một đại biến cố

Một chiếc thuyền con từ phía sau lướt nhanh tới, người trên thuyền cất tiếng gọi :

- Yến huynh! Yến huynh có trên thuyền đó chẳng.

Âm thanh của Vưu Tuấn.

Kim Từ Yến cảm hận :

- Cái gã đó đáng ghét lạ! Như là âm hồn bất tán cứ bám mãi theo mà đòi ăn! Không ai trốn nơi nào khỏi gã! Không có chuyện gì là không có gã xía liền! Tại sao công tử lại kết giao với con người như thế được chứ!

Yến Thanh mỉm cười :

- Vụ Tuấn biết điều lắm đó cô nương! Nếu không có việc gì cực kỳ khẩn yếu y chẳng bao giờ đeo theo ai quấy nhiễu cả. Y là một bằng hữu tốt chẳng ai tốt hơn!

Vưu Tuấn đã nhảy lên thuyền Kim Từ Yến rồi.

Y cười hi hi thốt :

- Lỗi quá! Yến huynh và Kim cô nương thứ cho nhé. Hắn là Kim cô nương hận tại hạ ghê lắm! Nhưng biết làm sao bây giờ cô nương! Người ta nhờ tại hạ mà! Anh em họ Mạt không dám đến đây sợ cô nương quở trách nên yêu cầu tại hạ đóng vai kẻ ác phá cuộc vui của người!

Yến Thanh hỏi :

- Họ có việc chi cần nhờ đến Vưu huynh thế.

Vưu Tuấn đáp :

- Huynh Đệ tiêu cục vừa tiếp nhận một mối sinh ý. Hàng hóa chuyên vận trị giá một ngàn vạn lượng bạc, hộ tổng phí ăn một phần mười trị giá hàng.

Yến Thanh kêu lên :

- Nghĩa là một trăm vạn lượng hộ tổng phí. Một mối sinh ý to tát đó! Nhưng làm sao lại lọt vào Huynh Đệ tiêu cục được.

Vưu Tuấn tiếp :

- Chung quy do cái danh lớn của vị Tổng tiêu đầu của Huynh Đệ tiêu cục đó!

Anh em họ Mạt không dám tiếp nhận toan đẩy qua cho Mã Bách Bình nhưng vị khách lại chỉ đích danh Huynh Đệ tiêu cục, yêu cầu họ Mạt hộ tổng.

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Hàng hóa như thế nào.

Vưu Tuấn giải thích :

- Một chiếc rương đóng kín và một người đi theo, rương do người đó mang, chứa đựng gì thì tiêu cục không cần biết, kỳ hạn trong năm hôm đưa đến Hàng Châu.

Yến Thanh mỉm cười :

- Rõ ràng là do Liễu Hạo Sanh bày trò quỷ quái rồi đó nhé! Y muốn cho tiểu đệ đến Hàng Châu gấp mà!

Bất cứ ai cũng nghĩ như chàng.

Nhưng Vưu Tuấn lắc đầu :

- Không thể có việc đó! Sau khi Liễu Hạo Sanh ly khai hồ Huyền Võ y đi thẳng về Hàng Châu, không hề tiếp xúc với bất kỳ ai!

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Sao Vưu huynh biết rõ thế.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ theo dõi y từng bước. Chính mắt tiểu đệ trông thấy y rời Kim Lăng một mạch về Hàng Châu!

Yến Thanh cười nhạt :

- Ai cấm y đi rồi âm thầm trở lại! Vưu huynh đừng tưởng y đơn giản mà lắm! Trong một ngày y bố trí được một cuộc du hồ như thế đó kẻ cũng thần thông quảng đại lắm! Gia dĩ thủ hạ của y rất đông, tiền bạc lại thừa thãi...

Kim Tử Yên chen vào :

- Và lại biết đâu y đã an bày trước công cuộc bảo tiêu này. Sau khi y đi rồi người thừa hành mới xuất hiện.

Vưu Tuấn thốt :

- Hai vị đều có lý song tiêu đệ thì nghĩ khác Yên huynh ạ! Liễu Hạo Sanh muốn cho Yên huynh đến Hàng Châu có thiếu gì cách hà tất phải dùng cách đó! Huống chi Yên huynh đã đáp ứng rồi kia mà! Ngoài ra số hộ tổng phí là một trăm vạn lượng chứ đâu phải ít. Y có ngông đến đâu cũng không chơi cái lối ấy!

Yên Thanh hỏi :

- Hộ tổng phí đã trao ra chưa.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Rồi nhưng anh em họ Mạt chưa dám nhận tiền. Y chìa ngân phiếu ra bảo lập khế ước ngay. Ngân phiếu của Thường Hậu Ngân Hàng. Tiêu đệ có đến ngân hàng hỏi xem số bạc có sẵn không. Ngân hàng bảo đảm ngân phiếu đưa đến giờ phút nào là đổi lấy bạc ngay phút đó, tiền dự trữ đã có sẵn sàng.

Yên Thanh suy nghĩ một chút :

- Thế là kỳ quái thật! Người nào đó có dụng ý mà làm như vậy! Một trăm vạn lượng bạc là cả một sự nghiệp lý tưởng cho một số người đời mà! Hà huống chi Huynh Đệ tiêu cục đâu phải là một cơ sở đồ sộ.

Vưu Tuấn tiếp :

- Điều kiện của y đưa ra hết sức hấp dẫn. Giả như có chuyện gì bất trắc xảy ra dọc đường thì tiêu cục khỏi phải trả lại số bạc ứng trước đồng thời cũng không đền món hàng mất mát bởi trên thế gian này không có một tiêu cục nào có thể bảo đảm một món hàng trị giá cực cao như vậy. Hộ tổng phí được ứng trước phân nửa khi đưa hàng đến nơi đến chốn thì tiêu cục lấy thêm phần còn lại. Nhược bằng dọc đường gặp sự không may tiêu cục vẫn được hưởng luôn phần ứng trước. Năm mươi vạn lượng đó Yên huynh ơi!

Yên Thanh trầm giọng :

- Một cạm bẫy nhắm vào tiêu đệ hơn là nhắm vào Huynh Đệ tiêu cục. Người ấy chỉ muốn hất tiêu đệ ra khỏi địa vị Tổng tiêu đầu đó nhé! Bởi thành công hay thất bại thì tiêu cục vẫn có lợi như thường. Mà nếu thất bại thì tiêu đệ còn mặt mũi nào ở lại cái chức Tổng tiêu đầu nữa!

Vưu Tuấn thốt :

- Tiêu đệ cũng nghĩ như vậy! Có điều ý đồ của kẻ đó hơi ngông một chút. Nếu Yên huynh thành công thì có phải là y mất toi một số bạc to tát chẳng.

Yên Thanh hỏi :

- Anh em họ Mạt tính làm sao.

Vưu Tuấn đáp :

- Họ chưa có cái quyết định gì cả! Con người đó không ai biết lai lịch mà cuộc sinh ý chứa đựng nhiều điểm đáng nghi ngờ thì anh em họ Mạt làm gì dám quyết định ngay tức khắc. Họ có tìm đến Bách Bình huynh để nghị hợp tác nhưng Bách Bình huynh từ khước.

Yên Thanh mỉm cười :

- Có tiêu cục nào dám đảm nhận! Dù không bị bắt buộc phải đền tiền nhưng nếu tiêu cục nào thất bại rồi là dẹp cờ dẹp bảng hiệu luôn cho toàn thể nhân viên thất nghiệp đói nhăn răng!

Vưu Tuấn tiếp :

- Nhất định là cái mối sinh ý này không xuôi thuận rồi!

Yên Thanh cau mày :

- Tại sao người đó chỉ đích danh Huynh Đệ tiêu cục mà không nhờ đến các cơ sở khác. Phải có dụng ý chi chứ. Nếu tiêu đệ từ chối thì còn làm ăn được với ai. Mình mới lãnh nhiệm vụ đầu hôm sớm mai kia mà! Nhận tiền lãnh việc rồi né tránh cái khó thì ai người ta còn dùng mình được nữa. Và lại người ta dám bỏ một số tiền to tát như vậy là hiển nhiên muốn chơi đòn phũ đầu tiêu đệ. Từ khước thì mất mặt anh hùng quá đi!

Chàng cười khi buông dứt đoạn cuối của câu nói.

Vưu Tuấn lẩm nhẩm :

- Người đó là ai chứ?

Yến Thanh tiếp :

- Tiểu đệ có nhiều hy vọng biết y là ai. Do đó tiểu đệ nhất định tiếp nhận mỗi sinh ý này!

Vưu Tuấn lo ngại :

- Hãy nghĩ kỹ lại Yến huynh! Cả thành Kim Lăng này đều biết việc đó, ai ai cũng nói nhận là đại, từ chối là khôn. Nếu Yến huynh bỏ đi thì không ai cười chê đâu.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Người ta dám bỏ ra số tiền lớn như vậy là đánh giá tiểu đệ rất cao, tiểu đệ không nên để cho người ta thất vọng!

Vưu Tuấn cau mày :

- Nhưng chắc là Yến huynh sẽ gặp phiền phức!

Yến Thanh lắc đầu :

- Con người không ai không khỏi chết một lần. Từ lâu tiểu đệ được các bằng hữu tặng bốc mà thành ra có cái hư danh chứ thực ra tiểu đệ chưa có làm được một việc gì đáng kể. Đây chính là lúc tiểu đệ biến hư danh thành thật danh đó! Chết đáng giá như thế cũng nên chết lắm chứ! Là lão tử tiểu đệ thấy dịp này là một cơ hội chết sướng đây. Sướng hơn là chết bên rượu bên gái!

Vưu Tuấn lại ngăn :

- Nguy lắm Yến huynh!

Yến Thanh mỉm cười :

- Biết rằng nguy song bằng mọi giá tiểu đệ phải truy cho ra nguyên lý của sự tình. Muốn tìm hòn đá dưới đáy hồ tất phải tát cho cạn nước hồ. Tiểu đệ không thể mang niềm thắc mắc đè nặng tâm tư theo năm dài lê thê!

Vưu Tuấn không nói gì.

Yến Thanh tiếp :

- Vưu huynh đến đây rất hay! Vưu huynh là người của Long Võ tiêu cục mà Kim cô nương thì đại diện cho Cảnh Thái tiêu cục. Tiểu đệ không muốn độc hưởng mỗi lợi to tát này nên yêu cầu hai vị giúp sức.

Vưu Tuấn đáp :

- Bách Bình huynh muốn Yến huynh từ khước mỗi sinh ý này song nếu Yến huynh muốn tiếp nhận thì Long Võ tiêu cục sẵn sàng tiếp trợ bằng cách âm thầm đi theo sau giám thị tình hình. Bách Bình huynh thì không thể đi theo được rồi, y có cho biết là chỉ định tiểu đệ cùng lão Đinh lão Tiết đi cùng để gia tăng lực lượng của Yến huynh nếu Yến huynh cần đến bọn tiểu đệ.

Kim Tử Yến thốt :

- Tôi không hứa hẹn gì về Cảnh Thái tiêu cục song với tư cách cá nhân tôi đáp ứng lời kêu gọi của công tử!

Yến Thanh gật đầu :

- Vậy là tốt!

Quay qua Vưu Tuấn chàng tiếp :

- Chúng ta về Huỳnh Đệ tiêu cục ngay bây giờ!

Thuyền cập bờ chàng và Vưu Tuấn về thẳng Huỳnh Đệ tiêu cục!

Thấy chàng anh em họ Mạt mừng ra mặt.

Người thuê hàng còn đó, tuổi tạc trung niên.

Yến Thanh vòng tay chào, y đáp lễ, song phương nói mấy câu khách sáo.

Yến Thanh cho biết là chàng tiếp nhận việc hộ tống. Chủ thuê sáng mắt lên bảo rằng đã nhờ đến tất cả các tiêu cục tại Kim Lăng, song nơi nào cũng từ

khước bấy giờ Huỳnh Độ tiêu cục nhận lời thì may mắn cho y biết bao!

Yến Thanh quay qua Mạt Tạng hỏi :

- Khế ước lập chưa?

Mạt Tạng đáp :

- Thảo xong rồi! Nếu song phương chấp nhận cuộc giao dịch này thì ký tên vào!

Điều kiện thì y như Vu Tuân đã trình bày bất quá có thêm một khoản là trừ trường hợp bị phục kích có gây thương vong nếu tiêu cục bỏ ngang cuộc hộ tống thì phải chiều giá hàng đền bù mất mát, đồng thời phải hoàn lại chủ thuê số bạc ứng trước.

Sở dĩ phải có điều kiện này là đề phòng tiêu cục khiếp nhược, gặp cường địch lại bỏ chạy hoặc cấu kết với địch cướp tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thiên Ma lệnh

Trên tờ khế ước chủ thuê ký tên là Ngô Văn Thiên!

Yến Thanh thấy cái tên rất quen nhưng không nhớ rõ trong trường hợp nào chàng nghe nói đến.

Trong tâm tư chàng một cái tên người còn lưu lại ấn tượng thì người mang tên đó hẳn phải là một nhân vật giang hồ.

Và nếu một nhân vật giang hồ kêu gọi đến tiêu cục thì mỗi sanh ý đó đương nhiên không thể là đơn giản!

Một cuộc sanh ý hứa hẹn nhiều ly kỳ thích thú! Có thể bối cảnh dựng bằng xương tủy bằng máu.

Hàng hóa là một chiếc rương bằng gỗ không nắp, cạnh rương bọc thép rất cứng, bên trong hẳn có một lớp thép nữa. Lòng rương chèn nhát vải giữ cho món hàng khỏi bị chấn động mỗi lần rương bị chạm.

Cứ theo tình hình đó thì món hàng bất quá to bằng quả dưa hấu.

Một vật to bằng quả dưa hấu mà trị giá ngàn vạn lượng bạc thì phải là quý báu lắm!

Nhưng là vật gì thế.

Vu Tuân già làm phu đánh xe, Yến Thanh kèm bên cạnh. Ngô Văn Thiên giữ chiếc rương ngồi trong xe.

Mã Bách Bình không đi theo nhưng lại sai Đinh Hoàng, Tiết Y, Sừ Kiếm Như, Cừu Mai Phong và Trần Lượng âm thầm theo sau giám thị.

Chưa bao giờ Mã Bách Bình lại phát xuất một lực lượng hùng hậu gồm đến sáu vị hộ pháp như vậy.

Kim Tuyết Nương cũng âm thầm đi theo như Kim Tử Yến đã hứa đề phòng tiếp ứng.

Trước khi đi Yến Thanh phái Mạt Từ đến Hàng Châu xem động tĩnh, đồng thời thông tri cho Liễu Hạo Sanh hay báo y liệu cách chiếu cố.

Cùng với bọn Yến Thanh, tất cả mười ba tiêu cục tại Kim Lăng đều có phái người đi theo chẳng phải để tiếp trợ chàng mà là theo dõi sự tình, dự khán nhiệt náo.

Bất quá họ cùng đi chung một đường đến Hàng Châu chứ không hề nhập bọn.

Lạ có, quen có, Yến Thanh không quan tâm đến họ.

Hành trình chỉ mất năm hôm là đến nơi.

Yến Thanh hiểu nếu có biến cố phát sinh là chỉ khi nào xe bảo tiêu đến gần Hàng Châu thôi.

Nhìn qua thần sắc của Ngô Văn Thiên chàng cũng biết là mình đoán đúng.

Hai hôm đầu y ung dung cười nói vui vẻ. Trong hai hôm đó y không chú ý lắm đến chiếc rương.

Sang ngày thứ ba họ đến huyện Ngô Hưng.

Ngô Văn Thiên bắt đầu lo lắng, y nhìn tả nhìn hữu, nhìn trước nhìn sau, lưu ý đến từng khách lữ hành một xuôi ngược trên con đường đó.

Yến Thanh thì vẫn bình thản như thường bởi chàng nhận ra toàn là những khuôn mặt quen, mà là những người chức chò tiếp trợ chàng nếu có biến động xảy ra.

Trong số đó chỉ có hai người lạ mặt.

Hai người thì có đáng kể gì nếu họ có ý đồ bất lợi đối chàng. Họ cũng chẳng đáng làm chi nổi chàng trước một lực lượng hộ vệ vững như núi đó.

Hai người đó trạc tuổi trung niên, ngồi ngựa, có lúc dục ngựa vượt lên xa chàng, có lúc chậm lại lặng lẽ bám theo sau.

Qua ngày thứ tư họ đến huyện Võ Khương.

Ngô Văn Thiên càng khẩn trương hơn. Ôm cứng chiếc rương chui rút trong phòng, ăn uống tại chỗ không hề rời nó.

Yến Thanh để mặc cho y làm sao thì làm.

Chàng không e ngại lắm, rương hơi to lại nặng không quai, ai muốn cướp giật cũng khó mang đi liền.

Hà hướng các gian phòng chung quanh đều do bọn Đình Hoàng, Tiết Y chiếm hết, kẻ gian khó lọt vào lại càng khó thoát đi.

Yến Thanh và Vưu Tuấn chiếm hai gian phòng có thể nhìn tổng quát các nơi, nếu có động tĩnh gì là cả hai hay trước hơn ai hết.

Đêm đó Vưu Tuấn rời phòng đi tuần sát một vòng, một lúc sau hấp tấp trở về tìm Yến Thanh thốt :

- Hai gã trung niên đó đáng nghi quá Yến huynh!

Yến Thanh cau mày hỏi :

- Việc gì phát sanh đó.

Vưu Tuấn đáp :

- Bách Bình huynh đã đến đây rồi, y mang theo năm phó tiêu đầu tuyển chọn trong số Thập cảm Thập thú. Đêm qua tại huyện Ngô Hưng y sai Quái Sơn Thú Lưu Phương và Bạch Hoa Xà Dương Xuân theo dõi hai gã trung niên. Đáng lý thì cả hai hôm nay phải trở về để vào thành Võ Khương này với chúng ta. Nhưng mãi đến bây giờ chúng vẫn chưa đến.

Yến Thanh giật mình :

- Có việc gì xảy đến cho chúng chăng.

Vưu Tuấn tiếp :

- Có là cái chắc! Chứ nếu không thì làm sao chúng biệt tăm biệt dạng. Chẳng rõ chúng bị bắt hay bị giết.

Yến Thanh hỏi :

- Mãi Bách Bình còn sai phái ai theo dõi hai gã trung niên đó nữa không.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Không! Quái Sơn Thú Lưu Phương là đệ tử của Đình Hoàng còn Bạch Hoa Xà Dương Xuân là cháu gọi Sứ Kiếm Như bằng cậu. Cả hai có tài nghệ suýt soát Lâm Kỳ đứng đầu đám phó tiêu sư. Chúng mà bị ám hại thì sai kẻ khác đi tiếp nối công tác cảm như làm mồi cho dã thú! Còn Mã Bách Bình thì cũng bất động luôn bởi chẳng bao giờ y mạo hiểm.

Yến Thanh không nói gì liền.

Vưu Tuấn tiếp :

- Việc này chúng ta phải giữ kín đáo không nên cho Đình Hoàng và Sứ Kiếm Như biết sợ họ không giữ được trầm tĩnh làm ầm lên thì càng thêm rắc rối!

Yến Thanh lại hỏi :

- Liên Liên có cho tin tức chi không.

Vưu Tuấn đáp :

- Không! Chị em nàng có nhiệm vụ đi theo Yến huynh để chuẩn bị cứu thương nếu Yến huynh bị hãm hại. Vì phải giữ hành tung bí mật nên không tiện liên lạc với chúng ta.

Yến Thanh suy nghĩ một chút rồi hỏi :

- Hai gã trung niên đó hiện ngụ ở đâu.

Vưu Tuấn đáp :

- Trong khách sạn Long Hưng đối diện với khách sạn này. Bách Bình huynh cũng cư ngụ trong đó nhưng không lộ diện.

Yến Thanh bảo :

- Vưu huynh cáo tổ đến Đình lão và các vị tiền bối nhờ các vị ấy chiếu cố chiếc rương của Ngô Vãn Thiên để tiểu đệ sang bên kia thám thính tung tích của hai gã trung niên.

Vưu Tuấn kinh hãi kêu lên :

- Đừng Yến huynh! Đừng ly khai nơi này! Nhiệm vụ chánh của chúng ta là tại đây!

Yến Thanh lắc đầu :

- Tiểu đệ đâu phải là tay bảo tiêu thực sự! Bất quá vì hoàn cảnh bức bách mà phải cáng đáng vậy thôi. Huống chi đã hao hụt hai mạng người rồi! Tiểu đệ phải tìm hiểu cho rõ ràng mới được! Để còn đối đáp với Đình Hoàng và Sử Kiếm Như nữa chứ!

Vưu Tuấn cau mày :

- Chúng là người của Thiên Ma giáo can hệ gì đến bọn mình.

Yến Thanh giải thích :

- Không phải vậy đâu! Tiểu đệ từ lâu đóng kịch với họ thì bây giờ phải giữ vai trò của tám kịch, càng tích cực càng hay chứ họ sống chết thế nào thì cần gì đến bọn mình phải giải bày phân minh. Giả như cuộc bảo tiêu này xuôi thuận thì tiểu đệ tiến bộ được một bậc vì sự thành công giúp tiểu đệ gây thêm tin nhiệm, nhân đó mình đi sâu vào nội tình của họ dễ dàng hơn. Tiểu đệ vốn có ý tự cáng đáng một mình song nếu không kêu gọi Vưu huynh thì Vưu huynh cũng đòi đi cho nên tiểu đệ phải lên tiếng trước.

Vưu Tuấn suy nghĩ một chút :

- Bất quá chúng ta nên báo cho Ngô Vãn Thiên biết để dò xem ý tứ của y thế nào, y có thực sự hiểu việc hay chưa.

Yến Thanh lắc đầu :

- Dù y có hiểu chắc gì y chịu nói thật với chúng ta.

Vưu Tuấn tiếp :

- Nói hay không nói mặc y. Nếu chúng ta muốn ly khai thì ít nhất cũng phải có sự đồng ý của y mới được! Nếu không giả như có biến cố gì cho công cuộc bảo tiêu thì y sẽ đổ cho chúng ta cố ý ly khai giúp biến cố phát sanh. Lúc đó dù cho có bao nhiêu lưỡi chúng ta cũng vô phương biện bạch.

Yến Thanh thốt :

- Về nghiệp vụ bảo tiêu tiểu đệ không rành lắm. Nếu Vưu huynh nhận thấy cần phải nói với y thì cứ nói. Nếu có việc gì xảy ra thì tiểu đệ có mất mặt cũng chẳng sao nhưng báo hại anh em họ Mạt phải nhả năm mươi vạn lượng bạc hoàn cho y thì đau cho Huỳnh Đệ tiêu cực lắm!

Vưu Tuấn gật đầu :

- Được rồi Yến huynh yên trí. Tiểu đệ sẽ có lý do vững chắc để thuyết phục y.

Họ đến phòng của Ngô Vãn Thiên gõ cửa xưng tên.

Bên trong có tiếng động lảo xào một chút rồi cửa mở.

Ngô Vãn Thiên hỏi :

- Có việc chi rồi hay sao Tổng tiêu đầu.

Về lo sợ lộ ra mặt y.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Có! Chúng ta vào phòng đi rồi sẽ nói chuyện!

Chiếc rương đặt trên giường. Ngô Văn Thiên bước về giường ngồi tựa mình vào chiếc rương.

Mường tượng từ đầu đêm đến giờ y chưa hề chớp mắt một phút.

Vưu Tuấn cất tiếng :

- Ngô tiên sinh chi ra một số bạc to lớn như thế có phải là hy vọng món hàng đến địa điểm một cách an toàn chăng.

Ngô Văn Thiên gật đầu :

- Cái đó thì hẳn rồi! Chẳng hay huynh đài có điều chi chỉ giáo.

Vưu Tuấn tiếp :

- Hàng hóa của tiên sinh bọn tại hạ không cần biết đến nhưng ít nhất tiên sinh cũng phải cho bọn tại hạ hiểu người dòm ngó nhất đến vật đó là ai.

Ngô Văn Thiên a lên một tiếng :

- Bỏn nhân làm sao biết! Tại sao huynh đài hỏi vậy.

Vưu Tuấn đáp :

- Chẳng giấu gì tiên sinh trong công cuộc hộ tống chiếc rương của tiên sinh ngoài đoàn người công khai bọn tại hạ còn có thêm một lực lượng âm thầm theo dõi đề phòng tiếp ứng nếu có điều bất trắc xảy ra. Bọn tại hạ muốn bảo đảm sự an toàn đến mức tối đa!

Ngô Văn Thiên gật đầu :

- Thế thì tốt lắm! Thảo nào bỏn nhân lại thấy người xuôi kẻ ngược dập đều trên con đường từ Kim Lăng đến đây. Chả trách chúng ta an ổn suốt hành trình!

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Không an ổn như tiên sinh tưởng đâu. Cứ theo sự phát hiện của bọn tại hạ thì có hai người theo dõi chúng ta từ Kim Lăng đến đây. Và đêm hôm qua có hai người trong bốn cục vì theo dõi thám thính hành tung của hai người đó kết quả là có đi mà không có về.

Ngô Văn Thiên thần nhiên thốt :

- Thật lỗi quá! Vì bỏn nhân mà sanh ra việc đó. Chẳng rõ sau đó quý cục có tìm được họ chăng.

Vưu Tuấn thờ dài :

- Không! Cho nê bọn tại hạ muốn đi xem thử hai người đó có lai lịch như thế nào. Bọn tại hạ muốn dò hỏi coi họ có làm chi hai huynh đệ của bốn cục không!

Ngô Văn Thiên giật mình :

- Yển tổng tiêu đầu! Nếu trong lúc hai người vắng mặt có người đến cướp tiêu thì sao.

Vưu Tuấn cười nhạt :

- Chi cần tiên sinh đừng có cái tâm tưởng chôn vùi bọn tại hạ thì dám chắc chẳng có điều chi đáng ngại xảy ra đâu!

Ngô Văn Thiên phẫn nộ :

- Huynh đài nói thế là nghĩa gì.

Vưu Tuấn đáp :

- Nghĩa là tiên sinh đừng vừa đánh trống vừa ăn cướp để chôn vùi tên tuổi của bọn tại hạ thì cái việc cướp tiêu khó xảy ra lắm. Tiên sinh từng xuôi ngược trên giang hồ tất cũng phải trong thấy bốn cục nỗ bao nhiêu lực để hộ tống món đồ của tiên sinh chứ! Bốn cục đã huy động một số lớn nhân viên vào việc

này đây!

Ngô Vấn Thiên thoáng bối rối :

- Bỏn nhân còn biết nói làm sao nữa! Bỏn nhân thành thật yêu cầu quý cục trợ giúp đưa món đồ đến nơi an toàn, nếu không vậy thì khi nào dám vì một lý do khác chỉ ra một số bạc lớn lao. Những kẻ ngông cuồng nhất đời cũng không thể vung tay quá rộng một cách phá sản cỡ đó! Hà huống trong thỏa ước có ghi rõ ràng dù món hàng rủi ro mất mát thì quý cục cũng khỏi phải thương bồi kia mà! Như thế thì bỏn nhân còn nuôi dưỡng ý đồ gì bất lợi cho các vị làm chi.

Vưu Tuấn thốt :

- Đành là vậy song điều kiện là bỏn cục không ly khai hàng hóa kia! Bây giờ vì có chút việc bắt buộc bọn tại hạ phải vắng mặt một lúc nếu trong thời gian đó hàng hóa mất thì bọn tại hạ phải hoàn lại số ứng trước và hộ tống phí, số đó đâu phải nhỏ tiền sinh! Dù sao bọn tại hạ cũng cần được tiền sinh đồng ý!

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Nhưng bỏn nhân không hy vọng Vưu Tổng tiêu đầu ly khai dù chỉ trong chốc lát.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Tiền sinh cũng có lý tuy nhiên có một điểm này mong tiền sinh nghĩ kỹ lại. Đồng tiền tuy quan trọng, tiền sinh dùng đồng tiền thuê bọn tại hạ mạo hiểm, bọn tại hạ cần tiền nên phải hành nghề khó khăn này. Nhưng tại hạ cho rằng mạng con người còn quý hơn đồng tiền tiền sinh ạ! Hai mạng người của bỏn cục thất tung, sự kiện đó đáng cho chúng ta chú ý lắm! Tiền dù nhiều đến đâu cũng không làm cho một người chết đi sống lại được! Tại hạ kêu gọi lòng nhân đạo của tiền sinh!

Ngô Vấn Thiên lộ vẻ thẹn.

Vưu Tuấn tiếp :

- Huống chi hai gã khả nghi kia chính tiền sinh cảnh giác bọn tại hạ phải đề phòng. Bọn tại hạ vì sự an toàn của chuyến bảo tiêu cần phải điều tra lai lịch của bọn họ.

Yến Thanh ngưng trọng thần sắc tiếp :

- Ngô tiền sinh hiểu cho hai huynh đệ đó thất tung là vì quá lo cho số phận chiếc rương của tiền sinh. Nếu tiền sinh chịu nhìn xa hơn một chút hẳn phải thông cảm cho bọn tại hạ mà không nở ràng buộc nhau một cách quá khắt khe như vậy!

Ngô Vấn Thiên trầm ngâm một lúc rồi gật đầu :

- Thôi hai vị đi dò thám đi. Bỏn nhân dè dặt nên nói thế chứ chắc cũng chẳng có việc chi xảy ra đâu!

Vưu Tuấn trấn an y :

- Nếu có việc gì tiền sinh cứ gọi to lên tức khắc có người trong tiêu cục vào đây bảo vệ tiền sinh. Miễn là tiền sinh đừng rời khỏi gian phòng này nửa bước!

Ngô Vấn Thiên cười khổ :

- Nếu bỏn nhân dám tự tiện xuất nhập thì còn nhờ đến các vị làm chi cho tốn tiền! Chiếc rương của bỏn nhân chứa một vật vô giá nên kẻ dòm ngó hẳn phải thuộc hạng phi thường. Giả như có sự cướp tiêu thì các vị phải dè dặt cho lắm

Yến Thanh hỏi :

- Tiền sinh biết ít nhiều về hai người chứ.

Ngô Vấn Thiên vội thốt :

- Bỏn nhân chẳng biết mấy may về họ.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Thế sao tiền sinh cho họ là những tay ghê gớm?

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Bởi lẽ người phụ trách hộ tống là Yến tổng tiêu đầu mà cái danh của Tổng tiêu đầu thì chấn động khắp nơi như tiếng sấm rền tai. Họ biết vậy mà còn bám sát thì đương nhiên phải là lợi hại!

Yến Thanh hiểu y không nói thật.

Chàng cười lạnh cùng Vưu Tuấn cáo từ bước ra ngoài.

Vưu Tuấn tìm Đình Hoàng dặn dò mấy tiếng rồi dẫn Yến Thanh sang khách sạn Long Hưng chỉ một gian phòng trên gác.

Đền trong gian phòng còn cháy sáng chiếu qua khung cửa sổ, cửa tuy đóng song giấy bồi cánh mỏng nên ánh sáng vẫn rọi rõ như thường.

Yến Thanh bảo Vưu Tuấn nấp vào một chỗ nào đó bên dưới để chàng một mình lên trên quan sát.

Đoạn chàng đề khí giả thuật khinh thân ra mình theo vách đứng lên dần dần như có vầng mây dưới chân nâng hồng nhẹ nhàng êm ái.

Vưu Tuấn lắc đầu thán phục vô cùng. Tài nghệ cỡ đó quả là hy hữu trên đời.

Cũng rà mình như vậy sát vào tường chàng di chuyển đến gần khung cửa sổ, bấm nhẹ móng tay cho lủng giấy, ghé mắt nhìn vào.

Bên trong hai người trung niên đang uống trà mừng rỡ như đang chờ ai đó.

Đêm khuya không ngủ lại chờ người điều đó đáng nghi lắm rồi!

Không lâu lắm có tiếng gõ cửa phòng.

Hai người trong phòng không đứng lên đi mở cửa nhưng người gọi lại đẩy cửa bước vào.

Người đó cũng vào trạc trung niên.

Yến Thanh giật mình.

Chàng nhận diện được con người đó.

Y là một quái kiệt trong võ lâm tên là Chung Thiên Lý, ngoại hiệu là Quỷ Hành Vô Ảnh, một độc hành đại đạo gần chánh hơn là tà, cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều nể nang y.

Vào phòng rồi y kéo ghế ngồi đối diện với hai trung niên nói liền :

- Đêm nay hai vị định hạ thủ chứ.

Trung niên ngồi phía tả đáp :

- Tình hình có chỗ không thuận lợi nên bọn tiểu đệ chưa có quyết định gì. Đêm qua bọn tại hạ đến trạm liên lạc trong thành Ngô Hưng bị hai tên tiểu tử theo dõi. Bọn tại hạ chế ngự chúng hỏi ra mới biết chúng là người trong Long Võ tiêu cục.

Chung Thiên Lý hừ lên một tiếng :

- Vậy là Thiên Ma giáo có nhúng tay vào vụ này.

Người trung niên đối thoại gật đầu :

- Hẳn nhiên rồi còn gì nữa! Long Võ tiêu cục có phái năm cao thủ tùy hành chuyển bảo tiêu này. Cả Mã Bách Bình cũng có đi theo. Chừng như họ được Yến Thanh thỉnh trợ giúp hẳn có điều họ không lộ diện công khai. Nếu chúng ta hấp tấp hành động thì chỉ sợ là phải chạm đến Thiên Ma giáo!

Chung Thiên Lý hỏi :

- Tại sao Thiên Ma giáo hành động vô lý thế! Chúng ta có thương lượng trước với y kia mà! Y đáp ứng đằng hoàng là sẽ đứng ngoài cuộc kia mà!

Người trung niên đáp :

- Lập trường của y mơ hồ quá. Y không muốn đắc tội với bên nào cả. Y bảo là đã thông tri với đối phương là đừng nhờ đến tiêu cục của Phân đàn Kim Lăng.

Chung Thiên Lý hừ một tiếng :

- Nhưng rồi y cứ để cho người của y nhúng tay vào.

Người trung niên lắc đầu :

- Theo tại hạ nghĩ có lẽ là Phân đàn Kim Lăng tự chuyên hành sự đó. Y có thể viện lý do là chẳng hề hay biết. Giả như chúng ta chạm đến người của y thì y sẽ trách cứ chúng ta được như thường!

Chung Thiên Lý trầm giọng :

- Với thân phận là Thiên Ngoại song long hai vị lại sợ y. Chẳng dám đối phó với y sao.

Yến Thanh giật mình.

Thì ra hai trung niên đó là đôi lãnh tụ võ lâm vùng sa mạc tại Quan Ngoại!

Thiên Ngoại song long Nhâm thị huynh đệ còn ai không nghe tên biết tiếng!

Người mặt vàng hắc là Đại Kim Long Nhâm Triệu Lượng còn người mặt bầm là Vạn Long Thôn Nhậm Triệu Nguyên!

Họ là bá chủ vùng biên tái, oai danh trên hắc Liễu Hạo Sanh.

Tại sao họ vào Trung Nguyên định cướp đoạt tài vật của người.

Tại sao họ liên kết với Chung Thiên Lý.

Chiếc rương đựng vật gì. Có giá trị như thế nào khiến cả ba cực kỳ chú ý.

Bên trong ba người im lặng một lúc.

Rồi Chung Thiên Lý cất tiếng :

- Nay Nhậm lão đệ hãy nghĩ kỹ đi. Ngày mai là ngày cuối đó, nếu để cho vật đó đến nơi đến chốn rồi về tay Thánh tăng là chúng ta không còn một điểm hy vọng nhỏ.

Một ngàn vạn lượng bạc cầm như mây rã khói tan!

Nhậm Triệu Lượng đáp :

- Tại hạ biết! Nếu không có số thù lao to tát thì anh em tại hạ đâu chịu vất vả vượt muôn dặm vào Trung Nguyên!

Chung Thiên Lý thờ dãi :

- Đáng lẽ ra chúng ta không nên để cho vật đó đến Kim Lăng mới phải!

Nhậm Triệu Nguyên cũng thờ dãi :

- Làm sao mà bọn tại hạ không hiểu như vậy chứ Chung huynh. Vật đó phát xuất từ kinh thành là bọn tại hạ bám sát liền một mạch theo dõi đến Kim Lăng đó. Khổ thay dọc đường có mười vị Cung Phụng trong đại nội theo hộ tống nên bọn tại hạ đành bó tay. Sau đó bọn tại hạ mới nghĩ ra cách lo lót cho Hộ Quốc Thiên Sư là Đạt Hồng lật ma mất hết hai trăm vạn lượng đấy! Hộ Quốc Thiên Sư mới ra lệnh triệu hồi khẩn cấp mười vị Cung Phụng về kinh. Ngờ đâu Ngô Vãn Thiên lại tìm đến Yến Thanh.

Chung Thiên Lý hỏi :

- Yến Thanh là ai.

Nhậm Triệu Lượng đáp :

- Hắc là truyền nhân của Trần Tam Bạch, chưa gia nhập Thiên Ma giáo nhưng hai Phân đàn Kim Lăng và Hàng Châu cùng một lúc tranh đoạt hắc, hắc chưa chịu đáp ứng theo bên nào. Hai Phân đàn đó vẫn bám theo hắc quyết lời cuốn hắc cho bằng được. Đó là lý do Phân đàn Kim Lăng xuất toàn lực tiếp trợ hắc.

Chung Thiên Lý hừ một tiếng :

- Như vậy là khi Yến Thanh đến Hàng Châu sẽ có Liễu Hạo Sanh tiếp trợ hắc. Nếu đúng thế sự tình càng lúc càng khó khăn!

Nhậm Triệu Lượng gật đầu :

- Chắc vậy rồi! Bất quá tại Hàng Châu anh em tại hạ có rất nhiều người trợ giúp nên dù việc có khó khăn hơn cũng chẳng đáng ngại cho lắm.

Nhậm Triệu Nguyên tiếp nói :

- Những người đó mai phục tại Thiên Trúc sơn ngăn chặn Ngô Vãn Thiên vào núi. Từ đây đến Thiên Trúc sơn thuận tiện đoạn đường nào chúng ta hạ thủ ở đoạn đường đó.

Chung Thiên Lý mỉm cười :

- Hai vị phải hiểu dù thành công hay thất bại thì cái phần chia chác của tại hạ đó nhất định phải có mới được. Từ lúc nào đến bây giờ tại hạ không thích làm cái việc không công!

Nhậm Triệu Lượng gật đầu :

- Đương nhiên! Chung huynh yên trí!

Chung Thiên Lý tiếp :

- Phần của tại hạ là ba trăm vạn lượng. Hai vị nhớ cho cái số đó!

Nhậm Triệu Lượng mỉm cười :

- Quên sao được. Sau vụ này rồi thành công hay thất bại Chung huynh vẫn có đủ ba trăm vạn lượng!

Chung Thiên Lý chớp mắt :

- Nhị vị chỉ được chia cho năm trăm vạn lượng, đã xuất hai trăm cho Đạt Hồng lạt ma, rồi trao cho tại hạ ba trăm thế hai vị còn gì đâu.

Nhậm Triệu Lượng đáp :

- Miễn là công việc thành tựu thì có lo gì cho bọn tại hạ không có lợi! Chung huynh yên trí! Sau việc này nếu may mắn chúng ta đắc thủ thì khi về Quan Ngoại bọn tại hạ sẽ thu hoạch nhiều gấp chục lần số thù lao này!

Chung Thiên Lý hỏi :

- Hai vị định ngày mai hành sự.

Nhậm Triệu Lượng đáp :

- Bọn tại hạ đang chờ tin. Hôm qua bọn tại hạ có phái người đi tiếp xúc với Thiên Ma giáo yêu cầu Lệnh chủ gấp rút triệt thoái thuộc hạ của y, nếu y bằng lòng thì chúng ta sẽ được tin trước trời sáng. Bằng không được tin của y thì chúng ta phải hạ thủ dù y có muốn sanh sự cũng chẳng làm chi được. Bọn tại hạ sau vụ này rút về Quan Ngoại vĩnh viễn không vào Trung Nguyên nữa. Y có bản lĩnh bằng trời cũng không dám vượt biên thù tìm bọn tại hạ. Chỉ ngại có một điều là Chung huynh ở tại Trung Nguyên!

Chung Thiên Lý lắc đầu :

- Ở lại Trung Nguyên thì đã sao. Tại hạ sợ gì Thiên Ma lệnh chủ. Nếu y sanh sự thì tại hạ sẽ phan phui hành tung lai lịch của y ra!

Nhậm Triệu Lượng mỉm cười :

- Chung huynh biết lai lịch của y.

Chung Thiên Lý gật đầu :

- Hôm tiếp xúc nhau dù y bao kín mặt tại hạ vẫn nhận ra được qua thính âm quen thuộc.

Nhậm Triệu Lượng gật gù :

- Nếu Chung huynh nắm được bí mật đó thì lo gì không có dịp phát tài. Mà anh em tại hạ cũng được chia chác phần nào nữa đấy! Phải biết trong thiên hạ võ lâm từ bao lâu nay đã có biết bao nhiêu người tán tài tán mạng để tìm hiểu lai lịch của Thiên Ma lệnh chủ. Nếu Chung huynh đem bí mật đó đánh đổi một số tiền thì hào kiệt giang hồ sẵn sàng chung góp cho Chung huynh một số vàng trên hàng ngàn vạn lượng. Cần gì chúng ta phải vất vả với cái món lợi tức nhỏ nhen này.

Chung Thiên Lý giật mình sững sờ trước ý kiến đó.

Nhậm Triệu Lượng lại cười tiếp :

- Thôi việc gì để sau này chúng ta sẽ bàn nghị lại! Bây giờ Chung huynh hãy về khách sạn nghỉ ngơi đi lúc nào hành động tại hạ sẽ thông báo.

Chung Thiên Lý cáo từ ra khỏi phòng.

Yến Thanh trở xuống bên dưới gọi Vu Tuấn, đưa nhau đến chỗ vắng vẻ chàng tóm lược sự tình cho y biết.

Vu Tuấn sáng mắt thốt :

- Cơ hội tốt đấy Yến huynh! Tiểu đệ phải đi gặp ngay Mã Bách Bình thảo luận với y giả triệt thoái tất cả số người cho họ làm tướng là lính của của Thiên Ma giáo.

Yến Thanh mỉm cười :

- Bọn Thiên Ngoại song long mà thất bại lần này chắc là họ phải oán hận Thiên Ma giáo thấu xương. Theo khẩu khí của họ thì chừng như họ biết rõ chân tướng của Thiên Ma lệnh chủ. Họ biết nhiều chi tiết hơn chúng ta đó.

Vưu Tuấn cũng cười :

- Thì cứ để cho song phương choảng nhau mình ở trung gian xem sướng mắt.

Yến Thanh cau mày :

- Chỉ sợ anh em họ Nhậm không dám làm gì Thiên Ma giáo!

Vưu Tuấn đáp :

- Mã Bách Bình biết rõ anh em họ, y có biện pháp làm cho anh em họ mất mặt, họ sẽ thù hận Thiên Ma giáo. Nếu họ nhượng bộ Thiên Ma giáo thì từ nay đừng hòng chường mặt trên giang hồ nữa.

Yến Thanh thờ dãi :

- Mã Bách Bình chịu làm như vậy chẳng.

Vưu Tuấn đáp :

- Nếu y an phận cam tâm khuất phục Thiên Ma giáo thì không chịu làm. Nhưng từ lâu y từng tỏ ra ý chí độc lập tự cường muốn thoát ly Thiên Ma giáo để tạo cho mình một khung trời riêng biệt. Thiên Ma giáo càng có nhiều kẻ thù thì y càng có lợi chứ! Tại sao y không quây phá khi cơ hội đến tay.

Yến Thanh gật đầu về khách sạn, còn Vưu Tuấn thì đi tìm Mã Bách Bình.

Về đến nơi chàng gõ cửa vào phòng của Ngô Vấn Thiên. Không đợi Ngô Vấn Thiên hỏi chàng nói ngay :

- Tại hạ dò thám kỹ rồi, hai người trung niên đó là anh em họ Nhậm!

Ngô Vấn Thiên buột miệng kêu lên :

- Thiên Ngoại song long! Họ bị lôi cuốn vào vụ này.

Yến Thanh tiếp :

- Còn một người nữa là Chung Thiên Lý, ngoại hiệu là Quỷ Hành Vô Ảnh!

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Điều đó bốn nhân hiểu, bốn nhân có phát hiện ra y. Nếu chỉ có y cùng một số bằng hữu toan hành động thì Yến tổng tiêu đầu đối phó dễ dàng. Đàng này lại có cả Thiên Ngoại song long thì việc đối phó trở thành khó khăn rồi đó!

Yến Thanh lạnh lùng :

- Tại hạ thấy chẳng có gì đáng sợ! Nghe nói y được người nào đó ủy thác hành sự và người ủy thác có bố trí thuộc hạ tại Thiên Trúc sơn chờ đợi tiền sinh.

Ngô Vấn Thiên biến sắc mặt trắng nhợt.

Yến Thanh trầm giọng tiếp :

- Ngô tiên sinh! Tại hạ còn nghe nói tiên sinh mang cái rương này từ kinh sư đến đây và đại nội có phái mười vị Cung Phụng theo hộ tống.

Ngô Vấn Thiên gật đầu :

- Phải! Nhưng đến Kim Lăng họ trở lại. Bốn nhân bắt buộc phải nhờ đến quý cục.

Yến Thanh tiếp :

- Họ trở lại vì có lệnh khẩn cấp của Đạt Hồng lạt ma triệu hồi mà Đạt Hồng lạt ma triệu hồi họ vì có nhận số bạc hai trăm vạn lượng của anh em họ Nhậm!

Ngô Vấn Thiên nghiêng rằng :

- Thì ra cái lão trọc đó âm mưu quỷ quái!

Yến Thanh nghiêm sắc mặt :

- Đã đến lúc tiên sinh nói thật ra việc này đó tiên sinh. Tại hạ cần hiểu rõ ràng chứ không thể chấp nhận hy sinh tánh mạng một cách hồ đồ được!

Ngô Vấn Thiên mỉm cười :

- Bỏn nhân đã nói là Yến tổng tiêu đầu không nên tìm hiểu làm chi!

Yến Thanh cũng mỉm cười :

- Nếu vậy thì tại hạ sẽ bắt tay với anh em họ Nhậm. Phải biết người ta hứa với họ món thù lao là ngàn vạn lượng nên họ dám chiết ra một số quan trọng để mua chuộc tại hạ. Tại hạ khỏi phải làm gì cũng có số bạc to cầm tay!

Ngô Vấn Thiên kêu lên :

- Đâu có được! Chúng ta có lập thỏa ước với nhau rồi kia mà!

Yến Thanh gạt đầu :

- Phải! Tiền ứng trước về hộ tổng phí là năm mươi vạn lượng. Nếu có bất trắc xảy ra tiêu cực phải đền bằng hai số đó là một trăm vạn lượng. Hợp tác với anh em họ Nhậm ít nhất tại hạ cũng được bốn trăm vạn lượng thù lao. Đền thiệt hại cho tiên sinh rồi tại hạ còn lời ba trăm vạn! Lại khỏi làm gì cả!

Ngô Vấn Thiên kêu lên :

- Tổng tiêu đầu làm vậy là vi phạm đạo nghĩa giang hồ rồi!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không bao giờ có việc vi phạm đạo nghĩa vì tại hạ không biết mây may về vụ này thì không ai có quyền bình phẩm một người chẳng biết chi hết về sự vụ.

Ngô Vấn Thiên lo lắng :

- Yến đại hiệp đã thảo luận với họ rồi.

Yến Thanh đáp :

- Chưa! Bất quá họ có đề cập đến giải pháp kêu gọi tại hạ tiếp tay họ để đánh đổi một số thù lao lớn! Nếu tại hạ tìm đến họ là họ hoan nghênh gấp!

Ngô Vấn Thiên trầm ngâm một lúc lâu đoạn thờ dài thót :

- Được rồi! Bỏn nhân xin nói thật với Yến đại hiệp. Rương này chứa đựng chiếc mũ của nhà vua!

Yến Thanh chưa kịp hỏi gì thì Ngô Vấn Thiên tiếp :

- Chiếc mũ nhà vua của biểu quốc Chấn Cát Nhi thuộc Hồi tộc. Mười lăm năm trước tại biểu quốc có cuộc nổi loạn, lão vương thất bại mang theo chiếc mũ và Thái tử. Vị vương hiện tại là em của lão vương, chú của Thái tử. Người tuy cầm quyền nhưng chưa chánh thức sắc phong vì không có chiếc mũ truyền thống cũng như tại Trung Nguyên các vị vua phải có chiếc ngọc ấn truyền thống.

Yến Thanh hỏi :

- Làm sao chiếc mũ này lại về tay tiên sinh.

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Cuộc nổi loạn do Vương thúc phát động, lão cựu Vương trốn chạy vào Trung Nguyên đến kinh sư xin binh tiếp viện để phục hồi cơ nghiệp nhưng triều đình không chịu can thiệp vào việc đó.

Yến Thanh hỏi :

- Tiên sinh là người của lão cựu Vương.

Ngô Vấn Thiên gạt đầu :

- Bốn nhân tuy là người hán nhưng được lão Vương ưu đãi nên phải tận tâm tận lực báo đền ơn sâu. Chính bốn nhân đưa lão Vương vào Trung Nguyên và cũng chính bốn nhân ký thác Thái tử và chiếc mào tại nhà một vị đại thần trong triều.

Yến Thanh hỏi :

- Còn việc ngày nay.

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Lão Vương đã chết và Thái tử được mười tám tuổi rồi có thể lên ngôi. Dân Hồi thuộc nước Chuẩn Cát Nhĩ thỉnh cầu Thánh tăng đến Trung Nguyên truy tầm Thái tử về nước phục vụ. Bốn nhân đã đưa Thái tử đến Thiên Trúc sơn cho Thánh tăng nhưng cần phải có chiếc mào truyền Thánh tăng mới nhìn nhận Thái tử. Ngày mai là cuối của hạn kỳ, nếu bốn nhân không đưa chiếc mào đến kịp nơi thì Thái tử phải vĩnh viễn cam nhận với cảnh lưu vong và Thánh tăng sẽ chuẩn cho Vương thúc chánh thức tiếp vị, chế tạo một chiếc mào khác.

Yến Thanh hỏi :

- Anh em họ Nhậm hành động do Vương thúc thỉnh cầu.

Ngô Vấn Thiên gật đầu :

- Chắc là như vậy!

Yến Thanh cau mày :

- Sao tiên sinh không sớm chuyển đạt chiếc mào đến tay Thánh tăng.

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Đối phương an bày rất nghiêm ngặt mà Thánh tăng Cấp Lâm Sát lại không biết võ công. Nếu đưa chiếc mào đến sớm thì Vương thúc sẽ mưu đồ hãm hại Thánh tăng.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Không đưa sớm sợ Thánh tăng bị hãm hại để rồi đến ngày mai này mới đưa như vậy thì Thánh tăng không bị mưu hại sao.

Ngô Vấn Thiên lắc đầu :

- Không! Thánh tăng đã tru liệu việc đó. Bởi ngày mai tại Thiên Trúc Tự có một cuộc họp của các bộ tộc dân Hồi lưu ngụ tại Trung Nguyên. Cuộc canh phòng rất cẩn mật, từ ngoài cửa trở vào chùa thì có vô số người bảo vệ cuộc họp, từ cửa chùa trở ra không cần canh gác. Chỉ cần Thánh tăng đứng ra khỏi chùa thôi là ngài được an toàn. Vấn đề là làm sao đưa được chiếc mào vào lọt cửa chùa.

Yến Thanh hỏi :

- Tại sao tiên sinh che giấu sự việc một cách quá đáng như thế.

Ngô Vấn Thiên thở dài :

- Mười lăm ngày qua không ngày nào mà bốn nhân không đề cao cảnh giác như con chim bị tên mãi mãi thấy cây cong là phải sợ, lâu ngày thành thói quen cẩn thận quá đáng. Chỉ nom nớp lo âu nếu sơ suất là Thái tử mất ngay vàng!

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Đối với ai thì tiên sinh dè dặt cũng được đi nhưng với tại hạ mà tiên sinh làm như thế thì đáng trách thật!

Ngô Vấn Thiên nhận lỗi :

- Yến đại hiệp tha thứ cho! Mười năm qua Vương thúc đã bỏ ra biết bao nhiêu vàng bạc mua chuộc khách giang hồ Trung Nguyên truy tìm tung tích bốn nhân để thu hồi chiếc mào, bốn nhân vì hoàn cảnh bất buộc nên không tin một ai!

Yến Thanh mỉm cười lạnh :

- Tuy nhiên cuối cùng người ta cũng khám phá ra sự bí mật của tiên sinh!

Ngô Vấn Thiên thở dài :

- Bốn nhân không ngờ anh em Thiên Ngoại song long nhúng tay vào vụ này. Họ nhận diện được bốn nhân nên mới biết sự tình.

Yến Thanh mỉa mai :

- Tiên sinh đem bạc phô trương như vậy bảo sao người ta không chú ý tìm hiểu sự tình!

Ngô Văn Thiên cúi đầu :

- Vì nóng nảy lo cho Thái tử mà thành ra hành động kém ý tứ! Y còn cho biết là y đã tổn gấp năm lần như thế này bởi ngoài cuộc hộ tống có chính y đi theo còn có bốn cuộc hộ tống khác do bốn người tâm phúc của y tùy hành theo đoàn bảo tiêu. Cùng chiếc rương đồng dạng đựng chiếc mào đồng dạng nhưng là mào giả để đánh lạc hướng đối phương mà cũng để phân tán lực lượng của đối phương.

Yến Thanh hỏi :

- Bốn người đó có biết võ công chăng?

Ngô Văn Thiên đáp :

- Biết! Võ công của họ rất cao cường. Họ thuộc hàng cao thủ nhất lưu tại Hồi Cương. Tiểu quốc Chuẩn Cát Nhi rất chuộng võ, nhất lưu cao thủ của dân tộc Chuẩn Cát Nhi ngang với tuyệt đại cao thủ của Trung Nguyên.

Yến Thanh cho rằng y khoác lác hỏi :

- Tiên sinh có kiến thức như thế nào về võ học Trung Nguyên mà dám nói như vậy.

Ngô Văn Thiên đáp :

- Biết không nhiều tuy nhiên hai mươi năm trước bốn nhân từng được võ lâm Trung Nguyên liệt vào hạng tuyệt đỉnh cao thủ. Nhưng đến Hồi Cương thì bốn nhân chỉ bằng đám nhất lưu cao thủ thôi.

Yến Thanh nhớ ra hai mươi năm xưa võ lâm Trung Nguyên có tuyển mười vị tuyệt thế cao thủ, trong số đó có phụ thân chàng và một người nữa tên là Mạt Văn Thiên, ngoại hiệu Tứ Tuyệt Thần Kiếm.

Hay Ngô Văn Thiên cãi họ?

Chàng thốt :

- Trước kia tiên sinh mang họ khác, tại hạ nhớ rõ trong số mười vị tuyệt thế cao thủ có vị mang tên Mạt Văn Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phạt đường loang máu

Trong một thoáng gương mặt của Ngô Văn Thiên bừng sáng nhưng thần sắc trầm xuống liền, y buông nhẹ tiếng thở dài đáp :

- Phải! Nhưng Mạt Văn Thiên của hai mươi năm trước đã chết rồi, hiện tại là Ngô Văn Thiên và vĩnh viễn là Ngô Văn Thiên!

Yến Thanh hỏi :

- Các hạ đối họ như vậy hẳn là phải có nguyên nhân chứ.

Ngô Văn Thiên trầm buồn tiếp :

- Việc riêng tư của tại hạ đại hiệp không nên hỏi là hơn!

Yến Thanh gật đầu :

- Thì thôi vậy! Tuy nhiên có vấn đề nay các hạ không thể không phúc đáp. Tại Kim Lăng tiêu cục nổi tiếng nhất chẳng phải là bốn cục. Các hạ muốn bảo vệ cái rương đó được mười phần an toàn thì tại sao không tìm đến Long Võ tiêu cục hay Cảnh Thái tiêu cục.

Ngô Văn Thiên đáp :

- Tại vì hai tiêu cực đó do người trong Thiên Ma giáo điều khiển!

Yến Thanh hỏi :

- Điều ấy có quan hệ gì.

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Thực ra chẳng có quan hệ gì cho lắm. Bất quá tại hạ hiểu Thiên Ma lệnh chủ là người nhẹ nghĩa nặng lợi. Nếu đối phương có thể xuất một số tiền lớn hơn số chi của tại hạ mua chuộc y thì y dám bỏ mặc tại hạ cho đối phương làm thịt. Thái tử là một kẻ lưu vong, tài sản có là bao. Chi ra năm trăm vạn lượng là dốc hết túi rồi, còn Vương thúc là người đương quyền muốn xài ngàn vạn cũng có thừa. Sở dĩ thế tại hạ không dám nhờ đến hai tiêu cực Long Võ và Cảnh Thái!

Yến Thanh chớp mắt :

- Các hạ biết Thiên Ma lệnh chủ là ai chứ.

Ngô Vấn Thiên gật đầu :

- Biết chứ! Trên giang hồ người biết Thiên Ma lệnh chủ chẳng có bao nhiêu!

Yến Thanh tiếp :

- Các hạ cho tại hạ biết đi, nếu các hạ chịu tiết lộ thì tại hạ phát thệ là sẽ tận dụng toàn lực hộ tống chiếc rương đến Thiên Trúc Tự, bảo đảm không thiệt hại vật chất, không sai suyền hạn kỳ!

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Tại hạ có thể tiết lộ song chỉ sau khi về đến chùa. Nếu ngay bây giờ tại hạ nói cho các hạ biết thì chắc là tại hạ không sống đến ngày mai!

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Các hạ sợ gì! Ở đây chỉ có hai chúng ta làm gì có kẻ khác nghe lọt.

Ngô Vấn Thiên thốt :

- Phải! Chỉ có hai chúng ta thôi nhưng Thiên Ma lệnh chủ có ước định nếu tại hạ tiết lộ tên họ y thì tại hạ phải chết ngay. Mà từ đây đến ngày mai tại hạ chưa thể chết!

Yến Thanh biết rõ Ngô Vấn Thiên bày trò nghiêm trọng để cho chàng xuất lực bảo vệ chiếc rương với niềm hy vọng hiểu được bí mật sau khi thành công.

Tuy nhiên chàng không sao cưỡng bách được khi người ta không chịu nói!

Chàng chỉ dọa :

- Các hạ nên nhớ là không nên đùa với tại hạ!

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Đại hiệp yên trí! Không bao giờ tại hạ dám đùa. Tại hạ cũng không làm bộ làm tịch chi với đại hiệp cả! Chỉ vì tại hạ biết Thiên Ma giáo cực kỳ lợi hại, các hạ cho rằng ở đây chỉ có hai chúng ta song tại hạ không tưởng vậy. Thiên Ma lệnh chủ thiên biến vạn hóa, bất cứ nơi nào, bất cứ thời khắc nào cũng có mặt. Biết đâu khi tại hạ vừa mở miệng ra chưa nói được tiếng nào là Xuyên Tâm tiêu bay đến cướp mạng sống ngay. Mà rồi không chừng các hạ cũng chết luôn nữa đấy. Tại hạ có công tác trọng yếu nơi mình khi công tác đó chưa hoàn thành thì tại hạ cần phải sống. Xong công việc rồi thì tại hạ sẽ thỏa mãn lời yêu cầu của đại hiệp để tỏ lòng cảm kích đại hiệp tận tình giúp đỡ. Lúc đó tại hạ dù có chết cũng vui!

Vừa lúc ấy có tiếng xôn xao bên ngoài, tiếng chân người bước đi rầm rập.

Ngô Vấn Thiên lấy làm lạ hé cửa thò đầu ra nhìn rồi thụt vào lộ vẻ kinh hoàng kêu rôi lên :

- Tại sao thế. Những người đó bỏ đi đâu.

Yến Thanh đã biết là việc gì rồi cười nhẹ hỏi :

- Những người nào?

Ngô Vấn Thiên thốt :

- Người của Long Võ tiêu cục!

Đoạn y hỏi :

- Họ chẳng phải do đại hiệp thỉnh đến đây để trợ giúp đại hiệp sao?

Yến Thanh lắc đầu :

- Các hạ lầm rồi! Tại hạ không mời thỉnh ai cả. Họ đến đây bất quá là vì họ động tính hiếu kỳ mà thôi. Họ muốn xem sự tình ra sao. Các hạ không thuê họ, họ cho rằng mất mặt không phục nên âm thầm theo sau để dự khán nhiệt náo.

Ngô Vấn Thiên cau mày :

- Nhưng tại sao bây giờ họ ly khai?

Yến Thanh đáp :

- Nào ai biết được! Có lẽ họ không muốn xem nữa chứ sao!

Ngô Vấn Thiên cảm hận :

- Nhất định là anh em họ Nhậm dứt tiền cho Thiên Ma lệnh chủ sao đó nên Lệnh chủ triệt thoái họ. Tại hạ biết mà, Thiên Ma giáo chẳng ra cái quái gì cả!

Yến Thanh mỉm cười :

- Các hạ thuê bọn tại hạ chứ có thuê họ đâu thì họ có nhiệm vụ gì mà phải nỗ lực với các hạ! Các hạ không có lý do trách cứ người ta!

Ngô Vấn Thiên sững sờ một chút :

- Tại tại hạ làm ra vẻ thông minh nên bây giờ gặp trường hợp này! Nếu biết sớm như vậy thì tại hạ đành thuê Long Võ tiêu cục hộ tống!

Yến Thanh chớp mắt :

- Tại hạ không hiểu ý tứ các hạ.

Ngô Vấn Thiên tiếp :

- Tại Kim Lăng đột nhiên đại hiệp quật khởi trong thời gian ngắn tạo nên thanh danh lẫy lừng. Bất ngờ tại hạ đến nơi tìm người tiếp trợ thử hỏi còn tìm đâu cho bằng tại Huỳnh Đệ tiêu cục. Và lại trước khi đến với đại hiệp tại hạ có suy nghĩ kỹ lắm. Tìm đến Mã Bách Bình thì không thể kêu gọi đại hiệp mà thỉnh cầu đến đại hiệp thì biết đâu họ Mã chẳng từ chối. Bởi vấn đề tự ái đó mà! Cuối cùng tại hạ chọn Huỳnh Đệ tiêu cục đồng thời cố ý kích thích Long Võ tiêu cục chọc tức họ. Lúc khởi hành thì có thấy họ âm thầm theo dõi, tại hạ cho là mình đắc kế. Bây giờ nghĩ lại thấy mình thất sách nào nề.

Yến Thanh cười lạnh :

- Chứ không phải các hạ tìm Thiên Ma lệnh chủ trước rồi bị đưa đẩy sao đó nên chuyển hướng sang Huỳnh Đệ tiêu cục.

Ngô Vấn Thiên giật mình :

- Ai nói thế.

Yến Thanh đáp :

- Anh em họ Nhậm nói chính họ cũng có đánh tiếng yêu cầu Thiên Ma lệnh chủ nên đứng ngoài vòng thành thử cùng đường các hạ mới tìm đến tại hạ!

Ngô Vấn Thiên cúi đầu :

- Quả có như vậy song Yến đại hiệp yên trí. Thiên Ma lệnh chủ có quan hệ ít nhiều trong vụ này. Tuy nhiên điều tại hạ lo lắng chẳng phải Thiên Ma giáo triệt thoái mà chính là rất có thể họ liên kết với anh em họ Nhậm. Họ sẽ được món thù lao to tát là cái chắc! Lợi lớn ai mà chẳng ham Yến đại hiệp!

Yến Thanh lắc đầu :

- Các hạ không phải bận tâm lo sợ điều đó, đành rằng Thiên Ma lệnh chủ phản phúc vô thường song người trong Thiên Ma giáo không phải là xấu hết, nhất là Mã Bách Bình! Tại hạ rất tin tưởng vị huynh đài đó. Có thể có việc y tuân lệnh triệt thoái đừng chen vào vụ này vì y không có nhiệm vụ chứ không bao giờ có việc đối phương dùng tiền lưng lạng y cướp tiêu!

Ngô Vấn Thiên cãi :

- Nhưng y đâu còn tự chủ. Vẫn Thiên Ma lệnh chủ ra lệnh y không dám chẳng tuân sao.

Yến Thanh mỉm cười :

- Các hạ bốc cao Thiên Ma lệnh chủ quá đó! Người trong giáo vị tất tôn kính vị Lệnh chủ của họ như các hạ tưởng! Ai khác thì tại hạ chẳng dám nói chứ vị Bách Bình huynh thì tại hạ dám quả quyết là y có thừa dũng khí phản kháng những loạn mạng!

Ngô Vãn Thiên thờ dài :

- Chỉ mong được như lời Yến đại hiệp nói đó thôi. Riêng Thiên Ngoại song long cũng đã khó đối phó rồi thêm Thiên Ma giáo thì càng thêm một cho chúng ta!

Yến Thanh không lưu ý đến những lời y nói bước ra ngoài rồi thốt :

- Kẻ tiếp trợ đã đi, người sanh sự có thể sắp đến, đến bất cứ giây phút nào. Tại hạ ở bên ngoài chiếu cố, các hạ hãy vững niềm tin nơi tại hạ, còn một hơi thở nào là tại hạ bảo vệ các hạ tận tình tận lực!

Chàng đi quanh quần bên ngoài hai vòng lấy làm lạ là tại sao Vưu Tuấn chưa đến.

Bọn Đinh Hoàng rút đi chứng tỏ là Mã Bách Bình đã tán thành kế hoạch.

Nhưng Vưu Tuấn cũng phải đến báo qua một tiếng cho chàng biết chứ.

Vừa lúc đó một bóng người từ bên trên nóc nhà tung bỗng lên không.

Chàng vọt tới định chặn.

Bóng người đáp xuống.

Yến Thanh vội nấp qua một bên chờ xem người đó làm gì, bỏ cái ý chặn bắt.

Song người đó đáp xuống rồi ngã luôn bất động.

Trên lưng có một lỗ thủng, máu từ lỗ thủng chảy ra.

Nghe tiếng động bên ngoài Ngô Vãn Thiên chạy ra, thấy xác người vội kêu lên thất thanh :

- Xuyên Tâm tiêu! Thiên Ma lệnh chủ đã đến!

Y lật xác chết ra xem mặt.

Yến Thanh thốt :

- Quý Hành Vô Ảnh Chung Thiên Lý! Làm sao y lại chạm đến Thiên Ma hội.

Ngô Vãn Thiên lấy mảnh giấy trên xác chết cùng với Yến Thanh đọc :

“Trước hết giết chết một người để báo đáp ân tình của một cô nhân. Tiêu cục ở Kim Lăng vốn không có điều kiện xuất lực với cô nhân nên đã nhận lệnh triệt thoái hết rồi. Mong cô nhân từ nay giữ gìn lỗ miệng, nếu tiêu chúa chết tại chùa thì công lao của cô nhân sẽ trôi theo mây gió! Ngân vạn lượng bạc nếu bốn Lệnh chủ muốn có thì vị Vương thúc kia sẽ dâng hiến với hai tay. Nhưng bốn Lệnh chủ không nỡ quên tình nghĩa xưa mà tham cầu số bạc to tát, tuy nhiên việc gì cũng còn tùy thái độ của cô nhân đó! Tiêu tử Yến Thanh nên ghi nhớ một lời khuyên, đừng hiếu kỳ quá phận mà chuốc họa vào mình!”

Đọc xong mảnh giấy cả hai cùng biến sắc.

Yến Thanh vừa sợ và vừa mừng, sợ là chàng phát hiện ra Thiên Ma lệnh chủ quả thật thiên biến vạn hóa, bất cứ phút giây nào ở nơi nào cũng có mặt được.

Giả như vừa rồi trong khi chàng đàm đạo với Ngô Vãn Thiên nếu ý muốn sát hại cả hai thì việc đâu có khó khăn gì!

Tài nghệ như chàng mà cũng chẳng phát hiện được sự có mặt của Lệnh chủ thì chứng tỏ là võ công của Lệnh chủ cao hơn chàng.

Có lẽ Chung Thiên Lý mò mẫm đến đây toan làm điều chi đó bất lợi cho Ngô Vãn Thiên nên Thiên Ma lệnh chủ trừ diệt cứu Ngô Vãn Thiên.

Cứ theo tình hình này thì hy vọng được nghe Ngô Vãn Thiên tiết lộ về thân thế Lệnh chủ cảm như tan biến hoàn toàn.

Dù đã hứa, Ngô Vãn Thiên ngàn vạn lần cũng chẳng dám nói.

Mà chàng thì đâu có nỡ cưỡng bách người ta làm điều phi nghĩa!

Bởi tiết lộ lai lịch của cố nhân là bất xứng với cố nhân, là vong bội cái ân cứu trợ trong đêm nay! Ngô Vấn Thiên không thể làm!

Còn mừng vì theo lời ghi trong mảnh giấy Thiên Ma lệnh chủ chưa phát hiện ra hành tung của chàng.

Cả hai trở vào phòng thức đến sáng.

Trong đêm đó Thiên Ngoại song long không đến mà cũng chẳng có việc chi xảy ra nữa.

Sáng hôm sau Vụ Tuần đến.

Yến Thanh hỏi gấp :

- Sự việc như thế nào.

Vụ Tuần cười khỏ :

- Khi tiểu đệ đến tìm Mã Bách Bình thì Mã Bách Bình cũng vừa tiếp nhận lệnh dụ của Thiên Ma lệnh chủ bảo triệt thoái toàn bộ nhân viên ra khỏi khách sạn!

Yến Thanh thốt :

- Tiểu đệ hiểu. Thiên Ma lệnh chủ có đến đây trong đêm rồi và y đã giết Chung Thiên Lý.

Vụ Tuần thở phào :

- Thảo nào anh em họ Nhậm chẳng bắt động! Vì chờ mãi chẳng bắt được tín hiệu của Chung Thiên Lý nên họ chẳng dám hạ thủ!

Yến Thanh tiếp :

- Vụ huynh sửa soạn xe đi, còn một đoạn đường ngắn nữa chúng ta mất mấy giờ là đến tận nơi rồi!

Vụ Tuần cau mày :

- Bọn Đinh Hoàng và Mã Bách Bình đi đâu tiểu đệ tìm mãi chẳng gặp ai cả. Thế thì chỉ có hai chúng ta hộ tống thôi!

Yến Thanh gạt đầu :

- Chứ còn ai nữa! Long Võ tiêu cục không có nhiệm vụ tiếp trợ chúng ta thì cần gì phải chờ họ. Có chờ cũng vô ích, đến Vụ huynh cũng bắt tất phải đi theo song Mã Bách Bình lưu Vụ huynh lại đây cốt ý bảo Vụ huynh đánh xe vượt nốt đoạn đường cuối, chỉ có vậy thôi. Nếu động thủ thì Vụ huynh đừng can thiệp!

Vụ Tuần kêu lên :

- Để một mình Yến huynh đối phó với địch.

Yến Thanh mỉm cười :

- Còn Ngô Vấn Thiên đó chi. Tài nghệ của y cao cường lắm, ít nhất cũng suýt soát với tiểu đệ. Hai thanh kiếm hiệp lại thì có thể tung hoành trước địch thủ, Vụ huynh yên trí.

Rồi họ lên đường.

* * * * *

Thiên Trúc sơn nằm giữa hai mặt hồ, cảnh trí rất đẹp.

Dãy núi sống gồm mấy ngọn, trong số đó có đỉnh Phi Lan Phong. Chùa Thiên Trúc nằm trên đỉnh Phi Lan Phong.

Dân Hồi kiều cư ngụ tại Trung Nguyên hiện quy tụ tại ngôi chùa đó.

Sau mấy giờ hành trình họ đã đến chân núi, mái chùa hiện ra trong tầm mắt họ.

Ngô Vấn Thiên khăn trương đến đổ mồ hôi ướt đẫm mình.

Vụ Tuần cau mày lăm nhăm :

- Lạ thật. Sao chẳng thấy Liễu Hạo Sanh đến tiếp ứng.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Y là người của Thiên Ma giáo hẳn phải có tiếp nhận lệnh dụ của Thiên Ma lệnh chủ bảo bắt động thì còn đến đây làm sao được. Đến hay không mặc y, chúng ta đừng vọng mong làm gì, cứ tin tưởng vào thực lực của mình mà hành sự.

Xe từ từ tiến lên theo đường núi.

Một lúc sau hai bóng người từ bên vệ đường vọt ra chặn lối.

Hai người đó là Thiên Ngoại song long, Nhậm Triệu Lượng và Nhậm Triệu Nguyên.

Yến Thanh tuốt kiếm tiến lên hỏi :

- Hai vị làm thế này có phải định cướp xe chăng.

Nhậm Triệu Lượng thốt :

- Các hạ hiểu là tốt lắm! Này Yến Thanh! Bọn tại hạ không muốn làm khó dễ chi các hạ! Nếu các hạ khoanh tay đứng ngoài cuộc thì tại hạ bảo đảm sẽ chẳng có sự thiệt hại nào cho các hạ cả! Tại hạ sẽ đền bù xứng đáng!

Yến Thanh buông một giá :

- Tại hạ muốn có ngay năm trăm vạn lượng!

Nhậm Triệu Lượng gật đầu :

- Các hạ sẽ có ngay số đó! Không thiếu một đồng!

Yến Thanh mỉm cười :

- Chung Thiên Lý chết rồi các hạ khỏi mất ba trăm vạn lượng tự nhiên các hạ phải rộng rãi! Nhưng các hạ quên mất một điều là đồng tiền lúc lúc chẳng mua được người, nhất là hạng võ sĩ!

Nhậm Triệu Nguyên trầm gương mặt :

- Đại ca hành động đi thôi! Nói lời thôi với hấn làm gì! Thiên Ma giáo triệt thoái rồi liệu hấn có tài sức gì đối phó nổi với chúng ta!

Y bước tới, kiếm chớp liền.

Yến Thanh tiếp đòn ngay.

Một tiếng soảng vang lên. Song phương cùng lùi lại một bước.

Nhậm Triệu Nguyên công mà Yến Thanh thủ, công mà lùi như thủ thì công phải kém hơn thủ.

Nhậm Triệu Nguyên giật mình tán :

- Tiểu tử khá lắm đó!

Yến Thanh cười ha hả :

- Thiên Ngoại song long quả thật danh bất hư truyền!

Rồi song phương tiếp đấu.

Nhậm Triệu Lượng lợi dụng cơ hội bước đến cỗ xe.

Ngô Văn Thiên rời chiếc rương tuốt kiếm nghênh đón.

Nhậm Triệu Lượng tấn công mấy lượt đều bị đánh bật trở lại, nóng nảy y hét lên :

- Nhị đệ kết thúc trận đấu gấp đi!

Quay đầu nhìn lại y biến sắc.

Nhậm Triệu Nguyên bị Yến Thanh áp đảo đến không còn phản công được nữa.

Nhậm Triệu Nguyên la lớn :

- Đại ca! Gọi viện thủ nhanh đi! Nếu chậm trễ tiểu đệ nguy mất!

Nhậm Triệu Lượng hú vọng một tiếng dài.

- Từ trong khu rừng gần đó năm sáu bóng người vọt ra, người nào cũng che kín mặt, thân vóc to lớn tay cầm đao hoặc kiếm. Đao hay kiếm đều có hình thức cong vong, đao dày kiếm mỏng.

Ngô Văn Thiên kêu lên :

- Yến đại hiệp! Cao thủ hồi tộc đó! Hãy đến đây tiếp trợ tại hạ chống bọn chúng, chúng đến cướp chiếc rương đó! Bọn họ Nhậm bắt quá đánh cảm chừng để ngăn trở chúng ta thôi!

Yến Thanh đánh bật kiếm của Nhậm Triệu Nguyên, bức luôn y lùi lại mấy bước, đoạn quay mình nhảy vọt trở lại cỗ xe, đúng lúc sáu võ sĩ Hồi cùng một lượt nhào tới.

Một đánh một chàng thừa sức thủ thắng còn một đánh sáu chàng không có lấy một điểm nhỏ hy vọng thủ hòa chứ đừng nói là gây thảm bại cho đối phương.

Nhưng đến đâu hay đến đó, chẳng lẽ bỏ cuộc chạy đi.

Đến bây giờ chàng công nhận Ngô Văn Thiên nói đúng.

Võ sĩ Hồi quả thật bản lĩnh tuyệt vời, tên nào cũng có võ công ngang ngửa với cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm Trung Nguyên.

Trong lúc Yến Thanh vận toàn lực chi trì cuộc chiến, bất thành linh một toán người bao mặt xuất hiện, mỗi người chặn một võ sĩ Hồi giao đấu.

Trong số người còn lại một người vung kiếm bức dồn Nhậm Triệu Nguyên về phía hậu, đoạn nhảy lên xe bảo Vu Tuấn :

- Đánh xe đi ngay!

Thình âm của Mã Bách Bình.

Đồng thời Mã Bách Bình trao cho Ngô Văn Thiên một mảnh giấy trăm gọng thốt :

- Tiên sinh xem đi! Bọn tại hạ xuất toàn lực ủng hộ tiên sinh chứ không triệt thoái như tiên sinh tưởng đâu! Sự giao dịch này tiên sinh phải chấp nhận bởi đáng cho tiên sinh chấp nhận lắm!

Ngô Văn Thiên buồn thảm gật đầu.

Yến Thanh lúc đó rảnh tay nhảy lên xe.

Chàng hỏi :

- Giấy chi thế các hạ.

Ngô Văn Thiên sè tay ra, mảnh giấy trắng không có một chữ nào.

Yến Thanh kinh ngạc hỏi :

- Thế là ý từ gì.

Vu Tuấn giục ngựa kéo cỗ xe lướt đi.

Anh em họ Nhậm liều mạng vượt lên song Yến Thanh và Mã Bách Bình vung kiếm ngăn chặn.

Yến Thanh hỏi :

- Mã huynh à.

Mã Bách Bình đáp :

- Phải! Bỏ cục không có nhiệm vụ nên không tiện ra mặt chi âm thầm tiếp trợ thôi!

Cỗ xe tiến dần đến cổng chùa.

Đột nhiên một bóng người trong bụi rậm xông ra.

Người đó có đôi mắt xanh biếc, tóc trung niên, thân vóc y cực kỳ tráng kiện.

Ngô Văn Thiên trông thấy xám mặt kêu lên :

- Vương thúc Hồi Lộc Cáp Bốc Đạt đó. Y là đệ nhất cao thủ trong bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ đó, các vị hãy đề phòng!

Cáp Bốc Đạt trầm gương mặt bước tới cỗ xe quất :

- Ngô Văn Thiên! Trao chiếc rương đây!

Ngô Văn Thiên lắc đầu :

- Không thể được, trừ ra Vương thúc giết bốn nhân rồi sau đó muốn làm gì thì làm. Bốn nhân còn sống phút giây nào là Vương thúc đừng hòng mó tay đến vật ấy.

Cáp Bốc Đạt cười rợn :

- Vậy là ngươi muốn chết!

Lão vung dao chém qua.

Ngô Văn Thiên cử kiếm đón đỡ. Một tiếng soảng vang lên. Thanh trường kiếm của y bị đứt làm hai đoạn.

Vưu Tuấn đánh tới một chưởng trúng lưng Cáp Bốc Đạt nhưng lão chẳng hề hấn gì trái lại Vưu Tuấn bị chấn dội bắn đi khỏi cỗ xe khá xa, Cáp Bốc Đạt vươn tay chụp lấy chiếc rương, Mã Bách Bình và Yến Thanh đồng loạt vung kiếm chém vào lão.

Vừa lúc đó trong bụi rậm hai bóng người bao mặt xuất hiện, ngăn chặn anh em họ Nhậm đang xông vào nghênh đón Yến Thanh và Mã Bách Bình cho Cáp Bốc Đạt giật chiếc rương.

Nhìn vào vũ khí Yến Thanh nhận ra ngay đó là hai nữ nhân, với dáng điệu quen thuộc.

Kim Từ Yên và Kim đại nương cũng có mặt tại hiện trường!

Nhờ họ chặn anh em họ Nhậm Yến Thanh và Mã Bách Bình nhẹ tay phần nào để xoay qua đối phó với Cáp Bốc Đạt.

Yến Thanh nghĩ nếu dốc toàn lực thì chàng có thể đánh bại đối phương dễ dàng.

Nhưng chẳng lẽ bỏ Đạt Ba tam thức của Trần Tam Bạch không dùng đến! Mà dùng ba chiêu kiếm đó thì khó mà hạ được Cáp Bốc Đạt rồi.

Dùng võ công khác thì hóa ra chàng tự tiết lộ thân phận của mình sao.

Chàng nhớ lại Thiên Ma lệnh chủ có hứa bảo đảm an toàn cho Ngô Văn Thiên.

Như thế là dù có việc gì xảy ra thì Ngô Văn Thiên cũng không phải lo ngại gì.

Thiên Ma giáo có cách đưa y đến ngôi chùa để giao hoàn vương miện cho Thánh tăng.

Chàng còn bận lo làm gì cho mệt! Không khéo lại lộ chân tướng thì nguy mất.

Đã chết đúng sáu lần rồi chàng không còn hứng thú nào để chết thêm một lần nữa!

Chàng nghĩ Thiên Ma giáo chu toàn song chỉ xuất hiện đúng lúc cực kỳ nguy hiểm.

Thì rõ ràng là y muốn chàng thi thố hết sở năng để cứu vãn tình hình. Chừng nào chàng đuối sức không phương tri tri nổi thì họ mới chịu xuất hiện cứu giải!

Còn nghi ngờ gì nữa, họ muốn xem võ công của chàng như thế nào!

Để lộ võ công là để lộ chân tướng, con nhà võ bất cứ ai ai cũng biết lẽ đó.

Không đắn đo chàng cứ xir dụng quanh quẩn ba chiêu Đạt Ba Kiếm Pháp của Trần Tam Bạch, chẳng cần thắng cũng không sợ bại cuộc.

Cuộc chiến kéo dài, giai đoạn này là giai đoạn cuối, thế mà Liễu Hạo Sanh vẫn chưa xuất hiện!

Qua một lúc chàng để Cáp Bốc Đạt chém trúng một đao nơi cánh tay, tét một đường dài, máu ra nhiều nhưng không chạm đến xương.

Không bị ai ngăn chặn Ngô Văn Thiên ôm chiếc rương đi thẳng đến cổng chùa.

Cáp Bốc Đạt trông thấy hết vang như sấm nhưng chẳng làm gì được bởi Mã Bách Bình và Yến Thanh bám sát bên lão giữ rịt.

Cuối cùng Ngô Văn Thiên đến tận cổng chùa.

Tại đó một lão tăng người Hồi đứng chờ nhìn y.

Y đặt chiếc rương xuống cạy nắp, lấy ra một chiếc mào bằng ngọc.

Lão tăng tiếp nhận, gật đầu rồi trở vào chùa.

Cáp Bốc Đạt tức uất quát to :

- Bao nhiêu công trình tâm huyết tiêu tan như mây khói. Được lắm! Thiên Ma lệnh chủ! Ngai vàng của ta đã mất thì Thiên Ma giáo của người cũng phải tiêu diệt luôn! Từ nay chúng ta sẽ gặp nhau trên chốn giang hồ!

Rồi lão vẫy tay gọi :

- Đi!

Lão đi trước anh em họ Nhậm tiếp nối võ sĩ Hồi bỏ cuộc theo luôn.

Mã Bách Bình cũng vẫy tay :

- Đại công cáo thành, chúng ta triệt thoái!

Y đi trước bao nhiêu nhân viên tiếp nối, Kim đại nương và Kim Từ Yến đoạn hậu.

Ngô Văn Thiên đứng tại cửa chùa, tần ngần một lúc rồi lấy mảnh giấy le lưỡi liếm.

Một phút sau y ngã xuống, tim ngừng đập, hơi thở dừng!

Mảnh giấy có chất độc!

Y chết cho tròn lời hứa của y với Thiên Ma lệnh chủ!

Những lời hứa ngầm của nhau, với nhau!

Y chết, niềm hy vọng của Yến Thanh cũng chết theo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ma lệnh tái hiện

Ngô Văn Thiên chết là đáp ứng điều kiện trợ giúp của Thiên Ma giáo.

Bây giờ Yến Thanh mới thức ngộ.

Không còn làm gì hơn chàng gọi Vu Tuấn :

- Chúng ta đã làm tròn nhiệm vụ rồi nên thừa cơ hội này đến Tây Hồ du ngoạn vài hôm như đã hẹn ước với Liễu Hạo Sanh.

Vu Tuấn còn thần thờ với niềm thất vọng chán nản thốt :

- Đáng tiếc quá! Vừa sắp thành công, kết quả chỉ là một giấc mộng!

Yến Thanh điềm nhiên đáp :

- Không vô ích đâu Vu huynh. Trái lại chúng ta thu hoạch lắm điều lợi. Thứ nhất là trong lịch sử bảo tiêu chúng ta đã làm một nghiệp vụ vô tiền khoáng hậu, một nghiệp vụ ly kỳ với cái giá cao không tưởng tượng, thứ hai chúng ta đã tạo thêm một cảnh đối lập cho Thiên Ma giáo. Cái lão Vương thúc mắt ngời vua đó sẽ dẫn đầu toàn bộ cao thủ người Hồi vào Trung Nguyên mưu đồ khuynh đảo Thiên Ma giáo. Chính điểm này mới đáng kể cho chúng ta đó.

Chùng như Cáp Bốc Đạt hiểu về Thiên Ma lệnh rất nhiều, lão ấy sẽ quật cả gốc lẫn rễ Thiên Ma giáo thay chúng ta!

Chàng lấy ra một tấm ngân phiếu năm mươi vạn lượng trao cho Vưu Tuấn tiếp :

- Phần của Long Võ tiêu cục đó, về Kim Lăng Vưu huynh hãy trao lại cho Mã Bách Bình!

Tiếp lấy ngân phiếu Vưu Tuấn cười khò thốt :

- Những cuộc sinh ý như thế này chẳng phải mỗi lúc mỗi có cho giới bảo tiêu một cách dễ dàng!

Yến Thanh đáp :

- Thế lực của Thiên Ma giáo sở dĩ lớn mạnh là cũng do đồng tiền đấy. Thế lực mạnh để phát tài, càng phát tài càng khuếch trương thế lực. Cả những kẻ xu hướng theo Thiên Ma giáo cũng có nhiều cơ hội phát tài nói chi là người chân chánh thuộc về Thiên Ma giáo! Mà đối lập Thiên Ma giáo cũng có cái lợi luôn, như tiểu đệ đây nhờ đối lập mới có cái giá cao đó nhé!

Vưu Tuấn biết chàng nói đùa song y không cười nổi khi tâm tư mang niềm thất vọng nặng như núi.

Họ đi dần xuống chân Thiên Trúc sơn, hướng về Tây Hồ.

Đột nhiên Vưu Tuấn hỏi :

- Hành động này Yến huynh có thông tri về Cửu Lão hội chăng.

Yến Thanh gạt đầu :

- Có! Nhưng nghĩ ra cũng chẳng có ích gì!

Vưu Tuấn hừ một tiếng :

- Sao lại không ích! Nhân sự việc này Thiên Ma lệnh mới xuất hiện tại Hàng Châu đó nhé. Tuy chúng ta không có cơ hội đối diện song chắc hẳn chính là Thiên Ma lệnh chủ bằng xương bằng thịt chứ không phải là một kẻ nào thay thế đâu vì là sự việc đó vô cùng trọng đại, chính Lệnh chủ mới quyết định được. Nếu Cửu Lão hội cứ cho người theo dõi mỗi cá nhân giả dạng Thiên Ma lệnh chủ thì có thể người bám sát Lệnh chủ xuất hiện tại Hàng Châu vừa rồi đây, cuối cùng truy ra tông tích được.

Yến Thanh thốt :

- Mã Bách Bình và Kim Tử Yến đều trực tiếp nhận lệnh nơi Thiên Ma lệnh chủ nhưng cả hai có biết Lệnh chủ là ai đâu. Họ là một người quen thuộc còn mù tịt liệu người ngoài sao khám phá nổi.

Vưu Tuấn cãi :

- Cái lý là vậy song sự tình không phải vậy đâu. Người mang chi thị cho Mã Bách Bình mười phần hết chín là Kỳ Tử Bình một nhân vật trong Thập kiệt đã bị Yến huynh hạ nhục trên bờ Tần Hoài. Nếu chúng ta cho người đi bám sát Kỳ Tử Bình xem lão nhận mạng lệnh ở nơi ai, phúc cáo công tác ở nơi ai thì có nhiều hy vọng biết được Thiên Ma lệnh chủ lắm!

Yến Thanh tiếp :

- Tiểu đệ tin rằng Cửu Lão hội có làm như vậy rồi và công tác đó hiện nay vẫn tiếp tục. Chẳng những Cửu Lão hội có làm mà Mã Bách Bình và Liễu Hạo Sanh hẳn cũng đã làm. Bất quá tiểu đệ không dám kỳ vọng nhiều nơi loại công tác ấy. Nhất định là Thiên Ma lệnh chủ phải có một nơi ẩn cư kỳ an toàn. Tiểu đệ mong rằng đừng ai bám sát theo y một cách khẩn thiết, còn không toàn là hại không ích lợi gì hết Vưu huynh ạ!

Vưu Tuấn hỏi gấp :

- Sao Yến huynh nói thế. Chỉ có cách đó mới truy ra manh mối chứ.

Yến Thanh thờ dài :

- Nếu Vưu huynh có chết sáu lần như tiểu đệ thì mới hiểu tại sao tiểu đệ nói thế. Thiên Ma lệnh chủ là con người cẩn thận và giáo hoạt bậc nhất. Bất cứ ai tiếp xúc với y thì không sớm hay muộn cũng phải chết vì Xuyên Tâm tiêu. Trừ ra những người tiếp cận chỉ gặp một Lệnh chủ giả!

Vưu Tuấn không nói gì.

Y mân mê tờ ngân phiếu trong túi một lúc sau hỏi :

- Chùng như Yến huynh trao số bạc lớn quá! Người công khai đứng tiếp nhận số nghiệp vụ chính là Yến huynh, hay nói một cách khác là Ngô Vấn Thiên thuê Huỳnh Đề tiêu cục hộ tổng chứ nào phải Long Võ tiêu cục đâu. Tiểu đệ chỉ sợ anh em họ Mạt dị nghị.

Yến Thanh đáp :

- Trên danh nghĩa thì đúng là Huỳnh Đệ tiểu cục đảm nhận việc hộ tống song nếu không có Mã Bách Bình thì liệu nghiệp vụ có chu toàn chẳng. Anh em họ Mạt có bao nhiêu cái đầu mà không sợ rơi khi tiếp nhận liều lĩnh. Họ không có quyền dị nghị, chia cho họ phần nào là họ phải tiếp nhận phần đó, vui vẻ mà nhận nữa là khác!

Họ là những kẻ không công khi nào dám bắt nạt.

Rồi chàng tiếp :

- Cả tiểu đệ đây nếu không có Mã Bách Bình tiếp trợ vị tất đã được thành công. Vị tất đã sống được với bọn cao thủ người Hồi đó.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Yến huynh nói khiêm đấy thôi chứ tiểu đệ thừa hiểu nào Yến huynh đã thi thố toàn bộ tài năng đâu. Tiểu đệ lấy làm lạ hết sức chờ hoài không thấy Yến huynh sử dụng tuyệt học của Hoa Sơn thế gia!

Yến Thanh nghiêm sắc mặt cảnh cáo :

- Yêu cầu Vưu huynh đừng có nhắc đến Hoa Sơn thế gia nữa! Trừ khi Vưu huynh muốn tiểu đệ chết gấp trước khi công tác hoàn thành.

Vưu Tuấn biết mình lỡ lời cam kết :

- Tiểu đệ xin nhớ! Yến huynh thứ cho. Quanh đây chẳng có ai nên sự sơ suất đó không bị lộ đâu!

Yến Thanh trầm ngâm tiếp :

- Tiểu đệ bắt đầu tự kiểm thảo dần lòng là từ nay phải hết sức thận trọng trong mọi ngôn hành. Vưu huynh hẳn thấy chứ chỉ khi nào tiểu đệ gặp nguy Thiên Ma giáo mới xuất hiện tiếp trợ tiểu đệ.

Vưu Tuấn giật mình :

- Đúng vậy! Thế mà tiểu đệ không để ý lắm. Bách Bình huynh ra tay giải cứu song rất trẻ, nếu chậm thêm một phút nữa thôi là chúng ta phải thọ tử dưới tay của đối phương.

Yến Thanh mỉm cười :

- Sở dĩ y làm như thế là do chí thị của thượng cấp đưa đến cho y. Mục đích của sự chậm trễ là để xem tiểu đệ có biết thêm môn võ công nào khác nữa hay không. Nếu có thì họ suy đoán theo sở học để truy ra lại lịch của tiểu đệ. Trong sáu lần chết trước kia khi tiểu đệ xử dụng tuyệt học ngoài tuyệt học của bốn môn thì Xuyên Tâm tiêu bay tới giết chết tiểu đệ liền. Một kinh nghiệm đánh đuổi bằng sáu lần chết thì phải có cái giá xứng đáng Vưu huynh ạ. Bằng vào kinh nghiệm đó tiểu đệ tin rằng Thiên Ma lệnh chủ luôn luôn ở cạnh tiểu đệ, khi tả, khi hữu, khi tiền, khi hậu có lúc ở luôn trên đầu trong hàng cây, có lúc ở dưới chân trong chồi khô trong đất lạnh.

Vưu Tuấn kinh hãi :

- Hôm nay có y quanh quần ở cục trường chẳng.

Yến Thanh gạt đầu :

- Nhất định phải có chứ nếu không thì Bách Bình huynh cần gì phải tri hoãn cốt khảo nghiệm sở đắc của tiểu đệ!

Vưu Tuấn cau mày :

- Phải chi Yến huynh cho tiểu đệ biết sớm, biết đâu mình phát hiện ra y.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Mã Bách Bình cũng muốn truy ra chân tướng của Thiên Ma lệnh chủ song y cho rằng làm thế cũng chẳng ích lợi gì. Lệnh chủ có thể cải dạng thành bất cứ một người nào, có thể ẩn nấp ở bất cứ nơi nào chực chờ phát xuất Xuyên Tâm tiêu! Cho nên người thông minh không thể đi tìm vu vơ để rồi chuốc lấy một mũi tiêu tuyệt mạng!

Vưu Tuấn cau mày :

- Vậy thì làm sao tìm ra Lệnh chủ.

Yến Thanh tiếp :

- Bắt tất phải tìm y! Trước sau gì rồi y cũng đến tìm tiểu đệ để khuyến dụ tiểu đệ gia nhập!

Vưu Tuấn chớp mắt :

- Thế thì càng hay! Yến huynh sẽ được dịp tiếp cận và vào sâu Thiên Ma giáo. Có vào sâu Thiên Ma giáo thì mới có cơ hội khám phá ra chân tướng của y!

Yến Thanh lắc đầu :

- Vưu huynh lại nghĩ sai! Tiểu đệ bày tỏ thái độ dứt khoát với Mã Bách Bình và Kim Tử Yến là không gia nhập Thiên Ma giáo, chuyện đó đâu phải là chuyện đùa!

Vưu Tuấn kinh ngạc :

- Không vào Thiên Ma giáo thì làm sao tìm được Thiên Ma lệnh chủ.

Yến Thanh hỏi lại :

- Vưu huynh đã vào rồi đó, mà lại vào từ lâu thế Vưu huynh có biết y là ai chưa.

Vưu Tuấn đáp :

- Tiểu đệ sánh sao được với Yến huynh. Yến huynh vào hội hắc là phải đảm đương trọng nhiệm nên sẽ dễ dàng tiếp xúc với bộ phận chỉ huy, có nhiều cơ hội quan sát tường tận!

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Chứ Mã Bách Bình không giữ địa vị trọng yếu sao. Chẳng những y là người của bộ phận chỉ huy mà võ công của y cũng cao, trong hội ít có người nào sánh kịp. Còn Kim Tử Yến thì do Thiên Ma lệnh chủ huấn luyện thành tài. Hai người trọng yếu như vậy có khám phá ra gì được chẳng.

Dừng lại một chút chàng tiếp :

- Hà huống sáu lần trước tiểu đệ gia nhập Thiên Ma giáo. Sau khi gia nhập không bao lâu lại cũng chết vì Xuyên Tâm tiêu! Tiểu đệ nghĩ thà ở ngoài vòng mà ít lo ngại hơn, ít lo ngại thì có nhiều thì giờ để tra cứu.

Vưu Tuấn cau mày :

- Nếu Yến huynh không gia nhập thì vị tất Lệnh chủ để yên cho.

Yến Thanh đáp :

- Phải! Tuy nhiên lần này tiểu đệ có nhiều cái lợi, sự an toàn sẽ được bảo đảm kỹ hơn! Mã Bách Bình và Liễu Hạo Sanh đều muốn lôi cuốn tiểu đệ. Nếu Thiên Ma giáo muốn trừ diệt thì chẳng những hai người đó ngăn trở mà lúc tất yếu họ dám giúp tiểu đệ một tay nữa đấy!

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Tiểu đệ không tin có việc đó. Họ làm sao dám phản bội Thiên Ma giáo chứ.

Yến Thanh giải thích :

- Họ đâu có cần phản bội! Khi tiếp nhận mạng lệnh rồi họ sẽ thông báo cho tiểu đệ biết. Hơn thế họ cũng không thể tự động thủ mà lại cũng không để cho người của họ động thủ.

Vưu Tuấn thốt :

- Tự họ không động thủ là cái chắc rồi! Người trong hai Phân đàn Kim Lăng và Hàng Châu Yến huynh đều quen mặt, trong số đó có người rất nể Yến huynh, Thiên Ma lệnh chủ khi nào lại ủy thác cho họ công tác hành thích! Nếu họ vì tình cảm tiết lộ với Yến huynh thì chẳng hóa ra dờ dạc sự việc sao! Tuy nhiên nếu Lệnh chủ sai người Tổng đàn hành sự thì những người đó đâu có thông tư với Yến huynh, bởi thông tư là phản bộ rồi!

Yến Thanh mỉm cười :

- Bọn Mã Bách Bình và Liễu Hạo Sanh có cách thông tin được như thường, tiểu đệ tin chắc là vậy. Mà họ làm kín đáo lắm Thiên Ma lệnh chủ không làm sao biết nổi! Thứ nhất họ vì muốn tranh tình bằng hữu với tiểu đệ, thứ hai họ cố tránh biến tiểu đệ thành kẻ thù thì kẻ được Lệnh chủ phái hành thích vị tất hạ thủ là đắc thủ liền! Nếu bọn Mã Bách Bình và Liễu Hạo Sanh không lên tiếng với tiểu đệ thì có thể họ bị tiểu đệ nghi ngờ chính họ có tham gia hành động. Do đó tiểu đệ sẽ tìm họ mà gây phiền phức. Phân đàn của Thiên Ma giáo ở nơi nào thì nơi đó tự lo vun bồi thực lực, khuếch trương thịnh thế, tự họ hoạt động với phương thức riêng biệt, Lệnh chủ chỉ phái người đến giám thị vậy thôi. Cho nên nếu không đến lúc tất yếu chẳng Phân đàn nào chịu mất bạn, thêm thù. Cờ người như tiểu đệ không bao giờ họ gây cừu kết oán!

Vưu Tuấn tặc lưỡi :

- Yến huynh biết rành rẽ quá!

Yến Thanh tiếp :

- Qua sáu lần hủy diệt sáu Phân đàn Thiên Ma giáo tiểu đệ phát hiện được tình hình đó. Phân đàn này có việc khẩn cấp thông báo với các Phân đàn khác xin tiếp viện nhưng những Phân đàn khác dừng dừng như thường, không cần biết đến sự an nguy tồn vong của người đồng hội. Cách tổ chức của Thiên Ma giáo sơ hở như vậy nên chỉ một người thôi cũng phá hủy được một Phân đàn!

Vưu Tuấn cau mày :

- Tại sao giữa các Phân đàn không có sự hỗ trợ tiếp trợ.

Yến Thanh đáp :

- Thiên Ma lệnh chủ sợ họ đoàn kết lại với nhau thành một lực lượng thống nhất thì y sẽ khó khống chế. Chủ trương của y là gây chia rẽ mâu thuẫn để dễ quản trị. Chính y muốn có những bức tường ngăn cách giữa các Phân đàn. Được cái lợi này thì vấp cái hại khác, cái hại ở chỗ tuy giáo hội có thể lực mạnh khắp nơi song chỉ là một tập hợp vô kỷ luật của chiến thực thể cá tính, thực thể này bất phục tùng thực thể kia, ganh tỵ nhau như hàng tôm ngụy hàng cá.

Vưu Tuấn thờ dài :

- Tiểu đệ gia nhập hội lâu năm song không hề biết có mâu thuẫn đó giữa các Phân đàn!

Yến Thanh tiếp :

- Có thể vì địa vị của Vưu huynh trong giáo hội quá thấp nên chẳng hiểu nhiều về nội tình của tổ chức. Nhưng Mã Bách Bình thì tương đối hiểu rõ hơn. Bằng cớ là với một nhóm người quá ít dưới tay y mà y vẫn dám manh tâm ly khai Thiên Ma giáo như thường bởi y biết tương quan giữa các Phân đàn rất lỏng lẻo nên muốn đối phó với y thì Thiên Ma lệnh chủ chỉ còn cách dùng Xuyên Tâm tiêu thôi chứ khó tập trung thành một lực lượng quan trọng ở các Phân đàn để đàn áp y. Dù miễn cưỡng tuân lệnh song các Phân đàn cũng không dốc toàn lực để rồi chuốc lấy oán thù cùng cố quyền uy cho một người người! Người ta vì bị cưỡng bách mà vào hội thì khi nào nhiệt thành với hội.

Chàng tiếp luôn :

- Ngoài ra Mã Bách Bình, Kim Tử Yến và Liễu Hạo Sanh còn cần nhờ tay tiểu đệ để làm suy yếu thực lực của Thiên Ma lệnh chủ giúp cho họ ly khai dễ dàng hơn. Cho nên họ thấy cần phải mua lòng tiểu đệ hơn là làm hại tiểu đệ. Làm một việc có lợi chẳng ai dại gì bỏ lỡ khi cơ hội đến tay.

Vưu Tuấn hỏi :

- Nếu Thiên Ma lệnh chủ sai người hành thích song không cho họ hay biết thì làm sao họ thông báo với Yến huynh được.

Yến Thanh lắc đầu :

- Chẳng bao giờ có việc đó vì họ là địa chủ Phân đàn nên Lệnh chủ phải thông tri với họ về bất cứ hành động nào thực hiện trên phần đất quản trị của họ để ngừa hành sự lầm lạc có thể đưa đến sự tương tàn sát hại giữa người đồng đội!

Rồi chàng thờ dài đáp luôn :

- Rút kinh nghiệm qua sáu lần thất bại tiểu đệ nhận thấy nên ở ngoài Thiên Ma giáo, có vậy mới dễ hoạt động hơn và ít nguy hiểm hơn nữa đấy. Tuy nhiên cũng cần có sự giao tình với cấp chủ trì các Phân đàn, họ sẽ chiều cố mình cách đặc lực chứ còn gia nhập hội rồi thì mình chỉ có thù chứ không có bạn!

Vưu Tuấn hỏi :

- Tại sao thế.

Yến Thanh giải thích :

- Lần cuối tại hạ khoát cái lột Phích Lịch kiếm khách Sở thiên Nhai đến Vũ Hồ giao tình rất hậu với vị chủ trì Phân đàn đó là Đoạn Hồn Nhất Kiếm Lý Thiên Tông. Trước khi gia nhập tiểu đệ được Lý Thiên Tông đối đãi như thù tặc. Sau khi gia nhập rồi tiểu đệ cố gắng lập công để gây tin nhiệm nơi Thiên Ma lệnh chủ hầu đi sâu vào nội tình. Ngờ đâu Lý Thiên Tông sanh nghi tưởng rằng tiểu đệ có đồ hất y để giành chức Phân đàn chủ. Y phát động toàn lực triệt hạ tiểu đệ. Tuy tiểu đệ giết y và giết luôn người bịt mắt do y thỉnh đến tiếp viện y song tiểu đệ cũng bị hại vì một mũi Xuyên Tâm tiêu. Người bao mặt đó có võ công rất cao, lại thiện dụng ám khí tiểu đệ tin quyết là Thiên Ma lệnh chủ nên đem gần hết sở năng ra thi thố, nhất định phải hạ hấn cho bằng được! Kết quả là tiểu đệ giết chết hấn. Khi tiểu đệ cúi mình xuống định gỡ vuông vải bao mặt để xem y là ai thì bất thành linh một mũi tiêu bay tới cắm phập vào lưng tiểu đệ. Tiểu đệ nhào xuống sông liền thành thử chẳng xem được gì kịp!

Vưu Tuấn trầm ngâm một lúc :

- Cứ cho rằng người bao mặt đó là Thiên Ma lệnh chủ như Yến huynh vừa nói đi! Nhưng Mã Bách Bình lại nói Thiên Ma lệnh chủ có vô số hóa thân.

Lệnh chủ là một nhóm sát thủ thần bí chứ chẳng phải duy nhất một người...

Yến Thanh chặn lời :

- Mã Bách Bình lầm. Có thể Thiên Ma lệnh chủ là một nhóm sát thủ nhưng bất cứ nhóm người nào cũng có một tay làm đầu, tay đó mới chính là Lệnh chủ chân chính, tay đó mới là chủ nhân chính thức của Xuyên Tâm tiêu. Vưu huynh nên hiểu mức độ tu vi của tiểu đệ như thế nào, một sát thủ thông thường không làm sao ám toán nổi tiểu đệ dù là trong lúc tiểu đệ không phòng bị.

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Nhưng bọn sát thủ đó không phải là những kẻ tầm thường. Họ được huấn luyện kỹ càng, họ là những tay chuyên nghiệp!

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhưng ai là người huấn luyện họ! Và người huấn luyện phải trên bậc kẻ thụ huấn chứ! Vưu huynh phải biết con người thì không thể giống như hình với bóng! Phải có một vài điểm dị đồng. Ít nhất là như vậy. Dù được huấn luyện tinh vi đến đâu thì lúc xuất thủ khó tránh được sai biệt! Sai biệt ở chỗ công lực nặng nhẹ, sai biệt ở chỗ bộ vị mục tiêu ám khí phóng ra, hoặc đi quá đà hoặc triệt đà. Tiểu đệ trước sau chết đúng sáu lần. Tiểu đệ nhận thấy trong cả sáu lần chẳng có một điểm nhỏ sai biệt do đó tiểu đệ đoán định người phóng tiêu là người duy nhất, là chủ nhân của Xuyên Tâm tiêu, ít nhất cũng trong trường hợp của tiểu đệ!

Vưu Tuấn không nói gì, niềm suy tư tràn ngập cõi lòng.

Họ đã đi đến bờ hồ Tây Tử rồi.

Họ toan hỏi thăm đường đến Hồng Diệp sơn trang thì bỗng nhiên có một cỗ xe ngựa bon bon tiến đến.

Người đánh xe trạc tuổi trung niên, tướng mạo bình thường đội nón lá che khuất nửa phần trên mặt.

Xe dừng trước bọn Yến Thanh.

Người đánh xe thốt :

- Tiểu nhân vâng lệnh Trang chủ đến đón hai vị.

Yến Thanh hỏi :

- Quý Trang chủ là ai?

Phu xe đáp :

- Nếu hai vị là Yến đại hiệp và Vưu đại hiệp thì hẳn phải biết bản Trang chủ là ai!

Yến Thanh mỉm cười vén rèm xe, bắt giắc giật mình.

Mã Cảnh Long ngồi trong đó!

Chàng kêu khẽ :

- Mã tiên bói! Tại sao thế?

Mã Cảnh Long bảo :

- Lên xe rồi hãy nói chuyện.

Chàng và Vưu Tuấn lên xe.

Mã Cảnh Long thốt :

- Lão phu theo Mã Bách Bình lúc nó rời Kim Lăng chứ chẳng phải mới đến đây. Vì phát hiện có sự lạ nên cần gặp Yến đại hiệp trước khi lão phu trở về.

Lão trầm giọng tiếp :

- Thiên Ma lệnh chủ hiện có mặt tại thành Hàng Châu này, y mời phần chú ý đến Yến Lão đệ.

Yến Thanh gật đầu :

- Gì thì không biết chứ y chú ý đến tiểu đệ là cái chắc. Tiểu đệ hiểu từ hai hôm nay!

Mã Cảnh Long tiếp :

- Kỳ Tử Bình thay mặt Lệnh chủ tổng đạt chỉ dụ. Lão phu theo dõi họ Kỳ đến đây thấy hấn chui vào một ngôi nhà. Chờ một lúc lão phu vào nhà đó bắt gặp xác của hấn!

Yến Thanh kinh ngạc :

- Chết vì Xuyên Tâm tiêu?

Mã Cảnh Long gật đầu :

- Phải! Trong nhà không có một bóng người ngoài xác chết. Rõ ràng là Thiên Ma lệnh chủ biết Kỳ Tử Bình bị theo dõi nên giết hấn để diệt khẩu.

Yến Thanh lo lắng :

- Nhưng hành tung của tiền bối cũng đã bị Thiên Ma lệnh chủ phát hiện rồi! Tiền bối phải hết sức cẩn thận mới được!

Mã Cảnh Long mỉm cười :

- Lão phu ly khai Kim Lăng chỉ mỗi Mã Bách Bình biết mà thôi. Lão phu lúc vào nhà đã che kín mặt thì làm gì Thiên Ma lệnh chủ nhận ra nổi!

Yến Thanh trầm ngâm rất lâu đoạn hỏi :

- Tiền bối không thấy ai đi ra khỏi ngôi nhà đó.

Mã Cảnh Long lắc đầu :

- Không thấy ai cả! Lão phu nấp trên tàng cây cao chờ độ một giờ quan sát rất kỹ chẳng thấy người nào đi ra cả. Lúc lão phu bắt gặp xác của Kỳ Tử Bình thì máu đã ngưng chảy, phần máu chảy ra ngoài cũng bắt đầu xạm màu, đọng lại. Sự kiện đó chứng tỏ hấn chết ít nhất cũng được nửa giờ và hung thủ sát hại hấn cũng đi được nửa giờ rồi. Hung thủ đã đi lâu thế mà lão phu chẳng thấy bóng dáng người nào ra khỏi nhà như thế là dưới nền nhà có địa đạo.

Yến Thanh cau mày :

- Thế là ngôi nhà đó do Thiên Ma lệnh chủ kiến tạo, bố trí lối thông bí mật làm nơi hành sự!

Mã Cảnh Long gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ như Yến lão đệ cho nên lão phu đã cố gắng điều tra và biết được ngôi nhà đó phụ thuộc Hồng Diệp trang, lúc bình thường thì bỏ trống, chỉ khi nào Liễu Hạo Sanh cần tiếp đãi khách du ngoạn Tây Từ Hồ thì mới cho người nhà đến dọn dẹp khang trang. Suy theo đó lão phu tin rằng Liễu Hạo Sanh biết rõ lai lịch thân thế của Thiên Ma lệnh chủ, hoặc ít nhất nơi cư trú của Lệnh chủ, những nơi bất thường tạm trú cũng như nơi định trú vĩnh viễn. Lúc thường Liễu Hạo Sanh chỉ để một vài người trong ngôi nhà đó canh chừng vậy thôi nhưng từ đêm vừa qua ngôi nhà đó hoàn toàn vắng vẻ. Đúng là Liễu Hạo Sanh biết trước sao đó nên ra lệnh di tản mấy người giữ nhà đi nơi khác.

Yến Thanh thốt :

- Để lúc vào hội diện với Liễu Hạo Sanh tiểu đệ sẽ lưu ý quan sát.

Mã Cảnh Long tiếp :

- Lão phu đã làm hết sức mình song không thành công giờ đây luống tuổi sức mèn chỉ còn trông cậy vào nơi lão đệ thôi. Giả như lão đệ có cần sự trợ giúp thì bất cứ lúc nào lão đệ cũng có thể nhắn tin đến Mã Bách Bình. Cha con lão phu sẽ huy động toàn nhân lực tiếp trợ lão đệ.

Yến Thanh vội đáp :

- Tiền bối không nên quá tin tưởng nơi tiểu đệ. Sức lực một người mong gì chống nổi một tổ chức lợi hại.

Mã Cảnh Long hỏi :

- Quả thật lão đệ chỉ có một mình.

Yến Thanh gật đầu :

- Phải đó tiền bối, tiểu đệ trước sau chỉ có một mình thôi. Chẳng lẽ tiền bối không tin tiểu đệ.

Mã Cảnh Long lắc đầu :

- Khó tin như vậy lắm. Lão phu phát hiện ra dọc đường theo sau lão đệ có một đoàn người hành tung không minh bạch. Họ chia ra từng nhóm nhỏ âm

thăm giám thị lão đệ, thỉnh thoảng những nhóm đó lại tụ họp với nhau, bàn luận chi đó rồi lại tách ra để tiếp tục hành trình.

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Tiểu đệ không phát hiện chi hết. Có toán người đáng nghi ngờ như thế theo sau tiểu đệ sao.

Mã Cảnh Long tiếp :

- Theo sự nhận xét của lão phu những người đó không thể là thuộc hạ của Thiên Ma lệnh chủ. Bởi từ lúc Kỳ Tử Bình xuất hiện thì họ lại bám sát Kỳ Tử Bình, buông lơ lão đệ. Chẳng như họ chú ý đến Kỳ Tử Bình hơn là lưu tâm đến lão đệ.

Yến Thanh lại a một tiếng biểu thị là mình không liên quan đến toán người ấy, đồng thời làm lạ về hành động của họ.

Vưu Tuấn hỏi :

- Rồi sau đó sự việc như thế nào tiền bối. Họ có vào ngôi nhà đó chăng?

Mã Cảnh Long lắc đầu :

- Không! Từ lúc Kỳ Tử Bình vào nhà sau đó lão phu chẳng còn thấy một ai trong nhóm người đáng nghi ấy. Muờng tượng là họ chỉ có nhiệm vụ theo dõi Kỳ Tử Bình đến đó thôi.

Yến Thanh thốt :

- Không chừng họ là những người trong Thiên Ma giáo âm thầm theo sau để ủng hộ Kỳ Tử Bình!

Mã Cảnh Long lại lắc đầu :

- Không thể có việc ấy! Họ theo lão đệ từ Kim Lăng đến kia mà. Đến đây rồi họ mới chuyển hướng sang Kỳ Tử Bình. Nếu là người trong Thiên Ma giáo thì tại sao họ lại bỏ lão đệ bám theo Kỳ Tử Bình. Khi trở ra từ ngôi nhà lão phu có quan sát bốn phía thấy những vũng nước vàng vàng sệt sệt, lão phu cho rằng bọn ấy đã bị hung thủ dùng Hóa Cốt Tán thủ tiêu tan tích. Lão đệ có nghĩ như thế chăng?

Yến Thanh thờ dài :

- Tiểu đệ chẳng có ý kiến chi cả bởi lẽ tiểu đệ chưa hiểu những người ấy thuộc phe phái nào. Biết đâu họ là những phần tử của một cánh đối lập Thiên Ma giáo, mà cánh này chỉ mới bắt đầu hoạt động gần đây thôi. Có điều căn cứ theo tình hình thì tiểu đệ tin rằng họ theo dõi Bách Bình huynh đến đây chứ không phải truy tung tiểu đệ đâu. Bởi vì Bách Bình huynh là một nhân vật trọng yếu trong Thiên Ma giáo, còn tiểu đệ bất quá chỉ là một kẻ tầm thường trên giang hồ, chẳng ai chú ý đến làm gì.

Mã Cảnh Long thất vọng.

Lão buông tiếng thờ dài thốt :

- Lão phu tưởng từ lâu Yến lão đệ là người của Cửu Lão hội! Hiệp tác với người của Cửu Lão hội lão phu có nhiều hy vọng thành công do đó lão phu phần khởi vô cùng. Ngờ đâu lão đệ lại đơn thân độc lực! Bằng vào sức lực của một người mà toan lật đổ Thiên Ma giáo thì có khác gì nuôi mộng!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chưa hẳn vậy đâu! Thiên Ma giáo dù có thế lực lớn lao song các Phân đàn lại mâu thuẫn với nhau. Lệnh chủ không thể nào tập trung các mâu thuẫn đó thành một khối thống nhất. Như vậy không đáng sợ cho lắm. Chỉ cần quật ngã Thiên Ma lệnh chủ là toàn giáo tan rã!

Mã Cảnh Long chớp mắt :

- Do đâu lão đệ biết được việc đó.

Yến Thanh đáp :

- Bằng vào thái độ do Bách Bình huynh, Kim Tử Yến và Kim đại nương biểu thị với tiểu đệ, bằng vào những tiết lộ của Liễu Hạo Sanh trong cuộc đối thoại giữa y và tiểu đệ nên tiểu đệ suy ra là ai ai cũng bất mãn Thiên Ma giáo cả. Một hai Phân đàn đã vậy thì các Phân đàn các cũng thế thôi! Khi người ta bất mãn thì có ai dốc toàn tâm lực ủng hộ Lệnh chủ chứ. Tiểu đệ dù là đơn thân độc mã vẫn không nản chí chút nào! Trái lại còn phần khởi thêm nữa đấy!

Mã Cảnh Long trầm tư một chút rồi gật đầu :

- Lão đệ có lý! Theo lão phu hiểu thì Liễu Hạo Sanh có liên hệ mật thiết với Thiên Ma giáo lắm đấy. Lão đệ phải dè dặt khi tiếp xúc với y!

Yến Thanh gật đầu :

- Tiền bối dạy phải!

Chàng hỏi qua bọn Thập kiệt.

Mã Cảnh Long cho biết từ ngày toàn bộ Thập kiệt gia nhập Thiên Ma giáo đến nay lão không thường tiếp xúc với đám huynh đệ kết nghĩa đó, có thể có một số người trong bọn đã thay dạ đổi lòng không còn trung thành với lão như trước nữa.

Lão cho biết nhân cái chết của Kỳ Tử Bình lão sẽ tìm cách tra cứu, khảo nghiệm lại toàn bộ Thập kiệt để gan lọc kẻ tốt người xấu.

Cỗ xe dừng lại chỗ ngã ba cách Hồng Diệp trang không xa.

Mã Cảnh Long thốt :

- Cỗ xe này lão phu dùng từ Kim Lăng đến đây chứ không phải Liễu Hạo Sanh cho đi rước hai vị. Hai vị xuống xe vào trang còn lão phu phải trở về gấp. Đừng nói cho Liễu Hạo Sanh biết là lão phu đến Hàng Châu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Gái rả hoa

Hồng Diệp trang có cái vẻ nguy nga và đồ sộ trên chỗ tưởng tượng của Yến Thanh.

Trước trang là một con đường bằng phẳng, bóng nhoáng cực rộng, gọi là một khoảng sân dài cũng không ngoa chút nào.

Con đường riêng của Hồng Diệp trang nối liền quan lộ. Dẫm chân lên con đường này là xâm nhập lãnh vực Hồng Diệp trang, là vi phạm tư hữu, là có tội! Nếu Trang chủ bắt tội!

Bên cạnh con đường đó có một tấm bia bằng đá, pho rõ ba chữ: Hồng Diệp trang.

Dọc hai bên đường có hai hàng bàng, lá đỏ. Do đó có cái tên là Hồng Diệp trang.

Sau bàng cũng là bàng, mọc thành rừng, lá bàng nhuộm đỏ một diện tích trên mười mẫu vuông.

Vùng thế Hà Sơn tại Kim Lăng cũng có lá đỏ song không đẹp bằng lá đỏ vùng này.

Yến Thanh và Vưu Tuấn xuống xe rồi tiến trên con đường đó, dài độ hai dặm.

Họ đi rất chậm, hai dặm đường vượt qua mất hết nửa giờ.

Đến cổng trang nhìn vào trong thấy nơi nào cũng là lầu cao, các tháp kiến trúc tân kỳ. Yến Thanh thở dài :

- Không ngờ Liễu Hạo Sanh giàu đến thế!

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Làm giàu để sướng, vì sướng nên muốn làm giàu, muốn sướng mãi nên muốn làm giàu mãi. Liễu Hạo Sanh chưa hẳn là một người siêu thoát với nếp sống xa hoa này! Cuộc du thuyền ngày trước tại Kim Lăng cho thấy y còn đam mê vật dục cực độ!

Yến Thanh thốt :

- Đồng tiền không phải là vật xấu dở. Tiền hưởng riêng trở thành dở, tiền hưởng chung trở thành quý. Giàu không phải là một điều hại, hại hay không là do người được giàu!

Họ tán phỉếm với nhau cố ý chờ người trong trang xuất hiện.

Sau một lúc Vưu Tuấn cau mày lăm bầm :

- Lạ quá! Một tòa trang viện đồ sộ thế này sao chẳng thấy bóng dáng một người nào cả.

Thoạt đầu Yến Thanh không lưu ý, bây giờ nghe Vưu Tuấn nói thế chàng đảo mắt nhìn quanh cũng lấy làm lạ như Vưu Tuấn.

Họ chờ một lúc nữa.

Sau cùng Yến Thanh cười thốt :

- Chỉ sợ Liễu trang chủ chuẩn bị hoan nghinh chúng ta bằng một nghi thức đầy hứng thú bất ngờ đó! Nghĩa là sẽ có người xuất hiện mà lại nhiều nữa đấy.

Đúng vậy! Vừa lúc đó có người xuất hiện.

Người thật nhiều và thật đẹp!

Người từ từ tiến đến cổng trang. Trang mở cổng.

Thoạt tiên hai hàng thiếu nữ tràn ra một bên, vận áo lông vàng, một bên vẫn tắm lụa xanh, tóc vẫn cao, mày tô liễu. Họ không lộng lẫy lắm nhưng xinh xắn đều như nhau.

Có tất cả mười tám người phân ra hai bên xách giỏ, trong giỏ đầy hoa tươi.

Kê đó bốn thiếu nữ khác độ tuổi mười ba mười bốn, chân không tóc xõa, vận cùn, áo hoa, cánh tay đeo vòng như gái bộ lạc.

Bốn nàng kéo một con dê, dê kéo một cỗ xe hình dáng thời xưa.

Cỗ xe dừng lại hai thiếu nữ sau xe bước tới trái tẩm thảm nhưng trước đầu xe.

Đoạn một nàng nghiêng mình thốt :

- Vâng lệnh Trang chủ nghinh tiếp quý khách, xin nhị vị lên xe.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Liễu trang chủ bày vẽ quá!

Thiếu nữ cười nghiêng mình thỉnh đọt nữa.

Yến Thanh và Vưu Tuấn lên xe.

Hai thiếu nữ vừa trái thảm đỏ và mời mọc đó nhảy lên cang xe phía trước, ngồi xong giật dây cho dê bước đi.

Hai thiếu nữ kia kèm theo hai bên xe.

Hai hàng thiếu nữ bên ngoài bắt đầu hát, vừa hát vừa bốc hoa rải trên đường vào trang.

Xe dê lướt trên lối hoa!

Vưu Tuấn tán :

- Cái lối nghinh tiếp khách như thế này kê ra cũng độc đáo đấy chứ! Giàu không phải là sự lạ mà lạ ở chỗ xài tiền! Đại đế vương chưa hẳn giàu tương tượng trong việc xài tiền như Liễu trang chủ!

Yến Thanh thấp giọng :

- Những hình thức này không phải là vì mục đích phô trương sự giàu sang mà bày ra đâu!

Vưu Tuấn kinh ngạc.

Yến Thanh tiếp :

- Một cách đánh lạc hướng sự chú ý của khách, khách chỉ nhìn gái đẹp, tán thưởng sự thừa thãi xe hoa của chủ nhân mà quên mất nhận lối đi trong trang viện.

Vưu Tuấn vội đảo mắt nhìn quanh.

Lối kiến trúc từ các tòa nhà đến hệ thống lưu thông trong trang viện mừng tượng phòng theo một bức đồ hình bát quái!

Vào sâu thêm chút nữa y quay trở lại chẳng thấy cổng trang mà bốn phía thì lối đi chẳng chịt, nhiều hơn lưới nhện.

Nếu bỏ y xuống chỗ đó thì ngàn vạn lần y cũng chẳng mò ra lối mà trở ra ngoài!

Y phát sợ ngay hạ thấp giọng thốt :

- Tiểu đệ sơ xuất quá. Chắc Yến huynh có lưu ý!

Yến Thanh mỉm cười :

- Đường nhiên là có! Nếu bắt buộc phải ra khỏi trang thì phải dò theo hàng gạch vuông màu đỏ có chữ thọ. Nếu đi trên những lối không có loại gạch đỏ thì cầm chắc là phải loanh quanh trong trận đồ mê hồn mà chờ người ta đến nắm đầu lối đi thôi!

Liễu Hạo Sanh dùng hoa và gái để cho khách không chú ý đến đặc điểm đó.

Vưu Tuấn hơi thẹn :

- Tiểu đệ còn kém quá!

Yến Thanh lắc đầu :

- Vưu huynh không kém đâu! Bất quá phương pháp che mắt của Liễu Hạo Sanh có phần nào cao minh đó thôi!

Vưu Tuấn thốt :

- Phương pháp cao minh đến đâu cũng không qua nổi đôi mắt sáng của Yến huynh!

Yến Thanh lắc đầu :

- Tiểu đệ không hơn gì Vưu huynh! Chẳng qua tiểu đệ có thói quen dè dặt trước bất cứ việc gì, trong bất cứ hoàn cảnh nào! Cái lối dùng hoa tươi và gái đẹp trong cuộc nghinh tiếp khách chỉ là một phương thức xa hoa. Tại hồ Huyền Vũ chúng ta đã thấy cách vung tiền của Liễu Hạo Sanh rồi, y có làm hơn nữa thì cũng chỉ là cái việc thêm chân cho rắn, một việc thừa thừa vô ích. Liễu Hạo Sanh không đến nổi quá ngu mà làm một việc thừa! Y đã làm một việc như vậy là phải có dụng ý!

Vưu Tuấn suy nghĩ một chút :

- Hay là y cường bách chúng ta phải ở lại đây.

Yến Thanh lắc đầu :

- Cũng không đúng! Chúng ta lấy lễ đến bái viếng y, chúng ta không đắc tội với y thì y giữ chúng ta lại làm gì. Sở dĩ y bố trí như vậy là để phòng chúng ta trở lại bất ngờ. Y không muốn xâm ai xâm nhập bất ngờ tòa trang viện của y vì nơi đây có rất nhiều chuyện bí mật! Chúng ta đứng đầu sở những kẻ mà y cần giấu chuyện bí mật.

Vưu Tuấn giật mình :

- Nếu vậy Mã tiền bối nói đúng đạo lý.

Yến Thanh điềm nhiên :

- Có thể đúng có thể không. Chúng ta không nên để tâm làm gì đến những lời Mã Cảnh Long đã nói. Bởi trước khi chân tướng hiện hình thì bất cứ ai chúng ta cũng không nên tin tưởng thái quá!

Vưu Tuấn gật đầu.

Xe đỗ trước một tòa nhà trắng lè.

Liễu Hạo Sanh cùng Điền Vũ Long và Mạt Tử đứng tại thềm.

Liễu Hạo Sanh bước tới nắm tay Yến Thanh, vẻ mừng hiện rõ nơi gương mặt.

Y thốt :

- Yến đại hiệp đến sớm quá, tại hạ vô cùng hoan hỉ!

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhờ cơ hội đó Liễu trang chủ!

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Được Mạt đại hiệp thông tri tại hạ vô cùng khó khăn, không còn cách nào hơn là đành chịu cho Yến đại hiệp trách cứ! Vì việc chẳng đáng tại hạ phải

vắng mặt trong đêm rồi!

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ hiểu nhân cách của Liễu trang chủ. Nếu không có nguyên nhân đặc biệt thì chẳng bao giờ Trang chủ bỏ rơi bằng hữu trong cảnh nguy nan.

Liễu Hạo Sanh thờ dài :

- Đại hiệp xét cho như vậy tại hạ nhẹ nhõm người. Tuy nhiên tại hạ vẫn còn thấy thẹn!

Mạt Tử chen vào :

- Liễu trang chủ đã giúp cho chúng ta một phần lớn đó. Nếu không có Liễu trang chủ thì cái mối sinh ý đó khó nuốt trôi lắm.

Yến Thanh giật mình.

Liễu Hạo Sanh bảo :

- Vào! Mời tất cả vào rồi chúng ta sẽ đàm đạo!

Vào nhà ngồi xong Liễu Hạo Sanh tiếp liền :

- Phải nói ngay cho các vị nghe nếu không thì các vị cứ thắc mắc mãi thành ra mất vui. Nói thật với Yến đại hiệp, mới đây tại hạ đến Kim Lăng là để tiếp nhận một cuộc sinh ý!

Yến Thanh hỏi :

- Có phải là cuộc sinh ý đó do Cáp Bốc Đạt đề nghị chăng. Và nghiệp vụ là cuộc hộ tống một chiếc mào của nhà vua.

Liễu Hạo Sanh giật mình :

- Yến đại hiệp biết.

Yến Thanh mỉm cười :

- Trước thì tại hạ chẳng biết gì hết nhưng Trang chủ đề cập đến một cuộc sinh ý thì tại hạ ngờ ngay! Bởi một cuộc sinh ý gây được sự chú trọng của Trang chủ thì hẳn là phải lớn lao lắm. Mà có cuộc sinh ý nào tại Kim Lăng hay bất cứ nơi nào khác quan trọng hơn nghiệp vụ liên quan đến Cáp Bốc Đạt!

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Yến đại hiệp tỉnh minh thật. Đích xác là tại hạ có đáp ứng sự kêu gọi của Cáp Bốc Đạt. Lão ấy suy tính rất kỹ cho rằng Ngô Văn Thiên phải nhờ đến Long Võ hoặc Cảnh Thái, một trong hai tiêu cục đó hộ tống bảo vật. Lão biết hai tiêu cục đó lệ thuộc Thiên Ma giáo nên tìm đến tại hạ ủy thác cho cái việc cướp tiêu. Hẳn là lão biết tại hạ cũng là người của Thiên Ma giáo. Tại hạ nhận lời, Yến đại hiệp nên biết Kim Lăng và Hàng Châu tuy đồng là Phân đàn Thiên Ma giáo. Song người cùng hội chỉ liên quan nhau về mặt hội thôi chứ còn sinh hoạt thì hoàn toàn tự do, mạnh ai nấy kinh doanh, dù vì quyền lợi riêng tư mà có sanh xung đột với nhau cũng hợp lý như thường. Lệnh chủ không hề trách cứ một ai, trừ trường hợp phản bội thì khác. Do đó tại hạ đến Kim Lăng nghiên cứu tình hình, hoạch định chương trình hành động để chuẩn bị cướp tiêu. Tại hạ đã có gọi các huynh đệ ngoài biên ải đến tiếp tay tại hạ. Hơn trăm người vào Trung Nguyên tham gia công tác. Ngờ đâu đến Kim Lăng tại hạ phát hiện ra Ngô Văn Thiên lại chọn Huỳnh Đệ tiêu cục và cuộc hộ tống lại do Yến đại hiệp phụ trách!

Yến Thanh tắc lưỡi :

- Thành thử Liễu trang chủ phải buông tay, nhượng cho tại hạ làm ăn trôi chảy! Nếu biết được sự tình thì tại hạ đã từ khước mối sinh ý đó rồi!

Liễu Hạo Sanh khoát tay :

- Yến đại hiệp nói chi câu đó! Lỗi nơi tại hạ không đánh tiếng trước với đại hiệp, người đáng trách là tại hạ chứ nào phải đại hiệp đâu. Khi được Mạt đại hiệp thông tri tại hạ hết sức khó xử. Trợ giúp Yến đại hiệp là thất tín với Cáp Bốc Đạt. Còn cướp tiêu thì tổn thương hào khí giữa bằng hữu với nhau. Sau đó tại hạ dò thám biết được Yến đại hiệp và Mã Bách Bình hợp tác với nhau công đồng khai thác nghiệp vụ, lực lượng của Mã Bách Bình khá hùng hậu còn Cáp Bốc Đạt bất quá thì chỉ mang theo một số ít cao thủ thôi nên phần thắng là về Mã Bách Bình và Yến đại hiệp là cái chắc. Tại hạ bèn án binh bất động. Không cướp tiêu mà cũng chẳng trợ giúp Yến đại hiệp bởi sự trợ giúp không cần thiết!

Long Vũ Điền hay Điền Vũ Long cũng thế tiếp nói :

- Tuy nhiên Liễu trang chủ và ngu huynh cũng âm thầm đến cục trường theo dõi cuộc chiến. Giả như cánh của Yến lão đệ bị kém thế thì Liễu trang chủ thà mang tiếng bội tín chứ quyết không bỏ tình bằng hữu để ra mặt tiếp trợ yến lão đệ rồi sau đó sẽ liệu cách đối đáp với Cáp Bốc Đạt. Cũng may Yến lão đệ đại công cáo thành nên Liễu trang chủ khỏi phải xuất hiện, cùng ngu huynh âm thầm trở về trang viện.

Yến Thanh vòng tay thốt :

- Trang chủ dành cho thịnh tình như vậy tại hạ phải làm sao mới đền đáp xứng đáng.

Liễu Hạo Sanh mỉm cười :

- Đừng quan trọng hóa vấn đề Yến đại hiệp! Chẳng có chi đâu. Tại hạ chỉ đồ cho Thiên Ma giáo, nại rằng Lệnh chủ xuất hiện ngăn tại hạ chen vào vụ. Tại hạ sẽ hoàn lại cho Cáp Bốc Đạt số thù lao đã ứng trước thế là xong!

Yến Thanh cau mày :

- Dù sao Trang chủ cũng tổn thất nặng!

Liễu Hạo Sanh lắc đầu :

- Chẳng có chi đáng gọi là tổn thất cả. Bất quá tại hạ không hưởng số thù lao bốn trăm vạn lượng bạc thôi. Tại hạ không phải là tay giàu trùm bốn biển song cái số bốn trăm vạn đối với tại hạ không thấm vào đâu. Sau con thất bại này Cáp Bốc Đạt đã ra đi chẳng rõ về phương trời nào thành ra tại hạ chẳng biết lão ta ở nơi nào mà mang bạc đến hoàn lại cho lão.

Yến Thanh thốt :

- Tuy nhiên sớm muộn gì lão cũng đến đòi lại!

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Đường nhiên là lão sẽ đòi lại. Nhưng không chắc lắm bởi vì mất ngại vàng lão sẽ không thể trở về nước mà sống yên ổn như ngày nào mà ở những nơi khác cũng chẳng có chỗ cho lão sống yên thân. Hôm qua sau cuộc chiến lão dẫn thuộc hạ chạy về hướng bắc. Đại khái là lão nhân lúc tân Vương chưa về nước kịp lão gấp rút trở lại hoàng cung để vơ vét tất cả kho tàng chuẩn bị cho cuộc sống lưu vong nơi quốc ngoại.

Thì số bạc nhỏ mọn bốn trăm vạn lão có kể gì! Tại hạ tin rằng lão ta không đến đòi lại đâu!

Điền Vũ Long tiếp nối :

- Có lý! ít ra lão cũng vơ vét hàng trăm tỉ bạc. Nhưng ở quốc ngoại có nơi nào cho lão dung thân trừ Trung thổ. Hẳn là lão phải vào Trung Nguyên rồi. Lúc đó lão sẽ nhờ Liễu trang chủ che chở cho thì bốn trăm vạn ứng trước đó chẳng bao giờ lão đòi lại.

Liễu Hạo Sanh cười nhẹ :

- Dù lão có đòi lại cũng chẳng sao! Bỏ ra bốn trăm vạn để giữ tình hữu nghị cũng còn lời chán!

Yến Thanh một lượt nữa vòng tay đáp tạ.

Liễu Hạo Sanh khoát tay :

- Đại khái Yến đại hiệp đã hiểu sự tình rồi thôi thì chúng ta đừng đề cập đến nữa. Đại hiệp đến đây vậy xin lưu lại mấy hôm cho tại hạ có dịp làm hết bổn phận một địa chủ đối với khách quý phương xa.

Yến Thanh cho biết mình còn ràng buộc bởi khế ước với Huỳnh Đế tiêu cực, không thể tự chủ, chỉ lưu lại một hôm rồi về Kim Lăng tiếp tục nhiệm vụ.

Nhưng Mạt Tử hứa sẽ chu toàn mọi việc, chẳng có thể ở lại bao nhiêu ngày tùy ý.

Mạt Tử xin phép cáo từ.

Vưu Tuấn nhân cơ hội nhờ Mạt Tử thông tri cho Mã Bách Bình là y còn ở lại Hàng Châu mấy hôm, y cũng đưa luôn tấm ngân phiếu cho Mạt Tử yêu cầu hắn trao lại cho Mã Bách Bình.

Còn lại bốn người họ vào tiệc.

Trong khi ăn uống Yến Thanh thốt :

- Sở dĩ lần này tại hạ thành công phần lớn là nhờ Thiên Ma lệnh chủ giúp sức đó!

Liễu Hạo Sanh mỉm cười :

- Làm gì có việc đó! Lệnh chủ không hề nhúng tay vào vụ này. Cáp Bốc Đạt chỉ tiếp xúc với tại hạ thôi.

Vưu Tuấn thốt :

- Nhưng Bách Bình huynh thì có nhận được chỉ thị của Thiên Ma lệnh chủ bảo không nên công khai tham gia cuộc hộ tống, khi nào khẩn bách thì mới được xuất hiện tiếp trợ Yến huynh, song phải bao kín mặt cẩn thận.

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Chỉ thị đó có phải do Kỳ Tử Bình mang đến chăng?

Vưu Tuấn gật đầu :

- Thế Trang chủ cũng biết như vậy.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Đương nhiên là biết. Ngay sau ngày ly khai Kim Lăng Kỳ Tử Bình đến đây ở luôn cho đến bây giờ. Tại hạ yêu cầu y giả làm sứ giả của Lệnh chủ đến tìm Mã Bách Bình, tại hạ dàn cảnh đó cốt để Cáp Bốc Đạt trông thấy thôi.

Vưu Tuấn cau mày :

- Kỳ Tử Bình có cầm Thiên Ma lệnh, thế là nghĩa làm sao?

Liễu Hạo Sanh mỉm cười :

- Khó cái gì đó! Lệnh bài trong tay Kỳ Tử Bình thuộc hạng nhì, một lệnh bài bằng bạc mà tại hạ là một hộ pháp trong Thiên Ma giáo muốn có mấy tấm ngân bài mà chẳng được! Tại hạ có chuẩn bị mấy tấm nơi mình, dành khi cần đến đem ra mà dùng. Mã Bách Bình cũng thừa hiểu nếu chính Lệnh chủ đưa ra chỉ thị thì người mang chỉ thị phải xuất chiếu Kim Bài cho nên y cứ cho thuộc hạ dự chiến bao mặt, giả như y tiếp nhận chỉ thị có tấm Kim Bài làm hậu thuẫn thì khi nào y dám vi kháng chỉ đó mà nhúng tay vào vụ.

Vưu Tuấn và Yến Thanh cùng sững sờ.

Yến Thanh vội hỏi :

- Vị Kỳ lão tiền bối đó hiện ở đâu.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Ở trong một ngôi nhà kín đáo thuộc trang viện của tại hạ.

Vưu Tuấn tiếp hỏi :

- Sau khi sự việc xảy ra rồi Trang chủ có sai ai đến thăm Kỳ tiền bối chăng?

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Chưa! Tại hạ không dám hấp tấp bởi phải cần giấu không cho người nào biết được tại hạ và y có liên quan với nhau. Chờ sự việc nguội lạnh rồi thì tại hạ sẽ tự mình liên lạc với y.

Vưu Tuấn tiếp :

- Bốn cục có phái người theo dõi Kỳ Tử Bình, đến đây thấy y vào một ngôi nhà, người đó theo vào bắt gặp xác chết của y. Y chết vì một mũi Xuyên Tâm tiêu.

Liễu Hạo Sanh cùng Điền Vũ Long biến sắc mặt đồng kêu lên :

- Có việc đó à?

Vưu Tuấn gật đầu :

- Mã Bách Bình cho liên lạc viên báo tin đó với tại hạ.

Liễu Hạo Sanh lập tức đứng lên :

- Chẳng như sự tình diễn biến không thuận lợi rồi! Điền huynh chúng ta cứ đi xem sao!

Điền Vũ Long thốt :

- Giả như sự tình đúng như Vưu đại hiệp vừa nói thì quả là Thiên Ma lệnh chủ bất mãn đối với Liễu trang chủ rồi đó. Trang chủ hãy cẩn thận.

Liễu Hạo Sanh biến đổi thần sắc lạ lùng, trầm tư một phút rồi nói :

- Sợ cái chi! Tại hạ tham gia Thiên Ma giáo chẳng phải là tự nguyện mà! Sở dĩ có sự tham gia là vì tại hạ lo lắng cho số phận của các huynh đệ vùng Bắc Tái tới đây. Tại hạ nghĩ Lệnh chủ chẳng dám làm chi tại hạ đâu. Các huynh đệ lục lâm biên thủy rất quật cường, ngoài tại hạ ra họ không ngán sợ một ai hết.

Đoạn y giục :

- Mình đi thôi Điền huynh.

Phân phó cho gia nhân đứng hầu tiệc, truyền lệnh chuẩn bị ngựa y quay qua Yến Thanh thoát :

- Hai vị cứ ở đây uống rượu, tại hạ đi một chút trở lại.

Điền Vũ Long cau mày :

- Trang chủ không mời hai vị đây cùng đi với chúng ta sao.

Liễu Hạo Sanh thờ dài :

- Giả như quả thật Lệnh chủ có ý sát hại Kỷ Từ Bình rồi bỏ thi thể đó thì quả thật đúng là y cảnh cáo tại hạ vậy. Biết đâu y chẳng bố trí một cơ quan hay một toán người mai phục ở đó chờ tại hạ đến mà lấy tính mạng. Cho nên tại hạ không muốn làm liên lụy đến Yến đại hiệp và Vu đại hiệp. Cả Điền huynh nữa cũng bắt tất phải đi theo. Giả như ngày mai tại hạ không trở về đây thì Điền huynh chịu khó ra biên thủy một chuyến để cáo tố sự tình cho huynh đệ của tại hạ...

Điền Vũ Long không nói gì chỉ đưa mắt sang Yến Thanh.

Lập tức Yến Thanh cất tiếng :

- Liễu trang chủ! Nếu có điều chi bất tiện tại đó thì bọn tại hạ chẳng dám đòi hỏi đi cùng với Liễu trang chủ. Còn như Trang chủ đi mà gặp nguy hiểm rồi vì sợ gặp nguy hiểm mà không thể gọi bọn tại hạ đi cùng để tránh liên lụy cho bọn tại hạ thì điều đó khó tiếp nhận lắm. Tuy chúng ta mới quen biết nhau chưa bao lâu song giao tình cảm như cổ cự, thân thiết vô cùng nên tại hạ không thể biết được điều nguy sắp xảy đến cho Trang chủ mà lại làm ngơ. Cái lẽ là tại hạ phải chung gánh gian lao, chung chịu hiểm nguy với Trang chủ. Hà huống những sự việc trong mấy ngày hôm nay xảy đến cho Trang chủ là do tại hạ cả, vô luận thế nào tại hạ cũng không thể đặt mình ngoài cuộc được!

Điền Vũ Long tiếp nói :

- Trang chủ! Nếu trong ngôi nhà đó không có gì bí mật thì nên để cho Yến lão đệ và Vu đại hiệp cùng đi với chúng ta.

Liễu Hạo Sanh thấp giọng :

- Sao Điền huynh lại nói thế. Điền huynh đã chẳng có dịp đến đó rồi sao! Làm gì có bí mật mà Điền huynh nêu lên nghi vấn. Tại hạ thực tình sợ cho Yến đại hiệp đó thôi! Bởi rất có thể có sự nguy hại đến tính mạng đấy!

Yến Thanh chợt thốt :

- Trang chủ đã nói thế tại hạ chẳng dám cưỡng ép. Vậy xin Trang chủ cho người dẫn đường đưa bọn tại hạ ra cổng. Tại hạ xin cáo từ.

Điền Vũ Long kinh ngạc hỏi :

- Yến lão đệ muốn đi.

Yến Thanh lạnh lùng :

- Con người ta giao tình với nhau quý ở chỗ thành thực đối đãi nhau. Trang chủ nhiệt tình thì có thừa nhưng thành tâm thì thiếu. Tại hạ tuy là một kẻ cùng mặt trên giang hồ song không chịu học theo cái thói xu thời phụ thế, nhìn cao ngoảnh thấp chỉ còn có cách là cáo từ thôi!

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Yến đại hiệp nói như vậy thì tại hạ còn mặt mũi nào mà đứng trên cõi đời nữa!

Yến Thanh vẫn lạnh lùng :

- Cách đối xử thành thật của Trang chủ tại hạ đã thấy từ lúc đến cổng kia! Cái lối rải hoa lót đường biểu thị cái ý muốn ngăn chặn khách trở lại viếng thăm trong tương lai. Tại hạ hiểu song không dám nói nhiều bởi kẻ lắm lời thường gặp họa!

Liễu Hạo Sanh biến sắc :

- Yến đại hiệp khám phá điều đó.

Yến Thanh cười mỉa :

- Tại hạ dù kém thông minh cũng thấy rõ như ban ngày. Bởi thấy rõ nên không thể tự động trở ra đó Trang chủ. Thành thử phải nhờ Trang chủ cho người đưa đến tận cổng. Tại hạ không muốn đi vu vơ quanh trang viện rồi bất chợt lại phát hiện ra điều bí mật nào đó của Trang chủ.

Liễu Hạo Sanh thờ dài quay qua Điền Vũ Long thốt :

- Xem ra đã đến lúc Điền huynh thay tại hạ giảng giải cho Yến đại hiệp biết rõ sự tình!

Điền Vũ Long cười ha hả :

- Đáng phục Yến lão đệ lắm đó! Phải là người cực tinh minh mới thức ngộ ra cái lối rải hoa che đường như thế. Tuy nhiên lão đệ nên tin rằng Trang chủ không thiếu thiếu thành ý đối với lão đệ đâu. Trang viện này kiến tạo theo một đồ án, dùng trận pháp kỳ môn bát quái, trên mọi nẻo xuất nhập đều có biến hóa cả. Cái cảnh trí rải rải hoa tại cổng đó chẳng phải để phòng bị Yến lão đệ đâu mà chỉ thận trọng thôi!

Yến Thanh cười lạnh :

- Lễ bằng thì đối với những kẻ sơ giao bất cứ ai ai cũng phải dè dặt! Liễu trang chủ thận trọng là phải bởi tại hạ mới quen biết Liễu trang chủ đầu hôm sớm mai đây thôi mà!

Điền Vũ Long lơ đã tiếp luôn :

- Tại hạ dám bảo chứng sự thận trọng đó không phải đối với hai vị đâu! Liễu trang chủ cố ý lưu hai vị ở lại đây là để cáo tố tình hình trang viện cho hai vị am tường.

Liễu Hạo Sanh nói lời :

- Vì đại cuộc cấp bách tại hạ không thể không giả vờ xuôi thuận với Thiên Ma lệnh chủ. Thực tế thì tại hạ căm hận y vô cùng. Cùng vì căm hận mà tại hạ dựng lên tòa trang viện này mục đích là để tự bảo vệ an toàn, mà cũng để trợ giúp những ai cố chống đối y, giả như kẻ chống đối biết rõ đường đi nước bước trong trang rồi rui ro có bị y săn đuổi thì cứ chạy vào đây! Không sợ Thiên Ma giáo bám sát nữa.

Yến Thanh thốt :

- Nhưng bọn tại hạ không cần dùng lối trốn tránh đó. Trừ ra Trang chủ không tin tưởng bọn tại hạ!

Liễu Hạo Sanh thờ dài :

- Nếu không tin hai vị thì đời nào mời hai vị vào trang! Chỉ vì tại Hàng Châu quý vị đã tạo náo loạn to tát rồi nên ai ai cũng chú ý đến hai vị, sau lưng có kẻ thời thường theo dõi. Tại hạ phải dùng phương pháp rải hoa đầu lối để cho những kẻ dò thám các vị không theo lọt vào trong trang được, sự tình như thế đó Điền huynh có thể bảo chứng là sự thật hoàn toàn.

Điền Vũ Long xác nhận :

- Tại hạ dám bảo chứng! Tuy Liễu trang chủ không ra mặt tiếp trợ hai vị song người rất chú ý đến hành tung của hai vị. Bên bờ hồ Tây Từ hai vị ngồi trong một cỗ xe đáng nghi ngờ, rồi khi hai vị đến trước cổng trang thì trong khu rừng bàng bên cạnh có một toán người ẩn núp dòm ngó. Trang chủ không biết bọn đó là ai nên không muốn ngoài hai vị ra còn có một kẻ nào khác vào trang, hoặc biết lối xuất nhập. Do đó mới dàn mặt trận nghênh đón như vừa rồi. Nếu hai vị không tin thì xin cứ nhìn những mảnh gạch lót nền sảnh kia, những mảnh gạch đó là những nút cơ quan của toàn trận Bát Quái Kỳ Môn liên hệ với hệ thống đường quanh trang viện. Trang chủ thành tâm kết giao với hai vị, riêng Yến lão đệ là người từng trải trên giang hồ đương nhiên nhìn qua là phải minh bạch! Chẳng lẽ một trận đồ như thế Yến lão đệ lại không nhận được.

Yến Thanh nhìn xuống nền sảnh.

- Gạch hoa y như loại lát đường, thay vì hoa là ba chữ hoặc phúc, hoặc lộc, hoặc thọ.

Những mảnh gạch chữ thọ màu xanh còn bao nhiêu là màu vàng.

Thấy được điều đó Yến Thanh dịu mặt ngay.

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Đám phụ nữ trong trang bình thường không hề ra khỏi cổng, người nào cũng có luyện võ công đến bậc khá, họ là lực lượng tự vệ duy nhất của tại hạ. Trừ Điền huynh ra hai vị là khách duy nhất được thỉnh vào trang khoản đãi. Như vậy chưa đủ biểu thị sự thành thật của tại hạ sao.

Y quên nói đến Mạt Từ! Mạt Từ cũng có vào đây và vừa ra về đó!

Yến Thanh hỏi :

- Người của Thiên Ma giáo không hề vào trang.

Liễu Hạo Sanh lắc đầu :

- Không ai vào cả. Đến cả bộ thuộc của tại hạ cũng không được phép vào, chúng có việc cần liên lạc với tại hạ thì chỉ đến ngôi nhà đặc biệt cạnh khu rừng đó thôi. Tại đó có người trực sẵn ngày đêm giữ nhiệm vụ giao liên. Còn Thiên Ma giáo muốn tiếp xúc với tại hạ thì chỉ hội họp trên du thuyền giữa Tây Hồ Tử. Hồng Diệp trang là sản nghiệp riêng tư của tại hạ, nơi hoạt động cá nhân của tại hạ, Thiên Ma giáo không được bén mảng đến. Tại hạ và Thiên Ma lệnh chủ thỏa ước như vậy từ ngày tại hạ gia nhập.

Yến Thanh cau mày :

- Chẳng lẽ Thiên Ma lệnh chủ bằng lòng để yên cho Hồng Diệp trang không hề dò thám.

Liễu Hạo Sanh mỉm cười :

- Khi nào y nghĩ là cho Hồng Diệp trang! Trước sau y phái người đến dò thám đúng sáu lần. Bọn đó vào trang rồi là lọt vào trận đồ, mê mang chẳng tìm được lối ra, loay quanh một lúc rồi bị bắt hết. Tại hạ giết chết, chặt đầu đóng hộp gửi đến Tổng đàn kèm theo một phong thư phản kháng.

Yến Thanh chớp mắt :

- Lệnh chủ có nói gì không.

Liễu Hạo Sanh hừ một tiếng :

- Y còn nói gì được chứ! Bất quá y phủ nhận bọn đó không phải là thuộc hạ của y. Sau sáu lần thất bại y không phải ai đến dò thám nữa. Tuy nhiên tại hạ không vì thế mà lơ là cảnh giác, trái lại còn phòng bị nghiêm mật hơn trước. Trong hai năm sau này tại hạ ít đi đâu xa, sợ lúc vắng mặt có điều bất trắc xảy ra trong trang, các nữ hộ vệ của tại hạ không chỉ tri nội tình thế. Tại hạ hằng đề tâm tìm một người giúp sức may mắn thay lại gặp Điền huynh. Bây giờ lại có Yến đại hiệp. Tại hạ định mời...

Yến Thanh lắc đầu chận lời :

- Trang chủ thứ cho tại hạ vốn tính hiếu động.

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Phải! Tại hạ nhận ra điều đó từ lúc gặp Yến đại hiệp tại Kim Lăng cho nên ý thì muốn song tại hạ không thể cưỡng ép đại hiệp làm một việc trái với sở thích. Tuy nhiên tại hạ tha thiết kết giao bằng hữu với đại hiệp. Chỉ cần là người không hề chịu khuất phục trước oai thế của Thiên Ma giáo là tại hạ hoan nghênh và sẵn sàng kết giao...!

Vưu Tuấn thẹn đỏ mặt :

- Nếu vậy thì tại hạ không xứng đáng giao tình với Trang chủ!

Liễu Hạo Sanh khoát tay nhanh!

- Trường hợp của Vưu đại hiệp thì khác! Tại hạ thừa hiểu đại hiệp nhiều. Đại hiệp vào Thiên Ma giáo là do Phương Thiên Kích Tiết Y lão ca tiến dẫn. Tiết Y là bạn giao tình sống chết của tại hạ, lão ấy cũng cho tại hạ biết Vưu đại hiệp là con người đáng tin nhiệm. Nếu không có lời giới thiệu trước của Tiết lão ca thì tại hạ đâu dám thỉnh Vưu đại hiệp vào trang!

Vưu Tuấn giật mình :

- Trang chủ là bạn thâm giao của Tiết nhị thúc.

Liễu Hạo Sanh cười nhẹ :

- Trừ tại hạ và Tiết Y ra chẳng một ai biết được việc đó! Tiết Y cũng như tại hạ lâm vào tình huống bất đắc dĩ phải gia nhập Thiên Ma giáo. Ngoài mặt thì bọn tị hạ xem nhau như hai kẻ xa lạ song bên trong bọn tại hạ thường kín đáo liên lạc với nhau.

Cả hai chực chờ cơ hội thuận tiện khám phá chân tướng Thiên Ma lệnh chủ.

Rồi y hỏi :

- Bây giờ hai vị còn hoài nghi tại hạ nữa chăng.

Yến Thanh trầm ngâm một chút :

- Đã được Trang chủ hạ cố thì tại hạ đâu dám khước từ mối giao tình đầy vinh hạnh này! Hiện tại chỉ mong Trang chủ chấp nhận cho tại hạ cùng đi xem qua vết thương trên xác Kỷ Tử Bình. Từ bao giờ tại hạ chỉ nghe nói Xuyên Tâm tiêu lợi hại song chưa thấy cái chỗ lợi hại của nó ra sao!

Điền Vũ Long phụ họa :

- Phải đó! Tại hạ cũng muốn xem cho biết.

Liễu Hạo Sanh suy nghĩ một lúc :

- Được! Các vị muốn đi thì cứ đi nhưng Vưu đại hiệp thì không nên đi!

Vưu Tuấn cau mày :

- Tại sao.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Điền huynh và Yến đại hiệp không phải là người của Thiên Ma giáo nên trong chuyến đi này có thể chẳng có nguy hiểm lớn lao chứ Vưu đại hiệp thì lại khác, đại hiệp là người của Phân đàn Kim Lăng mà Kim Lăng Phân đàn lại vừa phát sinh xung đột với tại hạ, đó là một đại cố kỵ cho Vưu đại hiệp. Kỳ Tử Bình bị giết là vì y rời Phân đàn Kim Lăng đến nương náu với tại hạ đó!

Vưu Tuấn hừ một tiếng :

- Nhưng tại hạ cũng đi đến đây với Yến huynh mà.

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Sự tình có khác! Đại hiệp vâng lệnh hành sự nên nếu có sự việc gì thì Mã Bách Bình sẽ bảo chứng cho đại hiệp. Còn hiện tại là việc do thám hành động của Thiên Ma lệnh chủ, biết đâu bọn này sẽ chẳng bắt buộc phải có xung đột với người trong Thiên Ma giáo! Trường hợp đó đại hiệp sẽ có thái độ gì thích nghi. Theo bọn này thì là phản bội, theo Thiên Ma giáo thì cũng là phản bội nốt! Một đảng là phản bội đảng, đảng khác là phản bội bằng hữu. Còn như đại hiệp đứng ngoài vòng thì đảng nào cũng hoài nghi đại hiệp cả.

Yến Thanh bảo :

- Vưu huynh không nên đi là hơn! Bởi Vưu huynh còn cần có mặt tại Kim Lăng. Phải thận trọng tuyệt đối đừng để đối phương sinh nghi là cái chỗ đứng lung lay rồi thì chẳng những Vưu huynh hết làm được gì trái lại còn phiền phức lắm!

Liễu Hạo Sanh phụ vào :

- Chẳng những một mình Vưu đại hiệp gặp nhiều phiền phức mà đến Tiết Y là người bảo đảm cho Vưu đại hiệp cũng bị phiền luôn, không khéo cả hai lại mất chỗ đứng tại Kim Lăng đó.

Vưu Tuấn nghe thêm không đòi đi theo nữa.

Liễu Hạo Sanh gọi bốn thiếu nữ vào phục thị Vưu Tuấn rồi dẫn Điền Vũ Long và Yến Thanh ra ngoài lên ngựa đi liền.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hàm Sa Xạ Ảnh

Bốn người do công hậu trang viện xuất phát, theo con lộ nhỏ đi vòng một lúc hơn mười dặm đến một nông trại nằm phía sau rừng bàng.

Ngôi nhà nông trại hiện ra, Liễu Hạo Sanh không vội tiến lên mà lại cho ngựa chạy một vòng quan sát kỹ.

Sau đó y dẫn hai người kia vào.

Cửa đóng họ mở rất dễ dặt, họ làm nhiều động tác cẩn thận quá thừa để mở một cánh cửa.

Bên trong là một sảnh đường có hơn mười gian phòng.

Phía sau có sân trồng hoa. Sân ở trong vòng tường bao bọc chung quanh khu nhà.

Xác của Kỳ Tử Bình còn nằm đó, vết thương nơi lưng trở ra ngực hiện rõ trước mặt họ.

Vết thương không lạ gì đối với Yến Thanh và Điền Vũ Long. Một chết sáu lần vì Xuyên Tâm tiêu và một cứu trị sáu lần.

Liễu Hạo Sanh đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi bước ra khỏi khách sảnh đi vòng phía hậu hai dãy phòng.

Một lúc lâu y trở lại bế theo hai xác chết quăng xuống nền sảnh rồi thốt :

- Hai vị nhìn xem tại sao chúng chết!

Điền Vũ Long bước tới, Yến Thanh liếc mắt nhìn sang y, y hiểu ngay là chàng cảnh cáo y phải dè dặt, đừng dùng y thuật nói năng bừa bãi làm lộ hình tích.

Hội ý, Điền Vũ Long nhìn hai xác chết một lúc rồi thốt :

- Tại hạ có biết chút nhiều về môn dụng độc, xem tình trạng của hai người này tại hạ ngờ là trúng độc!

Quay qua Yến Thanh y hỏi :

- Yến lão đệ thấy sao.

Yến Thanh đáp :

- Tiên sư có dạy qua môn dụng độc song tại hạ không óc khiếu về môn đó nên chẳng học hỏi được bao nhiêu! Vậy Điền huynh hãy nghiên cứu thử xem họ trúng độc cách nào!

Điền Vũ Long cúi mình xuống bành mắt xác chết ra xem một lúc lâu rồi kêu lên!

- Hàm Sa Xạ Ảnh!

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Tại hạ cũng thấy như vậy. Hai xác chết này nằm trong địa đạo. Ở đó còn mười hai xác chết nữa tình trạng cũng giống y như hai xác này.

Yến Thanh a một tiếng :

- Họ là huynh đệ của Trang chủ.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Mười hai người kia thì phải còn hai người này thì không!

Điền Vũ Long kinh ngạc :

- Vậy họ là người của ai. Từ đâu tới.

Liễu Hạo Sanh cảm hận :

- Tại hạ không thể nhìn nhận chúng là huynh đệ nữa được! Chúng là huynh đệ thân tín nhất của tại hạ đó! Nhưng từ lúc phát hiện thi thể của chúng rồi tại hạ cho rằng chúng đáng chết.

Yến Thanh chớp mắt :

- Trang chủ nói thế là nghĩa gì.

Liễu Hạo Sanh bảo :

- Yến đại hiệp hãy nhìn tư thế xác chết tức khắc hiểu tại hạ muốn nói gì!

Yến Thanh nhìn :

- Xác chết co quắp lại chẳng có điểm nào đặc biệt.

Điền Vũ Long thốt :

- Ai trúng Hàm Sa Xạ Ảnh là chết ngay, chết với cái tư thế đi đứng nằm ngồi trong lúc trúng độc. Độc thuộc loại phần giấu trong móng tay, dùng công lực búng ngón tay phần bắn đi tản mạn trong không gian đó, đối phương hút phải là chết liền.

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Phàm kẻ chết thân hình lúc trúng độc như thế nào giữ như thế đó. Hai kẻ này vừa khom mình tại cửa đi vào đó là bị độc giết chết ngay!

Yến Thanh thốt :

- Như vậy là họ nhận ra hung thủ, họ nghiêng mình làm lễ. Chính lúc đó họ bị hạ độc!

Liễu Hạo Sanh trầm giọng :

- Chúng là bộ thuộc của tại hạ, có thân phận rất cao. Chúng không có thái độ cung kính như thế đối với ai ngoài tại hạ.

Điền Vũ Long hỏi :

- Trang chủ cho rằng họ bị Thiên Ma lệnh chủ sát hại.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Tại hạ gia nhập Thiên Ma giáo nhưng chúng đâu có gia nhập thì chúng cần gì phải cung kính thái quá trước Thiên Ma lệnh chủ.

Yến Thanh kinh ngạc :

- Nhưng nếu Thiên Ma lệnh chủ giết người thì phải dùng Xuyên Tâm tiêu chứ.

Liễu Hạo Sanh lắc đầu :

- Không nhất định là vậy. Xuyên Tâm tiêu chỉ dùng đối phó với người nào do y chỉ định phải giết. Hai gã này không đủ tư cách chết với Xuyên Tâm tiêu.

Y thở dài nói tiếp :

- Tại đây chỉ có Kỳ Tử Bình mới đủ tư cách chết với Xuyên Tâm tiêu. Còn tất cả những người kia đều chết vì Hàm Sa Xạ Ảnh. Nhìn họ tại hạ nhận thấy có người lộ vẻ kinh hãi, có người rút dao nửa phần vỏ, họ chết mà không kịp làm một phản ứng nào cả.

Yến Thanh kêu lên :

- Thủ đoạn của Thiên Ma lệnh chủ lợi hại thật!

Liễu Hạo Sanh gần giọng :

- Yến đại hiệp đã thấy nơi này là chỗ nghị sự và là trạm liên lạc của tại hạ, dù cho chánh môn hay do địa đạo mà vào đều phải gặp cơ quan cả. Nếu chẳng phải là người thân tín nhất định là không vào được an toàn. Không có hai gã này làm nội tuyến mở cửa đón cướp thì còn lâu Thiên Ma giáo mới xâm nhập nổi!

Yến Thanh thở dài :

- Thiên Ma giáo chuyên môn cho người trà trộn vào trong đối phương để dò thám tình hình như vậy thảo nào y chẳng không chế được võ lâm! Trang chủ có quá nhiều bộ thuộc tự nhiên không kiểm soát hết, chẳng trách có kẻ qua mặt Trang chủ!

Liễu Hạo Sanh cười lạnh :

- Nhưng chúng cũng chẳng được một ích lợi gì! Cuối cùng chúng cũng phải tán mạng. Người ta dùng chúng lót đường chứ ai tin tưởng những con người phản trắc! Hết giai đoạn là chúng bị tiêu diệt! Đáng thương cho mười hai người kia chết vì sự phản trắc của đồng bạn! Mối thù này tại hạ phải trả cho bằng được!

Yến Thanh thở ra :

- Biết ai vay mà đòi trả! Đặt giả thuyết hung thủ là Thiên Ma lệnh chủ thì ai biết thân phận chân chánh của y mà tìm!

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Lần này y để lộ một sơ xuất thật đáng kể! Y không biết tại hạ đặt cơ quan khắp cùng, lại còn giết hai người này quá sớm!

Yến Thanh cau mày :

- Nghĩa là sao?

Liễu Hạo Sanh giải thích :

- Không biết cơ quan khắp cùng song ít nhất Thiên Ma lệnh chủ cũng hiểu trong địa đạo có cơ quan mà y lại do địa đạo vào trong, sát nhân rồi lại do địa đạo mà ra như vậy việc giết người chỉ có Lệnh chủ biết thôi, thế tại sao Mã Bách Bình ở xa xôi mà cũng biết. Hơn nữa hẳn biết Kỳ Tử Bình chết vì Xuyên Tâm tiêu.

Yến Thanh thốt :

- Người theo Mã Bách Bình phải đi theo dõi Kỳ Tử Bình cho hẳn biết. Người đó theo đến đây thấy Kỳ Tử Bình vào nhà này, chờ một lúc lâu vào theo phát hiện Kỳ Tử Bình bị Xuyên Tâm tiêu sát hại.

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Người đó do địa đạo đi vào.

Yến Thanh đáp :

- Không! Người đó không biết có địa đạo.

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Vậy là đúng rồi! Cơ quan trong địa đạo còn nguyên chứng tỏ chẳng ai chạm đến, không chạm đến là người đó không vào bằng địa đạo. Vậy y do ngã nào mà vào và làm sao biết được Kỳ Tử Bình bị giết.

Yến Thanh kêu lên :

- Chẳng lẽ người đó lừa tại hạ. Chẳng lẽ người đó là Thiên Ma lệnh chủ.

Điền Vũ Long hỏi gấp :

- Thì người đó là ai Yến lão đệ.

Yến Thanh buông nhanh :

- Mã Cảnh Long!

Liễu Hạo Sanh và Điền Vũ Long kinh hãi!

Liễu Hạo Sanh hấp tấp hỏi :

- Mã Cảnh Long có đến đây à.

Yến Thanh gạt đầu :

- Lão đi theo Mã Bách Bình. Bọn tại hạ ngồi trong cỗ xe của lão. Chính lão cho bọn tại hạ biết cái chết của Kỳ Tử Bình. Lão còn nói trang này thuộc sản hữu của Liễu trang chủ. Lão đề tỉnh tại hạ dù Trang chủ không là Thiên Ma lệnh chủ thì cũng phải có liên quan đến Lệnh chủ sao đó. Lão dặn dò tại hạ nên chú ý đến Trang chủ!

Liễu Hạo Sanh trở mặt :

- Tất cả đều do lão! Thật không ai tin nổi một việc như vậy! Từ lâu lão luôn luôn phản đối Thiên Ma giáo và phản đối kịch liệt hơn ai hết! Sao lại là lão được chứ.

Điền Vũ Long quan sát kỹ lại xác Kỳ Tử Bình lướt nữa bỗng kêu to :

- Đúng là lão! Không thể nhầm lẫn được!

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Do đâu Điền huynh dám khẳng định như vậy.

Điền Vũ Long đáp :

- Chính Kỳ Tử Bình cáo tố với chúng ta!

Yến Thanh thốt :

- Trừ mũi Xuyên Tâm tiêu ra trên xác của Kỳ Tử Bình đâu còn dấu vết gì nữa.

Điền Vũ Long quả quyết :

- Có chứ! Xương đầu gãy, ngón tay gãy!

Liễu Hạo Sanh cau mày :

- Biết đâu chẳng phải Kỳ Tử Bình làm ra các thương thế đó. Trúng mũi tiêu y đau đớn quá đâm đá tứ tung cho dịu bớt đau.

Điền Vũ Long tiếp :

- Chính y làm ra thương thế đó nhưng không phải vì quá đau! Y không còn cách nào khác để tố cáo hơn là cách đó!

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Làm như vậy chính y muốn tố cáo cái gì.

Yến Thanh chợt thốt :

- Thủ túc tương tàn!

Điền Vũ Long gật đầu :

- Đúng vậy! Thủ túc tương tàn. Kỳ Tử Bình không có anh em, chỉ kết nghĩa huynh đệ với Mã Cảnh Long thôi. Y với Mã Cảnh Long là thủ túc!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Thập kiệt xem nhau như huynh đệ nào chỉ có mỗi Mã Cảnh Long. Biết đâu chẳng phải một người nào khác Mã Cảnh Long.

Điền Vũ Long đáp :

- Nhưng chỉ có Mã Cảnh Long gặp Yến lão đệ! Chỉ có lão báo tin cái chết của Kỳ Tử Bình với Yến lão đệ. Lão nói không đúng sự thật. Lão không ngờ chỗ này có mai phục cơ quan!

Yến Thanh trầm ngâm lúc lâu rồi lẩm bẩm :

- Giả như lão là Thiên Ma lệnh chủ thì tại sao lão lại hiện lộ hành tích mách tin với tại hạ. Lão cũng biết làm thế là sơ xuất chứ! Mà một sơ xuất nhỏ có thể làm hỏng đại sự như thường!

Liễu Hạo Sanh thốt :

- Cái đó có thể giải thích được. Bởi từ lâu tại hạ chuyên tìm những người có thái độ bất hợp tác với Thiên Ma giáo nên lão bất mãn. Rồi còn về việc do thám Hồng Diệp trang lão đã sáu lần thất bại tự nhiên lão ghen bồn trang ghê gớm lắm, lão xem bồn trang là cái họa tâm phúc. Sau này lão thấy bọn tại hạ hoan nghênh Yến đại hiệp do đó lão định chơi trò dằn mặt tại hạ trước rồi lợi dụng đại hiệp dò thám những bí mật trong bồn trang!

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Đáng lẽ lão phải biết tại hạ không bao giờ bán rẻ bằng hữu, lão làm thế chẳng ích lợi gì!

Liễu Hạo Sanh cười hì hì :

- Nhưng nếu Yến đại hiệp cho rằng tại hạ là Thiên Ma lệnh chủ thì chắc gì đại hiệp dành hảo cảm cho tại hạ! Huống chi trong Hồng Diệp trang có rất nhiều bí mật đáng được đại hiệp quan tâm và cần khám phá.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không phải vậy đâu! Lập trường của tại hạ là trung lập, ai không chạm đến tại hạ thì chẳng bao giờ tại hạ sanh sự với ai. Trong quá khứ Thiên Ma lệnh chủ chẳng làm điều chi thiệt hại cho tại hạ thì khi nào tại hạ sanh sự với Lệnh chủ cho phiền phức triền miên! Dù Trang chủ là Thiên Ma lệnh chủ đi nữa tại hạ cũng không bao giờ cách mặt thay lòng sau khi được Trang chủ đối đãi với đầy đủ ân tình!

Liễu Hạo Sanh giật mình :

- Thế ra Yến đại hiệp không chống đối Thiên Ma lệnh chủ.

Yến Thanh lắc đầu :

- Ích lợi gì Trang chủ. Cả Mã Cảnh Long cũng thế dù lão ấy có là Thiên Ma lệnh chủ tại hạ cũng không chống đối bởi con trai của lão là Mã Bách Bình đối xử rất đẹp với tại hạ. Tại hạ chủ trương ân oán phải được phân minh!

Liễu Hạo Sanh nghiêng rằng :

- Nhưng tại hạ quyết không buông tha lão! Yến đại hiệp tiếp trợ bên nào. Lão hay tại hạ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không tiếp trợ bên nào bỏ bên nào cả!

Liễu Hạo Sanh gần giọng :

- Được rồi! Như vậy là công bình! Tại hạ không có quyền gì cưỡng ép. Có điều tại hạ xin nhờ Yến đại hiệp là giả như tại hạ chết về tay Thiên Ma lệnh chủ xin đại hiệp hãy tuyên cáo sự việc trước giang hồ cho người ta đối phó với y!

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ có thể làm việc đó song chỉ sợ chẳng ai tin lời tại hạ!

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Ít nhất đám huynh đệ của tại hạ tin lời đại hiệp bởi họ biết tại hạ rất kính trọng đại hiệp. Họ phải tin một con người mà tại hạ kính trọng!

Đoạn y thờ dài tiếp :

- Mười hai huynh đệ chết thảm trong địa đạo tại hạ phải thu dọn thi hài của họ để mai táng đàng hoàng. Xin hai vị ở đây chờ tại hạ!

Y đi liền.

Điền Vũ Long thấp giọng hỏi :

- Với chứng cứ đó Mã Cảnh Long là con người đáng nghi nhất. Chúng ta nên lợi dụng Liễu Hạo Sanh nhưng tại sao Yến lão đệ lại từ khước lời mời hiệp tác của y.

Yến Thanh thờ dài :

- Tiểu đệ phải dè dặt Điền huynh ạ! Trong mấy lần trước lần nào tiểu đệ cũng nắm chắc bằng cứ song cuối cùng rồi có kết quả chi đâu! Hiện tại trừ ra Thiên Ma lệnh chủ đứng trước mặt nay ra tiểu đệ mới tin. Còn thì chẳng bao giờ tiểu đệ biểu lộ một thái độ với bất kỳ ai khả nghi nhất!

Điền Vũ Long gật đầu :

- Dè dặt bao giờ cũng hơn! Tuy nhiên Mã Cảnh Long đáng cho chúng ta nghi ngờ lắm.

Yến Thanh thốt :

- Liễu Hạo Sanh cũng khả nghi kém chi Mã Cảnh Long đâu! Y cứ bô bô cái miệng là ở đây nơi nào cũng có cơ quan nhưng tiểu đệ có thấy gì ngoài mấy chiếc máy bắn tên ngán đặt ngay tại cửa! Nếu như người nào cẩn thận thì những máy bắn tên đó chẳng gây được một tổn thất nhỏ cho người đó!

Dừng lại một chút chàng tiếp :

- Tiểu đệ xin nhắc Điền huynh một lần nữa là dù Điền huynh có xúc động thế nào trước nhiệt tình của Liễu Hạo Sanh thì ngàn vạn lần Điền huynh cũng không nên tiết lộ thân phận của tiểu đệ!

Điền Vũ Long gật đầu.

Yến Thanh tiếp :

- Điền huynh cứ tiếp tục ở đây để quan sát Liễu Hạo Sanh. Tiểu đệ thấy tại Hồng Diệp trang có nhiều bí mật lắm!

Vừa lúc đó có tiếng hú quái dị vang đến tai họ, tiếng của một vật gì xé gió vút lên không trung.

Cả hai vội rời đại sảnh chạy ra ngoài.

Hai tiếng như thế tiếp nối nhau vang lên. Ba đợt khói bốc cao, xoáy tròn từ từ bay bổng lên.

Ba đợt khói xuất hiện trên không phận Hồng Diệp trang.

Liễu Hạo Sanh từ địa đạo chạy lên, biến sắc kêu gấp :

- Nguy! Hồng Diệp trang gặp biến cố lớn. Khói đó là khói báo động! Tại hạ phải trở về liền!

Y lên ngựa giắt cương ngựa lao đi ngay.

Yến Thanh và Điền Vũ Long bám sát theo phía sau.

Đến cổng trang cả ba bỏ ngựa chạy bộ vào. Nhìn ra bốn phía họ thấy nơi nào cũng có lửa, trên các lối đi xác chết nằm ngổn ngang, xác của các thiếu nữ trong đội võ sĩ của Liễu Hạo Sanh.

Họ chạy vào sảnh.

Bốn thiếu nữ hầu rượu Vưu Tuấn đã biến thành bốn cái xác không hồn, tay còn cầm kiếm.

Bốn nàng chết vì Hàm Sa Xạ Ảnh.

Vưu Tuấn cũng ngã xuống nằm bên cạnh ghế, một mũi Xuyên Tâm tiêu cắm nơi lưng trời ra ngực.

Liễu Hạo Sanh sững sờ đứng người bất động.

Yến Thanh phải ôm y mang ra ngoài xa khỏi vùng lửa cháy đến tận rừng bàng.

Họ nhìn lại Hồng Diệp trang biến thành biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chân trời ló dạng

Vì cái chết của Vưu Tuấn, Yến Thanh phần uất vô cùng.

Lâu lắm Liễu Hạo Sanh mới trở về thực tế, buông giọng cảm hận.

- Nếu không giết được Mã Cảnh Long tại hạ thề chẳng làm người!

Điền Vũ Long hỏi :

- Trang chủ cho rằng chính Mã Cảnh Long gây ra thảm trạng này.

Liễu Hạo Sanh hừ một tiếng :

- Không lão ta thì còn ai khác nữa. Lão nhờ Yến đại hiệp đến mách tin với tại hạ là Kỷ Tử Bình chết, lão định quyết là thế nào tại hạ cũng mắc kế diệu hồ ly son của lão và kết quả là Hồng Diệp trang biến thành đồng tro tàn.

Yến Thanh nghĩ cũng có thể như vậy lắm.

Chàng hỏi :

- Trong Hồng Diệp trang nơi nào cũng có đồ trận, người ngoài không dễ gì vào lọt, mà người trong nhà cũng chẳng quán thông với đối phương. Thiên Ma lệnh chủ đã thực nghiệm sáu lần mà lần nào cũng thất bại thế thì tại sao lần này lọt vào trận được.

Điền Vũ Long phụ họa :

- Phải rồi! Tại sao lão huy động lực lượng vào lọt. Nơi nào cũng có lửa, lửa cháy cùng một lượt như thế thì phải có nhiều người hành động một lúc và con số người chết đó phải do nhiều người hạ thủ chứ! Hơn nữa thời gian lại cấp bách một mình Thiên Ma lệnh chủ không làm sao hoàn thành một công tác vĩ đại như thế nổi!

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Trong các Phân đàn của Thiên Ma giáo thì Kim Lăng là cơ sở có lực lượng hùng hậu nhất. Ngoài Thập kiệt ra còn có Thập cầm Thập thú, tất cả đều thuộc về nhất lưu cao thủ...

Yến Thanh chặn lời :

- Nhưng Vưu Tuấn là người của họ thì tại sao lại phải chết vì Xuyên Tâm tiêu.

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Cái chết của Vưu Tuấn có lẽ những người khác chưa biết!

Điền Vũ Long lẩm bẩm :

- Còn Phurong Thiên Kích Tiết Y! Lão là bạn sanh tử chi giao của Trang chủ mà! Tại sao lão nỡ hủy diệt trang viện của Trang chủ.

Liễu Hạo Sanh tiếp :

- Đối trận với nhau thì Tiết Y có thể nương tình và chỉ nương tình riêng với tại hạ thôi. Lão cần gì cố kỵ người khác. Khi Thiên Ma lệnh chủ ra lệnh rồi thì lão chỉ còn cách là tuân hành thôi!

Yến Thanh thốt :

- Việc này do Phân đàn Kim Lăng gây ra hay không thiết tưởng muốn điều tra cũng không khó lắm. Với tại hạ riêng hai vị tiền bối Tiết Y và Đinh Hoàng rất có cảm tình với tại hạ. Tại hạ chỉ cần đem đến cho họ cái tin Vưu Tuấn chết và bằng vào thần thái biểu hiện của họ tại hạ sẽ đoán được ngay chân tướng.

Điền Vũ Long tiếp nói :

- Phải! Trang chủ cũng có thể làm một cuộc điều tra, tại Hàng Châu Trang chủ có đặt tai mắt khắp nơi, nếu hỏi bọn tai mắt đó thì sẽ hiểu được hành tung của bọn Phân đàn Kim Lăng tại Hàng Châu trong mấy hôm sau này. Vấn đề trước tiên là tìm hiểu đối phương làm cách nào lọt được vào trong trang. Nếu không rõ biến hóa trên các trận đồ thì nhất định là địch không vào lọt!

Liễu Hạo Sanh gật đầu :

- Cái đó thì hẳn rồi! Bọn nữ nhân trong trang không bao giờ tiếp xúc với ngoại nhân thì bọn ấy quyết không thông đồng với địch. Nhưng chẳng lẽ chính Vưu Tuấn lại chỉ dẫn đường lối cho địch!

Yến Thanh lắc đầu :

- Vưu Tuấn không hèn hạ như vậy đâu! Tại hạ dám bảo chứng!

Điền Vũ Long đồng ý :

- Đúng vậy! Chính Vưu Tuấn cũng bỏ mạng vì một mũi Xuyên Tâm tiêu kia mà!

Liễu Hạo Sanh lạnh lùng :

- Sát nhận diệt khẩu là thói quen của Thiên Ma lệnh chủ!

Điền Vũ Long kêu lên :

- Còn một người Trang chủ quên sao. Người đó chẳng những vào trang mà còn ở lại đến một ngày một đêm. Nếu y có dụng ý gì thì trước khi đến đây thì hẳn là y phải quan sát tình hình trang viện, thu thập mọi chi tiết cần thiết!

Liễu Hạo Sanh cười mỉa :

- Long huynh muốn nói đến Mạt Tử. Hắn mà làm nên trò trống gì. Bất quá hắn chỉ là một kẻ tầm thường, gần như vô dụng!

Điền Vũ Long tiếp :

- Tuy vậy trừ Vưu Tuấn ra chỉ có một Mạt Tử là đáng chú ý bởi đâu có kẻ thứ ba. Vưu Tuấn là người do Tiết Y dẫn tiến vào hội mà Tiết Y là bạn thâm giao của Trang chủ, Tiết Y lại còn bảo chứng cho Vưu Tuấn trước mặt Trang chủ thì tự nhiên Vưu Tuấn không đáng nghi. Trong hai người bỏ ra một còn một chẳng lẽ Trang chủ không thấy như vậy.

Yến Thanh giật mình :

- Có thể như lời Long huynh vừa nói đó lắm Trang chủ. Huynh Đệ tiêu cục tại Kim Lăng nhiều năm qua giữ thái độ bất hợp tác với Long Võ tiêu cục biết đâu họ chẳng tuân theo một sự an bài của Long Võ. Bây giờ tại hạ mới thức ngộ là họ có ẩn tình sao đó! Bởi chính họ đến Giang Nam tìm tại hạ, họ còn rủ rê tại hạ cướp hàng do Long Võ tiêu cục hộ tống, chẳng lẽ họ to gan đến độ dám treo vào Mã Bách Bình. Họ dám làm thế hẳn là họ có thông đồng với Mã Bách Bình, được Mã Bách Bình đồng ý! Mà cũng không chừng do kế hoạch của Mã Bách Bình.

Liễu Hạo Sanh lắc đầu đáp :

- Anh em họ Mạt là bọn vô dụng! Tại hạ thấy chúng chẳng đáng cho mình quan tâm.

Điền Vũ Long lắc đầu cãi :

- Trang chủ sai rồi! Phàm kẻ khôn giả vờ ngu, kẻ gian thường giả vờ lương thiện, chúng lợi dụng chỗ mà không ai chú ý để âm thầm tác quái, chúng đáng sợ hơn ai hết!

Yến Thanh thốt :

- Tại hạ phải lập tức trở lại Kim Lăng mở cuộc điều tra xem sao. Vụ Tuấn chết vì tay Thiên Ma lệnh chủ đó là điều tại hạ không thể bỏ qua được!

Liễu Hạo Sanh trầm giọng :

- Phần tại hạ cũng tức khắc ra lệnh triệu tập toàn thể huynh đệ, nhất định phải biến Kim Lăng thành biển máu!

Yến Thanh khoát tay :

- Làm như vậy là lỗ mãng đó Trang chủ! Vạn nhất sự việc không do Phân đàn Kim Lăng gây ra thì đúng là Trang chủ mắc kế mượn đao giết người của Thiên Ma lệnh chủ rồi! Cứ theo tại hạ nhận thấy thì Mã Bách Bình không tuân phục Thiên Ma lệnh chủ cho lắm. Hãy đề phòng trường hợp một viên đó bắn chết hai chim do Thiên Ma lệnh chủ an bày đấy!

Liễu Hạo Sanh cau mày :

- Vậy tại hạ phải làm sao.

Yến Thanh đáp :

- Cứ triệu tập các huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng chờ thời cơ phát động thế công. Tại hạ và Điền huynh kẻ trước người sau đến Kim Lăng, một công khai một âm thầm điều tra xong sẽ thông báo kết quả về cho Trang chủ. Lúc đó chúng ta sẽ có thái độ...

Liễu Hạo Sanh suy nghĩ một lúc :

- Được! Chúng ta cứ theo kế hoạch đó mà làm. Tại hạ sẽ triệu tập toàn bộ huynh đệ gấp đề đề phòng Thiên Ma lệnh chủ xuống tay trước gây thiệt hại cho một số người!

Điền Vũ Long nhắc :

- Trang chủ đừng quên Thiên Ma lệnh chủ ngoài Xuyên Tâm tiêu ra còn có cái món Hàm Sa Xạ Ảnh nữa đấy. Tại hạ có một đơn thuốc chuyên đối phó với chất độc Hàm Sa Xạ Ảnh. Trang chủ hãy chiếu theo đơn phối chế sẵn cho mỗi người uống một hoàn trước khi giao đấu. Uống hoàn thuốc đó rồi là Hàm Sa Xạ Ảnh cảm như vô hiệu!

Y luôn miệng kê khai mấy vị thuốc nói rõ số lượng, chỉ dẫn cách chế luyện rành rẽ đoạn lên ngựa cùng Yến Thanh trực chỉ Kim Lăng.

Dọc đường Điền Vũ Long thốt :

- Có thể Liễu Hạo Sanh tránh khỏi hiềm nghi đó Yến lão đệ ạ. Lúc Vụ Tuấn bị hạ sát thì y ở chung với chúng ta một chỗ. Ít nhất điều đó cũng chứng minh được y không phải là Thiên Ma lệnh chủ!

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chưa hẳn vậy đâu Long huynh! Mã Bách Bình có cho tiểu đệ biết Thiên Ma lệnh chủ có vô số hóa thân và tất cả đều là cao thủ chuyên nghiệp. Tiểu đệ có xem kỹ vết thương trên xác của Vụ Tuấn và so sánh với vết thương của Kỳ Tử Bình. Cả hai đồng bị Xuyên Tâm tiêu sát hại song thủ pháp phóng tiêu lại bất đồng hund thủ. Hung thủ giết Vụ Tuấn cao hơn hung thủ giết Kỳ Tử Bình một bậc sự kiện đó chứng tỏ chẳng phải một người duy nhất phóng tiêu.

Điền Vũ Long kinh ngạc :

- Vậy là lão đệ vẫn nghi ngờ Liễu Hạo Sanh.

Yến Thanh gật đầu :

- Có nhiều lý do buộc phải nghi ngờ y. Nhưng khi chưa nắm được chứng cứ rõ rệt thì tiểu đệ phải lờ đi, chỉ giữ thái độ trung lập.

Điền Vũ Long cau mày :

- Nếu y là Thiên Ma lệnh chủ thì tại sao hủy đi một sản nghiệp to tát như Hồng Diệp trang.

Yến Thanh đáp :

- Tiểu đệ không chỉ trưng ra nguyên nhân nhưng có thể y hy sinh một phần nào sản nghiệp để cho chúng ta nặng tin tưởng Mã Cảnh Long là Thiên Ma lệnh chủ. Nếu đạt mục đích thì y sá gì một thiệt hại nhỏ.

Điền Vũ Long hỏi :

- Tại sao tiểu đệ không nói toạc ra để dần mặt y.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tiểu đệ không muốn biểu lộ quá mức sự tinh minh của mình.

Điền Vũ Long tiếp :

- Ngu huynh vẫn chưa tin hẳn nên muốn trở lại ngôi nhà đó kiểm soát xem quả thật có cơ quan hay không. Nếu không có ngu huynh sẽ có cách đối phó với y.

Yến Thanh lắc đầu :

- Bây giờ thì muộn rồi Điền huynh ơi!

Chàng đưa tay chỉ.

Ngôi nhà đang phát hỏa dữ dội.

Điền Vũ Long bắt giắc thờ dài cúi đầu không nói chi nữa.

Yến Thanh tiếp :

- Điền huynh đừng nản chí! Liễu Hạo Sanh đốt trang trại là không muốn chúng ta đến đó điều tra. Điền huynh truyền cho y phương thuốc giải độc Hàm Sa Xạ Ảnh là do lòng xung động cực độ quên mất dè dặt. Từ nay Điền huynh cố gắng giữ bình tĩnh trước mọi tình thế nào. Tuyệt đối không nên để cho y biết Điền huynh là Tạo Hóa Thủ đấy! Nếu có sơ xuất là bao nhiêu công trình trải mấy năm qua cầm như buông trôi theo dòng nước đỏ!

Điền Vũ Long lại thờ dài.

Yến Thanh trở về Huynh Đệ tiêu cục, việc trước tiên là thăm dò tin tức và Mạt Từ.

Huynh Đệ tiêu cục ngày nay đã lấy lại phong quang thịnh vượng của ngày xưa.

Dĩ nhiên là phải có một số công nhân phục dịch tại tiêu sở.

Chàng hỏi chúng, chúng đáp là Mạt Từ chưa về.

Tự nhiên chàng phải lấy làm lạ bởi Mạt Từ ly khai Hồng Diệp trang trước chàng.

Tại sao y chưa về đến Kim Lăng. Chẳng lẽ y là người tâm phúc bí mật của Thiên Ma lệnh chủ.

Anh em họ Mạt có nhà riêng tại Kim Lăng, chàng nhờ một tên nhân công trong tiêu sở đưa đến nhà họ Mạt tìm Mạt Tạng.

Ngôi nhà đó rất cũ kỹ, nằm tại đường Đơn Phụng, rất rộng lớn lại có chiều sâu, có thể chứa rất nhiều người.

Tên nhân công đó là lão Tiền từng phục dịch tại Huynh Đệ tiêu cục qua nhiều năm rồi, từ lúc phụ thân họ Mạt còn chấp chương cơ sở.

Quan sát các nơi trong ngôi nhà đó qua một vòng mắt thấy có mấy người khách chàng lấy làm lạ hỏi lão Tiền :

- Những người này là thân thích của họ Mạt chăng.

Lão Tiền lắc đầu đáp :

- Không phải! Chủ nhân rất ít thân thích. Đại chủ nhân có gia đình rồi chỉ sanh được một trai còn nhị chủ nhân đến nay vẫn sống độc thân.

Yến Thanh hỏi :

- Thế sao có rất nhiều người trong nhà họ.

Lão Tiền đáp :

- Lúc lão nhân còn sanh tiền thì cuộc sống rất sung túc, nuôi nhiều gia nhân nên khách trương cơ sở rộng thênh thang. Rồi lão chủ nhân tạ thế đại chủ

nhân và nhị chủ nhân tiếp nối nghiệp nhà sinh hoạt đều. Bất ngờ bảy năm trước đây họ Mã mở hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái giành hết các mối sinh ý do đó Huỳnh Đề tiêu cục sa sút dần dần, cuối cùng phải đóng cửa đình chỉ nghiệp vụ. Công nhân lần lần ly khai, do vậy gia phí rút dần vốn liếng. Đại chủ nhân phải cho thuê các gian phòng đó mới có thể chi trì nếp sống trong mức khiêm tốn.

Yến Thanh hỏi :

- Người cũ ngày trước còn lại bao nhiêu.

Lão Tiền đáp :

- Đi hết! Từ sau ngày tiêu cục đóng cửa chỉ còn lại có mỗi mình tôi. Khi Tổng tiêu đầu về đây tiêu cục sinh hoạt trở lại nên gọi thêm mấy người song toàn là những gương mặt mới.

Yến Thanh hỏi :

- Nhân huynh đã lập gia đình chưa.

Lão Tiền lắc đầu :

- Nghèo quá một mình không kiếm đủ cái sống làm sao dám nuôi hai miệng ăn! Tuy nhiên từ ngày có Tổng tiêu đầu tiêu cục làm ăn thịnh vượng trở lại, lương tăng thưởng hậu nên tôi nghĩ có lẽ rồi cũng phải kiếm một bà hủ hí canh chầy đêm tựa.

Yến Thanh nhìn quanh các dãy phòng rồi hỏi :

- Những người này thuộc hạng nào trong xã hội.

Lão Tiền lắc đầu :

- Không biết được! Họ là nhóm người rất khá giả, mỗi gia đình đóng mỗi tháng mười bốn lượng tiền thuê, hơn hai mươi gia đình đóng tổng cộng trên ba trăm lượng.

Một số tiền không nhỏ giúp họ Mạt sống nhàn.

Qua khỏi dãy phòng đến một bức tường chắn ngang. Tường có cửa hẹp, bên trong tường có một ngôi nhà biệt lập! Cửa tường đóng.

Lão Tiền gõ cửa.

Lâu lắm mới có một lão phụ chương mặt ra, thấy lão Tiền mục cau mày hỏi :

- Lão Tiền! Sao ngươi không ở tại tiêu sở, đến đây làm chi.

Lão Tiền đáp :

- Yến tổng tiêu đầu có việc cần muốn gặp đại chủ nhân nên nhờ tôi đưa đến đây đó Phí đại nương!

Lão phụ nhìn Yến Thanh thốt :

- Chủ nhân không có mặt tại nhà! Có lẽ người đến tiêu cục!

Yến Thanh cất tiếng :

- Tại hạ từ tiêu cục đến đây có thấy chủ nhân đâu. Xin đại nương cho tại hạ gặp Mạt đại tẩu.

Lão phụ lắc đầu :

- Đại nương từ không hề quan tâm đến sự việc tại tiêu cục, có gặp cũng vô ích. Xin Tổng tiêu đầu trở lại tiêu cục tìm đại chủ nhân là hơn!

Yến Thanh cố kéo nài :

- Tại hạ cùng Mạt huynh tình đồng thủ túc nên cái lý là phải bái kiến tẩu phu nhân mới đúng lễ cho. Ngoài ra tại hạ còn có việc khẩn yếu cần báo cáo gấp!

Lão phụ lạnh lùng :

- Xin lỗi cho vậy! Đại nương từ không được khỏe trong mình. Tổng tiêu đầu hãy để ngày khác sẽ đến.

Thốt xong mục đóng ập cửa lại trước lỗ mũi Yến Thanh và lão Tiền.

Lão Tiền gọi to :

- Phí đại nương! Phí đại nương! Yên tổng tiêu đầu là khách quý của tiêu cục đó!

Lão phụ không đáp.

Lão Tiền quay qua Yên Thanh cười khỏ thốt :

- Mụ ấy theo hầu đại nương từ từ ngày đại nương từ vu quy nên ý trượng oai thế của chủ nhân, ngang ngược không chịu nổi! Tổng tiêu đầu không nên trách mụ ta làm gì!

Yên Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi bước ra cửa, vừa đi vừa thốt :

- Chẳng sao đâu! Tại hạ ở đây chờ, nhân huynh về tiêu cục đi xem chủ nhân đã về chưa. Nếu chưa về thì nhân huynh đánh một vòng quanh phố tìm!

Lão Tiền cau mày :

- Thế Tổng tiêu đầu về tiêu cục đợi không tốt hơn sao.

Yên Thanh trầm gương mặt :

- Không được! Việc này có quan hệ trọng đại đến tiêu cục mà cũng có thể liên lụy đến người nhà của Mạt huynh nữa đấy nên tại hạ phải ở đây chờ.

Lão Tiền biến sắc vội hỏi :

- Việc chi thế Tổng tiêu đầu.

Yên Thanh gạt ngay :

- Tại hạ không cần phải cho nhân huynh biết làm gì. Nếu gặp Mạt huynh nhân huynh bảo trở về đây gấp. Tại hạ đang chờ.

Lão Tiền hấp tấp bước đi.

- Yên Thanh bước tới đi lui theo đường phố một lúc rồi vào một tiệm tạp hóa mua bốn cân yến sào, gói làm bốn gói viết bốn địa chỉ giao hết cho chủ tiệm bảo :

- Cho nhân công mang đến những địa chỉ này!

Chủ hiệu trông thấy các địa chỉ thoáng giật mình thốt :

- Xin quý khách vào trong phòng kia ngồi chờ một lúc. Yên tốt ở đây còn không bao nhiêu để bốn tiệm đến chi nhánh lấy thêm cho đủ.

Yên Thanh trầm giọng :

- Lấy ở đâu thì cứ lấy rồi gửi đến các địa chỉ đó. Cần chi là phải ở đây chờ.

Chủ hiệu giải thích :

- Hàng hóa thuộc loại quý trọng nên khách phải trông thấy tận mắt để sau này không trách bốn hiệu làm ăn dối trá được!

Yên Thanh cau mày :

- Đợi bao lâu.

Chủ hiệu đáp :

- Không lâu lắm đâu! Hiệu nhánh cách đây một con đường thôi!

Yên Thanh không làm sao hơn đành theo chủ hiệu vào phòng trong.

Chợt chàng bảo :

- Xem chừng phía sau lưng có ai dòm ngó không.

Chủ hiệu đáp :

- Yên trí! Đã có kẻ xem chừng hộ rồi!

Yến Thanh trầm giọng :

- Cứ ra đó xem đi, ta muốn biết hiện tại mình có bị theo dõi hay không.

Chủ hiệu vừa ra, một lão nhân tiến vào.

Yến Thanh giật mình kêu lên :

- Sử lão tiền bối! Tiền bối đến đây.

Sử Kiếm Như mỉm cười :

- Hiệu buôn của lão phu mà!

Yến Thanh a lên một tiếng.

Sử Kiếm Như tiếp :

- Lão đệ đến đây là ai ai cũng hiểu sự việc như thế nào rồi. Che giấu hành tung được như vậy là khéo lắm đó. Ba chiêu kiếm Đạt Ba làm lão phu mơ hồ hết sức dù lão phu biết Trần Tam Bạch không có truyền nhân. Lão đệ giết Đào Hoàng lão phu cố hết sức che chở bởi cho rằng lão đệ là người cùng phe. Nhưng lão đệ cự tuyệt không vào Thiên Ma giáo làm lão phu lo sợ rồi lên, cứ tưởng là mình lầm lẫn. Lão phu định hỏi Cửu Lão hội trong một ngày gần đây!

Yến Thanh đáp :

- Sáu lần trước vì gia nhập Thiên Ma giáo mà sáu người bỏ mạng. Lần này tiểu diệt thay đổi phương pháp không đánh thẳng vào mặt địch mà do phía hông đánh vào.

Sử Kiếm Như cau mày :

- Trong hội không cho ai biết gì cả làm lão phu muốn điên cái đầu!

Yến Thanh tiếp :

- Tại tiểu diệt muốn như vậy đó lão tiền bối! Tiểu diệt phát hiện ra Mã Bách Bình và Kim Tử Yến đều có ý phản Thiên Ma giáo. Nếu tiểu diệt gia nhập thì mười phần chắc chín là họ sẽ tìm cách làm khó dễ! Do đó tiểu diệt đứng ngoài vòng rồi từ hông mà đánh vào.

Sử Kiếm Như thốt :

- Về Mã Cảnh Long thì khó biết như thế nào lắm! Chuyến đi Hàng Châu vừa qua thật là một chuyến lăm việc!

Rồi lão hỏi :

- Việc gì phát sanh ở Hàng Châu.

Yến Thanh với giọng xúc động :

- Kỳ Tử Bình và Vu Tuân đều chết! Chết vì Xuyên Tâm tiêu.

Sử Kiếm Như kinh hãi :

- Hai người đó chết rồi. Họ đâu có đáng tội chết. Nhất là Kỳ Tử Bình đã lập được rất nhiều công lao cho Thiên Ma giáo kia mà! Còn Vu Tuân là một tên dọ thám đắc lực cho Tổng đàn...

Yến Thanh cười khổ :

- Không! Vu Tuân là người của mình đấy!

Sử Kiếm Như giật mình :

- Người của mình. Tiểu tử đó đóng kịch khéo lạ!

Yến Thanh tiếp :

- Kỳ Tử Bình chết là phải, chết vì y quá lộ liễu hành động nên đối phương phải giết y để diệt khẩu! Còn Vu Tuân thì quả thật chết oan! Hắn chẳng phát hiện được cái gì rõ rệt... Hắn chỉ lưu lại Hồng Diệp trang vô tình thấy được cái điều không nên thấy. Đúng hơn thấy cái người không nên thấy!

Sử Kiếm Như hỏi :

- Ai.

Yến Thanh đáp :

- Hiện tại tiểu diệt chưa dám xác định. Chờ người ngoài cửa vào cho biết ra sao rồi mới có thể nói.

Vừa lúc đó người ngoài cửa bước vào thốt :

- Có Trần lão tam ở xẻo cửa chúng ta đến đây hỏi Yến đại hiệp mua cái chi.

Yến Thanh hỏi :

- Xẻo cửa hiệu này là nhà họ Mạt.

Chủ hiệu buôn gặt đầu.

Yến Thanh gặt gù :

- Vậy là không lầm rồi! Thảo nào mà họ chẳng muốn giết Vụ Tuấn. Mạt Từ đến Hồng Diệp trang không tưởng là Vụ Tuấn lưu lại đó với tiểu diệt. Tự nhiên Mạt Từ giết Vụ Tuấn vì không muốn Vụ Tuấn ở đó!

Sử Kiếm Như kinh hãi :

- Mạt Từ. Em Mạt Tạng tại huynh đệ tiêu cục.

Yến Thanh gặt đầu :

- Phải! Ngoài hấn ra không còn ai vào Hồng Diệp trang cả!

Sử Kiếm Như cau mày :

- Anh em họ Mạt là Thiên Ma lệnh chủ.

Yến Thanh chỉnh sắc mặt :

- Chắc như vậy rồi! Dù không là Thiên Ma lệnh chủ thì cũng là người tâm phúc của Lệnh chủ.

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Hai gã đó tầm thường quá! Không thể là Lệnh chủ được. Mà cũng chẳng phải là người tâm phúc. Có ai dùng làm tâm phúc những kẻ bất tài vô dụng như thế!

Yến Thanh thờ dài :

- Sử tiến bối biết rõ anh em họ chẳng.

Sử Kiếm Như đáp :

- Chúng là con của Mạt Thiên Trì. Mạt Thiên Trì có cái hiệu là Thiên Địa Tiên bất quá chỉ là một tiểu sư hạng nhì. Anh em họ Mạt tuy xưng là Thần Tiên song kiệt, kể về tiên pháp thì chúng cũng khá lắm. Tiêu cục của chúng trước kia thân phụ chúng đặt là Mạt thị tiêu cục. Vì có mấy việc xảy ra sao đó nên Mạt Thiên Trì phá sản, anh em Mạt Tạng tiếp nối cơ nghiệp đổi tên là Huỳnh Đệ tiêu cục.

Yến Thanh gặt đầu :

- Vì cái chỗ sa sút đó mà sống kham khổ an phận nên chẳng ai chú ý đến họ. Tiên bối biết chân công phu của họ như thế nào chẳng?

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Ngoài tiên pháp của chúng lão phu chẳng biết gì khác. Tuy vậy chúng ít khi sử dụng rồi, bởi vì sau Mã đại ca thì Mã Bách Bình tiếp nối Kim Tiên và Ngân Tiên nổi tiếng trên giang hồ. Còn tiên nào của ai nữa mà dám xưng thần xưng thánh! Từ ngày có Mã Bách Bình họ Mạt không dùng rồi nữa.

Chủ hiệu chen vào :

- Cả ngôi nhà thờ họ Mạt cũng đem cho thuê thì còn dám cao mặt nhìn ai nữa!

Yến Thanh hỏi :

- Bọn nào thuê nhà của họ.

Chủ hiệu đáp :

- Chẳng như là thượng khách thời thường xuất ngoại, có sinh ý ở phương xa nên họ để gia quyến tại Kim Lăng thỉnh thoảng trở về thăm viếng.

Yến Thanh hỏi :

- Lai lịch.

Chủ hiệu lắc đầu :

- Có ai dư công tìm hiểu lai lịch hạng con buôn!

Yến Thanh trách :

- Sứ lão tiền bối sơ xuất quá đấy! Tiểu đệ chỉ với một chuyến đi Hàng Châu vừa rồi mà phát hiện ra sự tình. Toàn là những sự bất tầm thường cả! Rồi về đây lại phát hiện thêm nhiều điều lạ! Trong nhà họ Mạt có cả nam lẫn nữ phòng độ hơn hai mươi gia đình nhưng tuyệt nhiên chẳng có một đứa con nít nào. Đương nhiên chẳng phải mỗi gia đình đều phải có trẻ nít song trong hơn hai mươi gia đình làm gì lại chẳng có một đứa tiểu nhi. Có phải là lạ lùng chẳng.

Sứ Kiếm Như và chủ hiệu giật mình.

Sứ Kiếm Như kêu lên :

- Đúng rồi! Lạ lùng thật!

Lão quay qua chủ hiệu trách :

- Vậy mà người chẳng lưu ý! Không lưu ý thì còn phát hiện được cái quái gì nữa!

Chủ hiệu lộ vẻ khổ sở :

- Đại bá xét cho! Bọn đó chẳng một ai biết võ công!

Sứ Kiếm Như hừ một tiếng :

- Chúng có võ công người cũng không biết được! Phàm những người chân chánh cao thủ không ai biểu hiện công phu lộ liễu. Cứ lấy Yến lão đệ đây làm một ví dụ, nếu Yến lão đệ mặc y phục thường người có nhận ra là một bậc đại hiệp chẳng. Còn như người đó, có ai biết được người từng tập luyện võ công hơn mười sáu năm trời chẳng.

Yến Thanh chớp mắt :

- Thì ra vị huynh đài này là nội đệ của Sứ tiền bối!

Sứ Kiếm Như thốt :

- Hắn tên là Sứ Quang Siêu! Con trai của người em thứ ba lão phu. Năm nay hắn được hai mươi bốn tuổi rồi, nó luyện kiếm pháp đạt được tám phần mười hóa hầu của lão phu.

Yến Thanh tán :

- Đạt được mức đó chẳng phải dễ đâu. Nhất là thời gian kỷ lục mười sáu năm! Sứ huynh đệ quả thật có phẩm chất đặc biệt đó.

Sứ Kiếm Như tiếp :

- Thấy hắn thông minh lão phu bắt hắn đến đây vừa để chiếu cố cửa hiệu vừa lưu ý đến hành động của Thiên Ma giáo. Ngờ đâu hắn u mê cực độ, có mắt không trông, vẫn đề ở ngay trước cửa mà hắn chẳng thấy chi hết.

Yến Thanh mỉm cười :

- Điều đó chẳng đáng trách tiền bối ạ. Chẳng qua Sứ huynh đệ chưa sống kiếp giang hồ thì làm sao có kinh nghiệm giang hồ. Mà bọn kia thì đương nhiên là những tay lão luyện rồi. Bọn chúng giữ bí mật thì Sứ huynh đệ trong nhất thời làm sao khám phá được.

Rồi chàng hỏi :

- Ở đây tiền bối có được bao nhiêu người sai sử.

Sử Kiếm Như đáp :

- Sáu tên! Toàn là bọn non nớt, tiểu đồ như Sử Quang Siêu.

Yến Thanh lắc đầu :

- Vậy là không dùng được. Nếu họ sơ xuất thì có ảnh hưởng tai hại đến tiền bối làm cho tiền bối không hoạt động dễ dàng trong Thiên Ma giáo như trước. Mục đích của chúng ta là ai lo phần hành nấy, nhưng trong trường hợp này tiểu đệ bất buộc phải tìm một số viện thủ bởi tiểu đệ phát hiện ra người trong nhà họ Mạt rất đông, một mình tiểu đệ vô phương đối phó!

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Không có gì đáng ngại cả! Bọn tiểu đồ tuy non nớt song có thể dùng chúng được. Còn như ảnh hưởng tai hại cho lão phu thì lão đệ cứ yên trí vì không ai biết cửa hiệu này do lão phu dựng lên và đứng khai thác cả. Nếu cần bảo ban gì thì lão phu đến hiệu trà bên cạnh đặt giải khát rồi chờ dịp ung dung sang đây nói vài câu với Sử Quang Siêu. Vừa rồi lão phu do cửa hậu hiệu trà sang đây chẳng ai trông thấy cả. Nếu lão đệ cần dùng chúng thì cứ bảo cho chúng biết, tùy thời tùy lúc do lão đệ quyết định! Tài nghệ của chúng suýt soát với Vu Tuấn đó!

Yến Thanh trầm ngâm một lúc :

- Ngôi nhà của họ Mạt nếu không phải là cơ sở của Thiên Ma lệnh chủ thì cũng là Tổng đàn của Thiên Ma giáo, như vậy bọn đó toàn là cao thủ. Sự người của Sử lão tiền bối không đủ dùng đâu.

Sử Kiếm Như cau mày :

- Như vậy thì làm sao. Lão phu khả dĩ tin nhiệm Trần Lượng và Cừu Mai Phong, chỉ có hai người đó thôi. Tuy họ không là người của Cừu Lão hội song họ rất bất mãn Thiên Ma giáo. Có thể nhờ họ tiếp sức. Còn kẻ khác thì thôi đi, đừng hòng kêu gọi đến họ cho thêm phiền phức.

Yến Thanh bàn :

- Tiền bối tìm cách lôi cuốn Đinh Hoàng và Tiết Y thử xem! Hai người đó nghe Vu Tuấn chết về Xuyên Tâm tiêu hẳn là phải phần uất vô cùng và sẵn sàng tiếp trợ chúng ta!

Sử Kiếm Như toan hỏi song lại thôi.

Yến Thanh biết là lão vấp phải quy củ của Cừu Lão hội nên không thể hỏi han nhiều.

Chàng tiếp :

- Vu Tuấn là người do Tiết Y dẫn đến thì thân phận của lão như thế nào chúng ta khỏi cần tìm hiểu cũng biết như thế nào rồi. Còn Đinh Hoàng thì chúng ta chưa dám xác định lão ra sao! Nhưng lão được ở chỗ là tánh tình bộc trực, không bao giờ dùng thủ đoạn. Tiểu đệ đoán lão không phải là người tâm phúc của Thiên Ma giáo, mình có thể thuyết phục lão tiền bối ạ.

Sử Kiếm Như thốt :

- Hay là mình thông tri với Mã Cảnh Long.

Yến Thanh khoát tay la :

- Ngần vạn lần không nên! Liễu Hạo Sanh cho biết con người đó đáng nghi nhất! Kỳ Tử Bình chết tám phần mười là do lão hạ thủ!

Nhưng rồi chàng biết mình nói quá đáng.

Bởi Liễu Hạo Sanh cũng đáng nghi ngờ như thường, chàng làm sao tin lời của y được mà chuyển mục tiêu sang Mã Cảnh Long.

Chàng tiếp :

- Thông tri với lão cũng được. Nhân dịp này mình gan lặc giữa lão và Liễu Hạo Sanh để loại bớt một người thu hẹp phạm vi do thám. Tuy nhiên chỉ sợ thân phận của Sử lão tiền bối nhân việc này mà bị bại lộ...

Sử Kiếm Như cương quyết :

- Nhiều người đã chết trong công cuộc khám phá Thiên Ma giáo trừ hại cho đời thì lão phu sao lại không thể hy sinh như họ. Hà huống ở tại Kim Lăng từ nhiều năm qua tuy Cừu Lão hội có ủy thác cho một vài nhiệm vụ song lão phu nào có thu hoạch được gì hữu ích cho hội đâu. Nếu dịp này chết để đem lại một vài tiện ích cho Cừu Lão hội thì lão phu khăng khái hy sinh đó.

Yến Thanh gật đầu :

- Lần này thế nào chúng ta cũng thu hoạch nhiều tiện ích lắm đó lão tiền bối. Dù không trực tiếp đụng chạm với Thiên Ma lệnh chủ ít nhất chúng ta cũng

trừ diệt được một phần vây cánh đắc lực của y. Thịnh thế của y sẽ giảm sút dần dần...

Sử Kiếm Như hỏi :

- Lão đệ quan sát kỹ bọn người trong ngôi nhà đó.

Yến Thanh gật đầu :

- Tay nào cũng có võ công cực cao và tất cả là khách giang hồ lão luyện. Khi họ thấy tiểu đệ diệt vào người nào cũng bắt kiếm quyết, do thói quen phản ứng chứ lúc đó họ không cầm kiếm. Như vậy đủ biết họ thường chiến đấu mà người thường chiến đấu thì đâu phải hạng con buôn. Cao thủ giang hồ thì có lý do gì thuê nhà ở chung một chỗ quá đông như vậy. Mà lại thuê dài hạn. Thương buôn gì mà đến nữ nhân cũng có võ công cao. Hẳn họ phải thuộc một tổ chức nào đó. Giang hồ không có nhiều tổ chức, ngoài Cửu Lão hội ra chỉ còn Thiên Ma giáo mà thôi.

Sử Kiếm Như mỉm cười :

- Có thói quen bắt kiếm quyết là chưa được trầm ổn tâm khí, công lực tu vi không được dày lắm. Phàm người cao siêu thì chẳng hề động tịnh thần sắc, thần thái bình tịnh như mặt nước ao.

Yến Thanh cãi :

- Không phải họ kém tu vi mà là kém kinh nghiệm giang hồ đó. Vì một lý do gì Thiên Ma lệnh chủ không cho họ thường xuyên có mặt trên giang hồ nên họ không có dịp tiếp xúc với cao thủ trong thiên hạ do vậy kém kinh nghiệm rõ ràng, chưa động thủ mà họ đã hờm hờm rồi!

Bổng chàng hỏi :

- Vợ của Mạt Tạng là con người như thế nào.

Sử Quang Siêu nói :

- Tiểu đệ không được rõ. Nàng ấy có đến đây mua mấy món hàng, nói chuyện năm ba câu với tiểu đệ rồi đi. Mường tượng nàng không biết võ công.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chỉ sợ huynh đệ nhận xét lầm.

Chàng hỏi tiếp :

- Còn cái mụ họ Phí theo vợ Mạt Tạng từ ngày vu quy, mụ ấy ra sao.

Sử Quang Siêu lắc đầu :

- Về mụ ấy thì tiểu đệ mù tịt. Chẳng hề thấy qua lần nào và cũng chẳng hề nghe ai nói đến!

Yến Thanh tiếp :

- Mụ ấy vào tuổi trên dưới bảy mươi, có nội lực rất thâm hậu, lúc mụ đóng cửa kinh phong phát xuất bức người nhưng lại không có tiếng động, điều này chứng tỏ mụ phát hay thu nội kinh tùy tâm, khỏi phải vận dụng lực như tay thường. Sự xuất hiện của mụ làm cho tại hạ thêm nghi ngờ anh em họ Mạt đó Sử huynh đệ à! Vì thuộc lớp hậu sinh tại hạ không hiểu nhiều về những vị cao niên trưởng bối thành danh từ mấy mươi năm qua. Chắc Sử lão tiền bối có thể đoán mụ ấy là ai.

Sử Kiếm Như đáp :

- Những kẻ thành danh trong Thiên Ma giáo đều được an trí tại các Phân đàn để làm một lực lượng ngoại phòng. Còn những người ở tại Tổng đàn đều thuộc hạng ẩn tích mai danh nên ít ai biết đến.

Yến Thanh tiếp :

- Nhất định mụ ấy phải là tay hữu danh cho nên mụ không dám chường mặt sợ người ta nhận biết. Anh em họ Mạt ở đây lâu lắm rồi, còn cửa hiệu này Sử lão tiền bối khai trương từ lúc nào.

Sử Kiếm Như đáp :

- Được sáu năm rồi. Khi Cửu Lão hội quyết định thành lập tổ chức bí mật chống đối Thiên Ma giáo thì lão phu gọi bọn Sử Quang Siêu đến đây mở cửa hiệu này để tiện bề liên lạc với Cửu Lão hội.

Yến Thanh gật đầu :

- Phải rồi! ít nhất cũng từ sáu năm nay mụ không hề ra khỏi nhà chỉ vì sợ người ta nhận diện! Điều đó chứng minh ngày trước mụ ta cũng là một tay oanh

liệt, từng gây chấn động trên giang hồ.

Sử Kiếm Như trầm ngâm một lúc :

- Nữ nhân thành danh trên giang hồ tính ra chẳng có bao nhiêu mà thuộc cỡ tuổi trên dưới bảy mươi lại càng ít. Trong cái số ít ỏi đó lại không có họ Phí.

Sử Quang Siêu chen lời :

- Sao lại không có đại bá! Hai mươi năm trước Phí Căn ngoại hiệu Phí Thiên Dạ Xoa đã từng tung hoành khắp bốn phương. Nếu bà ấy còn sống đến ngày nay thì tuổi bà ta cũng suýt soát bảy mươi!

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Nhưng Phí Thiên Dạ Xoa Phí Căn đã chết rồi. Bà ấy chết nơi tay Trang chủ Bách Kiếm sơn trang tại Hoa Sơn. Trang chủ là đệ nhất thế gia tại Hoa Sơn họ Hoa tên Hạc Hiên, ngoại hiệu Kiếm Thần.

Yến Thanh trầm giọng :

- Ngày trước Hoa lão hiệp đánh bà ấy rơi xuống hố Thiên Nguyệt nhưng chắc gì bà ta đã chết. Nơi lòng hố có một ngọn suối, lúc đó không có ai xuống hố kiếm điểm xem có thi hài của bà ta hay không. Người ta cứ đề quyết một cách tắc trách là bà ta đã chết rồi.

Sử Kiếm Như hỏi :

- Sao lão đệ biết việc đó.

Yến Thanh đáp :

- Tiểu đệ nghe người trong Cừu Lão hội thuật lại đoạn cổ sự đó. Vì tiếp nhận mạng lệnh tra cứu Thiên Ma giáo nên tiểu đệ cần phải hiểu biết qua về các nhân vật thành danh ngày trước.

Sử Kiếm Như thốt :

- Giả như lúc đó Phí Thiên Dạ Xoa chưa chết thì có thể mụ Phí ngày nay là bà ấy lắm! Yêu phụ họ Phí luyện được kiếm pháp đến mức thượng thừa trừ Kiếm Thần Hoa Hạc ra thì hiện nay trên giang hồ không ai là địch thủ của mụ. Tiếc thay Hoa lão hiệp đã quy tiên mà hai con trai thì vì việc nhỏ mọn lại sanh xung đột với nhau, người lớn là Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình vì hiểu lầm gây thương tổn cho người em, nhân việc đó mà bỏ nhà đi mất tích. Họ Hoa từ đó cảm như diệt tộc. Bây giờ nếu Phí Thiên Dạ Xoa xuất hiện thì trên đời này còn ai chế phục nổi bà ta nữa.

Yến Thanh kích động vô cùng song cố trấn định tâm thần điềm nhiên đáp :

- Chưa hẳn vậy đâu tiên bối! Tiểu đệ muốn thử xem cho biết!

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Lão đệ đừng khinh thường mụ ấy! Linh sư xuất thân từ môn phái nào lão phu không hiểu rõ lắm chứ còn Phí Thiên Dạ Xoa thì có kiếm pháp Náo Hải gồm mười tám chiêu, cực kỳ lợi hại. Trong thiên hạ chỉ có kiếm pháp Kinh Thiên của họ Hoa là khắc chế được mà thôi! Họ Hoa đã tuyệt tộc rồi thì mụ ta cảm như vô địch!

Yến Thanh mỉm cười :

- Họ Hoa tại Hoa Sơn là một trong số người phát khởi Cừu Lão hội. Tuy toàn gia gặp biến cố song kiếm pháp vẫn còn lưu truyền, một vài người người nhớ ít nhiều về kiếm pháp đó. Tiểu đệ có dịp học qua tuy không tin tưởng lắm song cũng biết đại khái những điểm tuyệt diệu biến hóa. Nếu lão phụ đó là Phí Thiên Dạ Xoa thì tiểu đệ tin chắc mình có thể chế phục được!

Sử Kiếm Như trầm ngâm một chút đoạn thốt :

- Nếu lão đệ học được kiếm pháp họ Hoa thì có thể thử tài với mụ ấy!

Yến Thanh tiếp :

- Dù không không thủ thắng cũng cứ đánh với mụ một phen bởi đâu phải dễ dàng phăng được một manh mối, nên gấp là phải chụp ngay bỏ qua sao được. Vừa rồi tiểu đệ vào đó đối phương tất đã bắt đầu chú ý đến tiểu đệ cho nên mới phải người theo dõi dò thám hành động của tiểu đệ. Nếu chúng ta dần dà có thể chúng di chuyển toàn bộ cơ cấu đến địa phương khác.

Sử Kiếm Như gật đầu :

- Lão đệ đã có chương trình hoạt động chưa.

Yến Thanh ngưng trọng thần sắc :

- Theo tiểu diệt thì nên như thế này. Trước tiên tiểu diệt trở lại đó điều tra một lượt nữa, một mình tiểu diệt vào thôi. Ở bên ngoài tiền bối cho các viện thủ biết, nếu trong một giờ tiêu diệt không trở ra thì tiền bối huy động toàn bộ lực lượng xông vào vì chúng ta gặp đúng sào huyệt của Thiên Ma giáo rồi đó.

Sử Kiếm Như cau mày :

- Vào một mình thì đơn độc yếu kém quá...

Yến Thanh lắc đầu :

- Không đáng ngại đâu tiền bối vì thân phận của tiểu diệt chưa bại lộ mà! Và lại tiểu diệt có thể mượn việc Liễu Hạo Sanh làm lý do cho cuộc tiếp cận với chúng, chắc là không có gì nguy hiểm đâu.

Quay qua Sử Quang Siêu chàng tiếp :

- Về phần Sử huynh đệ thì sau khi tại hạ vào nhà rồi thì Sử huynh đệ gia tăng việc giám thị. Giả như có người từ trong đó đi ra thì Sử huynh đệ đừng hấp tấp hành động chỉ âm thầm bám sát xem người đó đi liên lạc với ai.

Sử Quang Siêu đáp :

- Yến đại hiệp yên trí, bọn tiểu đệ hiểu và sẽ hành động như đại hiệp chỉ bảo.

Yến Thanh dặn dò đợt nữa rồi ra khỏi cửa trở lại nhà họ Mạt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đã thấy dấu giày

Gần đến nhà họ Mạt Yến Thanh thấy Mạt Tạng cỡi ngựa từ xa chạy tới về gấp rút.

Song phương gặp nhau Mạt Tạng nhảy xuống ngựa liền.

Yến Thanh vội hỏi :

- Mạt nhị huynh về đến chưa.

Mạt Tạng lắc đầu :

- Chưa!

Đi gấp vậy mà Mạt Tạng vẫn tinh táo như thường, không có vẻ gì là mệt nhọc, chỉ có con ngựa là thở hồng hộc mồ hôi ướt đẫm mình.

Phải là con người có công phu thâm diệu mới bảo dưỡng được thần sắc bình thản như vậy.

Thế ra từ lâu chàng đánh giá họ Mạt quá thấp.

Và cả Liễu Hạo Sanh, Mã Bách Bình, Vuơ Tuấn lẫn Sử Kiếm Như cũng xem thường anh em họ Mạt.

Anh đã vậy thì em đâu quá kém.

Cả hai đã đạt đến mức thượng thừa là cái chắc. Tài nghệ của họ ít ra cũng ngang ngửa với Thập kiệt.

Y hỏi lại :

- Chẳng lẽ có chuyện chẳng lành xảy ra trong chuyến đi Hàng Châu.

Yến Thanh không đáp hỏi luôn :

- Mạt huynh có gặp người trong Long Võ tiêu cục chưa.

Mạt Tạng kinh ngạc :

- Tại hạ suy tính thời gian cho rằng tổng tiêu đầu không thể nào về sớm được! Trong khi chờ đợi có người mời đến hồ Mạt Sầu uống rượu tại hạ đi liền. Nghe Tổng tiêu đầu trở về và cần gấp gấp tại hạ nên bỏ bạn tại đó lật đật chạy về đây. Làm gì có việc gặp người của Long Võ tiêu cục. Chẳng hay có chuyện chi xảy ra.

Yến Thanh tự hỏi trong tiêu cục có cuộc sinh ý quan trọng và đầy nguy hiểm như vậy tại sao y có tâm tình đi uống rượu như người vô sự nhàn hạ được. Y là tiêu cục trưởng kia mà!

Tuy nhiên việc y đến hồ Mạt Sầu không phải là giả. Chân ngựa còn vấy bụi đất đỏ rõ ràng. Quanh hồ Mạt Sầu là vùng đất đỏ.

Bằng hữu nào mời đi uống rượu. Hay là y đến hồ Mạt Sầu có mục đích khác hơn là thủ ứng với bạn bè.

Chàng phải dò thám quanh vùng đó mới được.

Chàng đáp :

- Về chuyện bảo tiêu thì chẳng có vấn đề gì, mọi việc đều diễn tiến thuận lợi, dù tại hạ phải trải qua vô cùng nguy hiểm!

Chàng tóm lược sự tình quanh chiếc mào của vương tộc Hồi Cương và cho biết nhờ có Long Võ tiêu cục trợ giúp nên mới thành công.

Mạt Tạng a lên một tiếng :

- Mà việc gì xảy ra làm cho Tổng tiêu đầu lo lắng cần gấp tại hạ gấp.

Y làm ra vẻ nóng nảy muốn biết việc gì như người chưa biết gì.

Nhưng Yến Thanh thừa kinh nghiệm để thức ngộ là y vô vĩnh, thực ra y đã hiểu rồi.

Thức ngộ điều đó Yến Thanh giữ được bình tĩnh thản nhiên thốt :

- Việc dài dòng lắm, tuy nhiên điểm quan trọng là Mạt nhị huynh chưa trở về đây. Nhị huynh rời Hồng Diệp trang sớm hơn tại hạ đáng lẽ phải có mặt tại Kim Lăng rồi mới phải!

Mạt Tạng đáp :

- Có thể xá đệ gặp việc chi đó dọc đường làm chậm trễ thời gian...

Yến Thanh trầm giọng :

- Sự chậm trễ thời gian đó có thể mang đến cái họa diệt môn cho Mạt huynh đấy!

Mạt Tạng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Yến Thanh tiếp :

- Vào nhà đi Mạt huynh! Minh sẽ nói chuyện sau!

Mạt Tạng lộ vẻ khó khăn :

- Minh nên trở về tiêu cục nói chuyện là hơn Tổng tiêu đầu ạ! Tiện nội không phải là người trong giới giang hồ, không biết võ công, kém can đảm nên chỉ sợ nghe chuyện rồi lại khiếp xiu đấy!

Yến Thanh lắc đầu :

- Không được! Làm sao cũng phải vào nhà! Quý xá hiện giờ cầm như bị nguy cơ mai phục bốn phía, tùy thời khác phát động rất hải hùng. Tại hạ về đến Kim Lăng là chạy lại đây ngay, ở đây chờ Mạt huynh cả hôm đó, chẳng dám rời đi nửa bước! Bởi tại hạ lo sợ người của Liễu Hạo Sanh kéo đến gấp sanh sự!

Mạt Tạng trở mặt :

- Liễu Hạo Sanh. Việc gì mà y lại tiến đến tại hạ chứ.

Yến Thanh giục :

- Vào nhà rồi hãy nói chuyện!

Mạt Tạng còn dây dưa chưa chịu vào ngay.

Yến Thanh nắm tay y tiếp :

- Hồng Diệp trang phát hỏa, Vu Tuân chết tại đó. Liễu Hạo Sanh đề quyết là Mạt nhị huynh gây nên có sự nên đã phát động các huynh đệ của y định đối phó với Mạt huynh đó!

Mạt Tạng không còn thoái thác được nữa đành bước theo Yến Thanh, vừa đi vừa hỏi :

- Có... có thể như vậy sao.

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ cho rằng không phải nhưng Liễu Hạo Sanh nắm được chứng cứ sao đó. Tại hạ nói với y, xin về Kim Lăng trước để điều tra hư thực, nghe hay không là quyền của y. Bất quá có mặt tại hạ ở đây thì ít nhất y cũng phải nể nang, dù muốn làm gì cũng không hấp tấp làm, cho nên tại hạ phải lưu lại đây chờ gặp Mạt huynh rồi hãy tính!

Chàng thốt oang oang, đám người thuê nhà đều nghe lọt.

Có mấy người lộ vẻ khản trương, Yến Thanh trông thấy nhưng cứ lờ đi.

Chàng và Mạt Tạng đến cửa tường.

Mạt Tạng gõ cửa có âm hiệu rõ rệt, gõ bốn lần mỗi lần hai tiếng.

Mụ họ Phí mở cửa thấy Yến Thanh cùng đi với Mạt Tạng mụ hết sức kinh dị.

Mạt Tạng lên tiếng trước :

- Phu nhân khỏe chưa Phí đại nương.

Phí đại nương lắc đầu :

- Đại nương tử không được khỏe. Vị khách nhân này mới đây có đến song lão nói không dám tiếp!

Mạt Tạng bảo :

- Vào gọi gấp phu nhân ra tiếp khách. Yến tổng tiêu đầu là khách quý của bọn ta. Còn việc này nữa, Nhị lão gia tại Hàng Châu gây hiểu lầm sao đó nên chỉ sợ đôi phương kéo đến gây sự. Đại nương hãy cho những người thuê ngụ ở phía trước đó tản đi nơi khác để tránh liên lụy.

Phí đại nương đáp ứng quay mình đi liền.

Mạt Tạng đưa Yến Thanh đến khách sảnh.

Gian khách sảnh rất rộng, đồ vật trang trí rất cũ tạo nên cái không khí trầm trầm, khó thở.

Nền sảnh lát thảm lông, nhưng lông đã xep lép. chứng tỏ có nhiều người đứng trên đó, và đứng rất lâu, người đứng hầu như thường xuyên, ngày này qua ngày khác.

Thuộc hạ đứng chờ lịnh.

Và ai ra lịnh.

Gian khách sảnh chỉ có bốn chiếc ghế ngồi, trước mỗi ghế có một chiếc bàn thấp.

Như vậy là có bốn nhân vật ngồi trên những chiếc ghế đó, bốn nhân vật ra lịnh.

Ai? Anh em Mạt Tạng là hai, Phí đại nương là người thứ ba. Còn người thứ tư.

Ngồi xong Yến Thanh thốt :

- Chỉ mong Mạt nhị huynh có những bằng chứng xác đáng trưng ra. Nếu không thì sự tình chưa biết sẽ diễn tiến ra sao mà nói!

Mạt Tạng thờ dài :

- Phải đó! Phải tìm chứng cứ đưa ra cho sự tình kết liễu êm đẹp. Tại hạ nghĩ Mạt Tử có gan bằng trời cũng chẳng dám sinh sự như thế.

Bỗng có âm thanh nữ nhân vang lên :

- Nhị thúc đã làm gì.

Một phụ nhân bước ra, da mặt vàng, dáng yếu đuối. Tác trung niên, dung mạo tầm thường.

Mạt Tạng giới thiệu :

- Tiệp nội đây, tên là Liên Khiết Tâm. Tại hạ từng nói với tiêu đầu là nàng có cái ơn khởi tử hoàn sanh đối với tại hạ.

Liên Khiết Tâm!

Con gái của vị đại hào Liên Thiên Hạc ngoại hiệu Thần Tiêu Truy Hồn, thỉnh danh lừng lẫy tại đất giang nam.

Lúc Yến Thanh còn thơ ấu chàng có theo phụ thân đến Liên bảo chúc thọ cho Liên Thiên Hạc khi họ Liên ăn mừng lục tuần.

Lần đó chàng có thấy mặt Liên Khiết Tâm.

Tại đất Giang Nam cũng như khắp bốn phương trời đất nước có ai chẳng biết Liên Thiên Hạc là một cao thủ thượng đẳng chuyên phóng tiêu với một thủ pháp thần diệu.

Đến năm sáu mươi lăm tuổi Liên Thiên Hạc không bệnh mà chết.

Nếu cần suy gẫm về Xuyên Tâm tiêu thì người ta phải nghĩ đến Liên Thiên Hạc, cũng như Yến Thanh đã nghĩ đến Liễu Hạo Sanh.

Nhưng Liên Thiên Hạc đã ra người thiên cổ! Lão lại chẳng có truyền nhân.

Nghe nói Liên Khiết Tâm không học võ và hai tháng sau khi Liên Thiên Hạc quy tiên, Liên bảo đã phát hỏa trong trường hợp vô cùng kỳ quái, lửa thiêu rụi cả một cơ nghiệp, tàn diệt tất cả số gia nhân không một ai sống sót.

Người ta định chừng là cừu nhân gây ra vụ hỏa hoạn đó nhưng thủy chung không ai biết được hung thủ.

Và cũng chẳng ai nghi ngờ Liên Khiết Tâm còn sống sót sau trận hỏa hoạn đó.

Chẳng những thế người ta cũng chẳng biết tên hay biết mặt bà vì khi phụ thân bà còn sinh tiền bà chẳng hề xuất ngoại rời khỏi phòng khuê một bước.

Bất quá người ta chỉ biết mang máng là Liên Thiên Lạc có một người con gái mà thôi, con duy nhất của lão.

Lúc đó Yến Thanh còn là Hoa Vân Đình và đã được năm tuổi, ăn no rồi ngủ ngay tại tiệc nên người ta đưa chàng vào phòng Liên tiểu thư để nàng chăm sóc cho chàng nghỉ. Tuy tuổi còn nhỏ chàng đã biết đọc rồi, thấy bên chiếc gối có chiếc khăn tay thêu hai chữ Khiết Tâm.

Nhờ thế mà hiện tại chàng mới biết được lai lịch của bà qua lời giới thiệu gọn của Mạt Tạng.

Thiên Ma giáo thành hình và hoạt động từ mấy mươi năm qua nhưng Xuyên Tâm tiêu chỉ bắt đầu gây sóng gió từ mười mấy năm thôi.

Liên Thiên Hạc chết hai mươi lăm năm rồi, năm năm sau cuộc lễ khán hạ lục tuần của lão.

Từ đó đến nay là hai mươi lăm năm đúng.

Hai mươi lăm năm trước Liên Khiết Tâm được mười bảy tuổi, có gương mặt tròn, thân hình tròn, tánh khí ôn hòa.

Bà có đôi mắt đen to, nơi miệng có nốt ruồi duyên, trông bà rất xinh xắn dễ mến.

Có thể Liên Khiết Tâm này là Liên Khiết Tâm của hai mươi lăm năm về trước, tuy bà biến dạng thành một người khác hoàn toàn.

Khác dung mạo và vóc dáng nhưng đôi mắt và nốt ruồi nơi khóe miệng vẫn còn đó.

Nhìn qua Yến Thanh nhận ra ngay.

Nhưng hai điểm đó vẫn chưa đủ để chứng minh hai người xưa và nay là một.

Chàng tự hỏi có phải Liên Khiết Tâm năm xưa chăng.

Chàng lưỡng lự, cho rằng phải mà cũng không dám quả quyết là phải.

Bởi nốt ruồi ngày xưa màu xanh, bây giờ biến đen rồi.

Ngày trước chính mắt Yến Thanh trông thấy rõ ràng bà ta tô đen nốt ruồi xanh đó lúc chàng vào phòng bà ta mà ngủ, khi thức dậy thấy bà ta vừa lấy kính soi mặt vừa tô đen.

Hắn bà ta không thích có nốt ruồi màu xanh.

Thoạt đầu chàng không để ý đến màu sắc của nốt ruồi.

Khi lớn lên chàng có đọc qua sách tướng lại có nghe một người xem tướng số nói cho biết mới hiểu là người có nốt ruồi xanh tuy mặt rất hiền nhưng lòng rất độc ngầm ngầm mà lại còn bất đắc kỳ tử. Gia đình nào có con cái mang thứ nốt ruồi đó thì trước sau gì cũng chuốc lấy cái họa diệt môn.

Sau đó không lâu nghe Liên bảo gặp đại họa, chàng mới tin khoa tướng số.

Nhớ lại chuyện xưa, gặp người này, Yến Thanh không còn nghi ngờ lâu.

Nhất định Liên Khiết Tâm ngày nay là Liên Khiết Tâm ngày trước.

Liên Khiết Tâm thấy chàng rồi thân nhiên ngồi xuống chiếc ghế trung gian.

Bà có cái vẻ chừng chạc, oai vệ. Cái vẻ của một người từng phát lệnh cho thuộc hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một cuộc liên minh

Bà ngồi tại trung ương, ngôi vị chính trong khách sảnh, ngó ngay tới trước.

Khi cần nói với người bên cạnh bà liếc mắt sang phía đó.

Bây giờ bà quay qua phía Yến Thanh cất tiếng :

- Gia tình sa sút mấy năm qua vừa được sung túc mấy hôm sau này là nhờ Yến đại hiệp về hợp tác với chúng tôi. Đáng lẽ tôi phải tìm đến Yến đại hiệp để bái tạ thịnh ân chứ không đợi Yến đại hiệp đến đây hội kiến. Song tôi thường đau yếu, thuốc uống nhiều hơn cơm ăn thành thử khiếm lễ với đại hiệp xin đại hiệp thứ cho!

Toàn thân bà mùi thuốc bốc nồng nặc.

Người mùi thuốc đó Yến Thanh giật mình.

Không phải thứ thuốc thường dùng chữa bệnh mà là một thứ độc dược.

Cũng không phải là loại độc dược hại người.

Đó là một loại độc dược tẩm vào mình có công hiệu phát động tiềm năng nội lực làm cho da thịt cứng rắn. Cái lợi là thế nhưng cái hại còn hơn vì độc dược đó làm cho người yếu thọ và ốm gầy như thọ bệnh.

Người trong võ lâm chê, dần dần bỏ đi không ai dùng đến nữa.

Rất ít người nhận thức được thứ thuốc đó, may ra chỉ còn có một vài vị cao niên trên giang hồ, từng học qua y thuật mới biết được mà thôi.

Nhưng Yến Thanh lại biết.

Và lại chàng có gặp Liên Khiết Tâm ngày trước, so với Liên Khiết Tâm ngày nay chàng thấy ngay sự biến đổi.

Hiện tại chàng đã hiểu phần lớn của sự biến đổi đó, là do công hiệu của loại thuốc độc tẩm mình.

Nhìn qua tư thái, thói quen của Liên Khiết Tâm, Yến Thanh thấy rõ bà là người có quyền trên hết trong ngôi nhà này.

Giả như nơi đây là Tổng đàn của Thiên Ma giáo, nếu bà không là Lệnh chủ thì cũng là tay có thế lực lớn trong tổ chức, thuộc bộ phận trung ương.

Đề độ đảm sự tình Yến Thanh xoay câu chuyện về Mạt Tử.

Chàng thuật lại sự việc từ lúc vào Hồng Diệp trang và cho biết Liễu Hạo Sanh sinh tâm hoài nghi với những chứng cứ như thế nào.

Lúc thuật chàng cố ý nhìn ngay Mặt Tạng chứ không trực tiếp với bà.

Chừng như điều đó làm Liên Khiết Tâm khó chịu lắm.

Nên bà vượt miệng hỏi không để cho Mặt Tạng đối thoại với Yến Thanh.

- Cái gã đó thật là vô lý! Nhị thúc của chúng tôi chỉ đến nhà gã có một lần thôi sao gã lại sinh tâm nghi ngờ, toan trút trách nhiệm lên đầu người ta!

Yến Thanh đáp :

- Khó trách được Liễu Hạo Sanh lắm. Trong Hồng Diệp trang nơi nào cũng có trận đồ, bố trí vừa chu đáo vừa bí mật mà từ nhiều năm qua chỉ có mỗi nhị huynh là ngoại nhân vào lọt trong trang.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Sao nhị thúc là người duy nhất được chứ. Còn Yến đại hiệp. Còn họ Điền. Hai vị không vào trang à.

Yến Thanh gạt đầu :

- Phải! Song trường hợp của tại hạ và họ Điền thì khác. Bọn tại hạ luôn luôn ở bên cạnh Liễu Hạo Sanh nên mọi hành động đều được Liễu Hạo Sanh chứng kiến.

Liên Khiết Tâm thốt :

- Như Yến đại hiệp không bị hiềm nghi là phải. Nhưng gã họ Điền kia ai mà tin gã được. Gã cũng có thể thông tin tức ra ngoài được lắm chứ. Ai bảo đảm là gã không báo đồng lõa hành động.

Yến Thanh lắc đầu :

- Điền Vũ Long là người tin cậy nhất của Liễu Hạo Sanh. Nếu y muốn tiêu diệt Hồng Diệp trang thì đã làm từ lâu đâu cần phải chờ đến ngày hôm nay.

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Không ai có thể nhất định như vậy! Hành động sớm hay muộn là tùy gã, gã có lý do của gã. Chúng ta đâu phải là gã mà hiểu lý do chân chính của gã. Đại hiệp nói vậy chứ còn tôi thì tôi đoán như thế này, sớ dĩ trước đó gã không hạ thủ là vì chỉ có một mình gã biết được đường đi lối bước trong trang, nếu gã hành động là đường nhiên phải bị nghi ngờ thì đại gì gã làm gấp, làm sớm! Gã phải chờ có người thứ hai, thứ ba vào thì lúc đó mới làm cho sự việc phát sinh để những kẻ đến sau gã lãnh đủ trách nhiệm.

Yến Thanh cãi :

- Trận đồ bố trí trong Hồng Diệp trang luôn luôn thay đổi, người am tường phải đích thân hướng dẫn kẻ bên ngoài mới xâm nhập được một cách an toàn, chứ về đồ hình đưa cho kẻ khác hành sự thì thất bại là cái chắc. Hà huống còn có một chứng cứ trong nhiều chứng cứ khiến cho Mặt nhị huynh đáng bị hiềm nghi hơn ai hết!

Liên Khiết Tâm vội hỏi :

- Chứng cứ gì.

Yến Thanh đáp :

- Bên xác của Vu Tuấn có chữ Mặt viết bằng máu.

Mặt Tạng kêu lên :

- Không thể được!

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Tại sao ông cho là không thể.

Mường tượng là Mặt Tạng biết mình nói hớ nên vội chữa :

- Ngụ huynh muốn nói là Mặt lão nhị không hề biết dùng ám khí thì mũi Xuyên Tâm tiêu đó không phải do nhị đệ phóng ra.

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Cạnh thi thể có chữ Mặt bằng máu thì rõ ràng là nạn nhân viết trước khi chết. Tự nhiên người ta phải nghi ngờ!

Mạt Tạng cau mày :

- Biết đâu chẳng có người giá họa cho nhị đệ.

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Ông nên nhớ anh em ông chẳng phải là người danh vọng, lại nghèo xơ nghèo xác thì còn ai lưu ý đến anh em ông mà hòng giá họa.

Mạt Tạng hấp tấp hỏi :

- Vậy Liên muội cho rằng nhị đệ đáng nghi.

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Lúc bình thường tôi không muốn phá hoại tình cảm của anh em ông nhưng bây giờ việc phát sinh rồi thì tôi không thể không nói. Trong mấy năm sau này nhị thúc thay đổi lạ lùng lắm. Thường thường xuất ngoại lắm lúc năm ba hôm chưa về nhà. Hiện tại việc tày trời đã xảy ra như vậy đó, ông liệu cách nào thu xếp thì liệu đi!

Mạt Tạng bối rối :

- Liên muội nghĩ sao.

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Cứ tìm nhị thúc bảo đi mà giải quyết với người ta!

Mạt Tạng lúnh quýnh :

- Ngu huynh biết nhị đệ đâu mà đi tìm

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Biết em không ai bằng anh. Tôi tin ông có cách tìm ra nhị thúc!

Bỗng có người bên cạnh cất tiếng :

- Đại gia cứ đến bến Tàn Hoài dạo chơi thử xem, có thể nhị gia đang sưởi ấm trong lòng một cô nương nào đó.

Liên Khiết Tâm phụ họa :

- Phải đó! Tôi quên nói cho ông biết là mỗi lần trở về đây nhị thúc đều mang cái ve rượu lừ nhừ, quanh mình thì chốc dính phấn trắng, chốc dính son hồng...

Người bên cạnh tiếp nối :

- Nhị gia lớn rồi mà không chịu lập gia thất cứ long nhong ăn chơi mãi! Nhà thì nghèo, có bao nhiêu gian cho thuê hết bấy nhiêu. Sinh hoạt khó khăn, tiền không đủ sống, thừa đâu mà phung phí! Phận tôi là kẻ dưới không dám nói năng gì song cũng thấy buồn vì thấy không hy vọng, nhà mình ngày càng bặt chạt. Bây giờ lại gây ra tai ác, họa thêm thì chịu làm sao thấu! Đại nương từ lại mang bệnh đây mình, thật là khổ chồng thêm khổ!

Chính là Phí đại nương!

Chỉ có mẹ ta mới được dự thính cuộc đàm thoại. Bà vào lúc nào chẳng ai hay biết.

Yến Thanh giật mình khi nghe mẹ chen lời, song lấy ngay bình tĩnh, giữ vẻ thản nhiên.

Chứng kiến tài khinh công của mẹ Yến Thanh càng tin mẹ là Phí Thiên Dạ Xoa ngày trước.

Mạt Tạng lo lắng đến đỏ mồ hôi hột ròn ròn.

Theo khẩu khí của Liên Khiết Tâm thì tựa hồ bà ta định hy sinh Mạt Từ vậy.

Y trầm ngâm một lúc đoạn đáp :

- Ngu huynh không thể làm như vậy. Dù sao Mạt Từ cũng là em ruột.

Yến Thanh thốt :

- Mạt đại huynh! Trong trường hợp này không thể cố đến tình huynh đệ được nữa! Giả như vấn đề phát xuất từ Mạt nhị huynh thì cứ bảo nhị huynh nên tìm đến Liễu Hạo Sanh mà giải quyết. Huống chi y lại giết luôn Vũ Tuấn gây khó khăn cho tại hạ, tại hạ biết làm sao ăn nói với Long Võ tiêu cục đây.

Bởi chính tại hạ hồi mượn Vưu Tuấn ngay nơi Mã Bách Bình!

Liên Khiết Tâm xẵng giọng :

- Ông thấy đó! Cả Yến đại hiệp là người ngoài mà cũng nói thế nữa là huống hồ chúng ta là người trong nhà! Chẳng lẽ ông muốn toàn gia bị tiêu diệt. Em của ông chẳng ra cái quái gì cả. Họ Vưu xuất lực cho tiêu cục của chúng ta mà nhị thúc lại hãm hại người ta để làm cái gì chứ.

Yến Thanh tiếp :

- Liễu Hạo Sanh và Mã Bách Bình vốn không ưa gì nhau song sau cái vụ này họ dám liên kết lại với nhau lắm đó. Mà Vưu Tuấn thì ăn ở rất được lợi, nhiều người và nấy lão nhân trong Cảnh Thái và Long Võ tiêu cục rất mến thương y. Chúng ta cố tránh xâm phạm với họ là hơn Mạt đại huynh ạ!

Liên Khiết Tâm thốt :

- Phiền Yến đại hiệp đi cùng với Mạt lão đại tìm lão nhị bảo y giải quyết thẳng vấn đề với người ta sao đó thì làm chứ đừng để cả gia đình phải chịu liên lụy. Phần chúng tôi dù có ra sao cũng còn được đi nhưng đám thuê phòng kia, họ vô can đâu có thể để họ bị vạ lây, tội nghiệp cho người ta chứ!

Yến Thanh suy nghĩ một lúc :

- Cũng được! Tại hạ có ý kiến này, đại tẩu nghĩ đúng hay không. Những gian phòng đó mình thu hồi lại, đừng cho ai thuê nữa. Hiện tại tiêu cục phát đạt rồi, lợi tức dồi dào...

Liên Khiết Tâm vội chặn lời :

- Yến đại hiệp nói phải đấy. Ngày trước vì gia cảnh sa sút, nhà thì trống rỗng, người thì ít ở không hết phải bỏ hoang như vậy thì phí quá cho nên chúng tôi bắt buộc phải cho thuê, trước có chút đỉnh tiền chi phí trong gia đình, sau đó đỡ phần quanh què. Nhưng gần đây tiêu cục sinh hoạt trở lại mà cái nghề này dễ gây ân oán giang hồ. Tôi sợ khi đắc tội với hào kiệt vô lâm họ sẽ kéo nhau đến đây gây sự làm cho liên lụy đến kẻ vô can. Do đó tôi đã nghĩ đến việc thu hồi mấy gian phòng ấy, bảo đảm người thuê tìm chỗ khác mà ở!

Yến Thanh tán :

- Đại tẩu quá cao kiến. Tại hạ sẽ thông tri lại với Điền Vũ Long bảo y tìm cách ngăn chặn Liễu Hạo Sanh bạo động! Đồng thời chúng ta phải tìm cho được Mạt nhị huynh...

Liên Khiết Tâm gật đầu :

- Bắt được y đại hiệp đưa về đây, tôi sẽ trói y lại giao cho người ta để y tranh biện với người ta, mình không còn lo ngại gì nữa!

Yến Thanh tiếp :

- Thực ra chúng ta không nên bức Mạt nhị huynh quá độ. Gây nên một đại họa như vậy sức lực một người không thể nào làm nổi. Phải có ai tiếp trợ Mạt nhị huynh đó là cái chắc. Chúng ta nên tra cứu kẻ nào chủ sử Mạt nhị huynh.

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Cái đó tôi không cần biết. Khỏi phải tra cứu gì cả. Y làm nên tội thì tự y chịu lấy còn chúng tôi vô can. Miễn sao chúng tôi không bị họa lây là đủ!

Yến Thanh đứng lên hướng qua Mạt Tạng thốt :

- Chúng ta đi Mạt đại huynh! Đại huynh tìm lệnh đệ còn tại hạ tìm Điền Vũ Long. Ngoài ra tại hạ cũng còn cần gặp Mã Bách Bình nữa đấy.

Mạt Tạng không làm chi hơn được, đành phải đứng lên theo.

Yến Thanh tiếp :

- Đại tẩu! Sau khi bọn tại hạ đi rồi đại tẩu nên tìm nơi nào đó mà ẩn náu tạm thời đề phòng Liễu Hạo Sanh. Rất có thể y đến bất ngờ đó.

Liên Khiết Tâm trừng mắt :

- Kim Lăng đâu phải là xứ rừng rú vô pháp luật. Y có ba đầu tám tay cũng chưa chắc là dám tự tác tự tung.

Yến Thanh cười thầm.

Nói chuyện vương pháp với Thiên Ma giáo thì chính mình là người rừng rú mới phải! Chỉ có những người rừng rú mới không hiểu được luật pháp là thừa với bọn khát máu.

Tuy nhiên chàng cũng buông một câu :

- Đại tẩu ơi! Bọn ấy là đồ vong mạng, luật trời chúng còn chẳng ngán thì nói chi đến luật đời. Dù sao thì đại tẩu cũng phải dè dặt.

Phí đại nương chen vào :

- Đại nương tử! Chúng ta là nữ lưu làm sao mà đường đầu được với đám cường đạo hiếu sát. Yến đại hiệp nói phải đó, mình nên ẩn mặt là hơn đại tẩu ạ.

Hướng qua Mạt Tạng mụ tiếp :

- Đại gia! Già và đại nương tử tạm thời qua nhà ông cậu ẩn tránh hai hôm chờ cho sự việc dàn xếp xong sẽ trở về đây.

Mạt Tạng gật đầu, đoạn cùng Yến Thanh bước ra ngoài. Họ không cỡi ngựa nhưng lại dẫn theo.

Cả hai đi ngang cửa hiệu tạp hóa của Sứ Quang Siêu.

Sứ Quang Siêu bước ra gọi :

- Yến gia! Có vị họ Điền muốn gặp!

Yến Thanh cau mày :

- Điền đại gia. Tại hạ không quen biết người đó!

Sứ Quang Siêu tiếp :

- Y nói vừa từ Hàng Châu đến đây.

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Thế là Điền Vũ Long! Mạt huynh chúng ta cũng vào gặp y đi! Nói rõ sự tình cho y biết là không việc gì liên quan đến Mạt huynh. Tại hạ bảo chứng điều đó!

Mạt Tạng do dự.

Yến Thanh trấn an :

- Mạt huynh yên trí. Trốn tránh họ không phải là biện pháp tốt. Thà nói thẳng ra thì có thể Liễu Hạo Sanh còn để cho mình yên bởi họ Liễu cũng là tay biết điều.

Chàng lúi lũi vào Mạt vào cửa hiệu bất chấp y bằng lòng hay không.

Vừa lúc đó có một đại hán chạy đến kêu to :

- Mã đại gia! Phí lão bà có việc gấp cần nói với đại gia! Xin đại gia trở về.

Yến Thanh khoát tay :

- Chúng ta có việc quan trọng cần giải quyết gấp hơn. Người trở về bảo bà ấy chờ một lúc.

Mạt Tạng toan vùng khỏi tay chàng để lui lại nhưng Yến Thanh vận công bắm, bắm ngón tay. Mạt Tạng nhũn người liền, mất hết khí lực!

Đoạn Yến Thanh lúi lũi vào cửa hiệu.

Đại hán đó thấy thế biến sắc mặt, cấp tốc rút lui.

Đưa Mạt Tạng vào tận cửa hậu của cửa hiệu, Yến Thanh phong trụ các huyết đạo của y rồi mới bảo Sứ Quang Siêu :

- Huynh đệ đuổi gấp theo gã đó nói cho gã biết là Mạt đại gia có lời nhắn gởi về nhà là Mạt đại gia không thể ngờ mắt nhìn người em ruột hy sinh một cách oan uổng như vậy. Do đó đại gia quyết tâm không về nhà nữa.

Mạt Tạng tuy bị điểm huyết không cử động được nhưng còn nghe, còn nói được như thường.

Y kêu lên :

- Yến tổng tiêu đầu nói cái chi thế.

Yến Thanh bất chấp, cứ tiếp tục bảo Sứ Quang Siêu :

- Ở đây có nhiều người sẵn sàng chẳng. Phải đề phòng họ đến đánh cướp đấy!

Sử Quang Siêu đáp :

- Đại hiệp yên trí! Điền lão gia và Mã tổng tiêu đầu đã mai phục viện thủ quanh đây rất đông và Liễu trang chủ cũng sắp đến nơi với một lực lượng hùng hậu.

Yến Thanh thốt :

- Cũng còn phải ngăn chặn chúng! Biết đâu chúng không đến đây mà lại triệt thoái. Cần phải có thật nhiều người phân công thành hai toán, một toán nghênh chiến còn một toán chặn đường rút lui của bọn chúng!

Sử Quang Siêu cau mày :

- Nếu phân tán ra thì số người của chúng ta quá ít, sợ không đủ.

Yến Thanh tiếp :

- Chỉ cần bám sát Mạt đại nương và Phí đại nương thôi! Chính huynh đệ làm việc đó nhé! Hai người ấy bản lĩnh cực cao, đừng khinh thường họ mà phải thất bại! Tốt hơn hết Sử huynh đệ hãy xuất phát trước đón chặn tại hồ Mạt Sầu, nhất định là họ phải đi qua con đường đó. Cứ xem họ vào nhà nào rồi trở về đây chứ đừng vọng động!

Sử Quang Siêu đáp ứng đi liền.

Mạt Tạng biến sắc kêu lên :

- Cái gì vậy Yến huynh.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Mạt huynh phải hiểu rành hơn tại hạ chứ, cần gì hỏi!

Chàng lúi luôn Mạt Tạng vào gian mật thất.

Nơi đó có bốn người. Mã Bách Bình, Kim Tử Yến, Sử Kiếm Như và Điền Vũ Long.

Thấy Yến Thanh đưa Mạt Tạng vào Mã Bách Bình hỏi liền :

- Kết quả như thế nào Yến huynh.

Yến Thanh đáp :

- Ngôi nhà của họ Mạt đúng là nơi chứa cộp giấu rỗng nhưng có phải là Tổng đàn của Thiên Ma giáo hay không thì chúng ta còn phải chờ Mạt đại hiệp xác nhận.

Mạt Tạng vội hỏi :

- Yến huynh! Thực sự Yến huynh muốn nói gì.

Yến Thanh cười lạnh :

- Còn giấu diếm nhau làm gì nữa Mạt huynh! Lệnh đệ đã để lộ hành tung rồi nên lệnh phu nhân định hy sinh y. Vừa rồi tại hạ phái Sử huynh đệ đi báo tin đó, chỉ sợ bây giờ tôn phu nhân cũng dám hy sinh luôn cả Mạt huynh nữa đó! Theo chỗ quan sát của tại hạ thì tôn phu nhân đối với Mạt huynh không trọn vẹn mặn nồng tình nghĩa vợ chồng đâu!

Mạt Tạng cúi đầu thều ưỡn.

Lâu lắm y mới hỏi :

- Các vị là người trong Cửu Lão hội.

Sử Kiếm Như đáp :

- Chỉ một một mình lão phu là phải. Mã lão đệ và Kim cô nương là người trong Thiên Ma giáo, còn Điền huynh là bạn sinh tử chi giao của Liễu Hạo Sanh. Bất quá hiện tại tất cả đều đứng trong một trận tuyến, quyết tâm đối phó với Thiên Ma giáo!

Mạt Tạng nhìn Yến Thanh một lúc hỏi :

- Còn Yến đại hiệp. Đại hiệp là đại biểu của Cửu Lão hội phải không.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không! Tại hạ là một lãng tử thích gánh vác việc đời không hề bị ràng buộc bởi một tổ chức nào cả.

Mạt Tạng thở dài :

- Vậy là bọn tại hạ lắm. Bọn tại hạ đình ninh đại hiệp là đại biểu của Cửu Lão hội cũng như sáu thanh niên ngày trước. Do đó bọn tại hạ mới tìm cách tiếp cận đại hiệp để truy cứu vị chủ trì của Cửu Lão hội.

Yến Thanh mỉm cười :

- Các vị lắm to! Tuy nhiên dù không thuộc Cửu Lão hội nhưng tại hạ vẫn là kẻ có nhiệt tâm nhất phản đối Thiên Ma giáo.

Mạt Tạng thốt :

- Kết quả ra sao tại hạ không dám đoán định nhưng so sánh thực lực song phương tại hạ thấy nếu không có Cửu Lão hội chi trì thì các vị khó thành công ngoại trừ các vị có một phép màu nào đó! Các vị chỉ có lựa thừa mấy người...

Sử Kiếm Như thăm dò :

- Lão phu là người do Cửu Lão hội phái đến Kim Lăng để điều hành công tác giao liên với bốn hội. Các hạ yên trí, nếu các hạ chịu cung cấp mọi tin tức cần thiết thì lão phu có thể bảo đảm là các hạ sẽ được an toàn.

Mạt Tạng lắc đầu :

- Tại Kim Lăng Sử lão có bao nhiêu người.

Sử Kiếm Như đáp :

- Nếu cần thì chỉ trong một ngày thôi lão phu có thể điều động toàn bộ chủ lực tập trung về Kim Lăng. Bởi vì bốn hội nhận thấy Thiên Ma lệnh chủ mấy lúc sau này thường xuất hiện quanh vùng phụ cận Kim Lăng cho nên từ từ di chuyển các bộ phận xung kích về đây, chuẩn bị khai trường huyết chiến.

Mạt Tạng sáng mắt lên :

- Một ngày! Chậm lắm! Khi các viện thủ của Sử lão đến thì Thiên Ma giáo đã di tản đi nơi khác hết rồi.

Mã Bách Bình thốt :

- Trước khi chủ lực của Cửu Lão hội tập trung đầy đủ thì đã có toàn lực lượng của hai Phân đàn Kim Lăng và Hàng Châu ứng trực. Thiết tưởng hai lực lượng đã thừa sức ngăn chặn Thiên Ma giáo triệt thoái!

Mạt Tạng cười lạnh :

- Mã lão đệ tự tin thái quá! Người trong Phân đàn Kim Lăng Mã lão đệ không chế hết được chăng. Mã lão đệ đừng quên mình cũng là người của Thiên Ma giáo đó nhé!

Mã Bách Bình đáp :

- Quên sao được điều đó! Trong Phân đàn Kim Lăng cũng có ít nhất một nửa số người tại hạ không tin được. Tuy nhiên những kẻ ấy đã bị chế trụ hết rồi. Ngoài ra còn có số huynh đệ của Liễu Hạo Sanh giúp sức.

Mạt Tạng hỏi :

- Liễu Hạo Sanh liên quan mật thiết với Thiên Ma giáo. Y chịu giúp sức Mã lão đệ sao.

Điền Vũ Long đáp :

- Trước kia không chắc nhưng từ sau ngày Hồng Diệp trang phát hỏa thì y quyết trở cò. Bởi y thấy rõ Thiên Ma giáo muốn không chế y hoàn toàn như một thuộc viên.

Mạt Tạng tiếp :

- Mã lão đệ chế trụ bao nhiêu người trong Phân đàn Kim Lăng song vẫn còn sót một người. Còn người đó là Phân đàn Kim Lăng chưa dám làm phản!

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Mạt huynh muốn nói đến gia phụ.

Mạt Tạng trở mắt :

- Mã lão đệ hiểu.

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Đương nhiên! Gia phụ không giấu diếm việc gì với tại hạ cả! Người là đệ tam hộ pháp tổng giám trong Thiên Ma giáo phụ trách phạm vi hoạt động trọn khu vực Giang Nam, tại hạ thanh trừ số nhân viên bất thuận trong Phân đàn là do sự chỉ danh từng tên một của gia phụ đó. Thành thử cuộc gan lặc không thể có một sơ xuất nhỏ. Hiện tại số nhân viên còn lại trong Phân đàn đều quyết tâm ly khai Thiên Ma giáo.

Mạt Tạng trầm giọng :

- Lệnh tôn không sợ kẻ làm con tin trong tay Thiên Ma giáo bị hãm hại.

Mã Bách Bình lạnh lùng :

- Gia phụ cho biết người có một đứa con gái. Lúc nó còn nhỏ bị Thiên Ma giáo bắt làm con tin để uy hiếp gia phụ, bắt buộc người phải hết lòng phục vụ Thiên Ma giáo. Gia phụ nhân việc đó thống hận Thiên Ma giáo cực độ nên quyết tâm tận diệt các vị cho kỳ được!

Mạt Tạng lộ vẻ kinh dị :

- Vậy là lệnh tôn biết được tung tích của người con gái đó. Lệnh tôn có nhận diện được người con gái đó chăng.

Mã Bách Bình cắn hờn gằn giọng :

- Gia phụ không nhận diện được mãi đến gần đây mới rõ. Gia phụ theo dõi Kỳ Tử Bình đến ngôi nhà trong trang trại cạnh bìa rừng bàng của Liễu Hạo Sanh đúng lúc Thiên Ma lệnh chủ hạ thủ sát hại Kỳ Tử Bình để diệt khẩu. Gia phụ có ý báo động cho Thiên Ma lệnh chủ hoảng kinh do vậy Lệnh chủ phóng Xuyên Tâm tiêu một cách vội vàng thành ra không giết chết ngay được lão Kỳ. Còn chút hơi thở nhờ mũi tiêu lệch đích lão Kỳ sống sót đến phút gia phụ vào. Lão đem điều bí mật về em gái của tại hạ tố cáo với gia phụ và cho biết xá muội hiện giờ ở đâu.

Mạt Tạng hỏi :

- Ở đâu.

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Bên cạnh tại hạ đây, cùng tại hạ đồng chấp chương Phân đàn Kim Lăng!

Kim Tử Yên giật mình :

- Mã tổng tiêu đầu nói tôi.

Mã Bách Bình vô cùng khích động :

- Phải! Chính hiền muội đó! Thực ra gia gia không muốn cho ngu ca nói rõ cho hiền muội biết bởi lão nhân gia tự xét rất thẹn vì thiếu bốn phận đối với hiền muội. Nhưng vì tình ruột thịt ngu ca đâu có thể câm lặng mãi mãi được! Thật là bọn ấy tàn độc, chọn cái nghề hèn hạ bắt hiền muội phải làm!

Kim Tử Yên rung người.

Mã Bách Bình cầm tay nàng tiếp :

- Cũng may ngu ca rất quý trọng hiền muội chứ nếu không thì anh em chúng ta đã phạm tội loạn luân rồi! Mới đây Thiên Ma lệnh chủ còn ra lệnh bắt ngu ca phải sớm kết hôn với hiền muội nữa đây! Ngu huynh không tham luyến nữ sắc lại bận lo việc lớn nên không lưu ý đến cái lệnh tàn nhẫn đó. Nhờ thế chúng ta được tròn vẹn như hiện tại.

Kim Tử Yên sa mình vào lòng Mã Bách Bình khóc nức nở!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sào huyết Thiên Ma

Bao nhiêu người hiện diện kinh hãi trước một phát hiện động trời.

Không ai tưởng nổi Thiên Ma lệnh chủ tàn độc đến độ dụ con người vào tội loạn luân!

Yến Thanh hỏi :

- Thật vậy hả Mạt huynh.

Mạt Tạng gật đầu :

- Đúng vậy! Tại hạ không đủ tư cách dự thỉnh vào những sự cơ mật nhưng có nghe tiện nội đàm thoại với Phí đại nương, hai người có đề cập đến việc đó.

Mã Bách Bình buông Kim Tử Yến ra cao giọng hỏi :

- Thiên Ma lệnh chủ là ai? Tôn phu nhân hay mẹ họ Phí.

Mạt Tạng đáp :

- Cả hai đều phải mà cũng đều không phải. Họ đảm nhận phần việc hóa thân cho Lệnh chủ, họ biết thủ pháp phóng Xuyên Tâm tiêu. Họ chỉ là những hóa thân chứ không phải là Lệnh chủ chân chính.

Mã Bách Bình lại hỏi :

- Thế Lệnh chủ là ai.

Mạt Tạng đáp :

- Nhạc phụ của tại hạ song tại hạ không biết mặt lão nhân gia thành ra chẳng biết được là ai!

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Nghĩa tể mà không biết mặt nhạc phụ kẻ cũng lạ thật!

Mạt Tạng cười khỏ :

- Sự thật là vậy đó Mã lão đệ! Tại hạ chỉ biết tiện nội tên là Liên Khiết Tâm thôi. Y thị là con gái của Thiên Ma lệnh chủ. Từ lúc kết hôn với tiện nội tại hạ không hề nhìn thấy mặt nhạc phụ bởi lúc nào lão nhân gia cũng bao kín mặt.

Mã Bách Bình cau mày :

- Tôn phu nhân không hề cho Mạt huynh biết.

Mạt Tạng thở dài :

- Trước mặt người ngoài tại hạ là chồng nhưng sau lưng thiên hạ thì là nhân viên hạ cấp, tiện nội là thượng tỳ. Nhà họ Mạt là Tổng đàn của Thiên Ma giáo, tại hạ và xá đệ còn kém xa Phí đại nương về địa vị trong giáo hội. Các vị có biết bà ấy là ai chăng?

Sử Kiếm Như đáp :

- Mẹ ấy là Phí Thiên Dạ Xoa Phí Cẩm, năm xưa tại Hoa Sơn bị Hoa lão hiệp Hoa Hạc Hiên đánh rơi xuống hồ Thiên Nguyệt. Không ngờ mẹ ta còn sống và ẩn núp trong Thiên Ma giáo hành tung tác quái!

Mạt Tạng kinh hãi :

- Các vị biết bà ấy là ai rồi thì có thể bắt nguồn từ bà ấy mà phanh lãn manh mối về thân phận của Thiên Ma lệnh chủ. Trừ tiện nội ra chỉ có mỗi mình bà ta biết được mà thôi!

Sử Kiếm Như tiếp :

- Bao nhiêu năm giữ nếp sống âm thầm không hề xuất ngoại chẳng ai còn biết mẹ ấy còn sống. Hôm nay bất chợt Yến lão đệ vào đó trông thấy mẹ về đây tả lại hình dáng nên lão phu mới đoán được là mẹ ta!

Yến Thanh vụt hỏi :

- Mạt huyñh kết hôn bao lâu rồi.

Mạt Tạng đáp :

- Được mười mấy năm rồi! Có lẽ trước kia Thiên Ma lệnh chủ quen biết sao đó với tiên phụ, ngôi nhà thì do Lệnh chủ xuất tiền ra để cho tiên phụ ở. Lúc lâm chung tiên phụ cho anh em tại hạ biết là người đảm trách một chức vụ trong yếu trong Thiên Ma giáo. Người tán dương Thiên Ma lệnh chủ là bậc cái thể anh hùng, lại mong muốn anh em tại hạ theo khuôn phò tá Thiên Ma lệnh chủ lập nên nghiệp lớn. Đồng thời tiên phụ có đề cập đến cuộc đính hôn giữa tại hạ và tiện nội.

Yến Thanh thốt :

- Thế là bắt đầu từ đó anh em Mạt huyñh nhậm chức trong Thiên Ma giáo.

Mạt Tạng gật đầu :

- Phải! Trong Thiên Ma giáo anh em tại hạ nhận lãnh chức vị rất cao, nhờ có tiện nội diu dắt nên anh em tại hạ về mặt võ công tiến bộ phi thường. Tuy nhiên trên giang hồ anh em tại hạ chưa có chút thình danh gì hết, bất quá chỉ là hai gã tiêu sư tầm thường. Bù lại anh em tại hạ nắm quyền sinh sát đối với các nhân vật hữu danh nhất trong võ lâm.

Yến Thanh gật gù :

- Do đó hai vị đâm ra thích phục vụ cho một tổ chức điên loạn đến tàn ác!

Mạt Tạng thở dài :

- Phàm người học võ có ai không muốn mình trở nên người hùng bằng cách này hay cách khác! Lúc mới vào đời võ công kém nên anh em tại hạ chịu sự lấn hiếp của đồng đạo võ lâm thì khi có thể lực rồi tự nhiên phải nghĩ đến việc báo hận! Nếu có dịp tác oai tác phúc thì bọn tại hạ không hề bỏ qua!

Yến Thanh lắc đầu :

- Nhưng Thiên Ma giáo hoạt động như ma, không hề công khai tranh đấu giữa giang hồ thì dù hai vị có thể lực cũng chẳng khác nào mặc áo gấm đi đêm, có ai biết đến đâu! Thì làm gì có thể tạo cho mình một cái danh rền vang như sấm! Chung quy cũng chỉ là một nhóm vô danh!

Mạt Tạng trầm gương mặt :

- Yến đại hiệp nói đúng! Xung hùñg âm thầm mãi cũng chẳng thú vị gì. Anh em tại hạ vô cùng thất vọng. Dù vậy bọn tại hạ vẫn còn nuôi mộng là một ngày nào đó Lệnh chủ quy tiên, lúc đó đại quyền qua tay bọn tại hạ thì bọn tại hạ sẽ quét khỏi cuộc hành trình để giành quyền bá chủ võ lâm!

Yến Thanh cười lạnh :

- Chỉ sợ cái quyền lãnh đạo Thiên Ma giáo không bao giờ vào tay nhị vị!

Mạt Tạng thở dài :

- Tương lai thì chưa biết ra sao nhưng hiện tại thì xá đệ sơ suất tại Hồng Diệp trang nên tiện nội định hy sinh hấn. Điều đó làm cho tại hạ chạnh lòng cho nên tại hạ quyết nói hết những gì mình biết!

Yến Thanh hỏi :

- Thiên Ma giáo chủ ở tại Mạt Sầu hồ.

Mạt Tạng gật đầu :

- Phải! Trong ngôi nhà họ Ngô, một quan viên tại triều đình dựng lên chõ ngày trí sĩ quy điền. Nơi đó là bộ phận trung ương chánh thức của Thiên Ma giáo.

Yến Thanh hỏi :

- Chính lệnh đệ phóng hỏa thiêu hủy Hồng Diệp trang.

Mạt Tạng đáp :

- Phải! Tuy liên minh với Thiên Ma giáo song Liễu Hạo Sanh không hề chấp nhận cho người trong giáo tiến vào trang. Lệnh chủ bất mãn quyết tâm hủy diệt Hồng Diệp trang. Thoạt tiên Lệnh chủ sai Kỳ Tử Bình đến dò thám song lão Kỳ không được Liễu Hạo Sanh tiếp đón. Lệnh chủ xoay qua lợi dụng sự liên quan giữa Liễu Hạo Sanh và Yến đại hiệp, chế tạo ra cuộc tranh giành mối sinh ý quanh chiếc mã ngọc của dân Hồi.

Yến Thanh kinh ngạc :

- Thế ra vụ giành mỗi bảo tiêu là do Thiên Ma giáo cố ý an bày.

Mạt Tạng lắc đầu :

- Không hẳn là vậy! Vụ chiếc mào truyền thống của dân Hồi là có thật. Cả Vương thúc lẫn Thái tử đều có yêu cầu Thiên Ma giáo trợ lực song Lệnh chủ chỉ đáp ứng một bên thôi và đưa đến Kim Lăng chặng cuối đường, sau đó bỏ rơi luôn. Thành thử họ mới kêu gọi Huynh Đệ tiêu cực hộ tống đến Thiên Trúc Sơn đó. Nhờ vậy xá đệ mới có lý do đến Hồng Diệp trang gặp Liễu Hạo Sanh.

Yến Thanh thờ dài :

- Vậy là chính tại hạ hại Liễu Hạo Sanh! Còn lệnh đệ hiện giờ ở đâu.

Mạt Tạng đáp :

- Tại hồ Mạt Sầu. Tại hạ từ vừa nơi đó trở về. Bọn tại hạ thiêu hủy Hồng Diệp trang rồi đỉnh ninh là Liễu Hạo Sanh phải khiếp sợ ngơ đâu y càng phản uất, quyết tâm phản kháng. Lệnh chủ không tiên liệu trường hợp ấy nên mưu đồ không đem lại kết quả mỹ mãn. Tại hạ cảm thấy tình hình khẩn cấp nên đưa Yến đại hiệp vào nhà hội kiến với tiện nội xem y thị có kế hoạch gì đối phó chẳng. Nếu không thì làm gì Yến đại hiệp lọt vào nhà được!

Yến Thanh gật gù :

- Tốt! Điều gì tại hạ muốn biết thì đã biết hết rồi. Bây giờ vấn đề là các vị có quyết tâm tử chiến với lão ma đầu đó hay không!

Mã Bách Bình đáp nhanh :

- Đương nhiên là quyết tâm! Không giết được lão tặc đó tiểu đệ thề chẳng làm người!

Sử Kiếm Như thốt :

- Bây giờ mà muốn đi tìm y thì lão phu thấy hơi muộn. Nếu y không muốn tranh thủ hùng với giang hồ một cách công khai ngay trong lúc này thì nhất định là y bỏ trốn đi nơi khác rồi!

Yến Thanh lắc đầu :

- Có trốn đi lão cũng không tránh khỏi chúng ta! Tiểu đệ xin cùng đi với Mạt huynh đến đó nhất định là cầm chân lão ta được! Bởi vì tiểu đệ đã biết lão là ai, lão có trốn đi cũng chẳng còn chỗ dung thân. Dù không giết được lão ít nhất chúng ta cũng có thể bức lão phải công khai xuất đầu lộ diện. Và như vậy là ai cũng dễ dàng đối phó với lão.

Mã Bách Bình hỏi gấp :

- Y là ai.

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Hiện tại tiểu đệ chưa tiện tuyên bố lai lịch của lão. Hãy chờ tiểu đệ khuyến cáo, nếu lão chịu giải tán Thiên Ma giáo, ngưng mọi hành động ngông cuồng thì tiểu đệ sẽ giấu lai lịch của lão luôn, giúp lão sống yên ổn chuối ngày tàn.

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Chắc gì lão chịu nghe lời khuyến cáo của Yến huynh.

Yến Thanh đáp :

- Nghe hay không là tùy lão! Hiện tại tiểu đệ viết một tờ giấy tố cáo trao cho Sử lão gìn giữ. Tiểu đệ vào ngôi nhà cạnh Mạt Sầu hồ, nếu sau hai giờ mà không trở ra là có cuộc đàm phán quyết liệt ở bên trong rồi đó. Các vị cứ tùy tiện hành động. Ngược lại nếu lão có ý hối cải thì tiểu đệ trở ra lấy tờ giấy tố cáo lại. Bảo tồn vĩnh viễn bí mật về thân thế của lão.

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Con người đó nhúng tay vào máu ngàn vạn lần rồi, không thể dung thứ được Yến huynh!

Yến Thanh chính sắc mặt :

- Mã huynh! Nếu tận diệt Thiên Ma giáo thì chúng ta phải sát hại một số người không nhỏ, như thế là chúng ta cũng nhúng tay vào máu như Lệnh chủ Thiên Ma! Và như thế chúng ta còn trách lão làm sao được! Dù sao chúng ta cũng phải tránh đa sát cho nên việc thù oán riêng tư chúng ta nên bỏ qua một bên!

Mạt Tạng thốt :

- Trong Thiên Ma giáo hiện tại có trên một trăm người mà người nào cũng là tuyệt đỉnh cao thủ. Mã lão đệ thừa hiểu điều đó. Võ công của Mã lão đệ rất cao nhưng trong Thiên Ma giáo ít nhất cũng có trên dưới ba mươi người ngang ngửa với lão đệ.

Hãy thận trọng Mã lão đệ!

Yến Thanh gật đầu :

- Đừng nói chi ai khác! Chỉ cần đề cập đến mỗi Mạt đại tẩu thôi! Trong mười vị lão nhân tại Kim Lăng không có một vị nào là đối thủ của đại tẩu!

Mã Bách Bình vẫn cố chấp :

- Vì xá muội tiểu đệ quyết không dung tha lão ma đầu!

Yến Thanh thốt :

- Đành là Từ Yến có bị bức bách làm nghề hạ tiện song bù lại nàng được huấn luyện thành một tay hữu dụng, sở đắc võ học của nàng không phải là không quan trọng. Không trực tiếp thì cũng gián tiếp Thiên Ma lệnh chủ vẫn có ơn đối với họ Mã. Nếu không tỵ hiềm thì tiểu đệ xin cầu hôn với nàng!

Mã Bách Bình trở mặt :

- Yến huynh muốn kết hôn với xá muội.

Yến Thanh gật đầu :

- Lệnh muội có đầy đủ đức tính, ngoan, hiền, thông minh. Lấy được vợ như lệnh muội là có phúc khí vô cùng!

Mã Bách Bình rất cảm động :

- Trái lại chính xá muội mới có phúc khí lấy được tám chồng cỡ Yến huynh. Cái mối hôn nhân này tiểu đệ tán đồng gấp!

Kim Từ Yến thẹn đỏ mặt.

Mã Bách Bình tiếp :

- Yến huynh mạo hiểm một mình vào hang cọp vạn nhất có điều bất trắc...

Yến Thanh chặn lời :

- Tiểu đệ tin chắc mình sẽ được an toàn, Mã huynh không nên lo ngại. Bởi chính tiểu đệ đủ hiểu đối phương là ai thì tự nhiên phải có cách đối phó. Lão ấy không sát hại nổi tiểu đệ đâu. Nếu lão hạ thủ mà không đắc thủ thì Xuyên Tâm tiêu của lão không đủ oai lực khiếp dọa được ai nữa. Chẳng những thế lai lịch của lão sẽ bị tiết lộ khắp sông hồ thì thiết tưởng lão không ngu gì làm một điều vô lợi hữu hại!

Đoạn chàng lui vào một góc nhà viết hai mảnh giấy niêm phong riêng biệt. Trao một phong cho Sử Kiếm Như còn một phong chàng cất vào mình.

Chàng thốt :

- Sử lão là người trong Cửu Lão hội, tiểu đệ tin tưởng nơi tư cách của tiền bối vậy tiêu diệt xin lão tiền bối trước khi sự tình kết liễu thỏa đáng đừng mở phong bì này ra xem!

Yến Thanh là đại biểu chính thức của Cửu Lão hội, có toàn quyền quyết định nên lời nói đó cảm như một mạng lệnh, Sử Kiếm Như đời nào dám vi phạm!

Mã Bách Bình kéo nài :

- Yến huynh! Để một mình Yến huynh đi tiểu đệ không yên tâm chút nào. Tiểu đệ xin đi theo để vạn nhất có động thủ thì mình ứng chiếu lẫn nhau!

Điền Vũ Long cũng yêu cầu :

- Ngu huynh cũng xin đi theo Yến lão đệ. Mã lão đệ là đại biểu của Phân đàn Kim Lăng thì ngu huynh cũng có thể là đại biểu cho Phân đàn Hàng Châu được vậy. Ngu huynh cần có mặt để gây một áp lực cho lão ma đầu.

Yến Thanh thốt :

- Hai vị phải ở ngoài để chủ trì đại cuộc chứ!

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Gia phụ đã ra mặt rồi, lại bắt liên lạc với Liễu trang chủ thì tiểu đệ có vắng mặt cũng chẳng sao!

Kim Từ Yến cũng đòi đi :

- Cho tôi theo với!

Yến Thanh lắc đầu :

- Cô nương hãy về bái kiến lệnh tôn đi, hẳn là lệnh tôn muốn thấy mặt cô nương sớm đó. Cha con cách biệt nhau qua một thời gian quá dài!

Mã Bách Bình phụ họa :

- Phải đó! Hiền muội về an ủi cha già. Ngu ca bảo đảm là không để mất vị hôn phu của hiền muội đâu!

Kim Từ Yến cả thẹn...

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Còn tại hạ xin bảo đảm cho vị ca ca của cô nương! Cô nương cứ an tâm trở về với lệnh tôn.

Yến Thanh tiếp nối :

- Có Điền huynh hứa cô nương không cần phải lo ngại nữa. Nhất định mọi người sẽ được an toàn.

Mạt Tạng trầm giọng :

- Tại hạ xin nói câu này! Đến Mạt Sầu hồ rồi không ai có thể đảm bảo cho ai cả.

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Tại hạ có bí quyết! Lão ma thấy tại hạ là chấp thuận ngay với điều kiện quan trọng hơn vấn đề an toàn của hai thanh niên này!

Mạt Tạng hoài nghi.

Điền Vũ Long giục :

- Không nên chậm trễ! Chúng ta cần tranh thủ thời gian!

Yến Thanh giải huyệt cho Mạt Tạng, bốn người rời cửa hiệu lên ngựa đi liền, thẳng đến Mạt Sầu hồ!

Dọc đường có nhiều nam nữ nhìn họ.

Mạt Tạng thốt :

- Những người đó là thuộc hạ của Thiên Ma giáo đấy!

Mã Bách Bình hỏi :

- Mạt huynh phỏng độ bao nhiêu người.

Mạt Tạng đáp :

- Ít nhất cũng vài mươi!

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Cho Mạt huynh biết trong số đó có ít nhất mười bốn mười lăm người của tại hạ. Luôn luôn bọn tại hạ chiếm đa số!

Mạt Tạng hỏi :

- Họ từ đâu đến.

Mã Bách Bình đáp :

- Gia phụ từ sớm có ý thoát ly Thiên Ma giáo nên từ nhiều năm qua đã lập vây cánh rồi. Đám người này do các vị bằng hữu của gia phụ huấn luyện, họ rập theo khuôn sáo của Thiên Ma giáo để dễ bề hành động. Gia phụ viện cớ già nua, không đảm trách nổi công vụ tại Phân đàn nên ẩn cư để âm thầm tạo hậu thuẫn.

Điền Vũ Long nói lời :

- Ngoài ra còn có đám hào kiệt kết giao mật thiết với Liễu Hạo Sanh, lực lượng của Cửu Lão hội! Thiên Ma lệnh chủ thấp trí lắm mới để cho lệnh đệ phóng hỏa thiêu hủy Hồng Diệp trang! Có bao nhiêu cửu nhân y bức dồn tất cả vào một mặt trận liên minh! Dù muốn hay không thì y cũng khó tránh được phiền phức to tát!

Mạt Tạng nín lặng.

Độ nửa giờ sau họ thấy một tòa trang viện lộ hình xa xa.

Sử Quang Siêu giả làm một người bán tàu hủ ở bên cạnh đường.

Yến Thanh xuống ngựa đến gần hán, hán báo cáo :

- Có một cỗ xe và mười mấy kỵ sĩ đi kèm, tất cả đều vào trang viện họ Ngô.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ biết! Sử huynh đệ an bày cách sao đó.

Sử Quang Siêu đáp :

- Đã tập trung các viện thủ rồi. Trong một giờ nữa là có thể khai chiến nếu cần.

Yến Thanh đáp :

- Nhanh đó!

Sử Quang Siêu tiếp :

- Cửu Lão hội cũng bắt được tin rồi. Theo liên lạc viên cho biết thì họ đang bố trí một mặt trận lớn quanh vùng phụ cận.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tốt lắm! Huynh đệ khỏi cần ở đây nữa, hãy về báo tin cho Sử lão biết đi!

Sử Quang Siêu đi ngay.

Lên ngựa trở lại Yến Thanh thốt :

- Tiểu đệ nghĩ Mã huynh và Điền huynh nên ở ngoài điều động nhân lực để bao vây tòa trang viện đừng để ai thoát là hơn!

Mã Bách Bình và Điền Vũ Long không đồng ý, Yến Thanh phải phân tích lợi hại mãi họ mới đồng ý.

Yến Thanh quay qua nói với Mạt Tạng :

- Mạt huynh! Trông đó, Thiên Ma giáo hành động tuy bí mật song cũng không tránh khỏi bại lộ hình tích. Mạt huynh nên cân nhắc lợi hại, ức lượng tình hình để có một thái độ dứt khoát!

Mạt Tạng cười khỏ :

- Tại hạ còn biết chọn thái độ nào nữa. Thiên Ma giáo không còn dùng đến tại hạ là cái chắc. Tiện nội với tại hạ không có cảm tình sâu đậm...

Yến Thanh tiếp :

- Nhưng hai người đã có con với nhau thì dù sao tôn phụ nhân cũng còn có ít nhiều tình hoài chứ!

Mạt Tạng lắc đầu :

- Con của bà ấy nào phải của tại hạ! Từ lúc nó sanh ra bà đưa nó đi xa độ mười hai năm rồi tại hạ không hề biết mặt mũi con cái như thế nào cả, mà cũng chẳng biết hiện chúng ở đâu!

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Nếu vậy có lẽ đứa con trai của Mạt huynh sẽ là truyền nhân của Thiên Ma giáo!

Mạt Tạng thờ dãi không nói gì nữa.

Hai người đến trước cổng trang viện bị hai đại hán ngăn chặn.

Mạt Tạng thốt :

- Vào báo với Phí tổng giám là ta dẫn người đến đây để đàm phán!

Y vừa dứt lời thì Phí Căn xuất hiện nhìn qua hai người rồi hừ một tiếng hỏi :

- Mạt Tạng! Ngươi đã nói hết rồi.

Mạt Tạng trầm giọng :

- Nói hay không nói cũng thế thôi. Người ta đã giám thị địa phương này từ trước lâu rồi!

Phí Căn cười lạnh :

- Lệnh chủ đã tiên liệu điều đó! Hãy vào đi!

Bà đưa hai người vào trang đến đại sảnh.

Hai bên đại sảnh có vô số người cầm vũ khí đứng dàn thành hàng.

Chính giữa, một người bao mặt ngồi trên ghế.

Liên Khiết Tâm đứng bên cạnh.

Người bao mặt hừ một tiếng gần giọng :

- Mạt Tạng! Ngươi dám phản ta.

Yến Thanh mỉm cười :

- Các hạ bắt tất trách cứ lệnh tể! Y biết việc của các hạ không nhiều hơn tại hạ lắm đâu!

Liên Khiết Tâm nổi giận :

- Nói nhảm! Nếu y không nói thì làm sao các ngươi biết nơi đây mà đến.

Yến Thanh lạnh lùng :

- Mạt Từ phóng hỏa thiêu hủy Hồng Diệp trang, sát hại Vu Tuấn thành ra để lộ hành tích. Tại hạ tìm đến nhà họ Mạt thì Phí lão bà đóng cửa vội và, bởi hấp tấp nên để lộ nguồn nội lực cực kỳ thâm hậu. Do đó tại hạ mới chú ý.

Người bao mặt lên tiếng :

- Phí tổng giám! Ta biết là tổng giám đã để lộ sơ hở mà! Phép Phản Phác Quy Chân của bà còn kém mức độ tu vi quá!

Phí Căn kêu lên :

- Lệnh chủ! Nếu cần trách cứ thì nên trách lão Tiền mới đúng. Bỗng dưng lão đưa Yến Thanh đến nhà, thuộc hạ chẳng biết gì hết nên mở cửa. Thuộc hạ từng cảnh cáo lão ấy là tuyệt đối không nên đưa bất cứ ai tại tiêu cục không liên quan đến giáo đến nhà riêng của họ Mạt.

Yến Thanh cười mỉm :

- Lão Tiền cũng chẳng đáng trách. Người đáng trách chính là Lệnh chủ đó. Nếu Lệnh chủ không có ý ràng buộc tại hạ vào Huynh Đệ tiêu cục thì làm gì tại hạ biết được Thần Tiên song kiệt mà truy ra Thiên Ma giáo!

Người bao mặt cười lạnh :

- Yến Thanh! Cho ngươi biết cũng chẳng quan hệ gì. Cửu Lão hội của các ngươi trước kia có phải mấy tên đến theo dõi ta song đều chết vì Xuyên Tâm tiêu của ta! Ngươi tài gì vượt khỏi thông lệ đó.

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ không phải là người của Cửu Lão hội. Tại hạ chỉ là một lăng tử phiêu lưu khắp tứ hải ngũ hồ, vô hình trung lại bị lôi cuốn vào vòng, rồi càng lúc càng bị bao vây chặt chẽ, muốn rút lui cũng hết phương rút! Thành thử phải đi hết đoạn đường và đây là nút chặn cuối cùng, là lối thoát!

Người bao mặt trầm giọng :

- Trần Tam Bạch là một trong số sáng lập viên của Cửu Lão hội, người là đệ tử của lão sao lại nói là không phải người trong hội.

Yến Thanh lắc đầu :

- Đệ tử của Cửu Lão hội vị tất là người của hội! Không có điều lệ nào bắt buộc như vậy cả. Cửu Lão hội chỉ là một tổ chức quy tụ một số đồng chí rất hạn chế, chuyên đối phó với Thiên Ma giáo, xong nhiệm vụ rồi là giải tán ngay!

Người bao mặt bật cười ha hả :

- Trong thiên hạ làm gì có người đủ tài ba làm nổi việc đó.

Rồi lão hừ một tiếng, tiếp nói với vẻ cao ngạo :

- Lão phu thiết lập Thiên Ma giáo từ ba mươi năm rồi, tay nắm nửa số nhân vật giang hồ, nửa số còn lại lão phu tùy thời mà thao túng. Còn kẻ nào đủ bản lĩnh bắt lão phu phải giải tán Thiên Ma giáo chứ!

Yến Thanh thốt :

- Lệnh chủ ý trượng Xuyên Tâm tiêu lại hoạt động âm thầm nên có phần nào thành công! Tuy nhiên sự thành công đó chỉ là vấn đề giai đoạn, tạm thời do nơi xuất kỳ bất ý phát động mà có. Giả như một ngày nào đó có người tuyên bố công khai lai lịch thân thế của Lệnh chủ trên giang hồ thì hào kiệt võ lâm biết được chân tướng của Lệnh chủ, biết được sở học của Lệnh chủ rồi người ta sẽ có cách phá được Xuyên Tâm tiêu của Lệnh chủ. Lúc ấy liệu Lệnh chủ có còn cao mặt tự tác tự tung nữa được chăng. Cái mộng bá quyền của Lệnh chủ rồi cũng phải vỡ tan như bọt nước đầu gành!

Người bao mặt cười dòn :

- Nhưng trên đời này có ai biết ta là ai.

Yến Thanh đáp :

- Có! Chính tại hạ đây! Tại hạ biết đến tam đại của Lệnh chủ. Chẳng phải chỉ một đời mà thôi!

Chàng lấy chiếc phong bì trong người ra trao cho Lệnh chủ rồi bảo :

- Lệnh chủ hãy đọc!

Đọc xong Lệnh chủ giật mình thấy rõ, còn như có biến sắc hay không thì chẳng ai thấy được vì lão bao kín mặt.

Lão hỏi gấp :

- Ai cho người biết.

Yến Thanh mỉm cười :

- Mạt đại tâu! Lệnh ái đó!

Liên Khiết Tâm nổi giận :

- Nói nhảm! Đền trượng phu của ta cũng chẳng biết được thì sao ta lại đi tiết lộ với người.

Yến Thanh lại cười :

- Tại lệnh tôn đây! Lệnh tôn tuy độc nhưng không thâm. Đáng lẽ trong cuộc hỏa hoạn ngày trước lệnh tôn để cho đại tẩu chết cháy luôn thì ngày nay còn ai nhận được ra được đại tẩu! Biết đại tẩu là con của Lệnh chủ là biết ngay lai lịch của Lệnh chủ. Cái đó dễ hiểu quá!

Người bao mặt kêu lên :

- Tiểu tử! Thực sự người là ai.

Yến Thanh điềm nhiên đáp :

- Lăng Tử Yến Thanh! Một lăng tử phiêu lưu khắp bốn biển năm hồ!

Qua mảnh vải che mặt Lệnh chủ quắc mắt nhìn Yến Thanh.

Chàng thần nhiên nhìn lại không hề nao núng.

Lệnh chủ bật cười hỏi :

- Năm nay các hạ được bao nhiêu tuổi rồi.

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Hai mươi sáu tuổi!

Với dung mạo hiện nay chàng còn trẻ lắm, do vậy chàng giảm thiểu năm tuổi mà Lệnh chủ không nghi ngờ.

Với số tuổi giả của chàng Lệnh chủ không thể truy ra chàng là người của gia thế họ Hoa tại Hoa Sơn được.

Bằng mọi giá chàng phải giấu lai lịch. Bởi cuộc hội kiến hôm nay sẽ quyết định tất cả những gì chàng đeo đuổi qua sáu lần hóa thân, và sau lần thứ bảy này chắc chắn là không còn lần nào nữa.

Cuộc hội kiến hôm nay biết đâu chẳng đưa chàng đến cảnh tử chiến.

Ai thắng... Ai bại.

Bằng mọi giá chàng phải giấu thân phận một Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình.

Chừng như Lệnh chủ tin số tuổi bịa đó.

Lão điểm một nụ cười thốt :

- Con gái của lão phu rất ít người biết mặt. Hai mươi năm trước lúc gia cư lão phu bị hỏa hoạn thì người chỉ có sáu tuổi, như vậy làm sao biết được con gái của lão phu.

Yến Thanh cười nhẹ, buông cách ung dung :

- Các hạ chưa hỏi quê quán của tại hạ!

Lệnh chủ giật mình :

- Người sinh trưởng tại đâu.

Yến Thanh đáp :

- Tại Phan Bảo, thuộc huyện Giang Tâm! Đồng hương lý với các hạ!

Lệnh chủ hừ một tiếng :

- Vô lý! Người trong bảo của lão phu đều chết hết, chẳng một ai sống sót!

Yến Thanh gật đầu :

- Phải! Và trong số người chết đó có gia huynh! Trước cuộc hỏa hoạn một năm tại hạ có đến quý bảo thăm gia huynh. Trong dịp đó tại hạ có trông thấy đại tẩu. Đến nay tại hạ vẫn còn một ấn tượng rõ rệt về đại tẩu!

Chàng bịa chuyện rất khéo, như có thật.

Lệnh chủ bất giác giật mình, liếc qua Liên Khiết Tâm thốt :

- Khiết Tâm! Đáng lẽ năm xưa cha để cho con chết cháy luôn! Cha biết tướng mạo của con rất dễ bị người ta nhận ra, nhất là cái nốt ruồi của con!

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Đâu phải con muốn có nốt ruồi đó! Năm xưa con có đề nghị với phụ thân là giết hết người trong bảo chưa đủ mà phải giết hết người thân quyến của họ ở ngoài bảo nữa kia! Phụ thân không chịu sợ phiền phức!

Lệnh chủ trầm giọng :

- Chứ không phải phiền phức à! Người trong bảo kể có hơn trăm rồi. Người nào lại chẳng có thân nhân, quyến thuộc bên ngoài. Nếu giết luôn cả trong lẫn ngoài thì con số tử vong đó sẽ là bao nhiêu.

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Gia gia sợ việc giết người à.

Lệnh chủ cau mày :

- Cha không sợ việc giết người mà chỉ sợ giết không hết người thôi! Bỏ sót là một cái hại! Hơn thế cha còn sợ tạo nghi ngờ cho người đời! Người trong bảo bị giết chúng ta còn có thể đổ cho cừu nhân. Thân quyến của gia nhân sống bên ngoài bảo cũng bị giết luôn, thế nghĩa là gì. Cừu nhân đâu có thừa thời giờ làm việc đó! Cừu nhân nào mà lại thù hận cả những thường dân. Minh làm như vậy có khác nào tự tố cáo tội ác của mình.

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Rồi bây giờ gia gia trút hết trách nhiệm lên đầu con.

Lệnh chủ lạnh lùng bảo :

- Nhưng tai họa do gã chồng quý báu của con gây ra. Nếu gã đừng đưa tiểu tử họ Yên vào nhà thì làm sao hấn phăng mối dây mà tìm ra căn cội!

Liên Khiết Tâm cãi :

- Đâu phải vậy! Tại kế hoạch của gia gia không tính vì đó! Nếu gia gia không sai phái Mạt Tử đi đốt nhà người ta thì sự tình đâu có phát sinh được!

Người bao mặt mà cũng là Lệnh chủ Thiên Ma thốt suy nghĩ một lúc đoạn thốt :

- Dù sao đi nữa thì sự việc cũng đã xảy ra rồi, không nên trách ai làm chi. Hãy lo giải quyết gấp vấn đề là hơn!

Quay qua Yên Thanh lão hỏi :

- Ngươi đã tố cáo thân phận của lão phu với ai chưa.

Yên Thanh mỉm cười :

- Chưa!

Lệnh chủ gật gù :

- Tốt lắm! Lão phu cứ giết quách ngươi là xong. Ngươi chết rồi thì chẳng còn ai biết lão phu là ai nữa mà sợ!

Mạt Tạng kêu lên :

- Không được đâu Lệnh chủ!

Lệnh chủ trừng mắt :

- Tại sao hử Mạt Tạng. Ngươi định bênh vực cho tiểu tử nên biện hộ cho hấn phải không. Cái gì cũng do chính ngươi cả, chính ngươi là kẻ gây rối cho Thiên Ma giáo đó. Nếu ngươi không đưa Yên Thanh đi thì làm sao hấn biết được đây là Tổng đàn.

Mạt Tạng đáp :

- Không thể trách cứ thuộc hạ được. Chính Khiết Tâm tự tiết lộ hành tung, y thị dẫn người triệt thoái về đây bị đối phương theo dõi!

Lệnh chủ quở :

- Khiết Tâm! Con sơ ý quá!

Liên Khiết Tâm trầm gương mặt :

- Việc đó can chi đến con. Tại sao gia gia không hỏi Phí lão bà kia. Bà ta là người giám thị con, gia gia bảo nhất nhất việc gì con cũng phải tuân theo lời của bà kia mà!

Lệnh chủ quay sang Phí Cẩn :

- Nói phải đó Phí tổng giám! Khiết Tâm từ lúc nào đến giờ không hề bước chân ra khỏi cửa nhưng bà là một tay lão luyện giang hồ sao lại sơ ý quá độ đến như vậy.

Phí Cẩn điềm nhiên :

- Yên Thanh dẫn Mạt lão đại sang tiếp tạp hóa trước cửa nhà nên thuộc hạ nghĩ không cần phải che giấu hành tung nữa vì sớm muộn gì Mạt lão đại cũng khai hết sự thật!

Lệnh chủ gật đầu :

- Phải! Thế này thì Khiết Tâm phải tìm một tấm chồng khác rồi đó!

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Không đâu!

Lệnh chủ giật mình :

- Tại sao. Con không thể quên được hẳn.

Liên Khiết Tâm lại lắc đầu :

- Con thương yêu gì hẳn mà quên được với không quên được. Đối với con có một người chồng bên cạnh là thừa. Gia gia muốn giết muốn tha hẳn tùy ý. Tuy nhiên giết hẳn rồi gia gia đừng bắt con lấy chồng khác.

Lệnh chủ bật cười ha ha :

- Tốt! Vậy mới xứng đáng là con gái của lão phu!

Lão hỏi :

- Ai muốn hạ thủ.

Liên Khiết Tâm ứng tiếng :

- Để cho con! Mười mấy năm qua cứ ngày ngày nghe hẳn gọi là mình mình, bà ời bà hỏi mãi làm con bức muốn chết vậy đó. Tự hận là không thể cho hẳn một đao, một kiếm cho hẳn bỏ mạng luôn!

Dừng lại một chút y thị gần giọng tiếp :

- Dưới gầm trời này không một nam nhân nào có tư cách xứng đáng làm chồng của con!

Lệnh chủ cười vang :

- Tốt! Tốt! Thì con cứ hạ thủ cho hả hận đi!

Mạt Tạng điềm nhiên hỏi :

- Khiết Tâm! Thật sự ngươi muốn giết ta.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Những con bão lòng

Liên Khiết Tâm đáp :

- Phải! Xuyên Tâm tiêu không phải là vô địch, nó chỉ hại được người là khi nào người ta không phòng bị, không biết nó xuất phát từ đâu, bằng một thủ pháp như thế nào. Nếu để người sống, người sẽ tiết lộ bí mật đó thì Xuyên Tâm tiêu không còn khống chế toàn bộ Thiên Ma giáo được nữa. Mà rồi người cũng có thể dám phanh phui thân thể của ta dù rằng người biết không nhiều. Từ lâu ta giấu người vì lẽ đó, bây giờ ta thấy cần phải giết người để được an tâm mãi mãi!

Mạt Tạng trầm giọng :

- Giết ta người chẳng thu hoạch được một lợi ích gì. Nhưng người cũng không thể giết Yến Thanh bởi y còn một tờ giấy tố cáo thứ hai do một người khác gìn giữ. Nếu y không trở ra ngoài thì tờ giấy tố cáo đó sẽ được công bố khắp nơi.

Liên Khiết Tâm kinh hãi :

- Thật vậy.

Yến Thanh mỉm cười :

- Thật vậy! Nếu không có một sự kiện nào làm hậu thuẫn thì tại hạ đại gì vào đây nạp mình cho các vị. Tại hạ chỉ mới có hai mươi sáu tuổi thôi nên còn yêu đời lắm đó đại tâu!

Mạt Tạng tiếp :

- Đã không thể giết Yến Thanh thì ngươi cũng không cần gì phải giết ta!

Lệnh chủ suy nghĩ một lúc bỗng giật vương vãi bao mặt xuống bày ra một khuôn mặt già nua, rồi lão hỏi :

- Khiết Tâm! Ngươi biết ý tứ của lão phu chưa.

Liên Khiết Tâm lùi lại hai bước, trở mặt kêu lên :

- Ông!... Ông không phải là gia gia tôi! Ông là ai vậy.

Lão nhân bật cười ha hả :

- Đương nhiên lão phu không phải là gia gia ngươi! Nhưng lão phu là Thiên Ma lệnh chủ, cái đó thì chắc lắm rồi!

Liên Khiết Tâm lộ vẻ nghi hoặc hỏi :

- Còn gia gia tôi.

Thiên Ma lệnh chủ đáp :

- Gia gia ngươi đã thành ma từ lâu! Lão ấy chết trong trận hỏa hoạn hai mươi năm trước!

Liên Khiết Tâm rung chuyển toàn thân :

- Tại sao chết. Ông nói cho tôi biết đi! Nói cho biết đi!

Lệnh chủ điểm một nụ cười :

- Liên Thiên Lạc là một bộ thuộc của lão phu. Lão ấy giúp lão phu sáng lập Thiên Ma giáo. Trước khi có cuộc hỏa hoạn lão ấy xuất hiện trên giang hồ với thân phận Lệnh chủ Thiên Ma, mãi đến một hôm, cách đây hai mươi năm lão phu chợt cảm thấy lão cần rút lui...

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Tại sao ông mạo nhận gia gia tôi.

Lệnh chủ tiếp :

- Tại vì lão phu cần phòng bị có một ngày như hôm nay! Lão phu biết sẽ có một ngày nào đó người ta sẽ đến tận cổng nhà lão phu để hỏi chuyện. Nhưng ta không ngờ là cái ngày đó đến quá chậm, mãi đến hôm nay!

Quay qua Yến Thanh lão tiếp :

- Tiểu tử! Lão phu cảm tạ ân ngươi giúp lão phu làm cho các tay đối lập của lão phu đều tin rằng kẻ đã chết là Liên Thiên Lạc chính là Lệnh chủ Thiên Ma giáo! Người ta cho rằng Thần Tiêu Truy Hồn của Liên Thiên Lạc ngày xưa là Xuyên Tâm tiêu ngày nay!

Lão gạt gù ra vẻ đắc ý vô cùng.

Liên Khiết Tâm căm hận :

- Hai mươi năm nay ông một mực lợi dụng tôi!

Lệnh chủ cười nhẹ :

- Phải! Cho nên lão phu cho ngươi lấy chồng để trước mặt ngươi lão phu không vất vương bao mặt bởi lão phu không phải là gia gia của ngươi!

Liên Khiết Tâm sững sờ.

Lệnh chủ tiếp :

- Sở dĩ lão phu để cho ngươi sống sót là do hai nguyên nhân. Thứ nhất, ngươi có một nốt ruồi xanh ở nơi mép miệng, một dấu vết rõ ràng dễ nhìn, vĩnh viễn không hề cải biến, ai thấy ngươi một lần là sẽ nhớ suốt đời. Giả như ngươi chết nhìn vào xác là sẽ nhận ra là ai ngay! Người ta biết ngươi là con của Liên Thiên Hạc ngày! Mà ngươi là con gái của Thiên Ma lệnh chủ như vậy Thiên Ma lệnh chủ là hóa thân của Liên Thiên Lạc!

Lão cười khoái trá rồi tiếp :

- Thứ hai là vấn đề tướng cách. Phàm nữ nhân sinh ra với nốt ruồi đó tất phải có lòng dạ ác độc, tàn khốc, hiếu sát. Nếu ngươi như vậy là rất thích hợp với mưu đồ của lão phu. Cho nên lão phu tạo tự ngươi thành một sát thủ chuyên nghiệp, lão phu đặt ngươi vào ngôi vị trọng yếu trong Thiên Ma giáo, thay thế lão phu hoàn thành nhiều sự việc.

Lão tỏ vẻ luyến tiếc tiếp :

- Lão phu phải công nhận ngươi giúp việc rất đắc lực nhưng hôm nay Liên Thiên Lạc đã lộ chân tướng rồi thì lão phu đành phải hy sinh ngươi!

Dần dần Liên Khiết Tâm trấn định tâm thần.

Quay qua Phí Căn nàng hỏi :

- Phí tổng giám có biết các việc đó chăng.

Phí Căn gật đầu :

- Biết! Ta trách cứ ngươi u mê quá, sao chẳng thấy gì hết. Đã là cha con với nhau thì cha cần gì phải đặt giám thị bên cạnh con để theo dõi mọi hoạt động. Chỉ cần trường hợp giả cha giả con mới có sự giám thị đó được!

Liên Khiết Tâm nghiêng rằng :

- Hai người gạt gẫm tôi suốt hai mươi năm dài! Hừ!

Lệnh chủ cười nhẹ :

- Không! Ngươi tính sai thời gian! Phải là hai mươi lăm năm mới đúng. Năm năm đầu gia gia người giúp lão phu lường gạt ngươi. Còn hai mươi năm sau mới thực sự là lão phu lừa ngươi. Gia gia ngươi nuôi kỳ vọng về ngươi quá cao. Lão phu đáp ứng là sẽ bồi tài cho ngươi trở thành một người thừa kế Thiên Ma Lĩnh đời thứ hai, lão ấy đồng ý do đó lão mới bày giải cách thức tổ chức Thiên Ma giáo và kế hoạch phát triển như thế nào cho ngươi biết hầu ngày sau lúc tiếp nhận ngôi vị thì nắm vững đại cương trong tay, không đến nỗi ngượng ngập, chỉ vì...

Liên Khiết Tâm chận lời :

- Chỉ vì tiên phụ không ngờ là mình bị lợi dụng!

Lệnh chủ mỉm cười :

- Lão phu thấy ngươi thông minh hơn gia gia ngươi đó! Phải, lão ta không ngờ mình bị lợi dụng!

Liên Khiết Tâm thở ra :

- Tôi nhận bại! Ấu cũng là số mạng! Bây giờ tôi muốn hỏi Lệnh chủ hai vấn đề!

Lệnh chủ gật đầu :

- Cứ hỏi! Lão phu ghi ơn ngươi giúp đỡ suốt hai mươi năm qua nên đáp ứng thỉnh cầu của nhà ngươi cho ngươi chết không ảm ức!

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Lệnh chủ là ai.

Lệnh chủ cau mày :

- Là ai. Chính lão phu cũng quên mất mình là ai. Trong mấy năm gần đây lão phu chỉ biết mình là Lệnh chủ Thiên Ma, còn tên họ, danh hiệu thì đã chìm sâu trong ký ức mất rồi!

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Lệnh chủ không chịu nói thì thôi vậy! Và đây là vấn đề thứ hai. Con của tôi đâu. Lệnh chủ đưa nó đến phương trời nào. Nó còn sống hay đã chết rồi.

Lệnh chủ đáp :

- Nó còn sống và mạnh khỏe như thường. Nó ở tại một nơi có nhiều danh sư giáo huấn nó, trong tương lai nó sẽ là người kế vị lão phu! Nó sẽ là Thiên Ma lệnh chủ đời thứ hai.

Mạt Tạng chen vào :

- Nếu Lệnh chủ giết thuộc hạ thì nó sẽ không tuân theo sự chỉ sử của Lệnh chủ đâu.

Lệnh chủ cười lớn :

- Nó vẫn nghe như thường! Lão phu cho nó học thành tài, đủ tư cách thừa kế Thiên Ma Linh rồi sẽ cho nó biết là cha mẹ nó bị lão phu sát hại và cho phép nó giết lão phu để báo thù. Sau đó nó sẽ nhất tâm nhất trí thừa kế sự nghiệp của lão phu.

Mạt Tạng trầm giọng :

- Cừu nhân của nó không phải là cá nhân của Lệnh chủ mà là cái hội quỷ quái do Lệnh chủ lập ra. Thuộc hạ không tin là nó sẽ dốc toàn tâm toàn lực phát triển Thiên Ma giáo!

Lệnh chủ cười mỉa :

- Mạt Tạng! Ngươi tin tưởng con của ngươi quá. Vì phẩm chất của nó không thừa thặng của ngươi bao nhiêu trái lại nó giống tánh của mẹ nó vô cùng. Năm nay nó được mười bốn tuổi rồi, ngươi biết nó đã giết bao nhiêu người rồi chẳng.

Lão tiếp luôn :

- Mới ngần tuổi đó mà nó đã hạ sát chín người rồi đấy nhé! Hẳn là ngươi không tin nhưng sự thật là như vậy!

Mạt Tạng hừ một tiếng :

- Chín mạng người! Có bao nhiêu! Nó còn kém Lệnh chủ xa, quá xa!

Lệnh chủ cười hi hi :

- Chín người đó đâu phải thuộc hạng tầm thường! Đến lão phu đây cũng chưa bằng họ đấy! Họ là những sư phụ của nó, nó học xong võ công của người nào là dùng ngay chiêu thức của người đó để giết chết người đó luôn! Hẳn bảo là hẳn không muốn sư phụ của hẳn truyền nghề cho người thứ hai ngoài hẳn!

Lão cười lớn tiếp :

- Có một đứa con như vậy hẳn là ngươi phải hành diện chứ Mạt Tạng!

Mạt Tạng giật rung người, cơ hồ suýt nhảy tới quật ngã lão để đâm toi bời mới hả!

Nhưng Yên Thanh đứng bên cạnh thấy thế sợ y làm liều vội nắm tay giữ lại.

Chàng khuyên :

- Đừng nóng Mạt huynh! Tại hạ cho rằng không thể có việc như vậy được! Bởi hẳn quá hung hăng thì còn ai dám nhận truyền nghề cho hẳn nữa!

Lệnh chủ mỉm cười :

- Người nêu ra điểm đó cũng đứng song lão phu đã an bày kỹ rồi. Trừ lão phu ra chẳng ai biết sự việc như thế! Lão phu công nhận hẳn là một thiên tài, sự tiến bộ của hẳn nhanh không thể tưởng nổi. Từ nửa tháng trở lên, ba tháng trở xuống thì hẳn đã học hết võ công của một vị sư phó. Mỗi lần hẳn giết người là mỗi lần có lão phu bên cạnh, hẳn dùng tuyệt kỹ đã học được quật lại chính người đã dạy hẳn thật là công bình! Người chết không thể oán hận hẳn được. Lão phu đã trung cầu chín mươi sáu cao thủ tuyệt đỉnh thuộc đủ các môn phái trong võ lâm để huấn luyện hẳn, với nhịp độ tiến của hẳn thì trước khi hẳn tròn hai mươi tuổi hẳn sẽ giết chết chín mươi sáu cao thủ chỉ điểm hẳn. Lúc đó thì Thiên Ma lệnh chủ thừa tài năng tung hoành khắp chốn, chẳng còn sợ ai nữa mà phải hoạt động âm thầm và sự giết người không còn giới hạn bằng một thủ pháp duy nhất là Xuyên Tâm tiêu như lão phu nữa.

Liên Khiết Tâm bình tĩnh thốt :

- Tôi hết sức cảm kích Lệnh chủ tài bồi cho con trai của tôi thành một nhân vật siêu việt!

Lệnh chủ lắc đầu :

- Lão phu không nhận câu khách sáo đó! Tài bồi cho đứa bé là lão phu tự nghĩ đến mình, lo cho sự nghiệp sau này vào tay của kẻ thừa kế đủ tài trí bảo vệ và phát triển chứ nào phải vì ngươi đâu mà ngươi cảm tạ!

Liên Khiết Tâm vẫn điềm nhiên :

- Tuy vậy tôi vẫn cảm kích Lệnh chủ như thường.

Lệnh chủ hỏi :

- Nói như vậy là người tự nguyện chịu chết.

Liên Khiết Tâm gật đầu :

- Phải! Vì con tôi tôi tự nguyện chịu chết. Chẳng những như thế trước khi chết tôi còn muốn xuất lực cho Lệnh chủ một lần cuối cùng. Tôi sẽ thay thế Lệnh chủ giết hai mạng người.

Y thị đưa tay chỉ Mạt Tạng và Yên Thanh.

Chùng như Lệnh chủ không ngờ y thị có ý đó nên hỏi :

- Người muốn giết chúng.

Liên Khiết Tâm đáp :

- Muốn chứ! Bởi hai kẻ đó còn sống là bất lợi cho con trai tôi trong tương lai, họ sẽ là những chướng ngại trên bước đường tiến của nó!

Lệnh chủ mỉm cười :

- Người hà tất phải phí lực! Thân thể của lão phu đã bị chúng phanh phui rồi thì khi nào lão phu lại để cho chúng sống sót mà người cần phải ra tay! Tất cả những ai biết được thân thể của lão phu đều phải chết.

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Lệnh chủ không nên quá tự tin! Mạt Tạng đã biết lối phóng tiêu của Lệnh chủ thì đường nhiên y phải có cách phòng bị, y sẽ bảo vệ luôn cho tiểu tử họ Yên. Chắc gì Lệnh chủ đắc thù!

Lệnh chủ vẫn cười :

- Nói đùa! Trong thiên hạ không ai tránh khỏi mũi Xuyên Tâm tiêu của lão phu!

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Bỏ Yên Thanh ra, bọn tôi người nào cũng tránh được mũi tiêu của Lệnh chủ. Nhất là tôi vì tôi đã học được hết sáu mươi bốn cách phóng tiêu của Lệnh chủ, mà Mạt Tạng cũng từng nghiên cứu các thủ pháp đó. Lệnh chủ đừng tưởng y quá ngu mà lầm! Hướng chỉ bên ngoài cường địch đã mai phục khắp bốn phía! Nếu chúng thoát ly nơi này là sẽ có người tiếp trợ chúng ngay, Lệnh chủ đừng hòng đuổi theo mà sát hại chúng!

Thiên Ma lệnh chủ bĩu môi :

- Chúng có thể thoát ly được sao. Quanh khách sảnh này có trên trăm người của lão phu mai phục. Liệu chúng xung phá nổi vòng vây đó chăng.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Lệnh chủ đừng ý trượng vào số người đó, họ toàn là một lũ vô dụng cả. Người chân chánh có khả năng bắt được Yên Thanh chỉ có Lệnh chủ và Phí tổng giám hai vị thôi! Mạt Tạng thừa hiểu tình hình ở đây, y thừa hiểu Tổng đàn có hai lối thông bí mật, y sẽ hướng dẫn Yên Thanh chạy đi. Vậy Lệnh chủ và Phí Tổng giám mỗi người trấn giữ một lối còn việc thu thập chúng Lệnh chủ để tôi đảm trách cho!

Lệnh chủ hỏi :

- Người đủ sức hạ chúng không.

Liên Khiết Tâm đáp :

- Cái đó thì tôi không chắc chắn lắm bất quá Mạt Tạng đối với tôi không thành vấn đề chỉ có Yên Thanh thì tôi chưa rõ thực tài của hắn như thế nào. Mà dù sao thì cũng khó tránh được một cuộc chiến, tôi giao thủ nếu cần thì Lệnh chủ vào tiếp trợ có muộn gì đâu! Cần gì Lệnh chủ phải ra tay sớm.

Lệnh chủ lắc đầu :

- Thôi để cho Phí tổng giám thu thập chúng tiện hơn.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Mạt Tạng dù phải chết song chỉ có tôi mới được quyền giết y bởi y là chồng tôi. Tánh khí của tôi là vậy đó, mong Lệnh chủ thành toàn ý nguyện của tôi một lần cuối cùng.

Lệnh chủ nhìn qua Phí Cẩn.

Phí Cẩn gật đầu.

Lệnh chủ còn do dự.

Liên Khiết Tâm giục :

- Sự tình khẩn cấp Lệnh chủ phải giải quyết gấp đừng để cho địch tập trung lực lượng đầy đủ bao vây bên ngoài càng lúc càng chắc chẽ. Chỉ sợ lúc đó thì Lệnh chủ cũng khó thoát thân nữa đấy!

Lệnh chủ trầm ngâm một lúc đoạn đáp :

- Được rồi! Ngươi xuất thủ đi!

Liên Khiết Tâm vùng trường kiếm tấn công Mạt Tạng ngay.

Mạt Tạng rút roi nghênh chiến liền.

Thoạt đầu y đánh rất hăng nhưng dần dần kém thế trước kiếm pháp linh diệu của Liên Khiết Tâm.

Yến Thanh nhìn vào cuộc chiến công nhận Liên Khiết Tâm là một tay kiếm phi thường, tài của y thị trên Sứ Kiếm Như ít nhất là một bậc.

Bất thành linh Liên Khiết Tâm hất vệt ngon roi của Mạt Tạng ra ngoài rồi giáng luôn một nhát kiếm.

Chiêu kiếm xuất phát cực kỳ thần tốc, Mạt Tạng dù nhanh nhẹn đến đâu cũng không phương tránh né kịp.

Y cầm chắc cái chết nơi tay!

Nhưng Yến Thanh đứng bên ngoài khi nào để cho y thọ hại!

Chàng tuốt kiếm xông vào, từ dưới đánh hất lên.

Một tiếng xoảng kinh hồn vang lên, lửa bắn tung tóe, thanh kiếm của Liên Khiết Tâm bật dội trở lại.

Cả hai cũng lùi một bước.

Nhanh như chớp họ tiến lên đánh vùi với nhau độ hai mươi chiêu.

Bỗng Yến Thanh nghe văng vẳng bên tai như cánh muỗi vo ve :

- Tôi sắp giờ chiêu Phóng Dao Tàn Mai đây, đại hiệp liệu cách thọc kiếm vào vầng kiếm quang của tôi khi hai thanh kiếm giao chéo nhau như chiếc kéo rồi đại hiệp đánh nhẹ vào người tôi một chưởng nhẹ, sau đó chạy theo tôi liền. Có như vậy mới thoát khỏi vòng vây của chúng.

Thình âm của Liên Khiết Tâm.

Yến Thanh thức ngộ hội ý ngay.

Liên Khiết Tâm vùng kiếm quét một vòng tròn. Kiếm quang ngời lên như vạn cánh hoa mai bạc chớp chớp.

Lập tức Yến Thanh sử dụng chiêu Du Ngư Bát Bình thọc mũi kiếm vào vùng hoa ánh, đồng thời tiến tới một bước đánh ra một chưởng nhẹ.

Gió phốt ngang ngực của Liên Khiết Tâm, nàng hự một tiếng rồi nhún chân vọt khỏi vòng chiến, chạy lượn ra cửa phía hậu.

Yến Thanh và Mạt Tạng không chậm trễ chạy theo liền.

Ra đến bên ngoài Liên Khiết Tâm đụng đầu với Phí Cẩn.

Nhưng Phí Cẩn đâu có biết sự tình, nhường lối cho nàng vòng ra phía hậu, còn bà thì tiến lên chặn bọn người Yến Thanh.

Cùng một lượt Yến Thanh và Mạt Tạng vùng vũ khí tấn công Phí Cẩn.

Phí Cẩn cử chiếc quạt đánh bật tất cả vũ khí trở lại.

Bỗng một vệt sáng từ tay Liên Khiết Tâm bay vút vào lưng Phí Cẩn.

Vệt sáng đó vừa chạm lưng bà ta liền bay trở về tay Liên Khiết Tâm.

Phí Cẩn không kịp kêu lên một tiếng ngã nhào.

Yến Thanh nhìn lưng bà ta thấy một lỗ hồng!

Xuyên Tâm tiêu xuất hiện! Do Liên Khiết Tâm phóng ra!

Xuyên Tâm tiêu có đường gãy, người phát ra, khi tiêu trúng đích thu hồi về lập tức!

Không để mất một giây, Liên Khiết Tâm gọi :

- Chạy theo tôi!

Cả ba cùng chạy thẳng ra phía hậu.

Nhưng Thiên Ma lệnh chủ đã được cấp báo đuổi theo kịp đến nơi.

Lão mắng oang oang :

- Yêu phụ to gan dám lừa cả lão phu!

Bọn Yến Thanh cứ chạy chỉ có Liên Khiết Tâm dùng chân quay mình lại đối diện với lão cười lạnh đáp :

- Kẻ biết mình sắp chết tới nơi thì còn sợ gì nữa mà to với bé gan! Này lão quỷ! Lão gạt tôi suốt hai mươi năm dài nay tôi chỉ mới gạt lão lại một lần thì thâm thía gì mà lão phát cáu.

Lệnh chủ nổi giận :

- Ngươi tưởng chạy như vậy là thoát khỏi tay lão phu à.

Liên Khiết Tâm ngẩng cao mặt :

- Khỏi hay không cũng chạy, còn phút nào cầu may phút nấy! Và lại tôi đối diện với ông, ông nhút nhát là tôi thấy liền dễ gì ông giết được tôi!

Lệnh chủ hừ một tiếng :

- Ngươi hãy khoan đắc ý vội! Lão phu sẽ bắt được hết cả ba ngươi! Hãy chờ xem!

Liên Khiết Tâm không đáp, đứng tại sân lộ thiên nhìn lão chòng chọc.

Bỗng bọn Yến Thanh dùng chân.

Phía trước có bốn người vận y phục đen, mặt bao kín tay, tay cầm trường kiếm ngăn chặn.

Lệnh chủ cười lớn :

- Các ngươi liệu có vượt qua nổi bốn vị kiếm sư của lão phu chăng?

Liên Khiết Tâm không dám quay đầu nhìn lại xem bọn nào cản đường vì sợ Lệnh chủ xuất thủ bất ngờ.

Y thị chỉ gọi :

- Yến đại hiệp, oan gia và các vị! Cố gắng hạ bọn đó mà chạy đi đừng lo ngại gì, về phía hậu đã có tôi giám thị lão ma đây! Nếu tôi quay mình là lão phóng tiêu chết cả lũ!

Yến Thanh tuốt kiếm đánh tới.

Bốn người đó bao vây bốn phía, vòng vây hơi rộng. Chàng đánh ra hai người đón đỡ, họ dùng một môn kiếm pháp đặc biệt chỉ đỡ thôi nhưng lại phong trụ thanh kiếm của Yến Thanh dễ dàng.

Ngoài ra họ còn bức dồn chàng một bước.

Chàng đánh một chiêu là bị dồn một bước. Đánh liên tiếp ba chiêu chàng phải lùi ba bước.

Chàng lùi lại bốn người đó tiến! Vòng vây càng lúc càng thu hẹp.

Lạ thay, chàng đánh họ đỡ, chàng không đánh họ bất động không tấn công.

Ba chiêu kiếm của chàng là Đạp Ba tam thức, đối phương chùng như hiểu rành rẽ về kiếm pháp đó nên hóa giải dễ dàng, hơn thế lại còn gây khó khăn cho chàng nữa.

Không làm sao được chàng dừng tay.

Bốn kiếm thủ đứng yên tại chỗ nhìn chàng.

Murong tượng là họ không có nhiệm vụ hạ sát chàng mà chỉ ngăn chặn chàng thoát đi thôi, đồng thời dồn chàng dần dần trở lại chung chỗ với Liên Khiết Tâm để cho Lệnh chủ Thiên Ma tùy tiện xử trí.

Chàng gọi Mạt Tạng hỏi :

- Mạt huynh biết họ là ai chăng?

Mạt Tạng lắc đầu :

- Chỉ biết họ dùng kiếm trận Huyền Võ của phái Võ Đương thôi chứ không biết họ là ai!

Yến Thanh lại gọi Liên Khiết Tâm :

- Đại tẩu biết không.

Liên Khiết Tâm đáp :

- Tôi làm sao quay lại nhìn được họ mà biết là ai. Đại hiệp hãy cố gắng tìm biện pháp thoát nhanh đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Kiếm khí ngất trời

Suy nghĩ một lúc Yến Thanh bảo :

- Mạt huynh đánh ra một ngọn roi đi!

Mạt Tạng cau mày :

- Minh đánh ra là họ bức dồn mình lùi, họ tiến tới thu hẹp vòng vây là nguy lắm Yến huynh!

Yến Thanh mỉm cười :

- Mạt huynh cứ đánh! Tại hạ có cách!

Do dự một lúc Mạt Tạng vung roi.

Hai người đối diện lập tức cử kiếm đón đỡ.

Nhưng nhanh như chớp Yến Thanh khoa kiếm sử dụng cùng một lượt cả ba chiêu Đạt Ba, thủ pháp cực nhanh murong tượng chàng thi triển chỉ có một chiêu thôi.

Chừng như hai người đối diện có giật mình vì dù họ hóa giải được ba chiêu kiếm song không khóa chặn được thanh kiếm của Yến Thanh. Hơn thế họ không tiến lên được bước nào còn Yến Thanh thì chỉ lùi một bước thay vì ba bước.

Đảo mắt nhìn quanh bốn kiếm thủ áo đen, Yến Thanh mỉm cười thốt :

- Bốn vị có thân phận cực cao trong phái Võ Đương.

Cả bốn người không đáp.

Yến Thanh tiếp :

- Thảo nào mà các vị chẳng bao kín mặt! Thiên Ma lệnh chủ còn vất bỏ vuông khăn che mà các vị vẫn giữ, như vậy là sợ người ta nhận ra! Là những nhân vật hữu danh trong một môn phái lừng danh nếu để cho người ta biết các vị lệ thuộc Thiên Ma giáo thì còn gì là danh dự của môn phái mình, danh dự của cá nhân mình! Sự phát hiện thân thế của các vị xem ra có cái tầm quan trọng không kém sự phát hiện thân thế của Thiên Ma lệnh chủ!

Bỗng một người trong bọn cất tiếng :

- Tiểu tử! Vĩnh viễn ngươi không biết được bọn ta là những ai!

Yến Thanh điềm nhiên :

- Sao lại không! Tại hạ biết các vị là những ai rồi. Trong thiên hạ ngày nay chẳng có mấy người phong trụ nổi Đạt Ba tam thức của tại hạ! Và lại tại hạ sử dụng tam thức đó khác hẳn với tam thức của người đời trông thấy! Nếu tại hạ không lầm thì trong võ lâm chỉ có năm người biết được ba chiêu kiếm động dạng nhưng khác hiệu dụng đó thôi. Trong năm người đó thì một đã quy tiên còn lại bốn! Các vị còn cho rằng tại hạ không biết thân phận của các vị nữa chăng.

Cả bốn kiếm thủ cũng giật mình.

Không hẹn mà đồng, cả bốn người lùi lại một bước.

Thiên Ma lệnh chủ hét lên :

- Các vị làm gì thế. Tại sao thế.

Một người đáp :

- Lệnh chủ! Tiểu tử đã đoán ra thân phận của bọn tại hạ!

Lệnh chủ hừ một tiếng :

- Hắn làm gì hiểu được.

Người đó giải thích :

- Năm xưa Trần Tam Bạch có tham khảo ý kiến bọn tại hạ trước khi cải biến Đạt Ba tam thức thành ba chiêu kiếm khác cực kỳ lợi hại. Bọn tại hạ gồm năm người đồng nghiên cứu với Trần Tam Bạch. Trong số năm người đó một đã chết cách đây sáu năm, còn lại bốn là bọn tại hạ bốn người đây. Chính xác là tiểu tử biết rõ thân phận của bọn tại hạ.

Lệnh chủ lạnh lùng :

- Hắn đã biết thì cứ giết quách hắn đi là đơn giản nhất! Hắn chết rồi thì còn ai phan phui ra mà sợ!

Một người đáp :

- Việc đó bọn tại hạ không thể làm xin Lệnh chủ thứ cho, bọn tại hạ không thể vâng lệnh bởi vì bọn tại hạ có thọ ân nơi Trần Tam Bạch nên tuyệt đối không thể sát hại truyền nhân của Tam Bạch tiên sinh!

Lệnh chủ trầm giọng :

- Chính lão phu đây không có ơn cứu mạng các vị sao! Chẳng lẽ các vị không muốn báo đáp.

Người đó tiếp :

- Nếu không muốn báo đáp thì bọn tại hạ đâu có theo về với Lệnh chủ, xuất lực cho Lệnh chủ bao nhiêu năm nay. Chỉ vì bọn tại hạ không thể lấy cừu thù báo đáp ơn nghĩa bằng cách sát hại đệ tử của cố nhân!

Một người khác nói lời :

- Nếu bọn tại hạ quên được ân đức của Trần Tam Bạch thì cũng có thể quên được ân đức của Lệnh chủ vậy!

Lệnh chủ suy nghĩ một lúc :

- Vậy cũng được! Các ngươi cứ ngăn chặn hắn đừng để cho hắn thoát đi thôi, chẳng cần gì phải giết hắn! Việc đó tự lão phu làm lấy. Các vị nghĩ sao.

Người đối thoại gật đầu :

- Bọn tại hạ cứ trấn giữ lối thông này cho hắn đừng xông qua thôi chứ không làm chi đến hắn cả!

Y gọi Yến Thanh :

Yến Thanh mỉm cười :

- Vậy là các vị muốn cho tại hạ quay đầu trở lại tìm một lối thoát xuyên qua Lệnh chủ Thiên Ma.

Người đó đáp :

- Phải! Ngươi vượt qua khỏi Lệnh chủ thì cứ thoát đi, điều đó không liên quan đến bọn ta! Trừ lối này thôi ngươi thoát đi bằng lối nào mặc ngươi, bọn ta không ngăn trở.

Yến Thanh quay lại đồng bọn hỏi :

- Mạt huynh! Đại tẩu! Có cơ hội chăng.

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Không! Nếu trở vào đại sảnh thì chúng ta sẽ chết vì hỏa pháo. Vừa rồi lão ma đầu ở trong đó nên không phát động cơ quan sợ liên lụy đến lão. Bây giờ lão ra ngoài rồi nếu chúng ta chạy vào là cơ quan sẽ phát động liền, mình chết cả lũ!

Yến Thanh trầm ngâm một chút rồi quay về phía bốn kiếm thủ thỉnh cầu :

- Xin các vị cho mượn đường!

Một người lắc đầu :

- Không thể được! Bọn ta đã đáp ứng với Lệnh chủ rồi!

Bỗng Yến Thanh tuốt kiếm đánh ra một chiêu gồm bốn thức, mỗi thức hướng về một người.

Cả bốn người cùng cử kiếm một lượt đón đỡ.

Lần này họ không tiến tới được bước nào mà Yến Thanh cũng chẳng lùi bước nào.

Chàng hỏi :

- Nhất kiếm đó có đủ để xin các vị một chút ân tình chăng.

Một người kinh hãi hỏi :

- Ngươi học ở đâu nhất kiếm đó.

Yến Thanh đáp :

- Chiêu kiếm gia truyền thì tự nhiên phải học ở gia phụ! Các vị cũng biết đó là một chiêu kiếm độc môn, không phải mỗi gia đình hay mỗi môn phái đều biết được!

Bốn vị kiếm thủ nhìn nhau qua lỗ khoét nơi vuông vải bao mặt.

Một vị hỏi :

- Ngươi không phải là đệ tử của Trần Tam Bạch.

Yến Thanh đáp :

- Phải mà cũng không phải! Phải đối với Thiên Ma lệnh chủ. Không phải đối với các vị. Mong quý vị vì chủ nhân của chiêu kiếm đó nương tay cho tại hạ một lần!

Bốn người lại nhìn nhau.

Cuối cùng một người đáp :

- Lệnh chủ! Cuộc báo đáp ân tình của bọn tại hạ đối với Lệnh chủ đến đây cảm như chấm dứt!

Lệnh chủ kêu lên :

- Các vị có quan hệ như thế nào đối với hắn.

Người đó đáp :

- Ân huệ của hắn đối với bọn tại hạ còn lớn hơn ân huệ của Lệnh chủ thi thố với bọn tại hạ. Bọn tại hạ bắt buộc phải chọn trọng bỏ khinh!

Thiên Ma lệnh chủ kinh ngạc :

- Vậy các vị không sợ hấn tiết lộ thân phận của các vị. Hấn còn có thể dám tuyên bố các vị vì lão phu mà xuất lực nữa đấy!

Người đó đáp :

- Nói hay không do hấn, bọn tại hạ không biết làm gì hơn! Giả như hấn bảo bọn tại hạ phải chết thì bọn tại hạ chết liền không hề do dự!

Lệnh chủ trở mắt nhìn bốn người, rồi nhìn Yên Thanh.

Lâu lăm lão thốt :

- Ân oán phân minh như vậy đáng ngại lắm. Lão phu tin các vị phải có lý do chân chính mới có thái độ đó! Yên Thanh chống lão phu thì lão phu tự mình đối phó. Lão phu không thể cưỡng bách các vị tiếp trợ lão phu!

Người đó tiếp :

- Lệnh chủ xét cho như vậy bọn tại hạ cảm kích vô cùng. Nếu Lệnh chủ cố chấp thì bọn này chỉ chết đi là xong! Chết để báo ân! Ân nghĩa cả hai đảng!

Lệnh chủ thốt :

- Lão phu không làm khó các vị đâu! Các vị không tiếp trợ Yên Thanh chống lại lão phu là cảm như báo ân rồi đó. Vậy các vị đi đi.

Bốn người cùng nghiêng mình thốt :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Lệnh chủ tiếp :

- Bất quá lão phu có một điều kiện này là các vị cho lão phu biết Yên Thanh là ai.

Một người đáp :

- Bọn tại hạ không thể nói!

Yên Thanh thốt :

- Tại hạ xin hứa là tại hạ sẽ quên là có gặp các vị ở tại đây. Ngược lại xin các vị cũng xem như là chẳng hề gặp tại hạ ở đây, như

- Lệnh chủ nghe hấn nói đó chứ.

Lệnh chủ cười lạnh :

- Các vị tôn trọng hấn hơn tôn trọng lão phu nhiều!

Người đó điềm nhiên :

- Lệnh chủ nói đúng! Giả như hiện tại hấn yêu cầu bọn tại hạ vùng kiếm tấn công Lệnh chủ là bọn tại hạ cũng phải vâng lời.

Thiên Ma lệnh chủ nổi giận :

- Yên Thanh không tiết lộ thân phận của các vị thì lão phu sẽ công bố trên giang hồ.

Một người ngẩng cao đầu đáp :

- Nếu Lệnh chủ làm như thế thì bọn tại hạ cảm như không còn nợ Lệnh chủ điều chi hết. Bọn tại hạ sẽ công bố trên giang hồ trọn vẹn bí mật của Thiên Ma giáo cho toàn thể võ lâm đều biết.

Lệnh chủ càng giận dữ :

- Cái đó không quan hệ gì đến lão phu cả. Trên đời rất ít người biết lão phu là ai nên lão phu không ngại!

Người đó lạnh lùng :

- Cá nhân Lệnh chủ đành là ít người biết song số sát thủ do Lệnh chủ nuôi dưỡng kia, cùng với các cơ sở rải rác khắp nơi, thêm vào đó một căn cứ mới do Lệnh chủ vừa tạo dựng, nếu bọn tại hạ công bố thì Thiên Ma giáo của Lệnh chủ còn tồn tại được không.

Lệnh chủ như bị quát một ngọn roi mạnh vào đầu, choáng váng mắt mày, một lúc sau mới hỏi :

- Các vị báo đáp ân tình của lão phu như thế đó à.

Người đó điềm nhiên đáp :

- Lệnh chủ công bố thân phận của bọn tại hạ thì bọn tại hạ không còn tìm đâu được một mảnh đất dung thân. Võ lâm sẽ không bao giờ tha thứ, như vậy là Lệnh chủ gây oán, mà cái oán lớn hơn cái ân thì cái oán phải lấp cái ân. Bọn tại hạ tội gì mà phải đấn đo nhân nhượng nữa.

Lệnh chủ hỏi :

- Bốn vị đi rồi thì bọn này quay đầu hiệp lực tấn công lão phu vậy lão phu phải làm sao.

Người đó đáp :

- Tại hạ tưởng Lệnh chủ nên bỏ căn cứ này đi nơi khác là hơn. Tại hạ tin rằng Lệnh chủ thừa năng lực tự vệ thoát khỏi vòng vây của địch dễ dàng. Trừ ra Lệnh chủ quyết liều tử chiến với họ thì khác. Và trong trường hợp đó tại hạ không biết sao mà nói!

Lệnh chủ thở ra :

- Tốt! Các vị cứ đi đi! Từ nay về sau quan hệ của chúng ta xem như đứt đoạn rồi. Nếu ngày sau vì lý do gì mà các vị trở giáo chống đối lão phu thì lão phu cũng không phiền trách chi các vị.

Người đó đáp :

- Bọn tại hạ không hèn như thế đâu! Chỉ cần Lệnh chủ biết bảo vệ thể diện cho nhau thì bọn tại hạ không bao giờ lấy cừ thù báo oán được!

Lệnh chủ gật gù :

- Tốt! Lão phu tin tưởng nơi các vị! Các vị hãy đi ngay, thừa lúc bên ngoài đối phương chưa hội tề đông đủ, vòng vây còn thưa thớt nên các vị sẽ không gặp khó khăn. Còn lão phu ở đây quyết liều một trận sống chết với chúng.

Bốn người nghiêng mình chào chưa kịp quay mình đi thì Thiên Ma lệnh chủ lại thốt :

- Nếu ngày sau có người tiết lộ thân phận của các vị trên giang hồ thì các vị đừng hoài nghi là lão phu trở mặt với các vị. Các vị tin tiểu tử được chứ lão phu thì không! Hắn dám làm như vậy để gieo nghi ngờ nơi các vị, gây ly gián giữa chúng ta!

Yến Thanh cười nhạt :

- Xuất xứ của chiêu kiếm vừa rồi đủ chứng minh cho tư cách của tại hạ. Giả như có việc gì xảy ra thì các vị muốn nghĩ thế nào tùy ý. Tuy nhiên tại hạ cũng yêu cầu các vị điều tra kỹ trước khi kết tội một người! Chiêu bài Thiên Ma giáo đủ nói lên tư cách của người lãnh đạo!

Bọn người trầm ngâm một phút.

Một người cất tiếng :

- Bọn tại hạ làm sao cũng không dám hàm hồ phán đoán, muốn có một thái độ tất phải nắm chứng cứ. Nói như thế chứ giả như sự việc có xảy ra cũng chẳng quan hệ gì bởi lý khai chỗ này rồi là bọn tại hạ sẽ tìm nơi quy ẩn, vĩnh viễn thoái xuất giang hồ. Bọn tại hạ vì báo đáp ân đức của Lệnh chủ mà thành ra có dính dấp với Thiên Ma giáo! Đồng đạo võ lâm biết được sẽ sỉ vả thậm tệ, bọn tại hạ còn mặt mũi nào mà dám chường mặt ra giữa đời!

Họ đi liền sau khi buông dứt câu nói!

Liên Khiết Tâm tán :

- Yến đại hiệp tài quá! Dùng ba tất lưỡi bức thoái được bốn lão sát tinh!

Yến Thanh hỏi :

- Đại tẩu biết các vị đó.

Liên Khiết Tâm gật đầu :

- Hiện tại thì biết được rồi. Trước đây thì không!

Yến Thanh bảo :

- Đại tẩu nên quên họ đi là hơn!

Liên Khiết Tâm thở dài :

- Tôi đầu đến nỗi quá bại hoại đại hiệp! Việc tu của người ta mình bói móc làm gì! Tôi chỉ hận mình hồ đồ u mê, ngu muội đến nỗi để cho kẻ thù giết cha lợi dụng suốt hai mươi năm!

Lệnh chủ Thiên Ma bật cười ha hả :

- Sát diệt phụ thân ngươi, cái đó thì lão phu nhận! Còn như thiêu hủy nhà cửa cơ nghiệp thì ngươi không thể đổ trút trách nhiệm lên đầu lão phu được! Chính ngươi tự nguyện mà! Chính ngươi tham dự mà!

Liên Khiết Tâm căm hờn :

- Nhưng tôi không tưởng là Lệnh chủ lại giết phụ thân tôi!

Lệnh chủ vẫn cười :

- Ngươi nên trách lão ấy! Liên Thiên Lạc vốn là một nhân vật hữu danh đệ nhất tại Giang Nam, lão được giang hồ trọng vọng lắm đó vậy mà lão chưa vừa lòng muốn trở thành một bá chủ võ lâm, mặt tình thao túng hào kiệt anh hùng. Để đạt mục đích đó lão đồng ý sát diệt tất cả số gia nhân thân tín từng đi theo lão, sống chết cho lão giúp lão dựng nên cơ nghiệp lớn lao. Con người có cái dã tâm như vậy nếu không trừ diệt thì lão phu làm sao yên ổn được!

Liên Khiết Tâm nổi giận :

- Tiên phụ bị Lệnh chủ ngày đêm dụ hoặc thì tự nhiên phải mê loạn tâm thần rồi hành động kém sáng suốt!

Lệnh chủ công nhận :

- Phải! Lão phu có dụ hoặc phụ thân ngươi nhưng nếu lão phu không sớm hạ thủ thì có thể lão ấy an bày một cuộc mưu hại lão phu. Là con hắc ngươi phải biết rõ tâm địa của cha hơn người ngoài!

Liên Khiết Tâm cúi đầu.

Lệnh chủ tiếp :

- Hiện tại ngươi quyết tâm thoát ly Thiên Ma giáo.

Liên Khiết Tâm cương quyết :

- Phải! Tôi đã thấu rõ ruột gan của Lệnh chủ rồi thì làm sao tôi có thể tiếp tục sống bên cạnh Lệnh chủ nữa được.

Lệnh chủ mỉm cười :

- Ngươi đừng quên là con trai ngươi đang ở trong tay của lão phu!

Liên Khiết Tâm hừ lạnh :

- Từ lúc nó lên hai tuổi đến nay tôi không hề thấy mặt nó. Nó không nhận ra tôi nữa!

Lệnh chủ tiếp :

- Rồi khỏi nơi đây một ngày nào đó ngươi sẽ gặp lại nó, gặp cái xác chết của nó. Lão phu sẽ đưa xác nó đến cho ngươi. Ngươi trông thấy xác nó sẽ nhận ra liền bởi nó giống ngươi như đúc!

Liên Khiết Tâm nổi giận :

- Lệnh chủ dám.

Lệnh chủ cười nhẹ :

- Tại sao lão phu không dám.

Liên Khiết Tâm do dự.

Mạt Tạng kêu lên :

- Nương tử! Lão không dám giết nó đâu! Lão dọa nương tử đấy! Lão nuôi dưỡng nó từ đó đến nay trải qua nhiều năm tháng tự nhiên lão mến nó nên làm gì nỡ giết nó mà nương tử sợ! Và lại dù không thương nó lão cũng tiếc công lao tài bồi nó chứ!

Lệnh chủ thốt :

- Lão phu còn chán thời giờ nuôi một đứa bé khác thay thế nó!

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Lệnh chủ muốn giết nó thì cứ giết. Lệnh chủ không giết thì tôi cũng giết. Nó đã thấm nhuần thứ giáo dục của Lệnh chủ suốt mười hai năm dài hẳn nó không còn là con người nữa. Nó đang tay hạ sát được những người dạy dỗ nó thì đâu còn một điểm nhân tính nhỏ nhất nào. Thà không con còn hơn có một đứa con như vậy!

Lệnh chủ thốt :

- Người thì toan đoạn tình mẫu tử nhưng nó thì luôn luôn nhớ tưởng đến người.

Liên Khiết Tâm bủi môi :

- Tôi không tin là nó tưởng nhớ đến tôi! Nhớ làm sao được khi nó chẳng biết là có mẹ, mà dù cho là biết có mẹ đi nữa nó cũng không biết được mặt mày của mẹ nó nên nó hình dung mẹ của nó ra sao mà nhớ tưởng! Lệnh chủ không cho nó gặp mẹ điều đó chứng minh là Lệnh chủ thấy nó mất hết nhân tính rồi. Cũng tại Lệnh chủ biến nó thành một công cụ giết người, và công cụ thì làm gì có tâm hồn để mà nhớ đến mẹ! Nghe Lệnh chủ cho biết phương pháp giáo dục nó là tôi biết ngay tình huống của nó. Sở dĩ như thế nên tôi quyết tâm thoát ly tổ chức tà quái của Lệnh chủ và sẽ tìm mọi cách để hủy diệt cái ma giáo chuyên hại đời!

Lệnh chủ giật mình :

- Người phát sinh cái tâm hiệp nghĩa từ lúc nào thế.

Liên Khiết Tâm cao giọng :

- Từ giây phút biết Lệnh chủ không phải là tiên phụ, từ giây phút phát hiện Lệnh chủ lừa gạt lợi dụng tôi suốt hai mươi năm dài là tôi thay đổi tâm ý liền.

Lệnh chủ mỉm cười :

- Tốt! Tốt lắm! Lão phu hy vọng là người sẽ không hối hận về quyết định hôm nay của người! Theo tướng cách thì người phải là một phần tử của giới tâng tận lương tâm, không bao giờ người có một chỗ đứng trong một xã hội lành mạnh! Đừng mong trở thành một con người lương thiện được! Cái chất liệu tạo nên hình hài của người là thứ chất liệu tà ác, muốn sống còn thì người càng phải tà ác, càng tà ác thì người càng sống dài. Hiện tại nếu người trở về lập trường cũ thì lão phu còn có thể quên sự vô lễ của người mà tha thứ cho chứ trong tương lai nếu người muốn quay đầu lão phu cũng sẽ không tái thu dụng người!

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Không có việc quay đầu đâu Lệnh chủ ạ!

Lệnh chủ hỏi :

- Thế người nhất định giết lão phu báo thù cho phụ thân người.

Liên Khiết Tâm gật đầu :

- Thù đương nhiên phải báo nhưng giết một mình Lệnh chủ cũng không giải tỏa được niềm hận thâm trọng của tôi. Tôi phải hủy diệt triệt để Thiên Ma giáo của Lệnh chủ mới hả!

Quay qua Yến Thanh y thị tiếp :

- Mình đi thôi Yến đại hiệp! Ra bên ngoài hội hiệp với các bạn rồi nhất tề khởi công toàn diện!

Lệnh chủ khích :

- Nếu các người không động thủ bây giờ thì lúc trở vào đừng mong gặp mặt lão phu!

Liên Khiết Tâm cười mỉa :

- Không ai mắc mưu Lệnh chủ đâu! Ở đây đánh với Lệnh chủ một thời gian giúp cho Lệnh chủ kịp tập trung toàn lực. Tôi biết Lệnh chủ chưa hay có việc quần hùng bao vây bên ngoài nên phân tán thuộc hạ chặn các ngõ ngách ngăn trở chúng tôi ly khai! Bây giờ thì Lệnh chủ cần có bọn đó bên cạnh thì phải mất hết một thời gian mới quy tụ chúng đủ số!

Lệnh chủ chớp mắt :

- Nhân tình trạng phân tán lực lượng của lão phu các người định thoát đi.

Liên Khiết Tâm gật đầu :

- Bọn chúng chưa hay tôi trở mặt với Lệnh chủ sẽ không ngăn trở tôi thoát đi!

Lệnh chủ lạnh lùng :

- Nếu lão phu phát lệnh báo động.

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Lệnh chủ không dám làm việc đó bởi Lệnh chủ không hiểu rõ số người thực sự trung thành với Lệnh chủ, nếu có kẻ nuôi dưỡng cái tâm phản bội Lệnh chủ thì đây là dịp tốt để cho họ trở cò. Cho nên chẳng bao giờ Lệnh chủ dám tập trung đông đủ người quanh mình cả. Và lại Lệnh chủ đa nghi nên Lệnh chủ phải tránh việc biểu lộ nội tình. Nếu người ta biết được có cuộc khủng hoảng trong nội bộ thì còn ai ngăn oai lực của Lệnh chủ nữa. Cho nên báo động là một việc làm hết sức bất lợi cho Lệnh chủ! Biết bất lợi mà làm là kém trí, là hồ đồ! Hẳn Lệnh chủ không muốn đưa lưng hứng một mũi tiêu Xuyên Tâm!

Lệnh chủ bật cười ha hả :

- Kẻ nào dám dùng Xuyên Tâm tiêu chống lại lão phu.

Bỗng lão hụp mình xuống.

Một vệt sáng từ đâu đó vút tới, hụp lưng nhưng chạm vào vai.

Vệt sáng thu nhanh về nguyên xứ.

Lão chưa kịp hành động thì một bóng người từ trên mái nhà rơi xuống.

Một lỗ hồng ngay ngực người đó, máu chảy thành dòng, thấm ướt áo.

Bóng đó là Mạt Từ!

Hắn là một thuộc hạ của Thiên Ma lệnh chủ đã phóng Xuyên Tâm tiêu đã thương hắn.

Trúng Xuyên Tâm tiêu hắn chưa chết. Hắn vùng đứng lên vừa nhào về phía Thiên Ma lệnh chủ vừa gọi :

- Đại ca! Đại tâu! Yến huynh! Hãy chạy gấp. Nên nhớ cố tìm Tiểu Long, nó hiện ở tại...

Lệnh chủ phóng bồi một mũi tiêu trúng ngay yết hầu của hắn.

Hắn chưa mất sức, đưa tay chụp mũi tiêu giữ cứng. Lệnh chủ có kéo đường dây rút mũi tiêu về song không rút được.

Trong lúc đó Liên Khiết Tâm vọt tới.

Lệnh chủ bất buộc phải buông giây đường giây bỏ chạy đi.

Liên Khiết Tâm không đuổi theo mà lướt tới ôm Mạt Từ vào lòng kêu lên :

- Lão nhị!... Lão nhị!...

Mạt Từ cố thốt nhất gừng :

- Khiết Tâm... đứa con... con của... chúng ta ở... tại...

Rất tiếc hắn không nói được địa danh!

Liên Khiết Tâm bế hắn lên chạy bay ra ngoài. Bọn Yến Thanh theo sát phía sau.

Tất cả đến tường nhảy qua tường ra bên ngoài.

Sứ Kiếm Như có mặt ở đó, tiến lên nghênh đón họ.

Lão hỏi :

- Yến lão đệ! Tình hình ra sao.

Liên Khiết Tâm cứ ôm xác Mạt Từ chạy mãi.

Mạt Tạng vừa chạy theo vừa gọi :

- Khiết Tâm! Buông lão nhị xuống!

Liên Khiết Tâm quét ánh mắt sang y không đáp.

Y tiếp :

- Việc gì vậy chứ Khiết Tâm.

Liên Khiết Tâm lạnh lùng hừ một tiếng :

- Tránh ra đi! Chẳng lẽ ngươi chưa hiểu gì hết.

Mạt Tạng ngỡ ngác :

- Hiểu gì. Ta có biết cái gì đâu.

Liên Khiết Tâm gằn giọng :

- Lão nhị vì thằng bé mà chết, chết vì con của chúng ta...

Mạt Tạng thốt :

- Phải rồi! Con của chúng ta! Ta biết nhị đệ chết vì Tiểu Long. Nhị đệ luôn quan tâm đến thằng Tiểu Long con của chúng ta!

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Tự nhiên nhị thúc phải quan tâm vì Tiểu Long là con của ta và nhị thúc!

Mạt Tạng rung bắn người :

- Ngươi lấy hấn sinh ra Tiểu Long.

Liên Khiết Tâm trầm gương mặt :

- Phải! Ngươi và ta kết hôn đã mười mấy năm rồi song rất ít khi ngươi ngủ chung với ta!

Mạt Tạng giật mình :

- Ta hiểu! Ta hiểu!

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Ngươi hiểu cái gì :

Mạt Tạng buông gọn :

- Ta hiểu tại sao lão nhị không cưới vợ!

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Ngươi chê ta xấu xí nên đêm đêm ngươi kiếm có đến bến Tân Hoà kề cận với bọn kỹ nữ, bỏ ta cô đơn! Lão nhị thương tình bầu bạn với ta. Ta không can thiệp đến việc làm của ngươi thì ngươi cũng không có quyền chen vào việc riêng của ta! Ta là người nên ta phải có tình cảm, ta có những đòi hỏi nhục dục. Ngươi là một người chồng vô trách nhiệm, ích kỷ, không nghĩ đến vợ mà chỉ nghĩ đến bản thân. Chỉ có nhị thúc biết tưởng đến ta...

Mạt Tạng đáp :

- Tại ngươi lạnh nhạt trước với ta!

Liên Khiết Tâm cười lạnh :

- Trong lúc ta ốm thuốc xâm mình là lúc ta cần ngươi nhất thì ngươi không gần ta, chê hôi chê thúi. Nếu không có nhị thúc an ủi ta thì ta tui thân không tưởng nổi! Có lẽ ta dám giết ngươi nữa đó! Không nhờ nhị thúc xoa dịu lòng ta thì ngươi đâu còn sống đến ngày hôm nay! Chính nhị thúc ban cho ngươi sự sống sót đó. Ngươi nên ghi ân trọng đại của nhị thúc! Bây giờ thì mọi việc đã qua rồi, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, ta cùng nhị thúc đi tìm con ngươi đừng đuổi theo làm vướng bận ta!

Mạt Tạng hỏi :

- Ngươi đi đâu mà tìm nó! Ngươi biết chỗ nó ở à.

Liên Khiết Tâm đáp :

- Ta không biết nó ở đâu song tình hình Thiên Ma giáo như thế nào ta biết rõ hơn ngươi. Ta có biện pháp hành động. Nếu muốn giúp ta ngươi hãy tiếp tay với họ phá hủy căn cứ này, nếu có thể thì trừ diệt luôn lão quỷ đó. Thành công thì càng hay! Song ta chẳng mấy may hy vọng ngươi và các người ấy thành công!

Y thị thở dài rồi bế xác Mạt Tử chạy luôn.

Mạt Tạng cũng thở dài sững sờ tại chỗ, không đuổi theo.

Sử Kiếm Như hỏi :

- Yển lão đệ! Việc gì thế. Lão đệ có gặp Thiên Ma lệnh chủ chăng.

Yển Thanh gật đầu.

Sử Kiếm Như lấy phong bì ra trao trả cho chàng hỏi :

- Có thể tuyên bố công khai chứ.

Yển Thanh tiếp nhận phong bì lắc đầu đáp :

- Tiêu diệt tính sai!

Chàng xé phong bì, luôn cả tờ giấy đoạn hướng qua Mạt Tạng bảo :

- Mạt huynh! Chạy theo tẩu phu nhân đi! Việc gì tại đây tại hạ xin giữ kín, Mạt huynh cho đại tẩu biết, nên yên tâm...

Nhưng Mạt Tạng cười khổ lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mây tan, trăng sáng

Yển Thanh cau mày :

- Chẳng lẽ Mạt huynh không có mấy may tình ý gì đối với đại tẩu.

Mạt Tạng buồn thảm :

- Vấn đề không phải là tình ý! Tiện nội nói phải lắm! Lỗi do nơi tại hạ! Thành hôn với nhau rồi trong năm đầu tiên tiện nội tỏ ra là một người vợ hiền thực nhưng từ lúc tẩm thuốc luyện công tại hạ tránh ra dần dần cuối cùng đi đến chỗ dừng đứng tê lạnh, tình ý mất hết cái độ nồng nhiệt của ngày nào. Tại hạ không ngờ cái lão ma đầu đó không phải là một nhạc phụ chân chính. Thảo nào mà lão khuyên tại hạ nên nhẫn nại ít lâu, lão hứa sau này khi đại sự thành tựu thì lão sẽ chủ trì cho tại hạ tái lập gia thất với người hợp ý hơn!

Yển Thanh thở dài :

- Loại thuốc đó công hiệu về mặt luyện tập võ công nhưng rất có hại về mặt tinh thần bởi nó làm cho con người dần biến đổi tâm tính. Trong thời gian bắt đầu dụng được tẩu phu nhân phải trải qua cơn vầy vò của nhu cầu xác thịt. Mạt huynh lại lơ là thì tự nhiên đại tẩu phải chú ý đến nhị huynh!

Mạt Tạng tiếp :

- Tại hạ không oán trách họ. Lấy công tâm mà luận thì vài năm sau ngày kết hôn thì tình ý giữa tại hạ và tiện nội hoàn toàn tiêu tan, cả hai xem nhau như kẻ qua đường. Sở dĩ tại hạ còn tiếp cận tiện nội phần nào là vì có đứa con trung gian, giờ đây tại hạ mới biết thằng bé đó chẳng phải là giọt máu của tại hạ thì cái điểm trung gian cuối cùng đó cũng tan biến luôn! Thế là hết! Hết sạch!

Yển Thanh thốt :

- Nếu quả những gì Lệnh chủ nói là đúng sự thật thì đứa bé hiện đang sống trong nguy hiểm do sự hăm dọa của Lệnh chủ. Cho nên tại hạ khuyên Mạt

huynh nên chạy theo đại tẩu liệu cách chiếu cố cho hai mẹ con. Giả như đại tẩu tìm được nó thì theo tại hạ suy đoán sẽ có hai kết quả mà cả hai kết quả đều đáng sợ như nhau!

Mạt Tạng hỏi :

- Yến huynh thấy như thế nào.

Yến Thanh đáp :

- Hiện tại đại tẩu đã hối hận về hành vi ngày trước, với niềm hối hận đó đại tẩu sẽ khuyên đứa bé cái tà quy chánh, nếu nó không tuân thì sẽ có một cuộc mâu thuẫn tương tàn, mẹ con tạo thành một tấm thảm kịch. Còn như đại tẩu quá thương con chiều theo ý nó nương tựa vào nhau hành hung tác ác giữa chôn giang hồ thì đúng là một mối họa. Thiên Ma lệnh chủ chưa trừ lại phát sanh thêm một mối họa nữa lớn lao không kém!

Mạt Tạng kinh hãi :

- Có thể như vậy sao.

Yến Thanh cười khỏ :

- Không ai học được chữ ngờ! Việc không thể có còn xảy ra được huống chi việc có thể có! Chỉ còn cách là cứu vãn họ trước khi họ chưa làm gì. Mạt huynh hiểu như vậy rồi thì nên đi tìm ngay đại tẩu khuyên khích cái phải, ngăn ngừa cái quấy. Giả như Mạt huynh bất lực thì nên thông tri cho tại hạ. Tại hạ sẽ tìm biện pháp tiếp trợ Mạt huynh!

Mạt Tạng thở dài :

- Tội nghiệp cho đứa bé! Dù nó không phải là con của tại hạ thì cũng là cháu, nó mang họ Mạt mà họ Mạt không phải là họ đốn mạt. Nếu nó trở thành bại hoại thì không phải lỗi tại gia đình nêu gương xấu mà là do ngoại cảnh ảnh hưởng đến nó!

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ hiểu! Mạt huynh hiểu lầm cái ý của tại hạ rồi. Nào phải tại hạ muốn trừ diệt nó đâu! Cũng may là nó còn nhỏ nên chúng ta còn thời giờ kịp biến đổi khí chất của nó.

Mạt Tạng trở mặt :

- Biến đổi được sao.

Yến Thanh gạt đầu :

- Được như thường! Cha không là người bại hoại, bất quá chọn sai con đường tiến thân thôi. Mẹ đành là có tướng tàn ác song thiện lương chưa hết, thiện lương bùng dậy phá tan cái tướng cách xấu đó rồi. Nếu vậy thì các khí chất của đứa bé đâu phải là bại hoại. Nó cũng như mẹ nó bị tà giáo che mờ lương tri thôi. Chúng ta phá tan bức màn ma quái che mờ tâm tính của nó thì nó sẽ trở nên người lương thiện!

Mạt Tạng lo ngại :

- Yến huynh muốn huy động toàn thể anh em đánh vào sào huyệt lão ác ma tất phải có người quen thuộc đường lối hướng dẫn. Bên trong cơ quan trùng trùng...

Yến Thanh mỉm cười :

- Mạt huynh cứ yên tâm ra đi! Bọn tại hạ xem thường những cơ quan mai phục của lão ma đầu. Thiên Ma lệnh chủ sẽ bại vì quá tin tưởng ở sự bố trí của lão!

Mạt Tạng nghiêm giọng :

- Yến huynh đừng đánh giá lão ma quá thấp!

Yến Thanh đáp :

- Bọn tại hạ không đánh vào mà chỉ bức đối phương chường mặt ra ngoài!

Mạt Tạng hỏi :

- Bức họ bằng cách nào. Bên trong có một trăm lẻ tám sát thủ, người nào cũng võ công cao cường, mỗi người giữ một vị trí, vững như núi...

Yến Thanh cười nhẹ :

- Thiên Ma lệnh chủ dùng hòa công hủy diệt Hồng Diệp trang thì Liễu Hạo Sanh cũng biết dùng hòa công đáp lễ. Đám huynh đệ của Liễu Hạo Sanh ở

vùng quan ngoại có nhiều tài lạ, họ sẽ đạt được mục đích dễ dàng!

Mạt Tạng kêu lên :

- Phải! Dùng hỏa công là tuyệt! Bên trong hỏa pháo, địa lôi rất nhiều. Gặp lửa là những thứ đó nổ lên đối phương bắt buộc phải bỏ vị trí chạy ra, nếu không thì tan thành nát thịt.

Yến Thanh gật đầu :

- Sở dĩ thế nên tại hạ không động thủ với ác ma mà phải chạy gấp ra ngoài. Dùng sức người mình làm sao tận diệt họ nên phải dùng lửa, tên nào không chết vì địa lôi, hỏa pháo chạy ra đây thì cũng phải chết vì đao kiếm! Với mề lưới này chúng ta hốt trọn ổ Thiên Ma giáo tại Mạt Sâu hồ, sau đó sẽ lần lượt phá hủy các Phân đàn rải rác khắp nơi!

Chàng tiếp luôn :

- Mạt huynh hãy đi đi! Kết quả như thế nào hãy tìm cách thông tri cho tại hạ!

Mạt Tạng suy tư một chút đoạn vòng tay bái biệt, quay mình đi liền.

Đợi y đi xa rồi Yến Thanh gọi Sử Quang Siêu, bảo hắn dẫn một số người bám sát theo y, hầu tiếp ứng nếu y cần.

Sử Kiếm Như hỏi :

- Việc gì vậy Yến lão đệ.

Lão hỏi Yến Thanh mấy lượt từ lúc Yến Thanh trở ra, song Yến Thanh không đáp.

Yến Thanh đưa Sử Kiếm Như và Điền Vũ Long đến một chỗ vắng người, đem sự tình bên trong thuật lại cho cả hai biết.

Lúc Yến Thanh vào trong chàng đã yêu cầu Điền Vũ Long và Mã Bách Bình ở bên ngoài để lo điều động thuộc hạ.

Thuật xong chàng tiếp :

- Về Liên Thiên Lạc tại hạ chỉ tố cáo với hai vị thôi, lão ấy có dã tâm nên đã dẫn lang sói vào nhà để cuối cùng chịu luật báo ứng! Hy vọng hai vị nghe qua rồi bỏ chứ đừng tiết lộ với ai khác!

Sử Kiếm Như và Điền Vũ Long cùng gật đầu.

Điền Vũ Long hỏi :

- Còn Thiên Ma lệnh chủ. Thực sự lão ấy là ai?

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ vốn không biết rõ song lão có tiết lộ qua một câu nói mà lão nói với Liên Khiết Tâm! Lúc nhỏ tại hạ cũng từng hỏi nhiều nhà tướng số về nốt ruồi xanh của Liên Khiết Tâm nhưng chỉ có một vị gọi là lão Trương Mù đoán y như Thiên Ma lệnh chủ đoán ngày nay. Lão Trương Mù còn nói là khắp trong thiên hạ chỉ có hai người biết cái tướng cách đó mà thôi. Hai người đó một là lão còn một là Thiên Tàn môn chủ Bạch Vân Thâm!

Điền Vũ Long kêu lên :

- Thiên Ma lệnh chủ là Thiên Tàn môn chủ Bạch Vân Thâm.

Yến Thanh gật đầu :

- Có thể là vậy! Lão Trương Mù là một trưởng lão trong Thiên Tàn môn, lão là sư đệ của Bạch Vân Thâm vì bị trục xuất khỏi sư môn nên lão phiêu du khắp nơi sống bằng nghề bói toán. Lão rất thích tại hạ nên từng nói cho tại hạ biết về nội tình của Thiên Tàn môn!

Sử Kiếm Như thốt :

- Người trong Thiên Tàn môn đều tàn khuyết, không mất bộ phận này cũng mất bộ phận khác. Cho nên họ chuyên dùng ám khí hơn là võ công chân chánh! Môn phái đó đã ba mươi năm qua không thấy xuất hiện trên giang hồ nữa!

Yến Thanh đáp :

- Lúc đó chính là lúc họ đổi sáng thành tối, thay vì công khai hoạt động họ lại hành sự âm thầm, Họ biến Thiên Tàn môn thành Thiên Ma giáo, tự nhiên Thiên Tàn môn phải tuyệt tích. Thiên Tàn môn lại tinh diệu khoa cải biến âm thanh, sửa dung mạo cho nên Thiên Ma lệnh chủ có giọng nói giống giọng của Liên Thiên Lạc đến Liên Khiết Tâm cũng phải lầm. Lão nằm mộng cũng không tưởng là tiêu diệt có gặp lão Trương Mù do đó lão không phòng bị. Lão đinh ninh là chẳng ai biết thân phận lão.

Sử Kiếm Như tiếp :

- Thiên Tàn môn vốn là một môn phái bí mật cho nên đến hôm nay chẳng ai biết môn sở của họ ở địa phương nào!

Yến Thanh đáp :

- Tiểu diệt biết! Tại Thiên Tuyệt cốc trên Nhạn Đãng sơn thuộc tỉnh Triết Giang!

Sử Kiếm Như chớp mắt :

- Làm sao lão đệ biết được. Đã gọi là Thiên Tuyệt cốc thì không có dấu chân người...

Yến Thanh mỉm cười :

- Không có người đến đó thì còn ai biết được. Nhưng lão Trương Mù có cho tiên phụ biết. Lão nói rằng đến đời Chương môn Bạch Vân Thâm thì Thiên Tàn môn gồm toàn những kẻ ác độc, sớm muộn gì họ cũng gây sóng gió trong võ lâm. Lão dặn dò gia phụ chú ý.

Sử Kiếm Như cau mày :

- Việc trong đại như vậy làm sao lão dám tiết lộ với linh tôn.

Điền Vũ Long thở dài :

- Hoa Sơn thế gia nổi tiếng với tác phong quân tử, tín nhiệm, không bao giờ đem việc người này tố cáo với người khác. Dù cho lão Trương Mù tiết lộ cũng chẳng sao!

Sử Kiếm Như hừ một tiếng :

- Đã biết được như vậy tại sao Hoa lão anh hùng không triệu tập đồng đạo võ lâm để mở chiến dịch Nhạn Đãng sơn diệt trừ mối họa cho người đời.

Yến Thanh thờ ra :

- Tiên phụ chẳng may chết sớm mà lúc đó Thiên Ma giáo cũng chưa thành hình chưa làm nên tội ác thì làm gì có chiến dịch trừ hung diệt bạo. Không có chứng cứ mà hành động là hồ đồ, người ta sẽ nghi ngờ là do thù oán riêng tư nên có cuộc xung đột! Tiểu diệt may mắn có dự thính cuộc đàm thoại giữa tiên phụ và lão Trương Mù nên mới biết được ít nhiều sự việc của Thiên Tàn môn!

Sử Kiếm Như thốt :

- Nếu thế thì địa phương này là một trong nhiều căn cơ của Thiên Ma giáo còn Tổng đàn chân chánh thì phải ở tại Thiên Tuyệt cốc.

Yến Thanh lắc đầu :

- Không phải vậy! ở đây mới chính là Tổng đàn của Thiên Ma giáo! Có thể Thiên Tuyệt cốc là địa điểm huấn luyện sát thủ, con trai của họ Mạt chắc là ở tại đó. Vừa rồi tại hạ phái Sử Quang Siêu đi theo dõi họ Mạt là để tìm dịp chỉ điểm cho vợ chồng họ đến Thiên Tuyệt cốc một chuyến xem sao. Hy vọng vợ chồng họ thừa sức phá hủy Thiên Tuyệt cốc!

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Chắc gì họ làm nổi việc đó!

Yến Thanh tiếp :

- Có thể nổi lắm chứ tiên bối! Tuy nhiên cũng cần có sự trợ giúp của chúng ta mới xong! Liên Khiết Tâm thiếu kinh nghiệm giang hồ, gian ngoa cũng kém luôn Thiên Ma lệnh chủ. Sau khi giải quyết xong việc ở đây rồi thì chúng ta sẽ đến đó tiếp tay với y thị!

Điền Vũ Long hỏi :

- Thực sự đứa bé đó đáng sợ lắm sao.

Yến Thanh đáp :

- Vấn đề đó đáng lẽ tiên sinh phải hiểu nhiều hơn ai hết mới phải! Hắn còn nhỏ quá chưa biết thế nào là thiện thế nào là ác, tuy nhiên con người sinh ra ai cũng có lương tri, lớn lên rồi vì ảnh hưởng bên ngoài, vì lầm lạc mà con người mới xa rời thiên căn đi dần vào tội ác. Vì y thuật có biện pháp hóa giải sự kích thích cực độ trong cơ thể đem lại sự trầm ổn, điều hòa. Hy vọng hắn có thể trở về con đường chính với chúng ta.

Khi thì chàng gọi Điền Vũ Long bằng tiên sinh, khi thì bằng huynh đệ. Cái đó là do hứng mà gọi chứ không có sự sai biệt gì hết cả.

Điền Vũ Long thốt :

- Nếu sự khích thích do được vật thì ngu huynh còn chữa trị được.

Yến Thanh mỉm cười :

- Đã là một Tạo Hóa Thủ thì lẽ bất cứ trường hợp nào cũng phải dùng đến được vật sao.

Điền Vũ Long cũng cười :

- Phương pháp biến hóa khí chất ngu huynh có nghiên cứu song chưa thực nghiệm lần nào. Nhân cơ hội này ngu huynh gắng cái biến đưa bé xem sao. May ra nêu thành công thì hay biết mấy!

Yến Thanh gật đầu :

- Việc đó thuộc về tương lai! Bây giờ chúng ta nên nghĩ đến Thiên Ma lệnh chủ! Nếu lão ấy thoát lọt thì thật là phiền phức!

Sử Kiếm Như thốt :

- Lão chạy đâu cho thoát. Bốn phía chung quanh đây đều được phong tỏa nghiêm mật. Chúng ta chỉ còn chờ bọn Liễu Hạo Sanh đến nữa là chủ sử được rồi.

Yến Thanh nghiêm mặt :

- Không nên tự tin thái quá mà thành ra sơ xuất đề phòng. Không những trong Phân đàn Kim Lăng vẫn còn người trung thành với lão ma mà cả đám cao thủ dưới quyền điều động của chúng ta đâu phải là không có kẻ đáng nghi.

Sử Kiếm Như thốt :

- Lão đệ yên tâm! Lão phu có liên lạc với Mã đại ca. Trong số Phong Vân thập kiệt còn lại đó thì có hai người khó tin tưởng được nên Mã đại ca đã xử trí họ rồi. Lâm Kỳ thì đã bị Kim cô nương hạ sát, hiện tại cao thủ Phân đàn Kim Lăng trấn đóng mặt đông. Nhóm Cửu Lão hội thì do Liên Liên và Tích Tích lãnh đạo trấn đóng phía tây. Phía này thì có chúng ta còn phía Mặt Sầu vô thì có bọn người của Liễu Hạo Sanh án ngữ, bọn này tinh thông thủy tánh nên thủ phía hồ. Trừ ra có cánh lão ma đâu mới thoát lọt được vòng vây này!

Vừa lúc đó Mã Bách Bình và Liễu Hạo Sanh đến.

Yến Thanh lược thuật tình hình cho cả hai biết.

Cả hai vui vẻ vô cùng, niềm phấn khởi bốc mạnh.

Liễu Hạo Sanh khẳng khái đảm trách phần việc phóng hỏa.

Công cuộc bố trí được mọi người kiểm điểm lại xong xuôi, rồi ai vào nhiệm vụ nấy.

Yến Thanh nghi Thiên Ma lệnh chủ sẽ do phía Mã Bách Bình trấn đóng thoát đi vì chàng cho rằng lão ma sẽ không theo quan lộ mà chạy.

Trận tuyến của Mã Bách Bình án ngữ một nút chặn của một lối thông bí mật và chỉ có chàng mới biết mặt của Thiêm Ma Lệnh chủ nên chàng sang trận tuyến đó hợp sức với Mã Bách Bình.

Chàng đàm đạo với Kim Tử Yến một lúc bỗng trong trang viện phát hỏa, lửa bốc cao lan rộng dần ra. Lửa lan đến đâu thì tiếng nổ phát lên ầm ầm đến đó, rung chuyển cả mặt hồ.

Không lâu lắm hơn mười người ủng hộ một lão nhân từ biển lửa thoát ra.

Yến Thanh kêu lên :

- Lão ma đâu đó!

Đám cao thủ của Mã Bách Bình tiến tới chặn lối.

Thiên Ma lệnh chủ nổi giận quát :

- Yến Thanh! Bao nhiêu tâm huyết của lão phu hao phí qua mấy mươi năm dài để có được một sự nghiệp như thế này bây giờ bị người phá hủy. Lão phu thề không đội trời chung với người!

Yến Thanh không màng gì đến những lời lão nói tuốt kiếm xông pha giữa đám người ủng hộ lão, thoáng mắt chém ngã bốn tên.

Thiên Ma lệnh chủ vọt mình tới định tử chiến với Yến Thanh nhưng bị bọn Mã Bách Bình ngăn chặn đánh liền.

Bị bọn Mã Bách Bình bao vây, Lệnh chủ không hề nao núng, khoa kiếm vùn vụt, ngang nhiên nghênh chiến.

Điền Vũ Long vào cuộc tiếp trợ Yến Thanh, cả hai dần dần quật ngã bọn sát thủ của Thiên Ma giáo, chỉ còn thừa lại bốn tên cố gượng cầm cự.

Vừa lúc đó từng lũ, từng lũ người từ bên trong ào ào đổ ra.

Chính là bọn huynh đệ của Liễu Hạo Sanh.

Sử Kiếm Như cũng vừa xuất hiện kêu to :

- Yến lão đệ đoán đúng quá! Quả thật lão ác ma thoát đi do lối này!

Yến Thanh hỏi :

- Sử lão! Có để lọt tên nào chẳng.

Sử Kiếm Như lắc đầu :

- Không! Tất cả đều bị hạ hết!

Nhiều người đến tăng cường bọn Mã Bách Bình song Thiên Ma lệnh chủ càng đánh càng hăng, thanh kiếm loang loáng chớp ngời như con rồng vàng bạc lồng lộn giỡn mây.

Bất thành linh lão vút mình lên, vọt xéo qua đầu bọn địch lao mình về một cái gò gần đó.

Một vết sáng bay theo chạm lưng Lệnh chủ.

Lão rơi xuống.

Sử Kiếm Như lướt tới, phía sau Mã Cảnh Long tiến lên tay cầm ngọn roi vàng, uy nghi như một vị thiên thần.

Sử Kiếm Như tán :

- Mã lão ca vẫn còn oai dũng như ngày nào! Cuối cùng thì lão ác ma cũng chết vì tay lão ca!

Mã Cảnh Long cười lớn :

- Ác ma chết! Thiên hạ thái bình!

Mọi người áp lại bao vây chung quanh!

Yến Thanh nhìn Mã Cảnh Long thấy một vết thương nơi cánh tay lão rồi chàng nhìn xuống xác chết của Thiên Ma lệnh chủ nhận ra cánh tay Lệnh chủ không hề hấn gì cả!

Chàng giật mình thừa con hỗn loạn len lén rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Hào Hoa Kiếm Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.